

BESTSELER #1 NEW YORK TIMES A

HARLAN COBEN

»Majstor trilera.«
The Associated Press Online

GROBLJE ŽIVIH

NOĆNA MORA ZAPOČINJE JEDNIM KLIKOM

znanje

Harlan Coben

Groblje živih

Missing You

1. POGLAVLJE

Spremajući se izaći iz *puba O'Malley's*, Kat Donovan se okrenula na starom stolcu svoga oca. U tom trenutku Stacy je rekla: »Neće ti se svidjeti ono što sam napravila.«

Ton u njezinu glasu zaustavio ju je na pola puta. »Što?«

O'Malley je nekoć bio bar policajaca stare škole. Tamo je zalazio i Katin djed. Isto tako i njezin otac i njegovi kolege iz njujorške policije. A sada je pretvoren u sastajalište nadobudnih šminkera, gospodara svemira, glupih pozera, postao je pretrpan tipovima u ukrućenim bijelim košuljama, s dvodnevnim bradicama, depiliranih toliko da izgledaju kao da nikad nisu imali dlake po tijelu. Glupo su se smijali, ti mekušci s pretjerano geliranom kosom. Umjesto votke *Gray Goose*, naručivali su *Ketel One* jer su na TV reklami čuli da je to pravo muško piće.

Stacy je pogledom počela strijeljati po baru. Nešto je izbjegavala. Kat se to nije dopalo.

»Što si napravila?« upitala ju je.

»Polako«, odvratila je Stacy.

»Što?«

»Na pet sati je jedan koji treba dobiti po piksi.«

Kat se zavrtjela udesno i pogledala.

»Vidiš ga?« upitala ju je Stacy.

»O, da.«

Tijekom godina O'Malleys se nije puno promijenio što se tiče uređenja. Naravno, stari televizori zamijenjeni su serijom onih s tankim ekranima na kojima se moglo igrati kojekakve igrice - koga briga kako su prošli Edmonton Oilersi¹ - ali osim toga zadržao je policijsku atmosferu, a to je bilo ono što se dopadalo tim pozerima. Ta lažna autentičnost, guranje pri ulazu i izlazu koja je ostavljala dojam užurbanosti, bar je pretvorila u diznjevsku inačicu onoga što je nekad bio.

Kat je bila jedina od policajaca koja je preostala. Ostali su nakon smjena odlazili kući ili na sastanke društva liječenih alkoholičara. Ona

je i dalje dolazila i u miru pokušavala sjediti na starom mjestu svoga oca s duhovima koji su je, osobito ove večeri, ponovo proganjali nakon njegova ubojstva. Jednostavno je željela biti tu, osjećati očevu prisutnost i, koliko god banalno zvučalo, iz nje izvlačiti snagu.

Ali ti drkadžije nisu je ostavljali na miru.

Taj koji treba dobiti po piksi, skraćena za sve one koji zaslužuju dobiti udarac u glavu, počinio je klasičan grijeh zbog kojega treba dobiti po piksi. Nosio je sunčane naočale. U jedanaest sati noću. U slabo osvijetljenom baru. Sljedeće optužbe zbog kojih je zaslužio udarac po piksi bile su da je imao torbicu s lancem, maramu preko glave, raskopčanu svilenu košulju, da je bio prekomjerno tetoviran (osobito za one koji nose plemenske simbole), da je nosio metalnu pločicu oko vrata iako nije bio u vojsci i ogroman bijeli sat oko ruke.

Tip ispod sunčanih naočala zlobno im se osmjehnuo i podignuo čašu.

»Sviđamo mu se«, rekla je Stacy.

»Prestani razvlačiti. Što mi se neće svidjeti?«

Kad se Stacy ponovo okrenula prema njoj, Kat je preko njezina ramena ugledala razočaranje na, od preplaćenog losiona, blještavom licu onoga koji je trebao dobiti po piksi. Taj izraz je Kat vidjela već nebrojeno puta. Muškarcima se sviđala Stacy. To je vjerojatno slaba riječ. Stacy je bila zastrašujuće, zapanjujuće, vrtoglavo privlačna. Muškarcima su se oduzimale noge i bili su glupi što se tiče Stacy. Uglavnom glupi. Zaista, zaista glupi.

To je vjerojatno bio razlog što se smatralo greškom baviti se s nekom koja izgleda kao Stacy. Muškarci su često dolazili do zaključka da nemaju izgleda kod žene koja tako izgleda. Činila se nedostižnom.

Kat se, za razliku, nije činila takvom.

Tip ispod sunčanih naočala usmjerio je pozornost na Kat i krenuo. Nije joj prilazio hodom, više je klizio po vlastitoj ljigavosti.

Stacy je suspregnula smijeh. »Ovo će biti zgodno.«

U nadi da će ga obeshrabriti Kat ga je tupo pogledala i oholo se namrštila. Tip ispod sunčanih nije stao. Doplesao je do njih na neku melodiju koja mu je svirala u glavi.

»Hej, mala«, rekao je. »Zoveš li se Wi-Fi?²«

Kat je čekala.

»Jer osjećam povezanost.«

Stacy je prasnula u smijeh.

Kat ga je samo gledala. Nastavio je.

»Sviđaju mi se takve male, znaš. Vi ste nekako privlačne. Lako vas je zavrtjeti, je li tako? Znaš što bi na meni dobro izgledalo? Ti.«

»Uspiješ li ikad s tim forama?«

»Nisam još završio.« Tip ispod sunčanih se nakašljao u ruku, izvadio iPhone i držao ga okrenutog prema Kat. »Hej, mala, čestitam, upravo si zauzela prvo mjesto na mom popisu obveza.«

Stacy je uživala.

Kat je upitala: »Kako se zoveš?«

Podigao je obrvu. »Kako god ti želiš, mala.«

»Kako bi bilo Drkadžija?« Kat je rastvorila jaknu i pokazala oružje za opasačem. »Sada ću povući pištolj, Drkadžijo.«

»Dovraga, ženo, jesi li ti moja nova šefica?« Pokazao je prema svom zaporku. »Upravo si mi dala povišicu.«

»Odlazi.«

»Moja ljubav prema tebi je kao dijareja«, rekao je Tip ispod sunčanih. »Jednostavno je ne mogu zadržati u sebi.«

Kat ga je užasno gledala.

»Jesam li pretjerao?« upitao je.

»Oh, čovječe, to je ogavno.«

»Da, ali kladim se da to nikad prije nisi čula.«

Dobio je okladu. »Odlazi. Smjesta.«

»Stvarno?«

Stacy je od smijeha zamalo pala na pod.

Tip ispod sunčanih se počeo okretati »Čekaj. Je li to test? Je li Drkadžija nešto kao kompliment ili slično?«

»Gubi se.«

Slegnuo je ramenima, okrenuo se, ugledao Stacy i pomislio, zašto ne. Odmjerio je njezino dugačko tijelo od glave do pete i rekao: »Riječ dana su noge. Hajdemo do tebe i raširimo tu riječ.«

Stacy je i dalje uživala, »Uzmi me, Drkadžijo. Ovdje. Sada.«

»Stvarno?«

»Ne.«

Drkadžija je ponovo pogledao Kat. Ona je ruku stavila na pištolj. On je podigao ruke u zrak i polako se udaljio.

Kat je upitala, »Stacy?«

»Hmm?«

»Zašto ovakvi tipovi misle da kod mene imaju priliku?«

»Zato jer si zgodna i izgledaš živahno.«

»Nisam živahna.«

»Nisi, ali tako izgledaš.«

»Ozbiljno, zar zaista izgledam kao luzerica?«

»Izgledaš ranjeno«, odvratila je Stacy. »Mrsko mi je to reći. Ali ranjenost... izbija iz tebe kao neka vrsta feromona kojem ovakvi tipovi ne mogu odoljeti.«

Obje su ispile gutljaj.

»Dakle, što mi se neće svidjeti?« upitala je Kat.

Stacy je pogledala prema Drkadžiji. »Sad mi ga je žao. Možda bih mu trebala dati na brzaka.«

»Ne počinji.«

»Što?« Stacy je prekrižila svoje divne duge noge i osmjehnula se Drkadžiji. On je poprimio izraz koji je Kat podsjetio na psa koji je predugo ostavljen u autu. »Misliš da je ova suknja prekratka?«

»Suknja?« začudila se Kat. »Ja sam mislila da je to pojas.«

Stacy se to sviđalo. Voljela je privlačiti pažnju. Voljela je uzimati muškarce jer je smatrala da im jedna noć u krevetu s njom na neki način mijenja život. A to joj je bio i dio posla. Imala je privatnu detektivsku agenciju zajedno s još dvije predivne žene. Njihova specijalnost? Hvatanje (doslovno, lovljenje u zamku) supružnika koji varaju.

»Stacy?«

»Hmm?«

»Što mi se neće svidjeti?«

»Ovo.«

I dalje izazivajući Drkadžiju, Stacy je Kat pružila komad papira. Kat ga je pogledala i namrštila se:

KD8115

Najvrelijiseks

»Što je to?«

»KD8115 je tvoje korisničko ime.«

Njezini inicijali i broj značke.

»Najvrelijiseks ti je lozinka. Oh, i razlikuje se u uporabi velikih ili malih slova.«

»A to je za?«

»Web stranicu. ›Tisibašmojtip.com.««

»Ha?«

»To je intemetska stranica za upoznavanje.«

Kat je napravila grimasu. »Molim te, reci mi da se šališ.«

»Na visokoj je razini.«

»To govore i za striptiz klubove.«

»Uzela sam ti pretplatu«, rekla je Stacy. »Vrijedi godinu dana.«

»Šališ se, zar ne?«

»Ne šalim se. Radim neki posao za tu kompaniju. Dobri su. I nemojmo se zavaravati. Treba ti netko. Nekoga i želiš. A nećeš ga naći ovdje.«

Kat je uzdahnula, kimnula šankeru, tipu po imenu Pete koji je izgledao kao karakterni glumac koji stalno igra uloge irskih šankera, a to je, ustvari, i bio. Pete je uzvratio kimanjem što je značilo da će pića staviti na njezin račun.

»Tko zna«, rekla je Stacy. »Možda završi time da upoznaš gospodina Pravog.« Kat je krenula prema vratima. »Ali vjerojatnije gospodina Drkadžiju.«

Kat je utipkala ›Tisibašmojtip.com«, lupila tipku POVRATAK i unijela svoje novo korisničko ime i prilično nezgodnu lozinku. Namrštila se kad je na vrhu profila ugledala nadimak koji joj je Stacy izabrala.

Zgodna i živahna,

»Otišla je *ranjena*«, promrmljala je Kat ispod glasa.

Bilo je iza ponoći, ali Kat nije bila od velikog spavanja. Živjela je u dijelu grada suviše skupom za nju - u ateljeu, u Zapadnoj 67. ulici koja izlazi iz zapadnog dijela Central Parka. Prije stotinu godina ta i susjedne zgrade, uključujući i čuveni Hotel des Artistes, pružale su utočište piscima, slikarima, intelektualcima - umjetnicima. Prostrani stanovi u europskom stilu gledali su na ulicu, a manji umjetnički radni prostori na dvorište. Na kraju su ti stari, mali umjetnički prostori pretvoreni u jednosobne stanove. Katin otac, policajac koji je gledao svoje prijatelje kako se bogate isključivo kupnjom nekretnina, pokušao se uključiti. Jedan tip kojem je spasio život jeftino mu je prodao stan.

Kat ga je u početku koristila kao studentica na Sveučilištu

Columbia. Svoje kvalitetno obrazovanje plaćala je stipendijom njujorške policije. Prema životnom planu, nakon toga je trebala upisati pravni fakultet i zaposliti se u uglednoj firmi u New Yorku kako bi konačno raskrstila s tim prokletim obiteljskim naslijeđem rada u policiji.

Avaj, nije tako ispalo.

Uz tipkovnicu joj je stajala čaša crnog vina. Kat je previše pila. Znala je da je to kliše - policajac koji previše pije - ali ponekad klišeji postoje s razlogom. Ona se dobro nosila s time. Nije pila na poslu. Piće joj nije utjecalo na život na bilo koji vidljiv način, ali ako je čvrste odluke, ili čak i nakane, donosila kasno noću, bile su nekako površne. Tijekom godina naučila je da iza deset navečer isključi mobitel i da ne otvara e-mail.

Ali, evo je sada, kasno noću provjerava slučajne tipove na stranici za upoznavanje.

Stacy je na Katinu stranicu postavila četiri fotografije. Njezina profilna, glavna fotografija, bila je izrezana sa zajedničke fotografije djeveruša snimljene na jednom vjenčanju prošle godine. Kat se pokušala objektivno promotriti, ali to je bilo nemoguće. Mrzila je tu sliku. Žena na njoj izgledala je nesigurnom u sebe, osmijeh joj je bio mlak, skoro kao da očekuje da će je netko ošamariti ili slično. Svaka od te četiri fotografije - sada kad je prolazila bolni ritual gledanja - bila je izrezana iz grupnih slika i na svakoj je izgledala kao da trepće.

U redu. Dovoljno je njezina profila.

Na poslu je sretala jedino policajce. Nije htjela policajca. Bili su to dobri ljudi, ali grozni muževi. Njoj je to bilo savršeno dobro poznato. Kad se njezina baka neizlječivo razboljela, djed nesposoban da to podnosi, pobjegao je dok, pa, nije bilo prekasno. Djed si to nikad nije oprostio. Takva je barem bila Katina teorija. Bio je usamljen i budući je za mnoge bio junak, pobjegao je u najvažnijem trenutku. Nije mogao živjeti s time a revolver mu je bio pri ruci, tamo na gornjoj polici u kuhinji gdje je uvijek stajao, i tako je jedne noći Katin djed posegnuo za njime, skinuo ga s police, sam je sjeo za kuhinjski stol i...

Bum.

I tata se znao opijati i povremeno nestajati na više dana. Mama je tada bila posebno vesela - što je čitavu stvar činilo još groznijom i jezivijom - jer se ili pretvarala da je tata na tajnom zadatku ili se uopće

nije obazirala na njegov nestanak, doslovno ga je izbrisala iz misli, a zatim, možda tjedan kasnije tata bi doplesao svježeg obrijan, s osmijehom na licu i s buketom ruža za mamu, i svi bi se ponašali kao da je to normalno.

›Tisibašmojtip.com‹. Ona, zgodna i živahna Kat Donovan bila je na intemetskoj stranici za upoznavanje. Moj bože, a pričamo o savršenim planovima. Podigla je čašu, nazdravila zaslonu kompjutera i dobro potegnula.

Svijet nažalost više nije bio pogodan za pronalaženje životnog partnera. Za seks, svakako. To je bilo lako. To se u stvari očekivalo, ali nitko nije otvoreno govorio, i dok je tjelesne užitke voljela kao i svaka druga, istina je bila u tome da ako se s nekim prebrzo ode u krevet, ispravno ili ne, izgledi za dužom vezom sveli bi se na nulu. Nije o tome razmišljala s moralne strane. Stvari su jednostavno bile takve.

Kompjutor joj je zazvonio. Pojavio se znak za poruku.

Imamo neke koji vam odgovaraju. Kliknite i pogledajte nekoga koji bi mogao biti savršen za vas.

Kat je ispila vino. Razmišljala je da natoči novu čašu, ali stvarno je bilo dosta. Razmislila je o sebi i shvatila očitu, do sada neizgovorenu istinu: željela je nekoga u svom životu. Imaj hrabrosti priznati si to, može? Koliko god je težila biti nezavisnom, željela je čovjeka, partnera, nekoga noću u krevetu. Nije patila za time, niti je forsirala, nije se previše ni trudila. Ali nije bila stvorena da bude sama.

Počela je pretraživati profile. Da pobijediš, moraš se boriti, je li tako?

Patetično.

Neke je mogla odbaciti hitrim pogledom na njihovu fotografiju. To je bilo ključno kad se o tome razmišlja. Slika na profilu koju je svaki mukotrpno izabrao ostavlja, gotovo na svaki način, prvi (vrlo kontrolirani) dojam. Govori mnogo.

Dakle: ako netko svjesno izabere da nosi šešir sa širokim obodom, automatski otpada. Ako je bez košulje, koliko god da je dobro građen, automatski otpada. Ako u uhu ima *bluetooth* - Bože, vidi kako je sav važan - automatski otpada. Ako ima malu bradicu ispod usne, ako nosi prsluk, ako namiguje, ako gestikulira ili nosi košulju boje mandarine (osobna sklonost), ako sunčane naočale stavlja na vrh glave, automatski otpada, otpada, otpada. Ako je profilno ime Čovjek-pastuh,

Seksiosmijeh, Bogati ZgodniDečko, UgađačDamama - razmotrit će ih.

Otvorila je neke na kojima su tipovi izgledali... pristupačnima, činilo joj se. U svim popratnim tekstovima bilo je neke depresivne jednakosti. Svi na web stranicama su uživali u šetnjama po plaži, večerama u restoranima, tjelesnim aktivnostima, egzotičnim putovanjima, kušanju vina, u odlascima u kazalište i kino, u posjetama muzejima, voljeli su biti aktivni i riskirati, željeli su velike pustolovine - a istovremeno su bili sretni ostati kod kuće i gledati neki film, piti kavu i razgovarati, kuhati, čitati knjigu i uživati u malim stvarima. Svi su tvrdili da je najvažnija kvaliteta koju traže kod žene smisao za humor - naravno, svakako - do točke kad je Kat pomislila da je ›smisao za humor‹ eufemizam za ›velike sise‹. Naravno, svatko je naveo i da preferira čvrsta, vitka i zaobljena tijela.

To je bilo ispravnije, ako ne i izravno željeno.

Profili nisu nikad odražavali stvarnost. Više nego što su opisivali kakav je netko, predstavljali su divnu, ako ne uzaludnu vježbu u tome što netko *misli* da je, ili što želi da potencijalni partner o njemu misli da je - ili, što je najvjerojatnije, profili (a, čovječe, psihijatri bi uživali) su jednostavno odražavali ono što su željeli biti.

Opisa sebe i želja bilo je posvuda, ali ako bi željela upotrijebiti jednu riječ da ih svede na zajednički nazivnik, to bi vjerojatno bila *sentimentalnost*. U prvom je stajalo: »Svakog jutra svijet predstavlja prazno platno koje treba oslikati.« Klik. Neki su težili poštenju stalno ponavljajući kako su oni sami poštjeni. Neki su glumili iskrenost. Neki su bili pretenciozni, neki su se pravili važni, neki su bili nesigurni, neki bijedni. Kao i u stvarnom životu, zaključila je Kat. Većina ih se jednostavno suviše upinjala. Zadah očaja puzeći je klizao sa zaslona poput valova loše kolonjske vode. Trajni razgovor između srodnih duša bio je, u najmanju ruku, neugodan. U stvarnom životu, razmišljala je Kat, nitko od nas ne može naći nekoga s kime bi izašao više nego jednom, a ipak na neki način vjerujemo da ćemo na ›Tisibašmojtip.com‹ istog trena naći osobu uz koju bismo se željeli buditi ostatak života.

Obmana - ali traje li nada vječno?

To je bilo naličje. Lako je biti ciničan i izrugivati se, ali kad se odmaknula, shvatila je nešto što ju je probolo ravno kroz srce: Svaki profil je predstavljao jedan život. Jednostavno, da, ali iza svakog

klišeiziranog, molim te voli me, profila stajalo je srodno ljudsko biće sa svojim snovima, nadama i željama. Ti ljudi se nisu prijavili, platili pristojbu i objavili informacije bez razloga. Razmislite: Svatko od tih usamljenika ušao je na ovu web-stranicu - upisao se i kliknuo na profile - u nadi da će taj put biti drugačije, beznadno očekujući da će konačno upoznati nekoga tko će mu na kraju postati najvažnija osoba u životu.

Ah. Dozvolite da vas svijest o tome prati neko vrijeme.

Kat se izgubila u tim mislima, klikala je po profilima sve većom brzinom, lica tih muškaraca - muškaraca koji su se tu pojavili u nadi da će naći ›onu pravu‹ - od brzine su se stapala u bezličnu masu, a tada je ugledala njegovu sliku.

Sekundu, možda dvije, njezin mozak nije povjerovao onome što su oči vidjele. Sljedeća sekunda je trebala da joj prst prestane klikati po mišu, nova da se slike profila koje su se kotrljale uspore i zaustave. Kat se naslonila i duboko udahнула.

Nije moguće.

Pretraživala je velikom brzinom razmišljajući o ljudima iza fotografija, o njihovim životima, njihovim potrebama i nadama. Njezine misli - što joj je bila i snaga i slabost kao policajki - su lutale i nisu bile nužno koncentrirane na ono izravno ispred nje, ali bila je u stanju shvatiti širu sliku. U policijskom radu to je značilo da je u stanju sagledati mogućnosti, načine bijega, alternativne scenarije, osobu koja viri iza prepreka, skrivenih poteza, opstrukcija i vrludanja.

Ali to je isto tako značilo da je povremeno propuštala ono očito.

Polako je klikala na strelicu za vraćanje.

To ne može biti on.

Slika je samo zaiskrila. Njezino razmišljanje o iskrenoj ljubavi, o srodnoj duši, o onome s kojim bi željela provesti život - tko bi mogao okriviti njezinu maštu da je prevladala? Prošlo je osamnaest godina. Nekoliko puta je pijana njegovo ime potražila na Googleu, ali tamo je stajalo samo nekoliko starih članaka koje je napisao. Ništa svježije. To ju je začudilo, probudilo znatiželju - Jeff je bio izvrstan novinar - ali što je više mogla? Bila je došla u napast da provede pomniju istragu o njemu. Na njezinu položaju za to ne bi trebalo mnogo truda. Ali nije željela koristiti svoje veze u policiji za osobne razloge. Mogla je zamoliti i Stacy, ali opet, kakva bi bila svrha?

Jeffa više nema.

Proganjanje ili čak i guglanje bivšeg ljubavnika bilo je više nego jadno. U redu, Jeff je bio više od toga. Mnogo više. Kat je odsutno palcem dotaknula lijevi prstenjak. Bio je prazan. Ali nije uvijek bio. Jeff ju je zaprosio, sve je napravio kako treba. Dobio je dozvolu njezina oca. Napravio je to na koljenima. Nije bilo ničeg jeftinog. Nije sakrio prsten u kolaču ili je zaprosio preko semafora u dvorani Madison Square Garden. Bilo je to sa stilom, romantično i tradicionalno jer je znao da je to točno ono što je željela.

Oči su joj se napunile suzama.

Povratnom strelicom klikala je preko potpurija lica i frizura, provjerenih i kvalificiranih neženja Ujedinjenih naroda, a zatim joj je prst stao. Na trenutak je samo zurila, bojala se pomaknuti, zadržavala je dah.

Zatim joj se oteo lagani krik.

Preplavila ju je stara tuga. Ponovo ju je probola duboka bol, kao da je Jeff upravo izašao kroz ova ista vrata, upravo sada, ovog trena, a ne prije osamnaest godina. Ruka joj se tresla dok ju je primicala zaslonu i dotaknula mu lice.

Jeff.

I dalje tako prokleta zgodan. Malo je ostario, posijedio sa strane, ali, čovječe, to mu je tako dobro pristajalo. Kat bi to bila zaključila. Jeff je bio jedan od onih koji s godinama izgledaju sve bolje. Pogladila ga je po licu. Iz jednog oka kanula je suza.

O, Bože, pomislila je.

Pokušala se sabrati, odmaknuti se da dobije perspektivu, ali soba se okretala i nije nalazila načina da je uspori. Još uvijek drhtava ruka spustila se na miša i kliknula na sliku povećavši je.

Zaslon je zatreperio na novu stranicu. Na njoj je Jeff stajao u flanelnoj košulji i trapericama, ruke je držao u džepovima, a oči su mu bile toliko plave da bi čovjek uzalud tražio obrise kontaktnih leća. Tako zgodan. Tako prokleta lijep. Izgledao je atletski i u formi, i sada joj se duboko u nutrini nešto uskomešalo. Jednu sekundu Kat je bacila pogled na spavaću sobu. Živjela je u njoj dok su bili zajedno. Bilo je muškaraca u njoj i nakon Jeffa, ali nikad ništa nije ni približno doseglo visine koje je iskusila sa svojim zaručnikom. Znala je kako to zvuči, ali kad je bila s Jeffom on bi učinio da svaki dio nje šumi i

pjeva. Nije se tu radilo o tehnici ili veličini, ili nečem sličnom što je činilo razliku. Bilo je to - koliko god ne-erotski zvučalo - povjerenje. To je bilo ono što je seks činilo toliko fascinantnim. Kat se s njime osjećala sigurnom. Osjećala se samouvjerenom, lijepom, bez straha i slobodnom. Povremeno bi je zadirkivao, kontrolirao je, ponašao se na svoj način, ali nikad je nije natjerao da se osjeća ranjivom ili samosvjesnom.

Kat nikad nije bila u stanju na taj način opustiti se s nekim drugim muškarcem.

Progutala je slinu i kliknula na puni profil. Njegova osobna izjava bila je kratka i, Kat je zaključila, savršena: da vidimo što će se dogoditi.

Bez pritiska. Bez grandioznih planova. Bez preduvjeta, garancija ili ludila očekivanja.

Da vidimo što će se dogoditi.

Kliznula je prema odjeljku Stanje. Prošlih osamnaest godina Kat se nebrojeno puta pitala kako mu život izgleda, tako da je prvo pitanje bilo ono najlogičnije: Što se dogodilo u Jeffovu životu da se sada nalazi na web stranici samaca?

A zatim, što se dogodilo njoj?

Pod stanje je stajalo: Udovac.

Ponovo ah.

Pokušala je to zamisliti - Jeff je oženio jednu ženu, živio s njom, volio je, a na kraju mu ona umre. To ne bi imalo smisla. Još ne. Blokiral se. To je u redu. Kreni dalje. Nema razloga zadržavati se.

Udovac.

Ispod toga novi udarac: Jedno dijete.

Nije pisala dob ni spol, naravno, to nije bilo važno. Svako otkriće, svaka nova činjenica o čovjeku kojeg je jednom svim srcem voljela ponovo je uzdrmala njezin svijet. Cijeli jedan život živio je bez nje. Zašto je to bilo toliko iznenađenje? Što je očekivala? Njihov raskid bio je iznenadan i neizbježan. On je bio taj koji je izašao kroz vrata, ali krivnja je bila na njoj. Nestao je u sekundi, kao i čitav život kojeg je znala i planirala.

Sada se vratio, između stotinu, možda dvije stotine muškaraca čije je profile pogledala.

Pitanje je bilo, što će učiniti?

2. POGLAVLJE

Gerarda Remingtona dijelili su samo sati od toga da zaprosi Vanessu Moreau kad mu se svijet zamračio.

Prošnja, kao i mnoge stvari u njegovu životu, bila je pomno isplanirana. Prvi korak: Nakon dugotrajne potrage Gerard je kupio zaručnički prsten od 2,93 karata, princess reza, WS1 jasnoće, F boje, s ringom od platine s vjenčićem. Kupio ga je kod čuvenog draguljara u Četvrti dijamanata na Manhattanu u Zapadnoj 47. ulici - ne u jednoj od onih preskupih velikih radnji, već u jednoj manjoj u pozadini, blizu ugla sa Šestom avenijom.

Drugi korak: Njihov današnji let krenut će iz bostonske zračne luke Logan na kompaniji JetBlue, let 267 u 7,30. Na St. Maarten će se spustiti u 11,30 gdje će se on i Vanessa prekrcati na mali avion za otočić Anguillu kamo će stići u 12,45.

Treći, četvrti i sljedeći koraci: Odmarat će se u vili na dvije etaže u resortu Viceroy koji gleda na Meads Bay, namakat će se u beskrajnom bazenu, vodit će ljubav, tuširat će se, odjenuti i večerati kod Blancharda. Večera je rezervirana za 19 sati. Gerard je nazvao unaprijed i organizirao da se nabavi i bude spremna boca Vanessina najdražeg vina, Chateau Haut-Bailly Grand Cru Classé 2005, Bordeamt iz Pessac-Léognana. Nakon večere Gerard i Vanessa će bosu hodati plažom držeći se za ruke. Provjerio je kalendar s mjesečevim mijenama i znao je da će u to vrijeme mjesec biti zamalo pun. Stotinu devedeset i devet metara niz plažu (dao je da se izmjeri) bila je kolibica sa slamnatim krovom u kojoj su se danju iznajmljivale dihalice i skije za vodu. Noću nije bilo nikoga. Cvjećar će ulazni trijem ukrasiti s dvadeset i jednim (broj tjedana koliko se poznaju) ljiljanom (Vanessinim najdražim cvijećem.) Bit će tu i gudački kvartet. Na Gerardov znak zasvirat će »Somewhere Only We Know« grupe Keane, pjesmu koju su on i Vanessa izabrali da zauvijek bude njihova. Nakon toga, s obzirom da oboje vole tradiciju, Gerard će kleknuti na jedno koljeno. U mislima je gotovo vidio Vanessinu reakciju. Zinut će u čudu. Oči će joj se napuniti suzama. Ruke će od zapanjenosti i radosti

prinijeti licu.

»Ušla si u moj svijet i zauvijek ga promijenila«, reći će Gerard. »Kao najčudesniji katalizator, uzela si ovaj običan komad gline i pretvorila ga u nešto toliko moćnije, toliko sretnije i ispunjenije životom čemu se nikad nisam mogao nadati. Volim te. Volim te cijelim svojim bićem. Volim sve na tebi. Tvoj osmijeh mom životu daje boju i smisao. Ti si najljepša i najstrasnija žena na svijetu. Hoćeš li me, molim te, učiniti najsretnijim čovjekom na svijetu i udati se za mene?«

Gerard je još uvijek radio na pravim riječima - želio je da svaka bude na svom mjestu - kad mu se svijet zamračio. Ali svaka riječ je bila istinita. Volio je Vanessu. Volio ju je svim srcem. Nikad nije bio suviše romantičan. U životu su ga ljudi znali razočarati. Znanost nije. Uistinu je najviše volio biti sam, boriti se s mikrobima i organizmima, razvijati lijekove i protu-agense koji će dobivati ratove. Najzadovoljniji je bio u svom laboratoriju u Benesti Pharmaceuticalsu i na ploči ispisivati neku jednadžbu ili formulu. Bio je, kako su govorili njegovi mlađi kolege, stara škola. Volio je ploču. Pomagala mu je u razmišljanju - miris krede, njezina prašina, način na koji je uprljao prste, lakoća brisanja - jer u znanosti, istina je, malo toga ostaje trajnim.

Da, to je bilo tamo, u tim izgubljenim trenucima, kad je Gerard bio najzadovoljniji.

Najzadovoljniji. Ali ne i sretan.

Vanessa je bila prvo što ga je u životu učinilo sretnim.

Gerard je otvorio oči i razmišljao o njoj. Sve s Vanessom bilo je podignuto na desetu potenciju. Nijedna žena nije ga pokrenula mentalno, emocionalno i da, naravno, fizički, kao Vanessa. Ni jedna, znao je, nikad neće ni moći.

Otvorio je oči, ali tama je ostala. U početku se pitao je li još uvijek kod kuće, ali bilo je suviše hladno. Digitalni termostat uvijek je držao točno na 22 stupnja. Uvijek. Vanessa ga je često zadirkivala zbog njegove preciznosti. U njegovu životu neki su smatrali da mu je potreba za redom bliska analnoj fazi u djeteta, ili čak opsesivno-kompulzivnom poremećaju. Kako god bilo, Vanessa ga je razumjela. Njoj se sviđalo i smatrala je to pozitivnim dodatkom. »To je ono što te čini velikim znanstvenikom i brižnim čovjekom«, jednom mu je bila rekla. Objasnila mu je teoriju da su ljudi koje danas smatramo

autističnima u prošlosti bili genijalni umjetnici, znanstvenici i književnici, ali danas, s medikamentima i dijagnozama ih otupljujemo, uniformiramo ih i otupljujemo im osjećaje.

»Genijalnost proizlazi iz neobičnog«, objasnila mu je Vanessa.

»A ja sam neobičan?«

»Na najbolji mogući način, dragi moj.«

Ali kako mu se srce punilo uspomenu nije mogao ne osjetiti čudan zadah. Nešto vlažno, staro i pljesnivo kao...

Kao blato. Kao svježa zemlja.

Odjednom ga je obuzela panika. I dalje u potpunom mraku pokušao je ruke prinijeti licu. Nije uspijevaao. Nešto mu se omotalo oko zglobova. Činilo se kao uže ili, ne, to je bilo nešto tanje. Možda žica. Pokušao je pomaknuti noge. Bile su svezane jedna uz drugu. Napeo je trbušne mišiće i pokušao podići noge, ali je lupio o nešto. Nešto drveno. Ravno iznad njega. Kao da je u...

Tijelo mu se počelo propinjati od straha.

Gdje je? Gdje je Vanessa?

»Halo?« povikao je. »Halo?«

Pokušao je sjesti, ali i oko prsa mu je bio pojas. Nije se mogao pomaknuti. Čekao je da mu se oči priviknu na tamu, ali to nije išlo dovoljno brzo.

»Halo? Ima li koga? Molim vas, pomognite!«

Začuo je neke šumove. Točno iznad njega. Zvučalo je kao grebanje ili struganje ili...

Ili koračanje?

Koračanje točno iznad njega.

Razmišljao je o tami. Razmišljao je o mirisu svježe zemlje. Odgovor se odjednom činio toliko jasnim, ali nije imao smisla.

Ispod zemlje sam, pomislio je. Ispod zemlje sam.

A tada je počeo vrištati.

3. POGLAVLJE

Kat se više onesvijestila nego što je zaspala.

Kao i svakog radnog dana, iPod ju je probudio nekom slučajnom pjesmom - ovog jutra bila je to *Bulletproof Weeks* Matta Nathansona - u šest ujutro. Nije joj promaknulo da je spavala u onom istom krevetu u kojem je spavala s Jeffom pred toliko godina. Soba je i dalje bila u tamnom drvu. Prethodni vlasnik je bio violinist u Njujorškoj filharmoniji koji je odlučio da cijeli stan od pedeset i pet kvadratnih metara slični na unutrašnjost starog broda. Posvuda je bilo tamno drvo i brodski prozori. Ona i Jefif su se smijali tome i stavljali dvosmislene primjedbe kako se brod treba ljuljati, ili se prevrnuti, ili zvati na vožnju, ili tome slično.

Izljevi ljubavi ponekad su zaista dirljivi.

»Ovo mjesto«, Jeff bi znao reći, »tako ne nalikuje tebi.«

On je svoju studenticu zaručnicu smatrao ljepšom i veselijom od okolice, ali sada, osamnaest godina kasnije, tko god bi stupio u njezino prebivalište pomislio bi kako joj savršeno odgovara. Na isti način na koji supružnici nakon zajedničkih godina počinju sličiti jedno drugom, ona je postajala dijelom toga stana.

Razmišljala je da još malo ostane u krevetu i zadrijema, ali tečaj počinje za petnaest minuta. Njezin učitelj, Aqua, sićušni transvestit sa šizofreničnim poremećajem osobnosti, nikad ništa, osim prijetnje smrću, nije prihvaćao kao ispriku za izostanak s tečaja. Osim toga, tamo bi mogla biti Stacy i nadala se da bi joj mogla ispričati sve o odnosu s Jeffom. Nabacila je hlače za jogu i majicu bez rukava, uzela bocu s vodom i krenula prema vratima. Pogled joj je uhvatio kompjutor na radnom stolu.

Ah, što smeta ako nakratko pogledam?

Stranica ›Tisibašmojtip.com‹ bila je još uvijek otvorena i ispisana iako dva sata nije bila na njoj. Prekrili su je s »uzbudljivom početnom ponudom« za »novopridošle« (tko bi drugi bio podoban za početnu ponudu?) s mjesečnim neograničenim pristupom (što god to značilo) za samo 5,74 dolara koji će se ›diskretno skinuti‹ (ha?) s kreditne

kartice. Na njezinu sreću, Stacy joj je uplatila cijelu godinu. Juhuhu!

Kat je svoje ime i lozinku ponovo upisala u tražena polja i pritisnula povratak. Dobila je poruke od nekih muškaraca. Nije se obazrela na njih. Našla je Jeffovu stranicu koju je, naravno, bila memorirala u kompjutoru.

Pritisnula je na tipku ODGOVOR. Prsti su joj se zaustavili na tipkovnici.

Što da kaže?

Ništa. Barem ne za sada. Razmisli. Vrijeme je istjecalo. Uskoro počinje tečaj. Odmahnula je glavom, ustala i izišla kroz vrata. Kao i svakog ponedjeljka, srijede i petka, oprčala je uz 72. ulicu i ušla u Central Park. Gradonačelnik Polja Jagoda³, ulični umjetnik koji je živio od milodara turista već je polagao cvijeće na ploče s uspomenom na Johna Lennona. Radio je to gotovo svakog dana, ali rijetko kada tako rano. »Hej, Kat«, rekao je pružajući joj cvijet.

Uzela ga je. »Dobro jutro, Gary.«

Požurila je uz Bethesda terasu. Na jezeru je još uvijek bilo mirno, čamci još nisu isplovili, ali voda koja se dizala iz fontana blještala je poput zastora od perli. Skrenula je na stazu ulijevo i približila se kipu Hansa Christiana Andersena. Tyrell i Billy, ona dva ista beskućnika (ako su uopće bili beskućnici jer, koliko je njoj bilo poznato, živjeli su u luksuznoj zgradi San Remo i samo su se tako odijevali) sjedili su tamo i, kao i uvijek, kartali.

»Dupe ti sjajno izgleda, curo«, dobacio je Tyrell.

»Kao i tvoje«, odvratila je Kat.

Tyrellu se to dopalo. Ustao je, provokativno zaplesao i Billyju pružio pet, u međuvremenu odbacujući karte. Billy ga je prekorio.

»Pođigni ih!« povikao je.

»Daj se smiri, hoćeš li?« Obraćajući se Kat: »Imaš tečaj jutros?«

»Da. Koliko ih ima?«

»Osam.«

»Je li Stacy već prošla?«

Na sam spomen njezina imena obojica su skinuli kape i iz poštovanja ih prislonili na srce. Billy je promrmljao: »Bože, smiluj se.«

Kat se namrštila.

Tyrell je odvratio: »Ne još.«

Nastavila je udesno i obišla jezero. Već od ranog jutra ondje se

odvijalo natjecanje maketa brodova. Iza Kerbove kućice s čamcima naišla je na Aqua kako sjedi prekrivenih nogu. Oči su mu bile zatvorene. Aqua, proizvod afroameričkog oca i židovske majke, put svoje kože volio je opisivati kao čokoladnu kavu pomiješanu sa šlagom. Bio je sitan i gibak, a sada je sjedio u potpunom miru, toliko različitom od onog divljeg dječaka s kojim se sprijateljila pred mnogo godina.

»Kasniš?« Aqua se javio bez da je otvorio oči.

»Kako ti to uspijeva?«

»Što? Da te vidim kroz zatvorene oči?«

»Da.«

»To je specijalna tajna učitelja joge«, odgovorio je Aqua, »zove se uranjanje. Sjedni.«

Sjela je. Nakon nekoliko trenutaka pridružila im se i Stacy. Aqua je nije prekorio. Tečaj je prije vodio na velikoj livadi, to jest, dok se nije pojavila Stacy i svoju elastičnost počela javno prikazivati. Odjednom su muškarci počeli iskazivati silno zanimanje za jogu na otvorenom. Aqua se to nije svidjelo tako da je jutarnje satove počeo držati samo za žene i to na skrivenom mjestu iza kućice s čamcima. Stacyjino ›rezervirano mjesto‹ bilo je najbliže zidu, tako da oni koji su željeli viriti iz daljine nisu imali slobodan pogled.

Aqua ih je vodio kroz niz asana. Svakog jutra, po kiši, suncu ili snijegu, održavao je tečaj na tom mjestu. Nije naplaćivao određenu cijenu. Davale su mu onoliko koliko su smatrale primjerenim. Bio je odličan učitelj - poučan, pristojan, motivirajući, iskren, zabavan. Razne poze u jogi namještao je laganim dodirima a istovremeno poticao sve u tijelu.

Većinu dana Kat bi odlutala u joga pozicije. Tijelo bi joj se napelo. Disanje usporilo. Mozak se predao, U svakodnevnom životu je pila, povremeno zapalila cigaru, nije se ispravno hranila. Njezin posao bio je pretrpan otrovima svake vrste. Ali ovdje, uz Aquin smirujući glas, sve što je bilo uobičajeno nestajalo bi.

Ne i danas.

Pokušala je zaboraviti, pokušala se predati trenutku i svemu onome što je u Zen filozofiji zvučalo besmisleno osim kad bi Aqua o tome govorio, ali Jeffovo lice - ono koje je poznavala, koje je upravo vidjela - proganjalo ju je. Aqua ju je promatrao i malo joj pomagao da

zauzme poze. Ali ništa nije rekao.

Na kraju svakog sata, kad bi se polaznici opuštali u položaju na leđima, Aqua bi svakoga začarao svojom relaksirajućom čarolijom. Svaki dio tijela bi se predao. Čovjek bi odlutao. Zatim bi vam zaželio da vam dan bude blagoslovljen i osobit. Ostali biste ležati još nekoliko trenutaka duboko udišući, a vršci prstiju bi peckali. Polako bi vam se oči trepćući otvarale - kao Katine sada - a Aque više ne bi bilo.

Kat se polako vratila u život. Kao i ostale polaznice. U tišini su smotale svoje prostirke, gotovo ostale bez riječi. Stacy joj se pridružila. Nekoliko minuta su hodale uz jezero.

»Sjećaš se onog tipa s kojim sam kao izlazila?« upitala ju je Stacy.

»Patricka?«

»Tako je, njega.«

»Činio se baš dragim«, odvrtila je Kat.

»Da, dobro, morala sam mu dati nogu. Saznala sam da je napravio nešto jako grozno.«

»Što?«

»Vozi kućni bicikl«, odgovorila je Stacy.

Kat je prevrnula očima.

»Molim te, Kat. Tip ide na satove kućnog bicikla. Što je sljedeće, vježbe za prostatu?«

Bilo je zabavno hodati uz Stacy. Nakon nekog vremena više se ne primjećuju pogledi i ne čuju dobacivanja. Ne vrijeđaju vas, niti ih ignorirate, jednostavno, više ne postoje. Hodanje uz Stacy bila je najbliža stvar kamuflaži koju je Kat znala.

»Kat?«

»Da?«

»Reći ćeš mi što nije u redu?«

Jedan veliki mišićavi tip, od onih s istaknutim žilama i unatrag zalizanom kosom, stao je ispred Stacy i pogled spustio na njezine grudi. »Oho, ovo su stvarno velike sise.«

I Stacy se zaustavila i pogled spustila na njegov rasporak. »Oho ovo je stvarno mali pimpek.«

Ponovo su krenule. U redu, možda nisu baš sasvim prestale postojati. Zavisno o pristupu, Stacy se na različite načine nosila s pažnjom koju je privlačila. Mrzila je nametljivo razmetanje, zviždanje, grubijanstvo. Onima povučanima, koji su se jednostavno divili onome

što su vidjeli i uživali u tome, Stacy je uzvraćala užitak. Ponekad bi se osmjehnula ili čak mahnula rukom, gotovo kao filmska zvijezda koja poklanja djelić sebe da usreći druge.

»Sinoć sam otvorila web stranicu«, rekla je Kat.

Na to se Stacy nasmijala. »Već?«

»Da.«

»Oho. Nije ti dugo trebalo. Jesi se s nekim povezala?«

»Ne baš.«

»Onda, što je bilo?«

»Našla sam svog starog zaručnika.«

Stacy je stala širom otvorenih očiju. »Ponovi!«

»Zove se Jeff Raynes.«

»Čekaj. Bila si zaručena?«

»Davno prije.«

»Ali zaručena? Ti? S prstenom i sve to?«

»Zašto te to toliko iznenađuje?«

»Ne znam. Hoću reći, koliko dugo smo prijateljice?«

»Deset godina.«

»Tako je, a sve to vrijeme nisi ni omirisala ljubav.«

Kat je lagano slegnula ramenima. »Bile su mi dvadeset dvije.«

»Bez riječi sam«, odvratila je Stacy. »Ti. Zaručena.«

»Možemo li preskočiti taj dio?«

»Može, u redu, oprosti. I sinoć si našla njegov profil na toj stranici?«

»Da.«

»Što si rekla?«

»Rekla kom?«

»Kome«, odvratila je Stacy.

»Što?«

»Rekla *kome*. Ne *kom*. To je pogrešno.«

»Voljela bih da imam pištolj«, rekla je Kat.

»Što si napisala tom, no, Jeffu?«

»Ništa.«

»Molim?«

»Nisam mu pisala.«

»Zašto nisi?«

»Ostavio me.«

»Zaručnik.« Stacy je ponovo zatresla glavom. »I nikad mi nisi rekla za njega. Osjećam se prevarenom.«

»Zašto?«

»Ne znam. Hoću reći, kad je riječ o ljubavi, uvijek sam mislila da si cinik, kao i ja.«

Kat je nastavila hodati. »Kako misliš da sam postala cinik?«

»Touche.«

Našle su stol u Le Pin Quoteidienu unutar Central Parka pokraj Zapadne 69. ulice i naručile kavu.

»Stvarno mi je žao«, rekla je Stacy.

Kat je odmahнула rukom.

»Upisala sam te na tu stranicu tako da se možeš poševiti. Sam Bog zna da ti je to potrebno. Hoću reći, moraš se poševiti jednako kao i svi koje poznam.«

»Baš ti je neka isprika«, odgovorila je Kat.

»Nisam htjela prizivati ružne uspomene.«

»Nije strašno.«

Stacy je bila skeptična. »Želiš li pričati o tome? Naravno da želiš. A ja sam beskrajno znatiželjna. Ispričaj mi sve.«

I tako joj je Kat ispričala cijelu priču o Jeffu. Ispričala joj je kako su se upoznali na sveučilištu Columbia, kako su se zaljubili, kako je izgledalo da će trajati vječno, kako je izgledalo lako i dobro, kako ju je zaprosio, kako se sve promijenilo kad joj je ubijen otac, kako se povukla u sebe, kako je Jeff na kraju otišao, kako je bila suviše slaba ili možda suviše ponosna da krene za njim.

Kad je završila Stacy je izustila: »Oho.«

Kat je pijuckala kavu.

»I sada, skoro dvadeset godina kasnije, ugledaš svog zaručnika na stranici za upoznavanje?«

»Da.«

»Samac?«

Kat se namrštila. »Tek je nekoliko oženjenih na njoj.«

»Točno, naravno. Dakle, što je s njime? Je li razveden? Sjedi li kod kuće i dalje pateći kao i ti?«

»Ja ne patim i dalje«, odgovorila je Kat. Nakon toga: »Udovac je.«

»Oho.«

»Prestani to govoriti. To ›oho‹. Što ti je, imaš sedam godina?«

Stacy se nije obazrela na taj mali ispad. »Zove se Jeff, je li tako?«

»Tako je.«

»Dakle, kad je Jeff prekinuo, jesi li ga voljela?«

Kat je progutala slinu. »Da, naravno.«

»Misliš li da je i on tebe volio?«

»Očito nije.«

»Stani. Razmisli o pitanju. Na sekundu zaboravi da te je ostavio.«

»Da, to je malo teško. Ja sam više od onih ›djela govore više od riječi‹.«

Stacy se nagnula prema njoj. »Postoje neki koji su drugu stranu ljubavi i braka vidjeli jasnije od tebe. To nam je objema poznato, je li tako?«

»Da.«

»O vezama se puno nauči kad ti je posao, na neki način, da ih prekidaš. Ali istina je, svaka veza ima svoju prijelomnu točku. Svaka veza ima procjepe i pukotine. To ne znači da je besmislena ili loša, ili čak pogrešna. Znamo da je sve u životu kompleksno i da nije crno-bijelo. Ipak, na neki način očekujemo da naše veze uvijek budu jednostavne i čiste.«

»Sve je to istina«, rekla je Kat, »ali ne vidim na što smjeraš.«

Stacy se još više približila. »Kad ste ti i Jeff prekinuli, je li te još uvijek volio? Ne pričaj mi te ›djela govore više od riječi‹ fraze. Je li te još uvijek volio?«

I tu je, bez da je stvarno razmislila, Kat rekla: »Da.«

Stacy je sjedila i gledala svoju prijateljicu. »Kat?«

»Što je?«

»Pouzdana znaš da nisam religiozna«, rekla je Stacy, »ali ovo nekako zvuči kao sudbina, ili kismet, ili tako nešto.«

Kat je srknula kavu. »Ti i Jeff ste oboje samci. Oboje ste slobodni. Oboje ste prošli kroz pakao.«

»Ranjeni smo«, dodala je Kat.

Stacy je razmislila. »Ne, to nije ono što... no, da, to je dio priče, sigurno. Ali ne toliko ranjeni koliko... realistični.« Stacy se nasmijala i skrenula pogled. »Oh, čovječe.«

»Što je?«

Stacy ju je i dalje se smiješeći pogledala. »Ovo bi mogla biti bajka, znaš?«

Kat nije odgovorila.

»Još i bolje. Ti i Jeff ste bili dobri, je li tako?«

Kat i dalje nije odgovarala.

»Zar ne vidiš? Ovaj puta oboje se možete u to upustiti otvorenih očiju. To bi mogla biti bajka - ali stvarna. Poznati su ti procjepi i pukotine. U to ulaziš s prtljagom i iskustvom i s iskrenim nadama. S razumijevanjem onoga što ste oboje zabrljali davno prije. Kat, slušaj me.« Stacy je pružila ruku preko stola i primila Katinu. U očima su joj bile suze. »To bi moglo ispasti dobro, stvarno dobro.«

Kat i dalje nije odgovorila. Nije imala povjerenja u svoj glas. Neće si dozvoliti ni da razmisli o tome. Ali znala je. Točno je znala što je Stacy mislila.

»Kat?«

»Kad se vratim u stan, poslat ću mu poruku.«

4. POGLAVLJE

Dok se tuširala Kat je razmišljala što da točno napiše u poruci Jeffu. Prošla je brojne varijante, ali svaka je bila lošija od prethodne. Mrzila je taj osjećaj. Mrzila je što se brine što da napiše tipu, kao da je u srednjoj školi i ostavlja mu poruku u školskom ormariću. Uh. Prerastemo li to ikad?

Bajka, rekla je Stacy. Ali stvarna.

Nabacila je svoju civilnu policijsku odjeću - traperice i jaknu - i navukla špargerice. Kosu je otraga svezala u rep. Nikada nije imala hrabrosti ošišati se na kratko, ali oduvijek je voljela svezati kosu, maknuti je od lica. I Jeffu se tako sviđalo. Većina muškaraca voljela je da joj se kosa spušta u valovima. Jeff nije. »Volim tvoje lice. Volim te jagodice i te oči...«

Prisilila se da se zaustavi.

Vrijeme je da se krene na posao. Kasnije će brinuti o tome što da napiše.

Zaslona kompjutera kao da joj se rugao dok je prolazila, izazivajući je da ostane. Zastala je. Čuvar zaslona plesao je sa svojim crtama. Pogledala je koliko je sati.

Sredi to sada, rekla je sama sebi.

Sjela je i ponovo prikazala ›Tisibašmojtip.com.« Kad se upisala vidjela je da ima »uzbudljive nove srodnike.« Nije se obazirala. Našla je Jeffov profil, kliknula na njegovu sliku i ponovo pročitala njegovu uvodnu rečenicu.

Hajde da vidimo što će se dogoditi.

Koliko je dugo, pitala se, trebalo Jeffu da iziđe s nečim toliko jednostavnim, toliko izazovnim, toliko opuštenim, toliko suzdržanim, toliko privlačnim? Tu nije bilo pritiska. Bio je to poziv, ništa više. Kliknula je ikonu za izravne poruke. Pojavio se okvir za pisanje. Kursor je nestrpljivo treperio.

Kat je utipkala: Da, hajde da vidimo što će se dogoditi.

Uh.

To je odmah izbrisala.

Probala je nešto drugo. Pogodi tko je; Prošlo je dugo; kako si, Jeffe? Lijepo je ponovo vidjeti tvoje lice. Briši, briši, briši. Svaka izjava bila je loša na n-tu potenciju. Možda je, razmišljala je, to priroda tih stvari. Teško je biti smiren, samouvjeren ili opušten dok si na web stranici pokušavajući se povezati s ljubavi svog života.

Uspomene su joj izmamile čeznutljiv osmijeh. Jeff je volio jeftine glazbene spotove iz osamdesetih. To je bilo prije nego je You Tube omogućio da se bilo što pogleda u sekundi. Trebalo je naći kad bi VH1 emitirao nešto specijalno, ili se snaći na drugi način. Odjednom joj je palo na pamet što bi Jeff trenutno mogao raditi. Vjerojatno sjedi za kompjutorom i gleda stare spotove Tears for Fearsa, Spandau Balleta, Paula Younga ili Johna Waitea.

John Waite.

Waite je imao jednu klasičnu izvedbu iz ranih dana MTV-a, kvazi novovalnu pop pjesmu koja bi je svaki puta dirnula, čak i sada, kad bi vrtjela stanice na radiju ili bila u baru gdje su svirali hitove iz osamdesetih. Kad bi čula Johna Waitea kako pjeva *Missing You* to bi je podsjetilo na istinski sentimentalni spot u kojem John sam šeta ulicama stalno uzvikujući: »Uopće mi ne nedostaješ« glasom toliko bolnim da je sljedeći redak (»lažem samom sebi«) izlišan i nepotrebno objašnjavajući. John Waite je u baru, utapa svoju vidljivu tugu, vraća se uspomenama na ženu koju će zauvijek voljeti dok cijelo vrijeme u pripjevu govori kako mu uopće ne nedostaje. Oh, ali mi čujemo laž. Vidimo laž u svakom koraku, u svakom pokretu. Zatim, na kraju spota John odlazi kući i stavlja slušalice na uši, tugu utapa u glazbi, a ne u piću. I tako, u tragediji koja podsjeća na nešto šekspirijansko kao u lošoj komediji situacije, ne čuje - avaj - kad mu njegova ljubav dolazi na vrata i pokuca. Na kraju, velika ljubav s kojom je trebao ostati zauvijek ponovo zakuca, prislanja uho na vrata i zatim odlazi ostavljajući Johna Waitea slomljena srca, koji se i dalje trajno laže i tvrdi da mu ona ne nedostaje.

Ironično kad čovjek nešto naknadno shvati.

Taj spot je postao nešto kao stalna šala između nje i Jeffa. Kad bi bili razdvojeni, čak i na kratko, ostavio bi poruku »Uopće mi ne nedostaješ«, a ona bi komentirala kako laže samog sebe.

Da, romantika nije uvijek ugodna.

Ali kad je Jeff želio biti ozbiljniji, svoje poruke bi potpisivao

naslovom pjesme koji je sada gotovo nesvjesno Kat utipkavala u okvir za pisanje:

NEDOSTAJEŠ MI.

Trenutak ju je gledala i razmišljala je li da pritisne šalji.

Bilo je prejako. On je bio tu sa svojim divno suptilnim Hajde da vidimo što će se dogoditi, a ona izlazi s NEDOSTAJEŠ MI. Ne. To je izbrisala i pokušala ponovo s retkom iz pripjeva:

»Uopće mi ne nedostaješ.«

To je bilo suviše drsko. Ponovo je izbrisala.

U redu, dosta je.

Zatim joj je nešto palo na pamet. Otvorila je novi prozor s tražilicom i našla vezu na stari spot Johna Waitea. Nije ga pogledala, koliko, možda dvadeset godina, ali i dalje je zadržao onaj sočan šarm. Da, pomislila je Kat i kimnula, odlično. Kopirala je i spremila link u polje za tekst. Pojavila se slika s prizorom iz bara. Kat više nije zastala da bi razmislila.

Pritisnula je šalji, brzo ustala i gotovo izjurila kroz vrata.

Kat je živjela u 67. ulici na Upper West Sideu. 19. policijska postaja, njezino radno mjesto, također se nalazila u 67. ulici, ali na istočnoj strani, nedaleko koledža Hunter. Na posao je odlazila uvijek na isti način - pješice preko Central Parka. Njezina jedinica bila je smještena u zaštićenoj zgradi iz 1880. građenoj, kako joj je netko rekao, u neorenesansnom stilu. Radila je na trećem katu kao detektivka. Na televiziji detektivi uvijek imaju neku specijalnost, na primjer ubojstva, ali većina tih specijalizacija ili određenja je davno nestala. U godini u kojoj joj je ubijen otac dogodilo se gotovo četristo ubojstava. Ove godine, do sada, bilo ih je dvanaest. Sesteročlane detektivske grupe za ubojstva i slične jedinice otišle su u prošlost.

Čim je prošla pokraj prijemnog stola, Keith Inchierca, narednik u službi, rekao joj je: »Kapetan te želi vidjeti smjesta.« Keith je pokazao svojim debelim palcem kao da možda nije znala gdje se nalazi kapetanov ured. Prelazeći dvije stepenice od jednom, popela se na drugi kat. Bez obzira na osobne veze s kapetanom Staggerom, rijetko je bila pozivana u njegov ured.

Lagano je kucnula na vrata.

»Uđi.«

Otvorila ih je. Njegov je ured bio malen i siv kao kolnik. Bio je

naslonjen na stol i spuštene glave. Kat su se odjednom osušila usta. Staggerova glava bila je spuštена i onoga dana prije osamnaest godina kad joj je zakucao na vrata stana. Nije bila shvatila. Ne od prve. Uvijek je mislila da će imati izvjestan predosjećaj kad netko zakuca na taj način. Stotinu puta u glavi je zamišljala taj prizor - bit će to kasno u noći, kiša će liti, začut će se na vratima teško kucanje. Ona će otvoriti, znajući što slijedi. Srest će pogled nekog policajca, zatresti glavom, vidjet će ga kako lagano kima i zatim se srušiti na zemlju i vrisnuti: »Ne!«

Ali kad se to kucanje stvarno dogodilo, kad je Stagger došao s vijestima koje će joj rascijepiti život - jedno je bila prije tog trenutka, a drugo je postala nakon njega - sunce je sjalo nemilice i bezbrižno. Spremala se otići u sveučilišnu knjižnicu na Columbiji i raditi na studiji o Marshallovu planu. Toga se sjećala. Prokleti Marshallov plan. Otvorila je vrata spremajući se uhvatiti vlak C, a vani je stajao Stagger sa spuštenom glavom, baš kao i sada, a njoj ništa nije bilo jasno. Pogledi im se nisu sreli. Istina, čudna, sramotna istina, bila je u tome da je ugledavši ga na vratima pomislila da je došao zbog nje. Pretpostavljala je da se Staggeru na neki način sviđa. Mladi policajci koji su tatu držali za nešto poput oca, maštali su o njoj. Tako kad se Stagger pojavio na vratima, to je bilo ono što je pomislila: da će joj, usprkos tome što je znao da je u vezi s Jeffom, pokušati na neki način prići. Ni s čim napasnim. Stagger, ime mu je bilo Thomas koje nitko nije koristio, nije bio taj tip. Bio je drag.

Kad je ugledala krv na njegovoj košulji oči su joj se suzile, ali istina i dalje nije dopirala do nje. Tada je izrekao tri riječi, tri jednostavne riječi koje su se spojile i eksplodirale u njezinim grudima i raznijele njezin svijet.

»Loše je, Kat.«

Sada se Stagger približavao pedesetoj, oženjen je, ima četiri sina. Stol mu je prepun fotografija. Na jednoj staroj Stagger je bio sa svojim pokojnim partnerom, detektivom za ubojstva Henryjem Donovanom, zvanim Tata. Tako to ide. Kad čovjek pogine na poslu slika mu se pojavljuje posvuda. Nekima predstavlja spomenik, drugima bolnu uspomenu. Na zidu iza njega visio je uokviren poster Staggerova najstarijeg sina, polaznika prvog razreda srednje škole, kako igra lacrosse. Stagger i supruga imali su stan u Brooklynu. Živjeli su lijepim

životom, pretpostavljala je.

»Željeli ste me vidjeti, kapetane.«

Izvan policijske postaje zvala ga je Stagger, ali kad se radilo o profesionalnim stvarima, nije mogla. Kad je podignuo pogled, iznenadila se da mu je lice bilo sivo. Nehotice je ustuknula korak, kao da je očekivala da će ponovo začuti one tri riječi, ali ovaj puta ga je pretekla.

»O čemu se radi?« upitala je.

»Monte Leburne«, odgovorio je.

To je ime isisalo zrak iz prostorije. Nakon beskorisnog života ispunjenog jedino destrukcijom, Monte Leburne služio je doživotnu kaznu zbog ubojstva Henryja Donovana, detektiva za umorstva njujorške policije.

»Što je s njime?«

»Umire.«

Kat je kimnula, zastala, pokušavala se sabrati »Od čega?«

»Raka gušterače.«

»Koliko dugo ga ima?«

»Ne znam.«

»Zašto mi to tek sada govorite?«

U glasu joj je bilo više oštine nego što je željela. Pogledao ju je. Pokretom ruke se ispričala.

»Tek sam sada i ja saznao«, odgovorio je.

»Pokušavala sam ga posjetiti«

»Da, znam.«

»Nekad mi je dozvolio. Ali, u zadnje vrijeme...«

»I to znam«, odvratio je Stagger.

Muk.

»Je li još uvijek u Clintonu?« upitala je. Clinton je bio najčuvanija zatvorska ustanova u sjevernom dijelu države New York blizu granice s Kanadom, bez sumnje najusamljenije, najhladnije mjesto na zemlji. Od grada New Yorka trebalo je šest sati vožnje. Kat je često prelazila taj depresivni put.

»Ne. Premjestili su ga u Fishkill.«

Dobro. To je mnogo bliže. Do tamo će stići za sat i pol. »Koliko mu još preostaje?«

»Ne dugo.«

Stagger je krenuo oko stola, možda da je utješi ili zagrlji, ali je stao.

»To je u redu, Kat. Zaslužuje da umre. Zaslužuje i gore.«

Odmahnula je glavom. »Ne.«

»Kat...«

»Moram ponovo s njime razgovarati.«

Polako je kimnuo. »Mislio sam da ćeš to reći.«

»I? «

»Poslao sam zahtjev. Leburne te ne želi vidjeti.«

»Šteta«, odvratila je. »Ja sam policajka. On je osuđeni ubojica koji će uskoro umrijeti s velikom tajnom.«

»Kat.«

»Što je?«

»Čak i ako ga dobiješ da progovori, a, molim te, znamo da se to neće dogoditi, ionako neće doživjeti suđenje.«

»Možemo ga snimiti. Priznanje na samrtnoj postelji.«

Stagger je bio skeptičan.

»Moram pokušati.«

»Neće te primiti.«

»Mogu li uzeti auto iz voznog parka?«

Zatvorio je oči i nije odgovorio.

»Molim te, Staggere.«

Toliko o onom da ga naziva kapetanom.

»Hoće li te partner pokrivati?«

»Sigurno«, slagala je. »Naravno.«

»Izgleda da ionako nemam puno izbora«, rekao je malo rezignirano. »Dobro, idi.«

5. POGLAVLJE

Gerard Remington konačno je ugledao danje svjetlo.

Nije znao koliko dugo je bio u mraku. Iznenadna provala svjetla eksplodirala mu je u očima poput supernove. Zatvorio je oči. Želio ih je dodatno zaštititi, ali ruke su mu i dalje bile vezane. Pokušavao je treptati, oči su mu suzile od svjetla.

Netko je stajao iznad njega.

»Ne miči se«, rekao je muški glas.

Nije se pomaknuo. Začuo je pucketanje i shvatio da mu taj čovjek reže vezove. Nakratko mu je nada ispunila grudi. Pomislio je, došao je da me spasi.

»Ustani«, rekao mu je. U glasu je imao izvjestan naglasak, nešto kao karipski ili južnoamerički. »Imam pištolj. Ako napraviš pogrešan korak, ubit ćemo te i tu te pokopati. Razumiješ?«

Gerardova usta su bila sasvim suha, ali uspio je odgovoriti: »Da.«

Čovjek je izašao iz... sanduka? Prvi puta Gerard je vidio gdje je bio zatvoren sve te... sate? Bilo je to nešto veličine između lijesa i male prostorije, negdje oko metar i dvadeset duboko i široko, i oko dva i pol metra dugačko. Kad je ustao, spazio je da je okružen šumom. Prostorija je bila ukopana u zemlju. Neka vrsta skrivenog bunkera. Možda mjesto za skrivanje pred olujom ili spremište za žito. Teško je bilo reći.

»Izlazi«, naredio mu je taj čovjek.

Gerard je zaškiljio prema gore. Taj čovjek - ne, bio je bliže tinejdžerskim godinama, zaista - bio je velik i mišićav. Sada mu se u naglasku osjećalo nešto portugalskog, možda je Brazilac, ali Gerard nije bio stručnjak. Imao je kratku, čvrstu kovrčavu kosu. Bio je u poderanim trapericama i uskoj majici koja je na njegovim nadutim bicepsima izgledala kao stezник.

Nosio je i pištolj.

Gerard se uspeo iz sanduka i našao se u šumi. U daljini je ugledao psa - možda smeđeg labradora - kako trči uz stazu. Kad je onaj čovjek zatvorio poklopac bunkera nestalo ga je iz vida. Vidjela su se samo

dva velika metalna prstena, lanac i lokot, pričvršćeni na vrata.

U glavi mu se vrtjelo.

»Gdje sam?«

»Smrdiš«, rekao je mladić. »Iza stabla je gumena cijev. Operi se, obavi što trebaš i uđi u ovo.« "

Mladić mu je pružio jednodijelno radno odijelo u maskirnim bojama.

»Ništa mi nije jasno«, rekao je Gerard.

Mišićav čovjek s pištoljem mu je prišao. Počeo je napinjati prsne mišiće i tricepse. »Hoćeš da te prebijem?«

»Ne.«

»Onda radi kako ti kažem.«

Gerard je pokušao progutati slinu, ali grlo mu je bilo potpuno spaljeno. Okrenuo se prema gumenoj cijevi. Zaboravi pranje. Trebalo mu je vode. Potrčao je prema cijevi, no koljena su mu klecala te je uskoro pao. Predugo je bio u onom sanduku. Uspio se održati na nogama dovoljno dugo da stigne do cijevi. Otvorio je slavinu. Kad je voda potekla počeo je halapljivo piti.

Voda je imala okus po, pa, staroj gumenoj cijevi, ali nije ga smetalo.

Čekao je da onaj čovjek ponovno zareži na njega, no odjednom je pokazao strpljenje. To je Gerarda brinulo iz nekog razloga. Ogledao se oko sebe. Gdje je? Okrenuo se u krugu u nadi da će ugledati nekakvu čistinu ili cestu. Nije bilo ničega. Jedino šuma.

Osluškiavao je da čuje kakav zvuk. Ponovno ništa.

Gdje je Vanessa? Čeka li ga u zračnoj luci, zbunjena, ali na sigurnom?

Ili je možda i ona oteta?

Gerard Remington otišao je iza jednog stabla i svukao svoju prljavu odjeću. Čovjek ga je i dalje gledao. Gerard se pitao kad je posljednji puta stajao gol ispred nekog muškarca. Vjerojatno na satu tjelesnog u srednjoj školi. Bilo je čudno u ovakvom trenutku razmišljati o sramežljivosti.

Gdje je Vanessa? Je li sve u redu s njom?

Naravno, nije znao. Nije znao ništa. Nije znao gdje je, ni tko je taj čovjek, ni zašto je tu. Pokušao se smiriti, racionalno promisliti o sljedećem potezu. Morat će surađivati i dati sve od sebe da ostane

pribran. Gerard je bio pametan. Sam je sebe sada podsjetio na to. Tako, dobro, od toga se bolje osjećao.

Bio je pametan. Imao je ženu koju voli, divan posao i sjajnu budućnost pred sobom. Ovaj nasilnik imao je pištolj, da, ali se nije mogao mjeriti s Gerardovim umom.

Čovjek je konačno progovorio: »Požuri.«

Gerard se oprao vodom iz cijevi. »Imaš li ručnik?« upitao je.

»Ne.«

Još uvijek mokar, Gerard je uskočio u radno odijelo. Tresao se. Kombinacija straha, iscrpljenosti, zbunjenosti i zatvorenosti stigla je na naplatu.

»Vidiš onu stazu?« Čovjek s nabreklih mišićima pokazao je prema istom otvoru gdje je Gerard vidio psa kako trči.

»Da.«

»Idi po njoj do kraja. Ako skreneš, ubit ću te.« Gerard nije razmišljao o naređenju. Krenuo je niz usku stazu. Da pokuša pobjeći ne bi bilo pametno. Čak i da ga ovaj ne ubije, kuda bi krenuo? Možda bi se mogao sakriti u šumi. Nadati se da je brži od njega. Ali nije znao u kojem bi smjeru krenuo. Nije znao hoće li trčati prema nekoj cesti, ili još dublje u divljinu.

Bio je to, činilo se, sulud plan.

Osim toga, da su ga željeli ubiti - pretpostavio je da ih ima više od jednoga s obzirom da je nasilnik bio rekao › mi ‹ - to bi već bili napravili. Zato, ostani pametan. Gledaj oko sebe. Ostani živ.

Nadi Vanessu.

Gerard je znao da mu je korak dugačak otprilike 81 centimetar. Brojao ih je. Kad je napravio dvjesto koraka, što je bilo oko 162 metra, staza se prekinula. Nedaleko je bila čistina. Nakon sljedećih dvanaest koraka izašao je iz guste šume. Dalje naprijed bila je seljačka kuća. Proučavao ju je izdaleka i vidio da su zastori na gornjem katu tamno zelene boje. Potražio je žice za struju koje bi vodile prema kući. Nije ih bilo.

Zanimljivo.

Na trijemu kuće stajao je neki čovjek. Nehajno se naslonio na stup trijema. Rukavi su mu bili prevrnuti, ruke prekrižene. Nosio je sunčane naočale i radne cipele. Kosa mu je bila prljavo-plava i duga do ramena. Kad je spazio Gerarda mahnuo mu je da uđe. Zatim je ušao

kroz vrata i nestao je s vidika.

Gerard je krenuo prema seljačkoj kući. Ponovno je spazio zelene zastore. S desne strane bila je štala. Ispred nje je sjedio pas - da, bez sumnje smeđi labrador - i strpljivo promatrao. Iza psa, ugledao je dio nečega što je sličilo laganoj sivoj kočiji. Hmm. Spazio je i vjetrenjaču. To je imalo smisla. To su bile naznake. Nije znao čime će rezultirati - ili možda je, a to je situaciju činilo još više zbunjujućom - ali za sada, ostavio je naznake takvima kakve jesu.

Uspeo se preko dvije stepenice trijema i zastao na otvorenim vratima. Duboko je udahnuo i stupio u predvorje. S lijeve strane bila je dnevna soba. Čovjek s dugom kosom sjedio je u velikoj fotelji. Sada je bio bez sunčanih naočala. Imao je smeđe, zakrvavljene oči. Podlaktice su mu bile prekrivene tetovažama, Gerard ih je promatrao, pokušavao je stvoriti mentalnu sliku, nadao se naći neku naznaku o tome tko bi taj tip mogao biti. Ali tetovaže su bile jednostavne. Nisu mu odale ništa.

»Zovem se Titus.« Govorio je kao da pjeva. Glas mu je bio melodiozan, nježan, gotovo krhak. »Molim te, sjedni.«

Gerard je ušao u sobu. Čovjek po imenu Titus ga je probadao pogledom. Gerard je sjeo. U sobu je ušao još jedan čovjek kojeg bi se moglo nazvati hipijem. Bio je u šarenoj indijskoj košulji, s pletenom kapom na glavi i s ružičastim naočalama. Sjeo je za stol u uglu i otvorio MacBook Air laptop. Svi ti laptopi bili su slični, zato je Gerard na svoj bio nalijepio komadić crne vrpce.

Crna vrpca bila je tu.

Gerard se namrštio. »Što se događa? Gdje je Vanessa?«'

»ŠŠŠ«, odvratio je Titus.

Taj zvuk prerezao je zrak kao žetelačka kosa.

Titus se okrenuo prema hipiju s laptopom. Hipi mu je kimnuo i rekao: »Spreman.«

Gerard je zamalo upitao: »Spreman za što?« ali zvuk onoga ššš ga je odvratio. Titus se ponovno okrenuo prema Gerardu i osmjehnuo se. Bio je to najstrašnji prizor kojeg je ikad vidio.

»Moramo ti postaviti nekoliko pitanja, Gerarde.«

6. POGLAVLJE

Izvorni naziv zatvorske ustanove Fishkill bio je Matteawanska državna bolnica za duševno bolesne kriminalce. To je bilo u 1890-ima. Do 1970-tih, s većim ili manjim kapacitetom ostala je državnom bolnicom za mentalno oboljele. Tada su sudovi zakomplicirali proizvoljno zatvaranje onih za koje se držalo da su neuračunljivi. Sada je Fishkill bio zatvor sa srednjom sigurnošću, iako je imao sve, od minimalne sigurnosti za zatvorenike koji su odlazili na rad, do bloka S koji je imao maksimalno osiguranje.

Smještena u Beaconu, državi New York, živopisno ugniježđena između rijeke Hudson i Fishkill Ridgea, originalna zgrada od opeke pozdravljala je pri dolasku. S bodljikavom žicom i zapuštena, sličila je na kampus prestižnih sveučilišta na način Auschwitzta.

Kat se služila profesionalnom učtivosti i zlatnom značkom da prođe veći dio osiguranja. U njujorškoj policiji policajci na ulici su imali srebrne značke. Detektivi zlatne. Broj njezine značke, 8115, pripadao je njezinu ocu.

Jedna postarija sestra, sva u bijelom i sa starinskom kapom na glavi, zaustavila ju je ispred bolničkog odjela. Bila je kričavo namazana, s tamno plavim sjenilom za oči, neonski-crvenim ružem za usne i sličila je na nekoga kome su šminku rastopili na licu.

Osmjehnula se suviše ljubazno, s ružem na zubima. »Gospodin Leburne je zabranio posjetioce.«

Kat je ponovo pokazala značku. »Želim ga samo vidjeti« - opazila je pločicu s imenom sylvia steiner, VMS - »sestro Steiner.«

Sestra Steiner uzela je zlatnu značku, polako ju je pročitala i podigla pogled da prouči Katino lice. Kat je zadržala neutralan izraz.

»Ne razumijem. Zašto ste ovdje?«

»On je ubio moga oca.«

»Shvaćam. I želite ga vidjeti kako pati?«

U glasu sestre Steiner nije bilo osude. Izgledalo je kao da bi to bila najnormalnija stvar na svijetu.

»A, ne. Došla sam mu postaviti nekoliko pitanja.«

Sestra Steiner je još jednom pogledala značku i vratila je. »Ovuda, draga.«

Glas joj je bio melodiozan, anđeoski i stvarno jeziv. Sestra Steiner ju je uvela u sobu s četiri kreveta. Tri su bila prazna. Na četvrtom, u gornjem desnom uglu, ležao je Monte Leburne zatvorenih očiju. Nekad je Leburne bio velik, krupan muškarac. Ako je u zločinu trebalo primijeniti fizičku silu ili zastrašivanje, Monte Leburne je bio onaj mišićavi tupoglavac kojeg bi pozivali. Bivši boksač teške kategorije koji je bez sumnje primio previše udaraca u glavu, svoje šake (i ostalo) koristio je u kamatarenju, ucjenama, u borbama za prevlast, zastrašivanju sindikata, u čemu god je trebalo. Nakon što ga je suparnička obitelj brutalno prebila, njegovi mafijaški šefovi - koji su cijenili njegovu vrstu lojalnosti jer je bila toliko bliska gluposti - dali su mu pištolj i ostavili ga da obavlja fizički manje zahtjevne poslove, a to je bilo ubijanje njihovih neprijatelja.

Ukratko, Monte Leburne postao je ubojica na srednjoj razini. Nije bio bistar ni pametan, ali zaista, kad čovjek stane i razmisli, koliko pametan treba biti da se ubije čovjeka s pištoljem?

»Malo je priseban, malo nije«, objasnila je sestra Steiner.

Kat je prišla krevetu. Sestra Steiner je ostala nekoliko koraka iza nje. »Možete li nas malo ostaviti nasamo?« upitala je Kat.

Ljubazni osmijeh. Jezivi melodiozni glas: »Ne, draga, ne mogu.«

Kat je pogledala Leburnea i na trenutak je u sebi tražila znakove sažaljenja prema čovjeku koji joj je ubio oca. Ako ih je i bilo, bili su dobro sakriveni. Većinu vremena njezina mržnja prema tom čovjeku je bila usijana, ali povremeno bi shvatila da je to isto kao da se mrzi pištolj. On je predstavljao oružje. Ništa više od toga.

Naravno, i oružje treba uništiti, nije li tako?

Kat je Leburneu stavila ruku na rame i lagano ga potresla. Trepćući je otvorio oči.

»Zdravo, Monte.«

Trebalo je nekoliko trenutaka da pogled fokusira na Kat. Kad je to učinio - kad ju je prepoznao - ukočio se. »Ne bi smjela biti ovdje, Kat.«

Posegnula je u džep i izvadila fotografiju. »Ovo je bio moj otac«

Leburne je fotografiju vidio već mnogo puta. Kad god bi ga posjetila, Kat ju je nosila sa sobom. Nije bila sigurna zašto. Dio nje nadao se da će doprijeti do njega, ali ljudi koji ubijaju druge rijetko

kada dobivaju napade žaljenja. Možda ju je nosila zbog sebe, da učvrsti vlastitu odlučnost, da, na neki čudan način, ima oca kao podršku.

»Tko je želio da umre? Cozone, je li tako?«

Leburne je glavu pritisnuo na jastuk. »Zašto mi stalno postavljaš ista pitanja?«

»Zato jer nikad nisi odgovorio na njih.«

Monte Leburne joj se nasmijao škrbavim zubima. Čak i s te udaljenosti mogla je osjetiti zadah truleži u njegovu dahu. »I što, očekuješ ispovijed na samrtnoj postelji?«

»Nema razloga da sada ne kažeš istinu, Monte.«

»Naravno da ima.«

Mislio je na svoju obitelj. To je, naravno, bila njegova cijena. Ne reci ništa, a mi ćemo ti se pobrinuti za obitelj. Otvori usta, sasjeći ćemo ih na male komadiće.

Načelo mrkve i batine.

To joj je uvijek predstavljalo problem. Nije mu imala ništa za ponuditi.

Nije trebalo biti doktor da bi se shvatilo da Monteu Leburneu nije ostalo puno vremena. Smrt se već bila nastanila na udobnom mjestu i kandžama se počela probijati do neizbježne pobjede. Monteovo cijelo biće je uvelo, kao da će se izgubiti u krevetu, nakon toga u podu i zatim, puf, nestati zauvijek. Gledala je njegovu desnu ruku - onu kojom je držao pištolj - izbrazdanu nabreklih venama nalik cijevima za zalijevanje vrtova. Blizu zgloba bila mu je priključena infuzija.

Zaškripao je zubima nakon što ga je preplavio novi val boli.

»Odlazi«, uspjelo mu je reći.

»Ne.« Kat je osjećala da joj promiče posljednja prilika. »Molim te«, rekla je pokušavajući iz glasa isključiti preklinjanje. »Moram znati.«

»Odlazi.«

Kat mu se primaknula. »Slušaj, može? Ovo je samo za mene. Razumiješ? Prošlo je osamnaest godina. Moram saznati istinu. To je sve. Za kraj. Zašto je naredio da mi se ubije oca?«

»Odlazi od mene.«

»Reći ću da si progovorio.«

»Molim?«

Kat je kimnula glavom nastojeći zvučati odlučno. »Čim umreš,

uhitit ću ga. Reći ću da si ga odao. Reći ću mu da si mi sve priznao.«

Monte Leburne se ponovno nasmijao. »Dobar pokušaj.«

»Misliš da neću?«

»Ne znam što ćeš napraviti. Samo znam da ti nitko neće povjerovati.« Monte Leburne je preko njezina ramena pogledao sestru Steiner. »A imam i svjedoka, je li tako, Sylvia?«

Sestra Steiner je kimnula. »Tu sam, Monte.«

Trgnuo se od novog vala boli. »Jako sam umoran, Sylvia. Postaje sve lošije.«

Hitro je došla do njegova kreveta. »Tu sam, Monte.« Primila ga je za ruku. Zbog kričave šminke njezin osmijeh je izgledao kao doslovno nanesen bojom, nešto kao kod jezovitih klaunova.

»Daj da ode, molim te Sylvia.«

»Na odlasku je.« Sestra Steiner počela je stiskati pumpu, u venu mu počela puštati neku vrstu narkotika. »Samo se opusti, Monte, može?«

»Ne daj da ostane.«

»Ššš, bit će sve u redu.« Sestra Steiner je prijeteći pogledala Kat. »Tek što nije otišla.«

Kat se htjela usprotiviti, ali sestra Steiner je ponovno pritisnula prekidač na infuziji nakon čega je stvar postala bespredmetna. Leburne je zatrepao očima. Nekoliko trenutaka kasnije, nije ga bilo.

Gubljenje vremena.

Ali, čemu se Kat nadala? Čak je i čovjek na umoru ismijao zamisao da se ispovijedi na smrtnoj postelji. Cozone je znao kako svojim podanicima treba zatvoriti usta. Odslužiš svoje, obitelj će ti doživotno biti zbrinuta. Otvoriš usta, svi umiru. Nije postojao način da se Leburnea privoli da progovori. Ni u kom slučaju. A pogotovo ne sada.

Kat se upravo spremala krenuti prema svom autu kad je iza sebe začula bolesno ljubazan glas, »To si jako loše obavila, draga.«

Okrenula se i ugledala sestru Steiner kako stoji kao netko iz filmova strave, u sestrinskoj odjeći ispod groteskne šminke. »Da, no, hvala na pomoći.«

»Želiš li da ti pomognem?«

»Molim?«

»U njemu je jako malo kajanja. Hoću reći, iskrenog kajanja. Svećenik je navratio i on mu je ispričao prave riječi. Ali nije tako

mislio. Samo je pokušavao kupiti put u raj. Gospoda nije lako prevariti.« Ponovo se nasmijala onim jezivim smijehom s ružem na zubima. »Monte je ubio mnogo ljudi, je li to istina?«

»Priznao je troje. Bilo ih je više.«

»Uključujući tvog oca?«

»Da.«

»A otac ti je bio policajac? Kao i ti?«

»Da.«

Sestra Steiner je izustila ts ts u znak sućuti: »Jako mi je žao.«

Kat nije reagirala.

Sestra Steiner je nakratko gricnula svoju donju namazanu usnu: »Molim te, kreni za mnom.«

»Što?«

»Trebaju ti informacije, jesam li u pravu?«

»Da.«

»Ne miješaj se. Pusti me da ja to obavim.«

Sestra Steiner se okrenula i pošla natrag prema ambulanti. Kat se požurila da je stigne. »Čekajte, što ćete napraviti?«

»Znaš li išta o epiduralnoj anesteziji?« upitala ju je.

»Ne previše.«

»Karijeru sam počela kod jednog opstetricionista i obavljala porode. U stara vremena za anesteziju smo koristili morfij i skopolamin. To bi dovodilo do poluanesteziranog stanja - roditeljica bi ostajala pri svijesti, ali se ne bi ničega sjećala. Neki su govorili da se time ublaživalo bol, ali ja ne mislim tako. Smatram da je buduća majka na taj način zaboravila muke kroz koje je prošla.« Nagnula je glavu kao pas koji je začuo nepoznat zvuk. »Događa li se bol ako ga se ne sjećaš?«

Kat je pomislila kako je to pitanje retoričko, ali sestra Steiner je zastala i čekala odgovor. »Ne znam.«

»Razmisli o tome. U bilo kojem iskustvu, dobrom ili lošem: ako ga se ne sjetiš odmah nakon što se dogodi, računa li se?«

Ponovno je čekala odgovor. A Kat je ponovno rekla: »Ne znam.«

»Ne znam, ni ja. Zanimljivo pitanje, nije li?«

Što je, dovraga, smjerala s time? »Vjerujem«, odgovorila je Kat.

»Svi želimo živjeti u trenutku. To mi je jasno. Ali ako se ne možemo sjetiti tog trenutka, je li se ikad dogodio? Nisam sigurna. S

epiduralnom anestezijom počeli su Nijemci. Smatrali su da će njihovim majkama biti olakšano rađanje djeteta. Ali bili su u krivu. Mi smo to, naravno, prestali koristiti. Dijete se rađa drogirano. To je bio glavni razlog, tako su barem tvrdili ljudi iz medicine.« Konspirativno se nagnula prema Kat. »Ali među nama, ne mislim da je to stvarno bilo zbog toga.«

»Onda, zbog čega?«

»Nije to bilo zbog djece.« Sestra Steiner je zastala na vratima. »Bilo je zbog majki.«

»Na koji način?«

»I one su imale problema s procedurom. Epiduralna anestezija ih je oslobađala boli, istina je, ali isto tako nisu iskusile porod. Ušle bi u sobu i sljedećeg čega bi se sjetile bilo je da drže dijete. Emocionalno bi se osjećale isključene, odvojene od rađanja vlastitog djeteta. Bilo je to zbunjujuće. Nosiš dijete devet mjeseci. Dobiješ trudove, a zatim puf...«

Zapucketala je prstima da naglasi stvar.

»Pitaš se je li se zaista dogodilo«, Kat je završila umjesto nje.

»Točno tako.«

»Kakve to veze ima s Monteom Leburneom?«

Osmijeh sestre Steiner bio je izvještačen. »Znaš i sama.«

Nije znala. Ili možda je. »Možete mu dati epidurainu anesteziju?«

»Da, naravno.«

»I mislite - što? Mogu ga dobiti da progovori, a nakon toga će zaboraviti?«

»Ne sasvim, ne. Želim reći, da, neće se sjećati. Ali morfij se ne razlikuje od natrijeva tiopental. Poznato ti je što je to, zar ne?«

Bilo joj je, ali je poznatiji kao natrijev pentotal. Ukratko: serum istine.

»Ne djeluje onako kao što se vidi na filmovima«, nastavila je sestra Steiner. »Ali kad su bile pod njime, no, majke su znale svašta blebetati. Čak se i ispovjediti. Pri više nego jednom porodu, dok je muž koračao u susjednoj prostoriji, povjerile bi se da dijete nije njegovo. Mi to, naravno, nismo pitali. One bi jednostavno rekly, a mi bismo se pravili da nismo čuli. Ali s vremenom sam shvatila da se u stvari može voditi razgovor. Moglo ih se pitati i mnogo toga saznati, a one se, naravno, ne bi ničega sjećale.«

Sestra Steiner je uhvatila Katin pogled. Kat je osjetila kako joj srsi

struje niz kičmu. Sestra Steiner je skrenula pogled i otvorila vrata.

»Moram naglasiti da postoji ogroman problem oko vjerodostojnosti. Doživjela sam to mnogo puta s morfijem. Pacijent bi uvjerljivo pričao o nečemu što definitivno nije moglo biti istinito. Zadnji koji je umro u ovoj ambulanti? Zaklinjao se da ga je, svaki puta kad bih ja izašla, netko oteo i odveo na neki mačji sprovod. Nije lagao. Bio je uvjeren da se to događalo. Shvaćaš li?«

»Da.«

»Dakle, razumiješ. Hoćemo li nastaviti?«

Kat nije bila sigurna. Odrasla je u obitelji policajaca. Srela se s opasnostima kad su se izigravala pravila.

Ali koji je izbor imala?

»Detektivko?«

»Krenite«, odvratila je Kat.

Osmijeh se produžio. »Ako Monte čuje tvoj glas, to će mu aktivirati obrambeni mehanizam. Ako mi dozvoliš da vodim stvar, možda ti izvučemo neke korisne informacije.«

»U redu.«

»Treat će mi nekoliko podataka o ubojstvu.«

Trajalo je oko dvadeset minuta. Steiner je u mješavinu dodala skopolamin, provjerila vitalne organe, napravila prilagodbe. Izvodila je to s tolikom rutinom da se Kat u trenutku zapitala je li ovo bilo prvi puta da to sestra Steiner čini u ne strogo medicinske svrhe. Nije se mogla ne pitati o implikacijama epiduralne anestezije, mogućnostima zlorabe. Naizgled veselo opravdanje sestre Steiner - ako se ne sjetiš odmah nakon što se dogodilo, je li se uopće dogodilo? - zvučalo je suviše jednostavno.

Sestra je bila malo čudna, nije bilo sumnje oko toga. Tog trena Kat to nije bilo važno.

Sjedila je u uglu, izvan pogleda. Monte Leburne je sada bio budan, glava mu je opušteno ležala na jastuku. Sestru Steiner je počeo zvati Cassie - imenom njegove sestre koja je umrla kad joj je bilo osamnaest. Počeo je pričati kako je želi sresti nakon što umre. Kat se divila kako ga je sestra Steiner sve više i više navodila na put kojim je željela da ide.

»Oh, srest ćeš me Monte«, rekla je sestra Steiner. »Čekat ću te s druge strane. Osim, gledaj, moglo bi biti problema s ljudima koje si

ubio.«

»Muškarcima«, rekao je.

»Molim?«

»Ubijao sam samo muškarce. Nikad ne bih ubio ženu. Nikad. Ni ženu, ni dijete, Cassie. Ubijao sam muškarce. Loše muškarce.«

Sestra Steiner uputila je Kat kratak pogled: »Ali ubio si policajca.«

»Ti su najgori od svih.«

»Kako to misliš?«

»Murjaci. Nisu oni ništa bolji. Ali, nema veze.«

»Ne razumijem, Monte. Objasni mi.«

»Nikad nisam ubio murjaka, Cassie. To znaš.«

Kat se sledila. To ne može biti.

Sestra Steiner se nakašljala: »Ali, Monte...«

»Cassie? Žao mi je što te nikad nisam branio.« Monte Leburne je zaplakao. »Dozvolio sam mu da te povrijedi i nisam napravio ništa da ti pomognem.«

»U redu je, Monte.«

»Ne, nije. Štitio sam sve ostale, je li tako? Ali ne i tebe.«

»To je prošlo. Sada sam na sretnijem mjestu. Želim da budeš ovdje sa mnom.«

»Sada štitim svoju obitelj. Naučio sam. Tata nije bio dobar.«

»Znam to. Ali, Monte, rekao si da nikad nisi ubio policajca.«

»To znaš.« «

»Ali što je s detektivom Henryjem Donovanom?«

»Ššš.«

»Što?«

»Ššš«, rekao je. »Čut će nas. Bilo je lako. Ionako sam bio spržen.«

»Kako to misliš?«

»Već su me imali zbog ubojstva Lazlowa i Greenea. Uhvaćen na djelu. Ionako bih dobio doživotnu. Što znači još jedan, ako osigurava, znaš što hoću reći?«

Kat se hladna ruka ovila oko srca i stisnula.

Čak je i sestra Steiner teško održavala jednoličan ton. »Objasni mi, Monte. Zašto si ubio detektiva Donovana?«

»To misliš? Ja sam samo preuzeo krivnju. Već sam bio spržen. Zar ti nije jasno?«

»Nisi ga ubio?«

Nije bilo odgovora.

»Monte?«

Počela ga je gubiti.

»Monte, ako nisi ti, tko ga je ubio?«

Glas mu je bio udaljen. »Tko?«

»Tko je ubio Henryja Donovana?«

»Otkud da znam? Došli su mi u posjet. Dan nakon što sam uhićen.

Rekli su mi da prihvatim novac i krivnju.«

»Tko.«

Monteu su se zatvorile oči. »Tako sam pospan.«

»Monte, tko ti je rekao da prihvatiš krivnju?«

»Nisam smio tati dozvoliti da se izvuče s time, Cassie. S onim što ti je napravio. Znao sam. Mama je znala. I ništa nismo poduzeli. Oprosti.«

»Monte?«

»Tako sam umoran...«

»Tko ti je rekao da prihvatiš krivnju?«

Ali Monte Leburne je zaspao.

7. POGLAVLJE

Na povratku je Kat volan držala s obje ruke. Snažno se usredotočila na cestu, presnažno, ali to je bio jedini način da otjera vrtoglavicu. Njezin svijet je iskočio iz tračnica. Sestra Steiner ju je ponovo upozorila da je Monte Leburne bio dezorijentiran pod medikamentima i da na njegove tvrdnje treba gledati s velikom skepsom. Dok je to govorila Kat je kimnula glavom. Sve joj je to bilo jasno - dezorijentacija, nepouzdanost, čak i mašta - ali kao policajka, naučila je jednu stvar: istina ima svoj vlastiti neugodan miris.

Sada je Monte Leburne zaudarao na istinu.

Uključila je radio i pokušala slušati emisiju Ljutiti razgovori. Voditelji su uvijek imali lagane odgovore na svjetske probleme. Kat je njihova jednostavnost iritirala, kao i emisija koja je, na neki čudan način, bila savršeno zbunjujuća. Oni koji imaju jednostavne odgovore, bili ljevičari ili desničari, uvijek su u krivu. Svijet je kompleksan. Nije nikad što se kaže; jedna veličina odgovara svima.

Kad se vratila u 19. postaju otišla je ravno do ureda kapetana Staggera. Nije ga bilo. Mogla se raspitati kad će se vratiti, ali još nije željela privlačiti pozornost. Samo mu je poslala kratku poruku:

Trebamo razgovarati.

Nije bilo trenutnog odgovora, ali nije ga ni očekivala. Stepenicama se popela kat više. Njezin sadašnji partner, Charles ›Chaz‹ Faircloth s trojicom policajaca stajao je u uglu. Kad je prišla, Chaz je rekao: »Hej, zdravo, Kat«, naglašavajući tako da su i te dobroćudne riječi nosile prizvuk sarkazma. Zatim, s obzirom da je bio duhovit, Chaz je dodao: »Pogledajte što je *Kat*⁴ dovukla.«

Žalosno, ali ostali su se nasmijali.

»Ta ti je dobra«, rekla je.

»Hvala. Radio sam na tom kada što trebam reći.«

»Isplaćuje se.«

Oh, čovječe, trenutno nije bila ni najmanje raspoložena za njega.

Chaz je bio u skupom, savršeno krojenom odijelu od cica, one vrste koja sjaji kao da je mokra. Kravatu mu je na klasičan način

svezao netko tko je imao puno vremena. Ferragamo cipele su u sjećanje prizivale staru poslovicu koja kaže da se čovjeka ocjenjuje prema količini sjaja na cipelama. Poslovica je bila sranje. Tipovi koji stalno lašte cipele su uglavnom samozadovoljni guzičari koji smatraju da je plitkost važnija od intelektualnosti.

Chaz je izgledao kao lijepi dečko i imao je gotovo natprirodnu karizmu, recimo, sociopata, kakvim ga je Kat držala. Bio je Faircloth, da, jedan od Fairclotha, prebogate obitelji s dobrim vezama čiji su članovi često izigravali policajce jer je to pružalo dobru sliku kad bi se natjecali za javne položaje. Još uvijek s jednim okom na njoj, Chaz je dečkima tihim glasom ispričao neku šalu, vjerojatno na njezin račun, i zatim su se razišli uz smijeh.

»Kasniš?« rekao joj je Chaz.

»Radila sam na slučaju za kapetana.«

Podigao je obrvu. »To tako zovu?«

Kakvo govno. Kod Chaza je sve bilo dvosmisleno i graničilo je, ako ne i prelazilo, sa zlostavljanjem. Ne da se udvarao ženama. Cijelo njegovo biće se udvaralo ženama. Neki muškarci su takvi - sa svim ženama razgovaraju kao da su ih upravo upoznali u baru za samce. Nije mogao govoriti o tome što je doručkovao a da ne bude nekako umilno, kao da ste upravo proveli noć s njime i doručak pripremili za njega.

»Dakle, na čemu radimo?« upitala je Kat.

»Ne brini. Pokrivao sam te.«

»Da, dobro, hvala, ali, bi li me izvijestio?«

Chaz je pokazao prema njezinu stolu bljeskajući smaragdnom dugmadima za manšete. »Predmeti su ti tamo. Bori se.« Pogledao je na svoj preveliki i presjajni Rolex. »Moram juriti.«

Razmetljivo je zabačenih ramena izašao zviždeći neku glupu pjesmu o lijepim ženama u klubu. Kat je sa Stephenom Singerom, njezinim prvim pretpostavljenim, već bila razgovarala da joj odredi drugog partnera. Kad je Chaz čuo za njezinu molbu bio je šokiran, ne toliko jer mu je Kat bila zaista draga, već zbog toga što nije mogao shvatiti kako ta žena - ili bilo koja žena - nije bila očarana njime. Reagirao je tako da je pojačao šarm, jer na svijetu zasigurno ne postoji žena koja ne bi podlegla njegovim hirovima.

Leđima i dalje okrenutima prema njoj, mahnuo joj je rukom i

rekao: »Vidimo se, mala.«

Nije vrijedno, rekla je u sebi.

Bilo je važnijih stvari za obaviti. Na primjer: Je li moguće da je Monte Leburne govorio istinu?

Što ako su sve te godine bili u krivu? Što ako je ubojica njezina oca i dalje na slobodi?

Bilo je to suviše za razmišljanje. Morala se olakšati, razgovarati s nekim koji je znao sve aktere i situacije, a prvo ime koje joj je palo na pamet, prva osoba koja joj se ukazala pred očima, Bože joj pomози, bio je Jeff Raynes.

Pogledala je kompjutor na svom stolu.

Prvo dolazi prvo. Donijela je sve dosjee o Monteu Leburneu i ubojstvu detektiva Henryja Donovana. Bila je tu tona materijala. U redu, fino. Moći će to večeras čitati kod kuće. Naravno, sve to je pročitala već stotinu puta, ali je li ikad ušla u to s pretpostavkom da je Monte Leburne lažni ubojica? Ne. S novim očima. Mora to pročitati novim očima.

Zatim se zapitala je li Jeff odgovorio na njezinu poruku u ›Tisibašmojtip.com‹.

Stolovi s obje strane njezina bili su prazni. Osvrnula se. Nije bilo nikoga. Fino. Kad bi dečki vidjeli da otvara stranicu za upoznavanje, zafrkavanju nikad ne bi bilo kraja. Sjela je za kompjutor i ponovo se osvrnula. Zrak je bio čist. Brzo je utipkala ›Tisibašmojtip.com‹ i stisnula povratak.

Stranica blokirana. Za ulaz od nadležnog zatražite pristupnu lozinku.

Uh, uh, ni slučajno. Policijska postaja bila je kao i većina poslovnih kompanija - produktivnost se pokušavala povećati na način da se zaposlenicima ne dozvoli trošenje vremena na osobne stranice ili socijalne mreže. To se i ovdje događalo.

Ranije je razmišljala da aplikaciju ›Tisibašmojtip.com‹ stavi na mobitel, ali to joj se činilo suviše očajničkim. Morat će pričekati. Što je bilo u redu.

Slučajevi su dolazili na vrata. Kat ih je obrađivala. Jedan taksist se žalio da mu neka poznata osoba nije htjela platiti vožnju. Jedna žena se žalila da njezin susjed uzgaja marihuanu. Sitne stvari. Pogledala je mobitel. Nije bilo odgovora od Staggera. Nije znala što bi mislila o

tome. Poslala mu je novu poruku.

Stvarno moramo razgovarati.

Spremala se mobitel staviti u džep kad je osjetila vibriranje. Stigao je Staggerov odgovor: Pretpostavljam da se radi o posjetu zatvoru?

Da.

Odgovor se malo odužio.

Imam posla do osam. Mogu navratiti večeras ili da čekamo do jutra.

Kat nije oklijevala.

NAVRATI VEČERAS.

Kat se nje pretvarala da nije bila znatiželjna je li Jeff odgovorio.

Na kraju smjene presvukla se u trenirku, pretrčala park, pokraj portira prošla s osmijehom i kimanjem glave, grabila po dvije stepenice (dizalo bi moglo biti presporo) i mirnim pokretom otključala vrata.

Kompjutor je bio uključen na mirovanje. Kat je protresla miša i pričekala. Pojavio se mali pješčani sat i počeo se vrtjeti gore dolje. Ah, treba joj novi kompjutor. Ožednjela je od čekanja i kad je pomislila da uzme čašu vode, pješčani se sat zaustavio.

Pokrenula je ›Tisibašmojtip.com«. Prošlo je previše vremena od njezina zadnjeg posjeta tako da ju je stranica ponovno isključila. Utipkala je korisničko ime i lozinku i pritisnula nastavi. Na zaslonu se pojavilo pet riječi, velikih, sjajnih i svježih:

Čeka vas jedan odgovor!

Srce joj je zalupalo. Osjećala ga je. Polagano, ravnomjerno udaranje za koje je mislila da je vidljivo prostim okom. Kliknula je na zelena slova. Pojavio se spremnik s malom slikom Jeffa.

Sad ili nikad.

U prostoru za predmet nije pisalo ništa. Kursorom je prešla iznad njega i kliknula da otvori e-mail. Pojavila se Jeffova poruka.

HA! Zgodan spot! Uvijek sam ga volio. Znam da muškarci uvijek govore da vole žene s osjećajem za humor, ali ovo je bio stvarno dobar način za predstavljanje. Isto tako, privukle su me i tvoje fotografije. Lijepa si, očito, ali postoji nešto... više od toga. Drago mi je da smo se upoznali!

To je bilo to. Bez potpisa. Bez imena.

Ničega.

Čekaj, što?

Istina ju je snažno pljusnula po licu: Jeff je se nije sjetio.

Je li to moguće? Kako da je se ne sjeća? Čekaj malo, ne trčimo pred rudo. Duboko je udahнула i pokušala razmisliti. U redu, u najmanju ruku, Jeff je nije prepoznao. Koliko se promijenila? Jako, vjerovala je. Kosa joj je sada bila kraća i tamnija. Nakupile su se godine. Muškarci, naravno, imaju više sreće. Sjedine na Jeffovim zaliscima činile su ga privlačnijim, proklet bio. Budimo objektivni, godine je nisu mazile koliko i njega. To je tako. Kat je ustala, počela koračati, pogledala se u ogledalo. Na sebi to čovjek, naravno, ne primjećuje. Ne opaža promjene koje dolaze s godinama. Ali sada, kad je počela prevrtati ladice sa svojim starim fotografijama - kovrčava kosa, bucmasti obrazi, raspjevana mladost - bilo joj je shvatljivo. Zadnji puta kad ju je vidio bila je vedra, iako shrvana djevojka od dvadeset i dvije godine. Sada joj je četrdeset. Velika je to razlika. Njezin profil nije otkrivao osobne podatke. Na njemu nije bilo adrese niti diplome sa Sveučilišta Columbia, ni bilo čega po čemu bi se moglo zaključiti da je to Kat.

Dakle, s jedne strane, bilo je logično da je Jeff nije prepoznao.

Ali naravno, kad je bolje promislila, njezina procjena je, ako ne počela gubiti tlo pod nogama, onda barem otkrivati neke stvari. Bili su zaljubljeni. Bili su zaručeni. Ona pjesma - video spot - bila im je više nego ›zgodna‹, više od nečega što bi se odbacilo ili zaboravilo, ili...

Nešto joj je privuklo i zadržalo pozornost.

Približila se zaslonu monitora i spazila malo srce koje kuca uz Jeffovu sliku na profilu. Prema maloj mrežici na dnu, to je značilo da je trenutno na vezi i da će primiti poruke onih ›koji su mu se prethodno javljali«.

Sjela je, otvorila okvir za trenutne poruke i utipkala,

To je Kat.

Za slanje je trebalo pritisnuti povratak. Nije gubila vrijeme da se predomisli. Pritisnula je povratak. Poruka je poslana.

Kursor je nestrpljivo treperio. Kat je sjedila i čekala odgovor. Desna joj se noga tresla. Nikad joj nije bio dijagnosticiran sindrom bolesnih nogu, ali smatrala je da je na granici. I njezin je otac tresao nogama. Jako. Ruku je stavila na koljeno i prisilila nogu da prestane. Pogled nije odvrćala sa zaslona.

Trepereći kursor se povukao. Pojavio se mali oblačić.

Što je značilo da Jeff tipka odgovor. Sekundu kasnije pojavio se na njezinom zaslonu:

Bez imena. Barem ne za sada.

Namrštila se. Kojeg vruga misli pod time? Negdje u podsvijesti sjetila se da je tijekom početne »orijentacije« na ›Tisibašmojtip.com‹ pročitala nekakvo upozorenje korisnicima da ne koriste prava imena dok ne budu sigurni da je druga osoba ona koju se želi upoznati osobno.

Dakle, on nije bio siguran?

Što se tu događa?

Prsti su joj sami pronašli tipkovnicu i počeli pisati.

Jeffe? Jesi li to ti? Kat.

Kursor je trepnuo točno dvanaest puta - brojala je - a zatim je crveno srce nestalo.

Jeff je otišao s linije.

8. POGLAVLJE

Ako je to bio Jeff?

To je bilo sljedeće pitanje koje joj je iznenada palo na pamet. Možda udovac na profilu nije bio Jeff. Možda je to bio netko koji je sličio na njezina bivšeg zaručnika. Slike su, sada kad ih je ponovno gledala, bile zrnate. Većina ih je snimljena vani, na izvjesnoj udaljenosti. Jedna je bila u šumi, jedna na nekoj pustoj obali sa slomljenom ogradom, jedna na nečem što je moglo biti teren za golf. Na nekima je imao bejzbolsku kapu. Na drugima i sunčane naočale (hvala Bogu, nikad u unutarnjim prostorima). Kao i na Katinim fotografijama, možebitni Jeff nije nikad izgledao sasvim opušteno, gotovo kao da se skrivao, kao da je zatečen, ili kao da je izbjegavao fotografa koji ga je ipak želio snimiti.

Kao policajka, naučila je iz prve ruke što znači moć uvjeravanja, moć želje i nepouzdanost očiju kad se radi o snažnoj sugestiji. Vidjela je kako su svjedoci na postrojavanju pokazivali na osobu koju su policajci željeli da pokažu. Mozak se može prevariti jednostavnim navođenjem.

Što može u ovoj silnoj želji?

Sinoć je pretraživala web stranicu u potrazi za životnim partnerom. Jesu li bili veći izgledi da će zamisliti čovjeka koji će biti najbliži onome u njezinu životu, ili oni da će ga zaista ponovno ugledati?

Zazvonio je interkom s prijemnog stola.

Pritisnula je dugme. »Da, Frank?«

»Stigao ti je kapetan.«

»Pošalji ga gore.«

Kat je ostavila vrata pritvorenima tako da Stagger uđe bez kucanja - zadnje što je željela bilo je da se podsjeti na onaj dan prije osamnaest godina. Izišla je iz ›Tisibašmojtip.com‹ i, kako bi bila sasvim na sigurnom, izbrisala povijest pretraživanja.

Stagger je cijelim bićem odavao iscrpljenost. Oči su mu bile crvene i upale. Njegova sasvim kratka brada bila je duža. Ramena su mu bila

povinuta kao u sokola koji je suviše umoran da bi krenuo za plijenom.

»Jesi dobro?«

»Dug dan.«

»Hoćeš nešto popiti?«

Odmahnuo je glavom.

»Što je novog?«

Kat je odlučila da krene ravno u glavu. »Koliko si siguran da je Monte Leburne ubio Henryja?«

Što god da je očekivao da će reći - što god da je pretpostavljao zbog čega želi tako žurno razgovarati s njime - to nije bilo to. »Ti to ozbiljno?«

»Da.«

»Onda mislim da si ga danas vidjela.«

»Da.«

»I što, odjednom je porekao da ti je ubio oca?«

»Ne baš tako.«

»Onda kako?«

Kat je morala biti oprezna. Stagger nije samo radio prema pravilniku. On sam je bio pravilnik. Uvezen, s otisnutim stranicama, kompletan. Kad bi čuo za sestru Steiner i epidurainu anesteziju pobjesnio bi, i još više od toga.

»Dobro, želim da me saslušaj na sekundu«, započela je. »Samo budi tolerantan, može?«

»Kat, izgledam li raspoložen za igranje?«

»Ne. Definitivno ne.«

»Onda mi reci što se događa.« '

»Jasno mi je, samo budi strpljiv. Krenimo od početka.«

»Kat...«

Krenula je. »Imamo Montea Leburnea, je li tako? FBI ga je pričepio za ubojstvo dva čovjeka. Pokušavaju ga dobiti da cinka Cozonea. Ne uspijevaju. Nije on od tih. Možda je previše glup. Ili misli da će mu nauditi obitelji. Što god bilo, Leburne šuti.«

Čekala je da joj kaže da priđe na stvar. Nije.

»U međuvremenu, vi dečki tražite ubojicu mog oca. Nemate mnogo toga, tek nekoliko glasina i labavih naznaka, a onda, voila, Leburne priznaje.«

»Nije bilo tako«, javio se Stagger.

»Je, bilo je.«

»Imali smo tragove.«

»Ali ničeg čvrstog. Onda mi reci - zašto je odjednom priznao?«

Stagger je napravio grimasu. »Znaš zašto. Ubio je policajca. Cozone je bio jako pritisnut u svojim poslovima. Morao nam je nešto dobaciti.«

»Točno. Zato Monte Leburne preuzima krivnju. A Cozone se izvlači. Jako prikladno. Tip koji je doživotno u zatvoru dobiva još jednu doživotnu presudu.«

»Godinama smo pokušavali zgrabiti Cozonea zbog toga. To znaš.«

»Ali nikad nismo. Shvaćaš li? Nikad na tom slučaju nismo mogli povezati Cozonea i Leburnea. Znaš zašto?«

Uzdahnuo je. »Valjda mi ne pokušavaš reći da se radi o zavjeri, je li, Kat?«

»Ne.«

»Razlog zbog kojeg ih nismo mogli povezati je jednostavan. Tako svijet funkcionira. To nije savršen sustav.«

»A možda«, rekla je Kat pokušavajući zadržati miran ton: »možda ih nismo mogli povezati jer Monte Leburne nije ubio mog tatu. Bili smo u stanju povezati ga s ostala dva ubojstva. Ali to nam nikad nije uspjelo s tatinim. Zašto? I što je s onim otiscima prstiju koje nikad nismo uspjeli identificirati? Ne pitaš li se tko je još bio na mjestu događaja?«

Stagger ju je samo gledao. »Što se dogodilo u Fishkillu?«

Znala je da to mora odigrati pažljivo. »Loše mu je.«

»Leburneu?«

Kimnula je, »Mislim da mu ne preostaje više od tjedan ili dva.«

»Dakle, otišla si ondje«, rekao je Stagger. »I pristao je primiti te.«

»Tako nekako.«

Značajno ju je pogledao. »Što to znači?«

»Bio je u ambulanti. Probila sam se do tamo. Bez problema, ničeg sumnjivog. Pokazala sam značku, stvar sam zamaglila.«

»U redu, onda?«

»Onda, kad sam došla do Leburneova kreveta bio je u prilično lošem stanju. Dobio je jaku dozu lijekova protiv boli. Mislim da je to bio morfij.«

Staggeru su se suzile oči, »U redu, onda?«

»Onda je počeo mrmljati. Nisam ga ispitivala ili slično. Bio je nesposoban za to. Ali, počeo je na izvjestan način halucinirati. Mislio je da je medicinska u stvari njegova pokojna sestra Cassie. Ispričavao se što je dozvolio da je otac zlostavlja zbog nečega. Počeo je plakati i govoriti joj da će uskoro biti s njom. Takve stvari.«

Stagger ju je probo pogledom. Nije znala prihvaća li priču, ali nije znala ni koliko je uvjerljiva. »Nastavi.«

»I rekao je da nikad nije ubio policajca.«

Upale oči sada su malo iskočile. To nije bila prava istina, ali zbog nastavka razgovora Kat je smatrala da je dovoljno blizu.

»Rekao je da je nevin«, nastavila je.

Stagger je bio u nevjerici. »U svemu?«

»Ne, baš suprotno. Rekao je da su ga uhvatili na djelu za dva ubojstva, dakle kakva bi šteta bila da prizna još jedno ako ima koristi?«

»Ako ima koristi?«

»Njegove riječi.«

Stagger je samo stresao glavom. »Ovo je suludo. To ti je jasno, nije li?«

»Nije. Ustvari ima savršenog smisla. Čovjek već služi doživotnu kaznu. Što znači još jedna osuda za ubojstvo?« Kat mu se približila jedan korak. »Pretpostavimo da ste se približili ubojici. Možda vam je trebalo nekoliko dana ili čak sati da sve povežete. Odjednom, tip koji je već ulovljen i koji odlazi na doživotnu, priznaje. Zar ne vidiš?«

»A tko bi to složio?«

»Ne znam, Vjerojatno Cozone.«

»Iskoristio bi svog čovjeka?«

»Čovjeka za kojeg zna - a i mi znamo - da nikad neće progovoriti? Naravno, zašto ne?«

»Imamo oružje kojim je počinjeno ubojstvo, sjećaš se?«

»Da.«

»Pištolj kojim je ubijen tvoj otac. Našli smo ga točno ondje gdje je Monte Leburne rekao.«

»Naravno, Leburne je znao. Stvarni ubojica mu je rekao. Razmisli o tome. Otkada ubojica poput Leburnea zadržava pištolj? Rješava ga se. U ostala dva ubojstva nismo našli pištolj, je li tako? Odjednom, kad ubije policajca, odlučuje ga zadržati kao što? Suvenir? I ponovo, što je

s onim otiscima? Je li imao pomoćnika? Je li išao sam? Kako?»

Stagger joj je ruke stavio na ramena. »Kat, slušaj me.«

Znala je što slijedi. To je bio dio priče. Morat će izdržati.

»Rekla si da je Leburne bio pod lijekovima, je li tako? Pod morfijem?»

»Da.«

»Dakle, halucinirao je. To su tvoje riječi. Mrmljao je neke imaginarne besmislice. To je sve.«

»Nemoj me podcjenjivati, Staggere.«

»Ne podcjenjujem te.«

»Da, podcjenjuješ. Znaš da ne kupujem besmislice kao« - prstima je napravila navodne znakove - »zatvaranje«. Mislim da je to sranje. Čak i ako privedemo sve koji su sudjelovali u njegovu ubojstvu, moj će otac ostati mrtav. To se nikad neće promijeniti. Tako da je zatvaranje, ne znam, gotovo uvreda uspomene na njega, znaš što hoću reći?»

Polako je kimnuo glavom.

»Ali to uhićenje... nikad mi se nije dopalo. Uvijek sam sumnjala da ima još nečega.«

»I sad si to uključila.«

»Što?»

»Hajde, Kat. To je Monte Leburne. Misliš da nije znao da si ondje. Poigrava se s tobom. Cijelo vrijeme je znao da sumnjaš. Željela si vidjeti nešto čega nema. I sada ti je to pružio.«

Otvorila je usta da se usprotivi, ali iznenada je pomislila na možebitnog Jeffa na kompjutoru. Želja može izvrnuti percepciju. Je li se to dogodilo? Je li toliko željela naći rješenje - naći »zatvaranje« da je izmišljala scenarije?

»To nije tako«, rekla je Kat, ali ovaj puta manje uvjerljivo.

»Jesi li sigurna?»

»Moraš shvatiti, ne mogu to ostaviti.«

Polako je kimnuo. »Shvaćam.«

»Opet me podcjenjuješ.«

Umorno se osmjehnuo. »Monte Leburne ubio je tvog oca. To se ne uklapa lijepo ili savršeno. Nikad neće. To ti je poznato. Pitanja u vezi slučaja - sva normalna, rutinska i lako objašnjiva - te izjedaju. Ali u jednom trenutku morat ćeš ih zaboraviti. Poludjet ćeš. Ako dozvoliš da te preuzmu past ćeš u depresiju i...«

Nije završio.

»Kao moj djed?«

»Nisam to rekao.«

»Nisi ni trebao.«

Stagger je ulovio njezin pogled i tako ostao neko vrijeme. »Tvoj otac bi želio da kreneš naprijed.«

Nije odgovorila.

»Znaš da ti govorim istinu.«

»Znam«, odvratila je.

»Ali?«

»Ali ne mogu. Moj otac bi i to znao.«

Kat je čašu ponovo napunila viskijem i počela ispisivati stari dosje o očevu ubojstvu.

Nije to bio službeni policijski dosje. Njega je, naravno, pročitala mnogo puta. Ovaj je ona sastavila, napunila ga je svime iz službenog dosjea - dva detektiva koji su zaključili slučaj bili su kućni prijatelji - uz dodatak svega, čak i glasina, što je sama uspjela iščeprkati. Slučaj je bio prilično čvrst. Dvije ključne stvari bile su da su imali Leburneovo osobno priznanje i oružje kojim je ubojstvo počinjeno i nađeno u Leburneovoj kući. Većina labavih stvari bila je pomno povezana, osim jedne značajne iznimke koja ju je stalno proganjala: na mjestu zločina pronađeni su neidentificirani otisci prstiju. Ljudi iz laboratorija su na pojasu njezina oca pronašli puni, čisti otisak i pustili ga kroz sustav. Nisu dobili ništa.

Kat nije nikad bila do kraja zadovoljna službenim objašnjenjem, ali svi, uključujući i nju samu, to su pripisivali tome što je bila osobno povezana. Aqua je to najbolje rekao kad ga je u jednom od njegovih lucidnijih dana srela u parku: »U ovom slučaju tražiš nešto što nećeš nikad naći.«

Aqua.

Bilo je tu nečeg čudnog. O ubojstvu svoga oca mogla je popričati sa Stacy, ali ona ga nikad nije upoznala. Stacy nije poznavala »staru Kat«, prijašnju Kat, onu koja je izlazila s Jeffom i veselo se smijala, onu koja je postojala prije ubojstva Henryja Donovana. Ali prvo ime koje joj je palo na pamet - osobe koja će bolje od drugih razumjeti kroz što je prošla - bilo je, pa, Jeffovo.

To se nije činilo dobrom zamisli, zar ne?

Tako je. U krajnju ruku, ne bi se činilo u šest u jutro ili u deset navečer. Ali sada, u tri u noći, uz nekoliko čaša viskija koji joj je strujao žilama, to se činilo najbriljantnijom idejom u povijesti svijeta. Pogledala je kroz prozor svog stana. Govore da je New York grad koji nikad ne spava. To je bila besmislica. Kad je boravila u drugim gradovima, čak i u onim manjim kao St. Louis ili Indianapolis, činilo joj se da su ondje ljudi duže vani, iako je to vjerojatno bilo više od očaja nego nečeg drugog. Mi nismo New York, tako da ćemo raditi napornije da bismo se mogli zabavljati. Tako nekako.

Ulice Manhattana u tri u noći? Tihe kao groblje.

Doteturala je do kompjutera. Trebala su joj tri pokušaja da se poveže s ›Tisibašmojtip.com‹ jer su joj prsti, baš kao i jezik, bili zadebljali od pića. Provjerila je je li Jeff nekim slučajem uključen. Nije bio. No, baš šteta, zar ne? Kliknula je na link da mu pošalje izravnu poruku.

Jeffe,

možemo li porazgovarati? Nešto se dogodilo i htjela bih to razmotriti s tobom.

Kat

Dio njezina mozga govorio joj je da je to bila zaista loša ideja, da je tako nešto odgovaralo slanju poruka u pijanom stanju. Poruke u pijanom stanju nisu nikad upalile. Nikad, nikad.

Poslala je poruku i uspjela se napola onesvijestiti i napola zaspati. Kad je u šest ujutro zazvonio alarm, Kat je mrzila svoje mizerno biće već i prije nego ju je obuzeo mamurluk i glavom počeli tući oštri bolovi.

Provjerila je poruke. Ništa od Jeffa. Ili Možebitnog Jeffa. U redu, nije li u jednom trenutku shvatila da to možda nije Jeff, nego netko tko slični njemu? Nije važno. Koga briga. Gdje su, dovraga, one jake tablete protiv glavobolje?

Sat joga kod Aque. Uh, uh. Nema šanse. Ne danas. Njezina glava to ne bi mogla podnijeti. Osim toga, bila je jučer. Nije morala ići danas.

Osim...

Čekaj, strpi se sekundu. Otrčala je natrag do kompjutera i otvorila Jeffov profil. Osim Staggenera, jedina čvrsta osoba u njezinu životu koja ju je poznavala dok je bila s Jeffom i tatom, koja ju je poznavala kakvom je prije bila, je, no, Aqua. Aqua i Jeff su se zblížili preko nje,

čak su bili zajedno u onom jadnom stanu u 178. ulici. Stisnula je ISPIŠI, nabacila odjeću, otrčala do istočne strane parka i, kao obično, stigla dok su svi već meditirali zatvorenih očiju.

»Kasniš«, rekao je Aqua.

»Oprosti.«

Aqua se namrštio i otvorio oči od iznenađenja. Kat se nikad prije nije ispričavala. Znao je da nešto smjera.

Prije dvadeset godina Aqua i Kat bili su na istim predavanjima na Columbiji. Tamo su se upoznali na prvoj godini. Aqua je jednostavno bio najdarovitija osoba koju je ikad upoznala. Njegovi rezultati na ispitima bili su izvanredni. Njegov mozak bio je ubrzan, radio je prebrzo, domaće zadatke je rješavao u nekoliko minuta za što bi drugima bila potrebna cijela noć. Znanje je konzumirao kao što neki konzumiraju brzu hranu. Odlazio je i na druga predavanja, počeo se baviti atletikom, ali nije bilo ničega što bi zaustavilo njegovu maniju.

Na kraju, Aquain stroj se pregrijao. Tako je Kat o tome razmišljala. Slomio se, iako se, istinu za reći, razbolio. Mentalno. Nije tu bilo neke razlike između karcinoma ili kožne bolesti ili nečeg sličnog. Otada je Aqua ulazio i izlazio iz različitih institucija. Doktori su ga na sve moguće načine pokušavali izliječiti, ali njegova psihička bolest, kao i one fizičke, bila je, ako ne terminalna, ono barem kronična. Kat trenutačno nije bilo poznato gdje živi. Negdje u parku, pretpostavljala je. Ponekad bi nabasala na njega izvan jutarnjeg tečaja kad bi mu manija bila ugrijana. Ponekad, Aqua bi se odijevao kao muškarac. Ponekad - no dobro, većinom - odijevao bi se kao žena. Ponekad mu uopće ne bi bilo jasno tko je Kat.

Na kraju sata, kad su ostali zatvorili oči u ležećem položaju, Kat je sjela i pogledala Aquau. On - ili ona, bilo je teško reći kad je netko povremeni transvestit - joj je uzvratio pogled s bljeskom ljutnje na licu. Na tečaju su postojala pravila. Kršila je jedno od njih.

»Želim da si opustiš lice«, rekao je Aqua smirujućim tonom. »Opusti oči. Osjeti kako uranjaju. Opusti usta...«

Nije skidao pogled s njezinih očiju. Konačno, popustio je. Iz položaja lotusa podigao se jednim laganim, mirnim pokretom. Ustala je i Kat. Krenula je za njim stazom prema sjeveru.

»Dakle, tamo odlaziš nakon tečaja«, rekla je Kat.

»Ne.«

»Ne?«

»Ne pokazujem ti kamo idem. Što želiš?«

»Trebam uslugu.«

Aqua je nastavio hodati. »Ne činim usluge. Podučavam jogu.«

»To mi je poznato.«

»Onda, zašto me gnjaviš?« Stisnuo je šake kao dijete u nastupu bijesa. »Joga predstavlja rutinu. Meni odgovara rutina. Kad me pozoveš, želiš razgovarati, to nije dio rutine. To mi ne odgovara, time gubim rutinu.«

»Trebam tvoju pomoć.«

»Pomažem podučavanjem joge.«

»To znam.«

»Dobar sam učitelj, nisam li?«

»Najbolji.«

»Onda me ostavi da radim ono što radim. Ja time pomažem. Time ostajem smiren. Time doprinosim društvu.«

Kat je iznenada nešto obuzelo. Prijatelji su odavna. Dobri prijatelji. Znali su sjediti u knjižnici i pričati o bilo čemu. Sati bi prelijetali - bio je takav prijatelj.

S Aquom je pričala o Jeffu nakon što su prvi puta izišli. Shvatio je. Odmah mu je bilo jasno. I on i Jeff su se zbližili. Postali su cimeri, odselili se izvan kampusa, iako je Jeff većinu noći provodio kod Kat. Gledajući njegov zbunjen izraz, ponovo joj je postalo jasno koliko je toga izgubila. Izgubila je tatu. Jasno. Izgubila je zaručnika. I to je jasno. Ali - što možda nije bilo toliko jasno - izgubila je još nešto, nešto stvarno i duboko, u trenutku kad se Aqua raspao.

»Bože, nedostaješ mi«, rekla je.

Aqua je ubrzao korak. »To ne pomaže.«

»Znam. Oprosti.«

»Moram otići. Moram obaviti neke stvari.«

Spustila je ruku na njegovu da ga uspori. »Hoćeš li prvo pogledati ovo?«

Namrštio se a da nije usporio. Pružila mu je ispis s Jeffova ›Tisibašmojtip profila ‹.

»Što je to?« upitao je Aqua.

»Ti ćeš mi objasniti.«

Nije mu se svidjelo. Bilo joj je jasno. Cijeli taj upad u njegovu rutinu

ga je uznemirio. Nije joj to bila namjera. Znala je da je opasno uznemiriti ga.

»Aqua? Samo pogledaj, može?«

Pogledao je. Pogledao je stranice papira. Pokušala je pročitati ga. I dalje je bio uznemiren, ali je pomislila da mu je u očima ugledala neku iskru.

»Aqua?«

U glasu mu se osjećao strah. »Zašto mi to pokazuješ?«

»Sliča li ti na nekoga koga poznaš?«

»Ne«, odgovorio je.

Srce joj se slomilo. Tu je Aqua krenuo žurnim korakom.

»To ne sliča na Jeffa, Kat. To jest Jeff.«

9. POGLAVLJE

Kat je upravo prekinula vezu i u glavi po stoti puta prevrtala Monte Leburneove riječi kad je zazvonio kompjutor i na zaslonu se pojavilo ›Tisibašmojtíp komunikacija!‹

Molba za komunikacijom je, kao što je vidjela s male slike, stigla od Jeffa. Jedan trenutak je samo sjedila, gotovo da se bojala pomaknuti ili kliknuti na čitaj, jer se taj kontakt, ta veza, činila toliko krhkom i slabom da je bilo kakav iznenadni potez s njezine strane mogao prekinuti najtanju oslabjelu nit u njoj.

Ikonica u obliku srca imala je na sebi upitnik koji je tražio njezino slaganje za početak razgovora. Zadnja tri sata Kat je radila na slučaju svog oca. Dosje joj nije otkrio ništa novo, a zadržao je stare probleme. Henry Donovan je malim Smith & Wessonom bio ustrijeljen u prsa s male udaljenosti. I ta činjenica je nikad nije ostavljala na miru. Zašto nije pucano u glavu? Zašto netko nije prišao straga, prislonio mu pištolj na potiljak i dva puta povukao okidač? Na taj način djelovao je Monte Leburne. Zašto ga je sada promijenio? Zašto je pucao u prsa?

Nije bilo objašnjenja.

Kao ni za ono što je rekao sestri Steiner kad ga je upitala tko je ubio Henryja Donovana. »Otkud da znam? Posjetili su me. Dan nakon što sam uhićen. Rekli su mi da preuzmem novac i krivnju.«

Logično pitanje: Tko su bili ›oni‹?

Ali možda joj je Monte dao odgovor. ›Oni‹ su ga posjetili u zatvoru. Ne samo da su ga posjetili, posjetili su ga dan nakon što je bio uhićen.

Hmm.

Kat je uzela telefon i nazvala Chrissa Harropa, starog prijatelja iz Odjela za kaznene ustanove.

»Kat, drago mi te čuti. Što se događa?«

»Trebam uslugu«, odgovorila je Kat.

»Kakvo iznenađenje. A ja sam mislio da me zoveš na slatki vreli seks.«

»Ja sam na gubitku, Chrisse. Možeš li mi nabaviti popis posjeta za jednog zatvorenika?«

»Ne bi trebalo predstavljati problem«, odvratio je Harrop. »Tko je zatvorenik i gdje služi kaznu?«

»Monte Leburne. Bio je u Clintonu.«

»Od kojeg datuma?«

»Hm, dakle, od 27. ožujka.«

»U redu, primam se posla.«

»Prije osamnaest godina.«

»Molim?«

»Trebam popis njegovih posjeta. Od prije osamnaest godina.«

»Šališ se, zar ne?«

»Ne šalim se.«

»Uh.«

»Da.«

»Gledaj, potrajat će neko vrijeme«, rekao je Harrop. »Kompjutorizacija je započela 2004. Mislim da se stare evidencije čuvaju u Albanyju. Koliko ti je to važno?«

»Kao i slatki vreli seks«, rekla je Kat.«

»Krećem.«

Čim je spustila slušalicu iskočilo je ›Tisibašmoj cip komunikacija«. Drhtavom rukom kliknula je na znak upitnika, odgovorila da, i zatim, nakon kratke stanke pojavile su se Jeffove riječi:

Hej, Kat. Primio sam tvoju poruku. Kako si?

Srce joj je zastalo.

Kat je Jeffovu poruku pročitala još dva puta, možda i tri. Teško je bilo reći. Uz njegovo ime vidjela je srce kako pulsira - bio je na liniji, upravo sada, i čekao njezin odgovor. Prsti su joj pronašli tipkovnicu.

Hej, Jeffe...

Zastala je pokušavajući razmisliti što da doda prije nego stisne ŠALJI. Odlučila se za ono što joj je bilo na pameti:

Hej, Jeffe. Mislim da me nisi prepoznao.

Čekala je odgovor - nekakvo objašnjenje koje će vjerojatno biti puno obrambenih fraza kao »sada si još zgodnija«, »nova frizura ti je izvrsna«, tako nekako, u tom stilu. Ali, koga briga. Nema razlike. Zašto je to uopće napisala? Glupo.

Ali njegov odgovor ju je iznenadio:

Ne, prepoznao sam te isti tren.

Srce uz njegov profil nastavilo je pulsirati. Razmišljala je o toj

maloj ikonici ili avataru, ili kako god da se zove. Crveno srce koje kuca - simbol nježnosti i ljubavi, ako Jeff sada ode, ako odluči prekinuti vezu, srce će prestati kucati i nakon toga nestati. Ti, kao mušterija i potencijalna partnerica, ne želiš da se to dogodi.

Kat je napisala: Zašto onda nisi rekao?

Srce je i dalje pulsiralo: Znaš zašto.

Namrštila se, zastala na trenutak, razmislila. Zatim je utipkala: Ustvari, ne znam. Nakon što je dodatno razmislila, dodala je: Zašto nisi ništa napisao o spotu *Missing You*?

Srce. Trepće. Srce. Trepće.

Zato jer sam sada udovac.

Au. Kako odgovoriti na to? Vidjela sam. Žao mi je.

Htjela mu je postaviti milijun pitanja - gdje živi, kakvo mu je dijete, kad i kako mu je žena umrla, pomisli li ikad na nju - ali umjesto toga, sjedila je kao oduzeta i čekala odgovor.

On: Neobično mi je sve ovo.

Ona: I meni.

On: Postajem oprezniji, brinem se. Razumiješ li?

Dio nje želio je odgovoriti: »Da, naravno. Savršeno razumijem.« Ali veći dio želio je utipkati. »Oprezniji? Brineš se? Zbog mene?«

Odlučila se za: Mislim da razumijem.

Ikonica koja je i dalje pulsirala ju je hipnotizirala. Skoro da je osjetila kako njezino srce kuca u ritmu onog pokraj Jeffove slike. Čekala je. Za odgovor mu je trebalo duže nego što je mislila.

On: Mislim da nije pametno da i dalje komuniciramo.

Riječi su se obrušile na nju kao iznenadni val na obalu.

On: Vraćati se u prošlost čini mi se pogreškom. Treba mi novi početak. Razumiješ li?

Na trenutak je zaista mrzila Stacy jer se umiješala i platila joj taj glupi račun. Pokušala je to stresti sa sebe, podsjetiti se da je sve već na samom početku predstavljalo smiješnu maštariju, da ju je već jednom bio ostavio, ranio je, slomio joj srce, i neka bude prokleta ako mu to ponovo dozvoli.

Ona: Aha, u redu, razumijem.

On: Pazi na sebe, Kat.

Srce. Trepće. Srce. Trepće.

Suza joj se javila u oku i kanula niz obraz. Molim te ne prekidaš,

mislila je dok je tipkala: I ti.

Srce na njezinu zaslonu prestalo je kucati. Prešlo je iz crvenog u sivo, pa u bijelo, a onda se zauvijek ugasilo.

10. POGLAVLJE

Gerard Remington osjećao je da će poludjeti.

Gotovo da je osjećao kako mu se moždano tkivo raspada kao pod utjecajem neke nepoznate centrifugalne sile. Većinu vremena provodio je u mraku i u bolovima, ali mu se kroz sumaglicu ukazala neka začuđujuće jasna misao. Možda *jasna* nije bila dobra riječ. *Fokusirana* bi bilo bolje.

Mišićavi čovjek sa stranim naglaskom pokazao je prema stazi. »Put znaš.«

Znao je. To će mu biti četvrti put kako ide u seljačku kuću. Titus će čekati. Ponovo je pomislio da pokuša pobjeći, ali je znao da ne bi dospio daleko. Hranili su ga tek toliko da ga održe na životu, ništa više. Iako cijele dane nije ništa radio, bio je zatvoren ispod zemlje u tom prokletom sanduku, bio je iscrpljen i slab. Svu snagu mu je oduzimalo hodanje po toj stazi. Ništa nije ostalo.

Uzaludno, postalo mu je jasno.

Ali i dalje se nadao spasu nekim čudom. Njegovo tijelo, da, ono ga je izdalo. Njegov mozak je, ipak, bio nešto drugo. Oči je držao otvorenima i počeo prikupljati osnovne informacije o mjestu gdje se nalazio.

Držali su ga u ruralnom dijelu Pennsylvanije, šest sati vožnje udaljenom od zračne luke Logan, mjestu na kojem je bio otet.

Kako je znao?

Sama kuća, nedostatak električnih vodova (Titus je imao vlastiti generator), stara vjetrenjača, kočija, šumsko-zeleni zastori na prozorima - sve je to govorilo da se nalazi na zemlji u vlasništvu Amiša. Znao je i da određena boja kočije pripada određenim područjima. Siva je, na primjer pripadala okrugu Lancaster u Pennsylvaniji. Otuda mu zaključak o mjestu gdje se nalazio.

Nije bilo logike. Ili možda jest.

Sunce je sjalo kroz zelene krošnje stabala. Nebo je bilo plave boje koju je samo božanska ruka mogla naslikati. Ljepota se uvijek sklanjala u ružnom. Istinu za reći, ljepota ne bi mogla postojati bez

ružnoće. Kako može postojati svjetlost ako nema tame?

Bio je malo ispred čistine kad je začuo zvuk kamiona.

Na trenutak je pomislio da je netko došao da ga spasi. Za njim će doći policijska vozila. Čut će se sirene. Mišićavi će povući pištolj, ali policajac će ga oboriti. U mislima je zamalo vidio kako se sve odvija - Titusa će uhititi, policajci će početi češljati teren, sve njegove more izaći će na vidjelo, iako neće biti shvatljive.

Jer ih ni sam Gerard nije mogao shvatiti.

Ali kamionet se nije pojavio da bi nekoga spasio. Baš suprotno.

Iz daljine je spazio jednu ženu na stražnjem dijelu kamioneta. Bila je u žarko-žutoj ljetnoj haljini. Toliko je mogao vidjeti. Haljina je bila toliko neobična za to mjesto užasa da je osjetio kako mu se oči pune suzama. Zamišljao je Vanessu u takvoj žarko-žutoj ljetnoj haljini. Zamišljao ju je kako je odijeva, okreće se prema njemu uz osmijeh od kojeg bi mu zaigralo u grudima. Vidio je Vanessu u toj žarko-žutoj ljetnoj haljini, i to ga je natjeralo da pomisli na sve ostale ljepote svijeta. Sjetio se odrastanja u Vermontu. Sjetio se kako ga je otac dok je bio mali vodio na ribolov na ledu. Sjetio se kako mu je otac umro dok mu je bilo tek osam i kako se s time sve promijenilo, ali najviše kako je to uništilo mamu. Sjetio se njezinih ljubavnika, ružnih, odurnih ljudi, i kako su ga odbacivali kao čudnog, a možda još i nešto gore. Sjetio se kako su ga zlostavljali u školi, bio je zadnji kojeg bi uzeli za bejzbol, sjetio se ismijavanja, izrugivanja i vrijeđanja. Sjetio se kako mu je tavanska soba predstavljala bijeg od svega, kako je gasio svjetlo i ležao na krevetu, kako onaj podzemni sanduk nije bio puno drugačiji, kako je, kad je odrastao, znanstveni laboratorij počeo služiti istoj svrsi. Sjetio se majke koja je s godinama izgubila ljepotu nakon čega su je muškarci počeli zaobilaziti i nakon čega je došla k njemu, kuhala mu, iskazivala mu ljubav i postala važnim dijelom njegova života. Sjetio se kako je pred dvije godine umrla od raka ostavljajući ga sasvim sama i kako ga je pronašla Vanessa i u život mu - bojom kao na toj žarko-žutoj ljetnoj haljini - unijela ljepotu i kako će svega toga uskoro nestati.

Kamionet se nije zaustavio. Izgubio se u oblaku prašine.

»Gerarde?«

Titus nije nikad vikao. Nikad se nije naljutio ili prijetio silom. Nije imao razloga. Gerard je znao ljude koji su izazivali respekt, koji su

ulazili u prostoriju i istog trena preuzimali kontrolu nad svime. Takav je bio i Titus. Njegov miran ton čovjeka je na neki način hvatao za revere i prisiljavao ga na poslušnost.

Gerard se okrenuo prema njemu.

»Dodi.«

Titus se povukao u unutrašnjost kuće. Gerard ga je slijedio.

Sat kasnije vraćao se stazom. Hod mu je bio nesiguran. Počeo se tresti. Nije se želio vratiti u taj prokleti sanduk. Obećanje je, naravno, bilo dano. Povratak Vanessi, Titus mu je bio obećao, značio je suradnju. Više nije znao što da vjeruje, ali stvarno, je li to uopće bilo važno?

Još jednom je pomislio da pobjegne. Još jednom je odbacio tu glupost.

Kad se vratio do čistine Mišićavi se prestao igrati sa svojim smeđim labradorom i nešto mu naredio na, Gerard je vjerovao, portugalskom. Pas je otrčao po stazi i nestao s vidika. Mišićavi je uperio pištolj u Gerarda. Već su prije prolazili te stvari. Mišićavi bi držao uperen pištolj dok bi Gerard ulazio u sanduk. Zatvorio bi vrata i nabacio lokot.

Ponovo bi ga zagušila tama.

Ali ovaj puta bilo je nešto drugo. Gerard mu je vidio po pogledu.

»Vanessa«, tihim glasom rekao je Gerard sam za sebe. Nastavio je ponavljati njezino ime, gotovo poput mantre, da ga smiri i utješi, kao što je pri kraju majka utjehu nalazila u perlama krunice.

»Ovuda«, rekao je Mišićavi. Pištoljem je pokazao nadesno.

»Kamo idemo?«

»Ovamo.«

»Kamo idemo?« ponovio je Gerard.

Mišićavi mu je prišao i pištolj prislonio o glavu.

»O-va-mo.«

Krenuo je udesno. Tamo je već bio - bilo je to mjesto gdje se oprao pomoću gumene cijevi i odjenuo radno odijelo.

»Nastavi.«

»Vanessa...«

»Da. Nastavi.«

Gerard je prošao pokraj gumene cijevi. Mišićavi je bio dva koraka iza, s pištoljem uperenim mu u leđa.

»Ne zaustavljaj se. Skoro smo ondje.«

Dalje ispred, Gerard je ugledao malu čistinu. Namrštio se, bio je zbunjen. Napravio je još korak, ugledao i smrznuo se.

»Nastavi.«

Nije nastavio. Nije se pomaknuo. Nije trepnuo. Nije čak ni disao.

Njemu slijeva - uz debeli hrast - bila je gomila odjeće, kao da netko čeka na pranje rublja. Bilo je teško reći koliko komada. Deset. Možda više. Čak je ugledao i ono sivo odijelo koje je nosio na putu za zračnu luku Logan.

Koliko od nas...?

Ali sivo odijelo, a ni sama veličina gomile odjeće nije bilo ono što mu je privuklo pozornost. Nije to bilo ono zbog čega je stao i osjetio kako mu se istina slama o glavu. Ne, nije to bila količina odjeće. Bio je to jedan komad koji je stajao na vrhu, kao ukras na torti, koji mu je čitav svijet raznio u milijun komada.

Žarko-žuta ljetna haljina.

Zatvorio je oči. Čitav život mu je prošao pred njima - život koji je proveo, život koji bi zamalo proveo - prije nego je pucanj ponovno prizvao tamu, ovaj puta zauvijek.

11. POGLAVLJE

Dva tjedna kasnije, kad je Kat u policijskoj postaji sređivala papire, Stacy je uletjela kao uragan. Svi su se okrenuli. Zinuli u čudu. Sve intenzivne misaone djelatnosti prestale su. Jednostavno rečeno, ništa toliko ne smanjuje muškarčev IQ koliko ženske obline, Chaz Faircloth, koji je nažalost i dalje bio Katin partner, stegnuo je svoju savršeno stegnutu kravatu. Krenuo je prema njoj, ali Stacy ga je prostrijelila pogledom koji ga je vratio jedan korak. »Ručak u Carlyleu«, rekla je. »Ja plaćam.«

»Dogovoreno.«

Kat je počela isključivati kompjutor.

»Onda, kako ti je prošao sinoćnji izlazak?« upitala je Stacy.

»Mrzim te«, odvratila je Kat.

»Ali ipak ćeš ručati sa mnom.«

»Rekla si da plaćaš.«

Katina prva tri muškarca s kojima je izašla preko ›Tisibašmojtíp com.« bila su neizmjerljivo pristojna, lijepo odjevena, no, dosadna. Nije bilo iskričavosti, cvrkutanja, jednostavno, nije bilo ničega. Sinoć - s četvrtim u dva tjedna nakon što ju je Jeff napola ostavio - joj se javila izvjesna nada. Ona i Stan Netko - nije bilo potrebno pamtiti prezimena dok ne dođe do zasad izostalog dragog izlaska - šetali su Zapadnom 69. ulicom idući prema restoranu Telepan, kad je Stan upitao:

»Voliš li Woodyja Allena?«

Srce joj je zaigralo. Voljela je Woodyja Allena. »Jako.«

»Kako je s *Annie Hall*? Jesi li gledala *Annie Hall*?«

To joj je bio jedan od najdražih filmova uopće. »Naravno.«

Stan se nasmijao i zastao. »Sjećaš se onog prizora kad Alvy odlazi na prvi spoj s Annie i kad govori nešto o poljupcu prije spoja kako bi se opustili?«

Kat se zamalo onesvijestila. Woody Allen zastaje prije nego on i Diane Keaton ulaze u restoran, nekako kao što je i Stan zastao, i kaže: »Hej, daj da se poljubimo.« Diane Keaton odgovara: »Stvarno?« Woody kaže: »Da, zašto ne, jer poslije ćemo ići kući, je li tako, i onda

će ondje sve biti silno napeto, nismo se prije poljubili, i neću znati kad napraviti pravi potez ili slično. Zato ćemo se poljubiti sada, riješiti to i otići jesti. Bolje ćemo probaviti jelo.«

Kako je samo voljela taj prizor. Osmjehnula mu se i čekala.

»Hej«, Stan je rekao loše imitirajući Woodyja, »hajdemo se poševiti prije nego odemo jesti.«

Kat je zatreptala očima. »Molim?«

»U redu, znam da to nisu točne riječi, ali razmisli. Neću znati kada napraviti pravi potez i koliko izlazaka će proći prije nego se uvalimo u krevet, i, kad razmisliš o tome, mogli bismo stvar započeti u vodoravnom položaju, jer, ako si ne odgovaramo u krevetu, onda čemu sve to, znaš što hoću reći?«

Pogledala ga je i prasnula u smijeh. On nije. »Čekaj, ti to ozbiljno?«

»Naravno. Bolje ćemo probaviti jelo, je li tako?«

»Osjećam kako mi se posljednje upravo diže«, rekla je Kat.

Za vrijeme večere pokušavala je ostati na sigurnom terenu filmova Woodyja Allena. Ubrzo je postalo jasno da Stan nije obožavatelj Allena, ali je gledao *Annie Hall*. »Gledaj, ovako to radim«, povjerio joj se Stan tihim glasom. »Na web stranici potražim žene koje vole taj film. Te riječi? Nisu upalile kod tebe, ali većina Woodyjevih obožavateljica na njih odmah diže noge u zrak.«

Sjajno.

Stacy je pažljivo slušala Katinu priču o Stanu pokušavajući na sve načine suspregnuti smijeh. »Au, čini se odbojnim.«

»Da.«

»Ali i dalje si suviše izbirljiva. Onaj na drugom izlasku. Taj se činio zgodnim.«

»Istina je. Hoću reći, nije mi ogadio ni jedan od mojih najdražih filmova.«

»Čujem jedan *ali*.«

»Ali naručio je Dasani⁵. Ne bocu vode. Dasani.«

Stacy se namrštila. »Dozvoli da parafraziram: Au, čini se odurnim.«

Kat je glasno uzdahnula.

»Suviše si izbirljiva, Kat.«

»Vjerojatno mi treba još vremena.«

»Da preboliš Jeffa?«

Nije odgovorila.

»Da preboliš tipa koji te je ostavio pred, koliko, dvadeset godina?«

»Molim te šuti.« Zatim: »Osamnaest godina.«

Bile su skoro na vratima kad je iza leđa Kat začula glas kako izgovara njezino ime. Zaustavile su se i okrenule. Bio je to Chaz.

»Trebam te na sekundu«, rekao je.

»Krenule smo na ručak«, odgovorila je Kat.

Pozvao ju je prstom cijelo vrijeme ne skidajući pogled sa Stacy. Kat je uzdahnula i krenula mu u susret. Chaz se okrenuo i palcem preko leđa pokazao prema Stacy. »Tko je ova prvoklasna ponuda?«

»Nije tvoj tip.«

»Izgleda kao moj tip.«

»Ima sposobnost razmišljanja.«

»Ha?«

»Što hoćeš, Chaz?«

»Imaš posjetitelja.«

»Na pauzi sam za ručak.«

»To sam i rekao klinцу. Rekao sam da mu ja mogu pomoći, ali je odgovorio da će čekati.«

»Klinac?«

Chaz je slegnuo ramenima.

»Kakav klinac?«

»Sličim ti na tvoju tajnicu? Pitaj ga sama. Sjedi kraj tvog stola.«

Dala je Stacy znak da je pričeka minutu i krenula gore. Jedan je tinejdžer sjedio na stolici pokraj njezina stola. Sjedio je, pa, kao tinejdžer - pogrbljeno skoro do točke da se složi, kao da mu je netko izvadio sve kosti i osovio ga. Ruka mu je preko naslona stolice bila prebačena kao da nije njegova. Kosa mu je bila preduga, kao da želi svirati u *boy bandu* ili igrati lacrosse, ali njemu je visjela poput zastora od traka.

Kat mu je prišla. »Mogu ti pomoći?«

Uspravio se, odmaknuo zastor s lica. »Vi ste detektivka Donovan.«

Bila je to više tvrdnja nego pitanje.

»Tako je. Što mogu napraviti za tebe?«

»Zovem se Brandon.« Pružio je ruku. »Brandon Phelps.«

Rukovali su se. »Drago mi je, Brandone.«

»I meni.«

»Ima li nešto oko čega ti mogu pomoći?«

»Radi se o mojoj mami.«

»Što je s njom?«

»Nestala je. Mislim da mi možete pomoći da je nađem.«

Kat je otkazala ručak sa Stacy. Vratila se do svog stola i sjela nasuprot Brandona Phelps. Upitala ga je prvo što joj je palo na pamet.

»Zašto ja?«

Brandon je progutao slinu. »Ha?«

»Zašto si došao baš k meni? Partner mi je rekao da me želiš čekati.«

»Da.«

»Zašto?«

Brandon je pogledom prešao po postaji. »Čuo sam da ste najbolji.«

Laž. »Od koga?«

Slegnuo je ramenima kao tinejdžer, nekako lijeno i istovremeno melodramatično. »Je li to važno? Htio sam vas, ne onog tipa.«

»Ne ide to tako. Ne možeš birati detektiva.«

Odjednom se učinilo da će zaplakati. »Nećete mi pomoći?«

»Nisam to rekla.« Kat nije razumjela, ali stvar nije dobro zvučala.

»Zašto mi ne kažeš što se dogodilo?«

»Radi se o mojoj mami.«

»U redu.«

»Nestala je.«

»Dobro, jedno po jedno.« Kat je uzela olovku i papir. »Zoveš se Brandon Phleps?«

»Da.«

»A majka je?«

»Dana.«

»Phelps?«

»Da.«

»Je li udata?«

»Nije.« Počeo je gristi nokte. »Tata je umro pred tri godine.«

»Žao mi je«, rekla je zato jer se to jednostavno tako kaže. »Imaš li braće ili sestara?«

»Ne.«

»Dakle, ti i mama ste sami?«

»Tako je.«

»Koliko ti je godina, Brandone?«

»Devetnaest.«

»Gdje živiš?«

»Treća avenija 1279.«

»Broj stana?«

»Uh, 8J.«

»Telefon?«

Dao joj je broj mobitela, Prikupila je još nekoliko detalja, a kad je vidjela da postaje nestrpljiv, upitala je: »A problem je u?«

»Nestala je.«

»Kad kažeš da je nestala nisam sasvim sigurna na što misliš.«

Brandon je podigao obrve. »Ne znate što znači nestala?«

»Ne, želim reći...« Stresla je glavom. »U redu, krenimo s ovim: »Koliko je dugo nema?« ,

»Tri dana.«

»Zašto mi onda ne kažeš što se dogodilo?«

»Rekla je da ide na put sa svojim dečkom.«

»Dobro.«

»Ali mislim da nije. Zvao sam je na mobitel. Nije odgovarala.«

Kat je pokušavala da se ne namršti. Zar je zbog toga propustila ručak u Carlyleu? »Kamo se spremala?«

»Nekamo na Karibe.«

»Gdje?«

»Rekla je da će to biti iznenađenje.«

»Možda je telefonski signal loš.«

Namrštio se. »Ne bih rekao.«

»Ili je možda zaposlena.«

»Rekla je da će mi svaki dan barem poslati poruku.« Zatim, kad je ugledao izraz na Katinu licu, Brandon je dodao: »Obično to ne radimo. Ali ovo je bilo prvi put da je nakon tatine smrti nekamo otišla.«

»Jesi li pokušao nazvati hotel?«

»Rekao sam vam. Nije rekla gdje će odsjesti«

»A ti nisi pitao?«

Ponovno je slegnuo ramenima. »Mislio sam da ćemo si slati poruke ili slično.«

»Jesi li pokušao dobiti njezina dečka?«

»Ne.«

»Zašto ne?«

»Ne poznajem ga. Počeli su hodati kad sam otišao na koledž.«

»Gdje se školuješ?«

»Na Uconn-u. Kakve to veze ima?«

Istina. »Samo pokušavam povezati stvari, u redu? Kad je mama počela hodati s tim tipom?«

»Ne znam. O takvim stvarima ne govori sa mnom.«

»Ali rekla ti je da ide s njim?«

»Da.«

»Kada?«

»Kada mi je rekla da odlaze na put?«

»Da.«

»Ne znam. Mislim, prije tjedan dana. Slušajte, ne možete li ući u stvar? Molim vas.«

Kat ga je gledala. Ustuknuo je. »Brandone?«

»Da?«

»Što se događa?«

Odgovor ju je iznenadio. »Stvarno ne znate?«

»Ne.«

Gledao ju je sumnjičavo.

»Hej, Donovan?«

Kat se okrenula u smjeru poznatog glasa. Kapetan Stagger je stajao uz stepenice. »U moj ured«, rekao je.

»Usred sam...«

»Neće dugo potrajati.«

U njegovu tonu nije bilo mjesta za raspravu. Kat je pogledala Brandona. »Pričekaj sekundu, može?«

Brandon je skrenuo pogled i kimnuo glavom.

Kat je ustala. Stagger je nije čekao. Požurila je niz stube i ušla za njim u njegov ured. Zatvorio je vrata za njom. Nije otišao iza svog stola niti je oklijevao.

»Monte Leburne je jutros umro.«

Lupnula je leđima o zid. »Prokletstvo.«

»No, to nije baš bila moja reakcija, ali sam mislio da želiš znati.«

Posljednja dva tjedna ponovno je pokušavala doprijeti do njega. Nije uspjela. Sada je vrijeme isteklo. »Hvala.«

Nekoliko trenutaka nespretno su stajali.

»Još nešto?« upitala je Kat.

»Ne. Samo sam mislio da bi htjela znati.«

»Hvala ti.«

»Pretpostavljam da si istraživala ono što je rekao.«

»Jesam, da.«

»I?«

»I ništa, kapetane«, rekla je Kat »Ništa nisam našla.«

Polako je kiinnuo. »U redu, možeš ići.«

Krenula je prema vratima. »Hoće li biti pogreb?«

»Što? Leburneov?«

»Da.«

»Ne znam. Zašto.«

»Nema razloga.«

Ili ga je možda bilo. Leburne je imao obitelj. Promijenili su imena i otišli iz države, ali možda budu zainteresirani za posmrtnu ostatku. Možda bi nešto znali. Možda bi, sada kad je dragi Monte mrtav, željeli dokazati njegovu nevinost barem u jednom slučaju.

Teško za povjerovati.

Izišla je iz Staggerova ureda pokušavajući srediti osjećaje. Osjećala se tupo. Velik dio njezina života sličio je na neodgovorena pitanja. Bila je policajka. Voljela je završene slučajeve. Nešto se ružno dogodilo. Pokušava otkriti tko je to učinio i zašto. Ne dobiva sve odgovore. Ali dobiva ih dovoljno.

Cijeli njezin život odjednom joj se učinio kao ogroman otvoreni slučaj. Mrzila je to.

Nije važno. Svoju samožaleću zabavu može održati kasnije. Sada se mora vratiti i usredotočiti na Brandona i slučaj njegove nestale majke. Ali kad se vratila gore, stolica ispred njezina stola bila je prazna. Sjela je, mislila je da je klinac otišao na zahod ili nešto slično. Tada je ugledala poruku: MORAO SAM OTIĆI, MOLIM VAS NAĐITE MI MAMU. AKO ME TREBATE IMATE MOJ TELEFON - BRANDON.

Ponovo ju je pročitala. Nešto oko cijele te stvari - nestale mame, inzistiranje na Kat, u stvari sve to - nije bilo jasno. Nešto joj nedostaje. Pogledala je svoje zabilješke.

Dana Phelps.

Što smeta ako na brzinu provjeri to ime?

Zazvonio joj je telefon na stolu. Podigla je slušalicu i rekla:

»Donovan.«

»Hej, Kat.« Bio je to Chris Harrop iz Odjela za kaznene ustanove. »Oprosti što si toliko čekala, ali kao što sam rekao, popisi nisu kompjutorizirani tako da sam morao poslati čovjeka u skladište u Albanyju, A onda sam morao čekati.«

»Čekati što?«

»Da tvoj tip Monte Leburne umre. Komplicirano je, ali u osnovi, kad bih ti pokazao popis, bilo bi to kršenje njegovih prava, osim ako ih se ne odrekne, ili ti ne pribaviš sudski nalog, bla, bla, znaš kako to ide. Ali sada, kad je umro...«

»Imaš popis?«

»Imam.«

»Možeš li mi ga faksirati?«

»Faksirati? Što je ovo, 1996? Kako bi bilo da ti ga pošaljem teleksom? Na e-mailu je. Upravo sam ga poslao. Osim toga, na njemu nema ničega što će ti pomoći.«

»Kako to misliš?«

»Onog dana koji si tražila, jedina osoba koja ga je posjetila bio je njegov odvjetnik, neki tip po imenu Alex Khowaylo.«

»I to je to?«

»To je to. Oh, i dva iz FBI-a. Imam njihova imena. I jedan iz njujorške policije, policajac Thomas Stagger.«

12. POGLAVLJE

Staggera nije bilo u uredu.

Dok je stajala pred vratima, Kat mu je napisala poruku da želi odmah s njime razgovarati. Prsti su joj se tresli, ali uspjela je pritisnuti šalji. Stajala je pune dvije minute i gledala na mali zaslon.

Nije bilo odgovora.

U tome nije bilo logike. Montea Leburnea je uhitio FBI, bolje rečeno agenti koji su djelovali prema ZPUKO-u, Zakonu protiv ucjenjivača i kriminalnih organizacija. Njujorška policija ni na koji način nije bila uključena u uhićenje. FBI ga je sumnjičio za ubojstvo dva člana suparničke kriminalne obitelji. Nekoliko dana nakon toga, priopćili su informaciju da je Leburne bio ubojica i njezina oca.

Dakle, zašto ga je Stagger posjetio prije toga, dan nakon što je bio uhićen?

Kat je nedostajalo zraka. Lagani grč ju je podsjetio da je i preskočila ručak. Nije voljela preskakati obroke. Tada bi bila manje koncentrirana i postajala bi razdražljiva. Žurno se spustila niz stepenice i Keitha Inchiercau na prijemnom pultu zamolila da je obavijesti čim se Stagger vrati. Inchierca se namrštio.

»Izgledam ti kao tvoja tajnica?« upitao ju je.

»Ona dobra.«

»Molim?«

»Daj. Važno je, u redu?«

Rukom joj je mahnuo da ode.

Na Trećoj aveniji naišla je na štand s fritulama i zatim, sjetivši se adrese Brandona Phelps, pomislila je, dakle, zašto ne? Krenula je sjeverno. Prošavši sedam blokova dalje, došla je do neugledne višekatnice. Na uličnoj razini bila je trgovina široke robe Duane Reade i lokal po imenu Lopatica za kojeg je pogrešno pretpostavila da je slastičarnica, a u stvari je bio pomodni butik. Ulaz u zgradu bio je sa 74. ulice. Kat je portiru pokazala svoju značku.

»Ovdje sam zbog Dane Phelps«, rekla je. »Stan 8J.«

Portir je pogledao značku. Nakon toga je rekao: »Pogrešna

zgrada.«

»Ovdje nemate Danu Phelps?«

»Nemamo Danu Phelps. Nemamo ni stan 8J. Ne služimo se slovima. Stanovi na osmom katu idu od 801 do 816.«

Kat je spremila značku. »Je li ovo Treća avenija 1279?«

»Ne, ovo je Istočna 74. ulica 200.«

»Ali, na uglu ste Treće avenije.«

Portir ju je samo gledao. »Ah, da, i?«

»Ali na ovoj zgradi stoji Treća avenija 1279.«

Napravio je grimasu. »Mislite što, da lažem oko adrese?«

»Ne.«

»Molim vas, detektivko, svakako. Hodite gore do stana 8J. Uz moj blagoslov.«

Njujorčani. »Gledajte, pokušavam naći stan 8J na Trećoj aveniji broj 1279.«

»Ne mogu vam pomoći.«

Kat je izašla i skrenula iz ugla. Na tendi je zaista pisalo Istočna 74. ulica 200. Kat se vratila u Treću aveniju. Broj 1279 je bio iznad ulaza u trgovinu Duane Reade. Koji vrag? Ušla je, našla vlasnika i upitala: »Ima li stanova iznad vas?«

»Uh, mi smo trgovina.«

Njujorčani. »Znam to, ali kako da dođem do stanova iznad vas?«

»Znate li ikoga tko prolazi kroz trgovinu da bi došao do svog stana? Ulaz je iza ugla u 74. ulici.«

Nije postavljala dodatna pitanja. Odgovor je bio sasvim jasan. Brandon Phelps, ako mu je to bilo pravo ime, joj je dao krivu - ili vjerojatnije - lažnu adresu.

Kad se vratila u postaju, *Google* joj je pružio neke odgovore, ali nisu puno toga razjasnili.

Postojala je izvjesna Dana Phelps sa sinom Brandonom, ali nisu živjeli na Gornjem istočnom dijelu Manhattana. Stanovali su u mondenom dijelu Greenwicha u Connecticutu. Brandonov otac bio je uspješni vođa investicija. Puno je zarađivao. Umro je u četrdeset i prvoj godini. Na osmrtnici nije bilo navedeno od čega. Kat je potražila uplate za donacije - ljudi su često tražili da se donacije uplate za borbu protiv srčanih bolesti, raka ili nečeg drugog - ali nije ih bilo.

Dakle, zašto je Brandon inzistirao na određenoj osobi iz njujorške

policije?

Kat je provjerila i ostala prebivališta koja su Phelpsovi mogli posjedovati. Naravno, postojala je mogućnost da bi bogata obitelj iz Greenwicha imala stan na Gornjem istočnom dijelu, ali na Manhattanu se nije pojavilo ništa. Kroz sustav je pustila broj Brandonova mobitela. Oho. Bio je to mobitel na bonove. Većina bogatih klinaca iz Greenwicha ih ne koristi. Većina onih koji ih koriste imaju bilo nisku kreditnu sposobnost ili ne žele da im se uđe u trag. Naravno, većina ljudi nije znala da je lako pratiti mobitele na bonove. U stvari, Američki prizivni sud za šesti okrug ustanovio je da se može istražiti njegova lokacija bez sudskog naloga. Nije trebala ići tako daleko. Barem ne za sada.

Za sada, djelovala je prema intuiciji. Svaka prodaja telefona na bonove registrirana je u bazi podataka. Otipkala je broj i pronašla gdje je Brandon kupio svoj mobitel. Odgovor je nije iznenadio. Kupio ga je u trgovini Duane Reade, smještenoj, aha, u Trećoj aveniji 1279.

Možda je to objašnjavalo zašto je izabrao tu adresu.

U redu, možda. Ali nije objašnjavalo ništa drugo.

Bilo je i ostalih poveznica koje je trebalo istražiti, ali za to bi trebalo vremena. Brandon Phelps je imao račun na *Facebooku*, ali bio je privatn. Možda bi trebalo samo jedan ili dva telefonska poziva da se ustanovi na koji način je njegov otac umro, ali kakve to veze ima? Klinac je došao do nje jer mu je majka pobjegla s nekim.

I tu je bio problem: pa što onda?

Sve je to moglo biti samo glupa podvala. Zašto uopće gubi vrijeme s takvim besmislicama? Zar nema ništa pametnije čime bi se bavila. Možda ima, možda nema. Istina je bila u tome da je današnji posao bio lagan. Bio je to dobrodošli odmak sve dok se Stagger ne vrati.

U redu, razmišljala je. Završi s time.

Recimo da je to bila podvala. Jer, s jedne strane, ako je to bila šala s Brandonove strane, bila je gotovo jedna. Podvala nije ni najmanje bila zabavna ni pametna. Nije u njoj bilo ničeg smiješnog ni dramatičnog.

Ničeg što bi imalo smisla.

Policajci su voljeli vjerovati u mit kojeg su sami izmislili da imaju urođenu sposobnost ›čitati‹ ljude, da mogu otkriti sve ljudske laži, iz govora tijela ili boje glasa razdvojiti istinu od prijevare. Kat je bilo

jasno da je takva bahatost obična glupost. Još gore, jako često je dovodila do tragičnih promjena u nečijem životu.

Kako bilo, osim ako Brandon nije bio čisti sociopat ili nedavno diplomirani student Lee Strasbergove škole glume, bio je duboko uzrujan zbog nečega.

Pitanje je: zbog čega?

Odgovor: prestani gubiti vrijeme i nazovi ga.

Uzela je telefon i nazvala broj koji joj je Brandon dao. Napola se nadala da se neće javiti, da je odustao od igre, stvarne ili ne, koju je igrao i da je svoju guzicu vratio na UConn ili Greenwich ili bilo kamo. Ali javio se već nakon drugog zvana.

»Halo?«

»Brandon?«

»Detektivka Donovan.«

»Točno .«

»Kladim se da niste pronašli moju majku«, rekao je. Odlučila je da ne okoliša. »Nisam, ali sam otišla u Duane Raede u Trećoj aveniji broj 1279.«

Muk.

»Brandone?«

»Što je?«

»Jesi li spreman biti iskren?«

»Krivo pitanje, detektivko.«

Glas mu je postao oštiji.

»O čemu govoriš?«

»Pitanje je«, rekao je Brandon, »jeste li vi spremni?«

Kat je slušalicu premjestila s jednog uha na drugo. Htjela je raditi zabilješke. »O čemu pričaš, Brandone?«

»Pronađite moju mamu.«

»Misliš tvoju mamu koja živi u Greenwichu u Connecticutu?«

»Da.«

»Ja sam iz njujorške policije. Moraš otići u policiju u Greenwichu.«

»Tamo sam već bio. Razgovarao sam s detektivom Schwarzom.«

»I?«

»I nije mi povjerovao.«

»Zašto misliš da ću ti ja povjerovati? Zašto si došao k meni? I čemu sve te laži?«

»Vi ste Kat⁶, je li tako?«

»Molim?«

»Hoću reći, tako vas zovu.«

»Otkud to znaš?«

Brandon je prekinuo vezu.

Kat je zurila u telefon. Kako je znao da je znana kao Kat? Je li čuo nekog u postaji da je tako zove? Možda. Ili je Brandon Phelps jednostavno znao mnogo o njoj. Konačno, došao je baš k njoj, taj klinac s koledža iz Greenwicha u potrazi za mamicom. Ako je Dana Phelps zaista bila njegova mamica. Ako je on zaista bio Brandon Phelps. Na Internetu još nije pronašla njihove slike. U svemu tome nije bilo logike. Što napraviti?

Nazovi ga ponovo. Ili bolje, nađi mu lokaciju. Privedi ga. Zbog čega?

Možda zbog lažnog iskaza. Laganja policiji. Možda je neki slučajni psihopat. Možda je učinio nešto svojoj majci ili Dani Phelps ili...

Razmatrala je mogućnosti kad joj je zazvonio telefon na stolu. Podigla je slušalicu. »Donovan.«

»Zove tvoja tajnica.« Bio je to narednik Inchierca. »Htjela si znati kad se kapetan vratio, je li tako?«

»Tako je.«

»Odgovor je ›sada‹.«

»Hvala.«

Zanimanja za Brandona i njegovu možda nestalu mamu nestalo je u sekundi. Već se digla sa stolice i hitala niz stepenice. Kad je došla do njegovog kata, vidjela je Staggera kako ulazi usvoj ured u pratnji dvojice policajaca. Jedan je bio njezin izravni supervizor, Stephen Singer, tip toliko mršav da bi se mogao sakriti iza striptizetina štangr. Drugi je bio David Karp koji je bio zadužen za policajce u odorama na ulici.

Stagger je upravo htio zatvoriti vrata ali Kat je stigla na vrijeme i blokirala ih rukom.

Izvukla je osmijeh. »Kapetane?«

Gledao je ruku na vratima kao da ga je uvrijedila.

»Jeste li dobili poruku?« upitala je Kat.

»Trenutno sam zauzet.«

»Ovo ne može čekati.«

»Morat će. Imam sastanak s...«

»Dobila sam popis posjetitelja iz dana nakon Leburneova uhićenja«, rekla je. Gledala ga je i tražila vanjske znakove. U redu, nije znala čitati govor tijela. Nije to izvela dovoljno bahato. »Mislim da mi zaista treba vaša pomoć oko toga.«

Staggerovi vanjski znakovi mogli su jednako tako predstavljati neonske natpise u Las Vegasu. Stisnuo je šake. Lice mu se zacrvenjelo. Svi, uključujući i Katina nezadovoljnog supervizora su to vidjeli.

Kroz stisnute zube Stagger je uspio procijediti: »Detektivko?«

»Da?«

»Rekao sam da sam trenutačno zauzet.«

Dva su supervizora, osobito Singer kojeg je voljela i poštovala, blistala na njezino očito nepoštivanje nadređenog. Staggerov ured napustila je nekako u čudu. Zatvorio je vrata za njom.

Poruka je Stigla deset minuta kasnije. S Brandonova mobitela na bonove:

Oprostite.

Dovoljno. Uzela je mobitel i nazvala ga. Odgovorio je na prvo zvono. Glas mu je bio nesiguran.

»Kat?«

»Koji se vrug događa, Brandone?«

»Na uglu sam kod knjižare Hunter College. Možete li doći do mene?«

»Stvarno mi je dosta da me se navlači naokolo.«

»Sve ću objasniti. Obećavam.«

Uzdahnula je. »Stižem.«

Brandon je sjedio vani na klupi na uglu Park avenije. Pristajao je na to mjesto. Bio je okružen klincima svoje dobi koji su s ruksacima i kapuljačama do iznemoglosti hitali gore dolje. Sklupčao se kao da mu je hladno. Bio je mlad, prestrašen i krhak.

Sjela je do njega. Ništa nije pitala. Samo ga je gledala. On je bio nazvao. Neka progovori prvi. Potrajalo je. Neko vrijeme gledao je svoje ruke. Prekinuo je tišinu.

»Tata je umro od raka«, počeo je Brandon. »Išlo je to polako. Jednostavno ga je pojelo. Mama je stalno bila uz njega. Njih dvoje su bili skupa još iz srednje škole. Bilo im je lijepo zajedno, znate. Hoću reći, odlazim kod prijatelja a njihovi roditelji su uvijek svaki u svojoj

sobi. Moji nisu bili takvi. Kad je tata umro bio sam potpuno shrvan. Ali ne koliko mama. Bilo je to kao da je umrlo pola nje.«

Kat je otvorila usta i zatvorila ih. Imala je milijun pitanja, ali ih je zatomila.

»Mama me uvijek zove. Znam kako to zvuči. Ali to je *uvijek*. Zbog toga sam posumnjao. Vidite, sve što zaista imamo, to smo ona i ja. A ona se na neki način užasava da bi još nekog izgubila. Zato stalno provjerava, samo da vidi, ne znam, da vidi jesam li živ.«

Pogledao je u daljinu.

Na kraju, Kat je prekinula tišinu. »Bila je usamljena, Brandone.«

»Znam.«

»A sada je s drugim čovjekom. Shvaćaš to, je li tako?«

Nije odgovorio.

»Je li joj to prvi dečko nakon...?«

»Ne baš, ne«, odgovorio je. »Ali, hoću reći, ovo je prvi puta da je s nekim otišla.«

»Možda je to onda to«, nastavila je Kat.

»Koje to?«

»Možda se boji kako ćeš reagirati.«

Brandon je odmahnuo glavom. »Zna da želim da nađe nekoga.«

»Želiš li? Malo prije si rekao da imate samo jedno drugo. Možda je to bilo tako. Ali možda se to sada mijenja. Samo zamisli koliko joj je to teško. Možda joj je potrebno da se malo odmakne.«

»Nije tako«, ustrajao je Brandon. »Uvijek me nazove.«

»To mi je jasno. Ali možda, možda ne baš sada. Misliš li da je zaljubljena.«

»Mama? Vjerojatno.« Zatim: »Da, zaljubljena je u tog tipa. Ne bi otišla s nekim koga ne voli.«

»Ljubav nas sve čini zaboravnima, Brandone. Da smo više zaokupljeni sami sobom.«

»Ni to nije tako. Gledajte, taj tip? To je pravi glumac. Njoj to nije jasno.«

»Glumac?« Kat mu se osmjehnula možda donekle shvaćajući. Ponašao se zaštitnički. Bilo je to lijepo na svoj način. »Onda mama možda završi slomljena srca. Pa što? Nije dijete.«

Brandon je ponovno odmahnuo glavom. »Ne razumijete.«

»Što se dogodilo kad si otišao na policiju u Greenwichu?«

»A što mislite? Rekli su isto što i vi.«

»Zašto si onda došao k meni? Taj dio i dalje ne razumijem.«

Slegnuo je ramenima, »Mislio sam da ćete razumjeti.«

»Ali zašto ja? Hoću reći, otkud znaš za mene. I kako znaš da me zovu Kat?« Pokušala mu je uhvatiti pogled. »Brandone?« Nije dozvolio. »Zašto misliš da ti mogu pomoći?«

Nije odgovorio.

»Brandone?«

»Stvarno ne znate?«

»Naravno da ne znam.«

Nije ništa rekao.

»Brandone? Što se dovraga događa?«

»Upoznali su se preko interneta«, odgovorio je.

»Što?«

»Mama i njezin dečko.«

»Mnogi se upoznaju preko interneta.«

»Da, znam, ali...« Brandon je stao. Zatim je promrmljao: »Živahna i zgodna.«

Kat je razrogačila oči. »Što si rekao?«

»Ništa.«

Pred očima joj se pojavio ›Tisibašmojtip profil.com‹. Naslov koji je Stacy izabrala za nju: Zgodna i živahna!

»Je li...« Odjednom je protrnula. »Čekaj, loviš li me na internetu ili nešto slično?«

»Što?« Brandon se uspravio. »Ne! Zar ne shvaćate?«

»Shvaćam što?«

Rukom je posegnuo u džep. »Ovo je tip s kojim je moja mama otišla. Skinuo sam s web stranice.«

Brandon joj je pružio fotografiju. Kad je Kat pogledala lice, srce joj je istog trena stalo.

Bio je to Jeff.

13. POGLAVLJE

Kad je Titus prvi puta krenuo u posao, na ovaj način je pronalazio djevojke:

Bio je u odijelu i kravati. Konkurenciji je ostavio da budu u trenirkama ili obješenim trapericama. Nosio je kovčežić i rožnate naočale. Kosa mu je bila kratka i uredna.

Uvijek je sjedio na istoj klupi na drugome katu autobusnog kolodvora Port Authority. Kad bi neki beskućnik na njoj spavao, brzo bi ustao kad bi vidio Titusa da se približava. Nije morao reći ništa. Lokalcima je bilo jasno da se moraju držati podalje. To je bila Titusova klupa. S nje mu se pružao savršen ptičji pogled na vrata od broja 226 do 234 na južnom terminalu ispod njega. Mogao je vidjeti putnike koji izlaze iz autobusa, ali oni nisu mogli vidjeti njega.

Bio je, znao je to, grabežljiva zvijer.

Gledao je mlade djevojke koje odlaze poput lava koji vreba hromu antilopu.

Ključ je bio u strpljivosti.

Titus nije želio djevojke iz većih gradova. Čekao je na autobuse iz Tutse, Topeke, ili možda iz Des Moinesa. Boston nije odgovanio. Kao ni Kansas City ili St. Louis. Najbolje su bile one odbjegle od kuće iz jugo-istočnih područja. Stizale su s mješavinom nade i bunta u očima. Što je bilo više bunta - više želje da se napakosti tatici - tim bolje. Ovo je velik grad. Ovdje se ostvaruju snovi.

Djevojke su dolazile željne promjene i uzbuđenja - nešto im se *mora* dogoditi. Ali u stvarnosti, već su bile gladne, uplašene i iscrpljene. Vukle su preteške kovčege, a ako su još imale i gitaru, tim bolje. Titus nije znao zašto. Ali ako bi naišao na neku s gitarom, to bi uvijek poboljšavalo izgled.

Nikad nije forsirao.

Ako zamka nije bila savršena - ako djevojka nije predstavljala idealan plijen - ostavio bi je. To je bilo ključno. Strpljivost. Ako baciš dovoljno mreža - gledaš dovoljno autobusa koji dolaze - na kraju ćeš naći ono što ti je potrebno.

Tako je Titus sjedio na klupi, a kad bi ugledao djevojku koja se činila zreloom, krenuo bi. U većini slučajeva nije uspijevaao. To je bilo razumljivo. Imao je dobar nastup. Njegov mentor, nasilni svodnik po imenu Louis Castman, ga je dobro podučio. Moraš pričati ljubaznim glasom. Moliti ili predlagati, nikad zapovijedati ili zahtijevati. Djevojkama manipuliraš na način da im dozvoliš da misle kako one vode igru.

Želiš da budu zgodne, naravno, ali to nije preduvjet.

Titus je većinom koristio isti nastup. Dao je napraviti fine posjetnice na tvrdom papiru, a ne neke jeftine i tanke: Novac troši da bi zaradio. Bile su reljefne. Otmjenim slovima bilo je napisano Elitna modna agencija, zajedno s njegovim imenom. Bila je tu adresa agencije, kućna adresa, broj mobitela (sve prebačeno na njegov mobitel). Službena adresa bila je na Petoj aveniji, a ako su djevojke Elitnu agenciju zamijenile za Elite⁷, ah, neka bude.

Nikad nije navaljivao. Baš je doputovao na posao, rekao bi djevojci iz Montclaira, bogatog predgrađa New Jerseya koju je slučajno opazio i pomislio da bi mogla dobro proći u manekenskom poslu ›ako se već negdje nije predstavila.« Pretvarao se da se ne želi miješati u poslove konkurencije. Na kraju, djevojke bi povjerovala. Sve su one čule priče o modelima i glumicama koje su bile otkrivene u lokalnim trgovačkim centrima ili jeftinim restoranima, ili kao konbbarice.

Zašto ne i na autobusnom kolodvoru na Manhattanu?

Rekao im je da im treba portfolio. Pozvao ih je na probno snimanje s najboljim modnim fotografom. Tu bi se neke premišljale. Već prije su to čule. Htjele su znati koliko će to koštati. Titus bi se nasmijao. »Evo savjeta«, rekao bi. »Prave agencije se ne plaćaju - one plaćaju tebe.«

Ako bi bile suviše sumnjičave ili zabrinute, otpustio bi ih i vratio se na klupu. Morao je biti spreman otpustiti ih u bilo kojem trenutku. To je bilo ključno. Ako, na primjer nisu pobjegle od kuće, ako su došle tek na kratak odmor, ako su u trajnoj vezi s nekim članom obitelji... bilo što od toga. Tada bi jednostavno nastavio dalje.

Strpljivost.

S onima koje su pristale, zavisilo je.

Louis Castman volio je primjenjivati silu. Titus ne. Nije se radilo o tome da ga je nasilje smetalo - mogao ga je upotrijebiti ili ne. Uvijek se kretao najisplativijim putem. Ali ipak je slijedio Castmanove metode:

djevojku pozoveš na fotografiranje. Naprave se neke snimke - Castman je imao oko za to i nakon toga je napadneš. Jednostavno. Prisloniš joj nož na grlo. Uzmeš joj mobitel i novčanik. Svežeš je za krevet. Tu i tamo je siluješ.

Uvijek je drogiraš.

To bi trajalo danima. U jednom slučaju, s iznimno lijepom i odlučnom djevojkom, takvom su je držali puna dva tjedna.

Droge su bile skupe - Titusu je bio najdraži heroin ali to je bio samo još jedan od poslovnih izdataka. Na kraju priče, djevojka bi postala ovisna. Nije to trajalo dugo. Heroin je takva vrsta droge. Ako pustiš duha iz boce, ne možeš ga vratiti. Titusu je to uglavnom bilo dovoljno. S druge strane, Louis je volio snimati silovanja, namjestiti djevojku da izgleda kao da je sama pristala, i zatim, da bi joj odagnao i zadnju nadu, zaprijetio bi joj da će snimke poslati njezinim uglavnom religioznim i tradicionalno odgojenim roditeljima.

Na mnogo načina, bila je to izvrsna zamka. Pronalaze se djevojke koje dolaze već preplašene, već u bijegu, s problemima s lošim ocem ili jednostavno one koje bježe od nasilja. One su, da, ranjene antilope. Takve djevojke se hvata i s njih se skida sva prošlost. Tuče ih se. Tjera ih se u strah. Navlači ih se da postaju ovisne o drogi. A nakon toga, kad izgube svaku nadu, nudiš im spasitelja.

Sebe.

Kad bi ih stavio na ulicu ili u skupu javnu kuću - Titus se bavio i jednim i drugim - radile bi sve da ga zadovolje. Samo neke su pobjegle natrag kući - troškovi poslovanja - ali nije ih bilo mnogo. Dvije su se čak uspjele probiti do policije, ali tada se radilo o njihovoj naspram njegove riječi. Nije bilo dokaza. A do tada su već postale kurve ovisne o *cracku* (ili heroinu) i tko bi im povjerovao ili brinuo o tim stvarima.

Sada je sve to bilo iza njega.

U ovom trenutku Titus je završavao svoju popodnevu šetnju. Uživao je u tome da bude sam u šumi iza štale, okružen bujnim zelenilom lišća i dubokim plavetnilom neba. To ga je čudilo. Rodio se u Bronxu, deset blokova kuća od Yankee stadiona. Kako je odrastao, njegov pojam o vanjskom prostoru predstavljale su protu-požarne stepenice. Poznata mu je bila samo strka i buka velegrada. Vjerovao je da je to dio njega, da mu je u krvi, da ne samo da je potpuno prilagođen opekama, žbuci i cementu, već i da ne bi mogao živjeti bez

toga. Titus je bio jedno od osmero djece i živio je u trošnom dvosobnom stanu u zgradi bez dizala u i Jerome aveniji. Nije se mogao sjetiti trenutka kad je bio sam ili uživati više od nekoliko sekundi u tišini. U njegovu životu bilo je malo mira. Nije to bilo pitanje žudi li za time ili ne. To mu je jednostavno bilo nepoznato.

Kad je prvi put došao na farmu pomislio je da nema načina na koji će preživjeti taj mir. Sada se zaljubio u tu osamu.

Pronašao je put do male čistine gdje je Reynaldo, previše mišićav, ali odan radnik bio na straži. Reynaldo, koji se igrao s psom, mu je kimnuo. Titus mu je odvratio kimanjem. Prvotni vlasnik koji je pripadao Amišima je na tom području iskopao jame za skladištenje hrane. To su bile jednostavne rupe u zemlji s poklopcima u kojima se čuvala hrana na nižoj temperaturi. Bile su doslovno nevidljive ako ih se ne bi tražilo.

Na imanju ih je bilo četrnaest.

Prošao je pokraj hrpe odjeće. Žarko-žuta ljetna haljina bila je i dalje na vrhu.

»Kako joj je?«

Reynaldo je slegnuo ramenima. »Kao obično.«

»Misliš li da je spremna?«

Bilo je to glupo pitanje. Reynaldo nije mogao znati. Čak se nije ni potrudio odgovoriti. Prije šest godina Titus je Reynaldoa upoznao u Queensu. Tada je bio mršavi tinejdžer koji se prodavao homoseksualcima i dva puta tjedno dobivao batine. Titus je shvatio da klinac neće preživjeti više od mjesec dana. Jedino što je kod Reynaldoa podsjećalo na obitelj ili prijatelje bio je Bo, labrador lualica kojeg je našao pokraj East Rivera.

Tako je Titus »spasio« Reynaldoa, dao mu drogu i povjerenje, napravio ga korisnim.

Njihova veza počela je kao još jedna klasična prijevara, isto kao što se događalo s djevojkama. Reynaldo mu je postao najposlušniji sluga i snagator. Ali s godinama, nešto se promijenilo. Evoluiralo, ako želite. Kako god čudno izgledalo, Titus je nešto osjećao prema Reynaldou. Ne, ne na taj način.

Držao ga je dijelom obitelji.

»Dovedi mi je večeras«, rekao je Titus. »U deset.«

»To je kasno«, odvratio je Reynaldo.

»Da. To je problem?«

»Ne. Ni najmanje.«

Titus je gledao žarko-žutu ljetnu haljinu. »Još nešto.«

Reynaldo je čekao.

»Ova hrpa odjeće. Spali je.«

14. POGLAVLJE

Bilo je kao da se Park avenija zamrznula.

Perifernim pogledom Kat je i dalje vidjela studente u prolazu, i dalje je čula povremeni smijeh i trubljenje automobila, ali sve to je odjednom postalo jako daleko.

Držala je sliku u ruci. Na njoj je bio Jeff na pijesku, iza njega potrgana ograda i valovi koji se lome u daljini. Može to biti prizor s plaže, ali sada se osjećala kao da su joj morske školjke pritisnute na uši. Osjećala se kao da pluta, nijemo je držala fotografiju svog nekadašnjeg zaručnika i gledala je kao da bi joj iznenada mogla sve objasniti.

Brandon je ustao. Na trenutak je pomislila da bi mogao odjuriti ostavljajući je s ovom prokletom slikom i s previše pitanja. Pružila je ruku i uhvatila njegovu. Da se osigura. Da se osigura da ne nestane.

»Poznajete ga, je li tako?«

»Što se dovraga događa, Brandone?«

»Vi ste policajka.«

»Tako je.«

»Dakle, prije nego bilo što otkrijem, morate mi dati imunitet ili nešto slično.«

»Molim?«

»Zato vam nisam prije ispričao. Ono što sam napravio. To je kao Peti amandman ili tako nešto. Ne želim se samooptužiti.«

»Da si došao k meni«, rekla je Kat, »nije bilo slučajno.«

»Nije.«

»Kako si me našao?«

»To je dio za kojeg nisam siguran da bih vam trebao ispričati«, rekao je. »Hoću reći, taj Peti amandman i sve to.«

»Brandone?«

»Što je?«

»Prestani srati«, odgovorila je Kat. »Reci mi koji vrag se događa. Odmah.«

»Pretpostavimo«, rekao je polako, »kako sam vas našao. Bilo je to

na izvjestan način, pa, ilegalno.«

»Nije me briga.«

»Što?«

Prostrijelila ga je pogledom. »Izvadit ću pištolj i gurnut ću ti ga u usta. Koji vrag se događa, Brandone?«

»Prvo mi recite jednu stvar.« Pokazao je na fotografiju u njezinoj ruci. »Poznate ga, je li tako?«

Pogled je ponovo spustila na sliku. »Poznavala sam ga.«

»Tko je on?« ,

»Nekadašnji dečko«, rekla je meko.

»Da, to sam shvatio. Hoću reći...«

»Što hoćeš reći s tim da si shvatio?« Pogledala ga je. Nešto mu je prešlo preko lica. Kako ju je našao? Kako je znao da joj je Jeff nekad bio dečko? Kako...

Odgovor je odjednom postao jasan. »Jesi li hakirao kompjutor ili nešto slično?«

Prema izrazu njegova lica vidjela je da je pogodila u sredinu. Sada je stvar imala smisla. Brandon nije želio doći k policajki i priznati da je prekršio zakon. Zato je došao s pričom kako je čuo da je dobra detektivka.

»U redu je, Brandone. Nije me briga za to.«

»Nije?«

Odmahnula je glavom. »Samo mi reci što se događa, može?«

»Obećavate da će ostati među nama?«

»Obećavam.«

Duboko je udahnuo i izdahnuo. Oči su mu se počele puniti suzama. »Na UConnu se bavim informatikom. Ja i moji prijatelji. Dobri smo u programiranju, dizajniranju i sličnim stvarima. Tako da nije bilo teško. Hoću reći, to je obična web stranica za upoznavanje. A stranice s ozbiljnom zaštitom i osiguranjem? Na njima su vrjednije stvari. Jedino što se sa stranice za upoznavanje može skinuti eventualno su informacije o kreditnoj kartici. Zato taj dio osiguravaju. Što se tiče ostatka stranice? Ne toliko.«

»Upao si u ›Tisibašmojtip.com?««

Brandon je kimnuo. »Kao što sam rekao, ne u financijski dio. Za to bi trebala cijela vječnost. Ali za ostalo, pa, trebalo nam je možda dva sata. Fajlovi vode evidenciju o svemu - na koga klikneš, s kim

komuniciraš, u koje vrijeme, kome šalješ poruke. Čak i o izravnim dopisivanjima. Web stranica sadrži popis svega toga.«

Kat je sada postalo jasno. »A ti si vidio moje dopisivanje s Jeffom?«

»Da.«

»I tako si saznao moje ime. Iz našeg dopisivanja.«

Nije odgovorio. Ali sada je sve imalo smisla. Vratila mu je fotografiju.

»Trabao bi otići kući, Brandone.«

»Molim?«

»Jeff je dobar dečko. Ili je barem bio. Našli su jedno drugo. Mama ti je udovica. On je udovac. Možda je to ono pravo. Možda su zaljubljeni. Što god bilo, majka ti je odrasla žena. Ne bi je trebao uhoditi.«

»Nisam je uhodio«, rekao je sada obrambenim tonom. »Hoću reći, ne u početku. Ali kad me nije nazvala...«

»Otišla je s muškarcem. Zato te nije zvala. Odrasti već jednom.«

»Ali on je ne voli.«

»Kako znaš?«

»Rekao je da je Jack. Zašto je to napravio ako se zove Jeff?«

»Mnogi na internetu koriste drugo ime. To ne znači ništa.«

»A razgovarao je i s još mnogo drugih žena.«

»Pa? U tome i je smisao stranice. Razgovarati s mnogo potencijalnih partnera. Pokušati naći iglu u plastu sijena.«

Jeff je, razmišljala je, razgovarao čak i sa mnom. Naravno, nije imao muda reći da je već našao neku novu. Ne, umjesto toga ispričao joj je onu glupost o tome kako je štiti i kako mu treba novi početak. U međuvremenu, već se bio zakvačio za drugu ženu.

Zašto nije jednostavno rekao?

»Gledajte«, javio se Brandon, »treba mi samo njegovo pravo ime i adresa. To je sve.«

»Ne mogu ti pomoći, dečko.«

»Zašto?«

»Jer se to mene ne tiče.« Stresla je glavom i dodala. »Čovječe, nemaš pojma koliko se to mene ne tiče.«

Zazujao joj je mobitel. Provjerila je poruku i vidjela da je od Staggera:

Fontana Bethesda. Deset minuta.

Ustala je s klupe. »Moram ići.«

»Kamo?«

»Ni to te se ne tiče. Stvar je gotova, Brandone. Idi kući.«

»Recite mi samo njegovo ime i adresu, može? Hoću reći, kakva je šteta? Samo njegovo ime.«

Dio nje govorio je da bi bila greška ako mu kaže. Dio nje je i dalje bio lagano povrijeđen što ju je odbacio. Koga briga. Klinac je imao pravo znati s kim mu se mama ševi, nije li tako?

»Jefif Raynes«, rekla je izgovarajući y. »A nemam pojma i nije me briga gdje živi.«

Fontana Bethesda središnja je točka Central Parka. Na njezinu vrhu je kip anđela s ljiljanima u jednoj ruci dok drugom blagoslivlja vodu oko sebe. Njegovo kameno lice je toliko ozbiljno da postaje dosadno. Vodu koju beskonačno blagoslivlja zovu jednostavno Jezero. Kat se oduvijek sviđao taj naziv. Jezero. Ništa kitnjasto. Zove se kao ono što je.

Ispod anđela su četiri kerubina koji predstavljaju umjerenost, čistoću, zdravlje i mir. Fontana na tom mjestu stoji od 1873. U šezdesetima su je danju i noću okupirali hipiji. Tu je snimljena prva scena filma *Evandjelje*. Kao i ključna scena u *Kosi*. U sedamdesetima Bethesda Terrace je predstavljala središnje mjesto za prodaju droge i prostituciju. Otac joj je pričao da su se u tim danima čak i policajci bojali ući. Sada je bilo teško zamisliti, osobito po ovakvom ljetnom danu, da je to mjesto ikad bilo nešto drugo osim raja.

Stagger je sjedio na klupi okrenutoj k Jezeru. Turisti koji su govorili sve moguće jezike plovili su u čamcima mučeći se s veslima prije nego bi odustali i predali se gotovo nepostojećoj struji da ih nosi. Zdesna se okupilo veliko mnoštvo da gleda ulične zabavljače (jesu li to bili parkovni zabavljači?) pod imenom Afrobats. Afrobats su bili skupina crnih tinejdžera koji su izvodili predstave kombinirajući akrobatiku, ples i komediju. Jedan drugi ulični zabavljač nosio je natpis na kojem je stajalo: 1 DOLAR JEDAN VIC. SMIJEH ZAGARANTIRAN. Ljudi kipovi - što će reći, ljudi koji nepomično stoje pretvarajući se da su kipovi i poziraju za turiste; tko se prvi toga sjetio? - preplavili su tratinu. Bio je tu jedan koji je sličio na najdražeg vam ujaka i sa zanosom svirao ukulele, a jedan drugi se u otrcanom kućnom ogrtaču pretvarao da je Hogwartov čarobnjak.

S crnom bejzbolskom kapom na glavi Stagger je sličio na malenog dječaka. Pogled mu je poput plosnatog kamena poskakivao po površini vode. Bio je to na mnogo načina tipično manhattanski prizor - čovjek je okružen svačim, a ipak nalazi samoću; nalazi izolaciju u tornadu ljudi. Stagger je gledao vodu, izgledao je zbunjeno, a Kat nije znala što bi osjećala.

Nije se okrenuo kako je prilazila. Kad je stala iznad njega, pričekala je trenutak i zatim jednostavno rekla: »Hej.«

»Što se, zaboga događa s tobom?«

Dok je govorio, pogled nije podizao s vode.

»Molim?«

»Ne provaljuje se tek tako u moj ured.«

Konačno se okrenuo prema njoj. Ako je u pogledu koji je klizio površinom vode bilo mirnoće, sada je nestala.

»Nisam željela pokazati nikakvo nepoštovanje.«

»Sereš, Kat.«

»Bilo je to samo jer sam konačno dobila popis Leburneovih posjetitelja.«

»I, što, očajnički si trebala moje mišljenje o tome?«

»Da.«

»Nisi čak mogla ni pričekati da završim sastanak?«

»Mislila sam...« Iza njih je mnoštvo poludjelo od smijeha na šalu Afrobata da ih pljačkaju. »Znaš što osjećam u vezi s tim slučajem.«

»Opsjednuta si.«

»Radi se o tati, Staggere. Kako ti to nije jasno?«

»Oh, jasno mi je, Kat.« Ponovno se okrenuo prema vodi.

»Staggere?«

»Što je?«

»Znaš što sam našla, zar ne?«

»Da.« Na licu mu se pojavio smiješak. »Znam.«

»Dakle?«

Muk.

»Nisam bio raspoložen čekati dok se njujorška policija i FBI bore oko zapišavanja teritorija i nadležnosti. To bi Leburneu dalo vremena da se pozove na Peti amandman ili nešto slično. Želio sam se uključiti. Bio sam nagao. Nazvao sam prijatelja u FBI-u i zamolio ga za uslugu.«

»I tako si otišao ispitivati Leburnea?«

»Tako nekako, da. Bio sam blesavi mladi policajac koji je želio osvetiti svog mentora prije nego bude prekasno.«

»Kako misliš, prekasno?«

»Kao što sam rekao, brinulo me da se ne pozove na Peti amandman. Ali više od toga, brinuo sam se da ga Cozone ne smakne prije nego progovori.«

»Dakle, pričao si s Leburneom?«

»Jesam.«

»I?«

Stagger je slegnuo ramenima. Ponovo, s bejzbolskom kapom i slijeganjem ramenima, mogla je zamisliti kako je izgledao u osnovnoj školi. Kat mu je nježno stavila ruku na rame. Nije bila sigurna zašto. Možda da ga podsjeti da su na istoj strani. Možda da starom prijatelju ponudi neku vrstu utjehe. Stagger je volio njezina oca. Naravno, ne na način kao što ga je voljela ona. Smrt ne ostavlja trajni trag na prijateljima ili suradnicima. Oni odboluju i nastave dalje. Smrt ostavlja trag na obitelj. Ali njegova bol bila je stvarna.

»Ništa nisam saznao«, odgovorio je.

»Leburne je porekao?«

»Samo je sjedio nasuprot mene i ništa nije rekao.«

»A nakon toga je ipak priznao.«

»Naravno. Njegov odvjetnik je složio sporazum. Smrtna kazna je stavljena na stranu.«

Afrobati su završili velikim finalom - jedan od njih je skočio preko gledatelja koji su u tome dobrovoljno sudjelovali. Publika je oduševljena zapljeskala. Kat i Stagger su gledali kako se razilaze.

»Dakle, to je to«, rekla je Kat.

»To je to.«

»Nikad mi nisi ispričao.«

»Istina je.«

»Zašto?«

»Što sam mogao reći, Kat? Da sam posjetio osumnjičenoga i ništa nisam saznao?«

»Da.«

»Bila si studentica i na putu da se udaš.«

»Pa?«

U glasu joj je bilo više oštine nego je željela. Pogledi su im se sreli

i u njima je nešto prostrujalo. Okrenuo je glavu.

»Ne sviđa mi se implikacija, Kat.«

»Ništa ne impliciram.«

»Da, impliciraš.« Ustao je. »Nisi dobra u pasivnoj agresivnosti. To nisi ti. Stavimo sve na stol, može?«

»Može.«

»Leburne je do samoga kraja tvrdio da je isključivo on odredio da tvoj otac mora biti ubijen. Oboje znamo da je to bila laž. Oboje znamo da je Cozone naredio ubojstvo i da ga je Leburne štitio.«

Kat je šutjela.

»Godine smo proveli pokušavajući ga nagovoriti da to opovrgne i ispriča nam istinu. Nije uspjelo. U grob je otišao mrtav hladan, i sada, no, ne znamo kako istjerati pravdu za tvoga oca. To je frustrirajuće i čini nas očajnima.«

»Nas?«

»Da.«

Kat se namrštila. »Tko je sada pasivno agresivan?«

»Ne misliš da i mene ne boli?«

»Oh, mislim da te boli. Želiš sve staviti na stol? Hajdemo. Da, četiri godine radila sam pod teorijom da je Cozone naredio ubojstvo i da ga je Leburne izvršio. Ali nikad nisam do kraja povjerovala u nju. Nikad mi nije zvučala sasvim istinitom. A kad je Leburne - nemajući razloga lagati - sestri rekao da nema veze s time, povjerovala sam mu. Možeš reći da je bio drogiran, ili da je lagao, ali bila sam prisutna. Njegove riječi su konačno zvučale istinito. I zato, da, želim znati zašto si ga posjetio prije svih ostalih. Jer, ako karte stavljam na stol, ne vjerujem ti, Staggere.«

Nešto mu je eksplodiralo u glavi. Snažno se borio da očuva mirnoću u glasu. »Onda mi reci, Kat, Zašto sam otišao tamo?«

»Ne znam. Raci ti meni.«

»Nazivaš me lažljivcem?«

»Pitam te što se dogodilo.«

»Već sam ti rekao«, odvratio je prolazeći pokraj nje. Okrenuo se. Pogled mu je bio ispunjen bijesom, ali naziralo se i nešto drugo. Bol. Možda čak i strah. »Slijedi ti nekoliko dana odmora. Provjerio sam. Iskoristi ih, Kat. Ne želim te vidjeti u postaji dok ne predam zahtjev za tvoj premještaj.«

15. POGLAVLJE

Kat je uzela svoj laptop i otišla u *pub* O'Malley. Sjela je na staro sjedalo svog oca. Šanker Pete se dovukao do nje. Kat je gledala rubove svojih cipela.

»Što je?« upitao ju je.

»Jeste li prosuli više piljevine nego obično?«

»Novi dečko. Malo je pretjerao u konceptu lokalnog bara. Što ćeš?«

»Burger sa sirom, srednje pečen, pomfrit i pivo.«

»Želiš li nakon toga i angiografiju?«

»Ta ti je dobra, Pete. Sljedeći put probat ću jedno od tvojih glavnih veganskih jela bez glutena.«

Publika u baru bila je miješana. Za stolovima u uglu sjedili su uspješni poslovni ljudi uz koktele nakon radnog vremena. Tu su bila i dva usamljenika koje svaki bar treba imati. One koji u miru sjede i zure u svoje čaše, pognutih ramena težeći nečemu drugome nego umrtvljenosti koju im žuta tekućina može osigurati.

Pretjerala je sa Staggerom, ali na fini način ne bi uspjela. Ipak, nije znala što da o njemu misli. Nije znala ni što da misli o Brandonu. Nije znala što da misli o Jefifu.

Pa što?

Znatiželja je prevladala. Otvorila je laptop i počela pretraživati podatke o Brandonovoj mami i Jeffovoj novoj ljubavnici, Dani Phelps, uglavnom po fotografijama i na društvenim mrežama. Sama sebi je govorila kako to služi njezinu cilju, da se zatvori slučaj, da se uvjeri, jer ju je to brinulo, kako je klinac kojeg je upoznala zaista Brandon Phelps, Danin sin, a ne neki varalica ili nešto gore.

Uz deset praznih stolaca, tip s malom bradicom ispod usne i geliranom kosom je sjeo do nje. Nakašljao se i rekao: »Halo, mala damo.«

»Aha, haj.«

Prvu Daninu fotografiju našla je na stranici koja pokriva »Društvena događanja u Connecticutu« Na njoj su slike bogataša na

zabavama toliko otmjenima da ih zovu balovima, a ti bogataši, koji su u životu jako zaokupljeni, ne mogu dočekati da kliknu na stranicu i provjere je li njihova slika na njoj.

Prošle godine Dana je priredila svečanu večeru u korist jednog skloništa za nezbrinute životinje. Nije trebalo dugo da se vidi zašto je privukla Jeffa.

Dana Phelps je bila zapanjujuće lijepa.

Bila je u dugoj srebrnoj haljini koja je padala i prijanjala na način koji Kat neće nikad doživjeti. Dana Phelps je odisala stilom. Bila je visoka i plavokosa i uglavnom sve ono što Kat nije.

Kučka.

Kat se naglas nasmijala. Gelirani je to shvatio kao poziv. »Nešto je smiješno?«

»Da, tvoje lice.«

Pete se namrštiio na oštrinu odgovora. Kat je slegnula ramenima. Bio je u pravu, ali uspjela je. Gelirani je otišao. Popila je još malo da bi zračila izrazom ostavi me na miru. Većinom bi uspijevalo. Potražila je slike Brandona Phelps, i da, to je zaista bio mršavi klinac masne kose koji je došao do nje. Prokletstvo. Bilo bi lakše da je lagao o svom identitetu ili nešto slično.

Postajala je lagano pripita, u onoj vrsti pripitosti u kojoj se nekadašnjem dečku šalju pijane poruke, osim što, naravno, nije znala broj Jeffova mobitela. Umjesto toga, odlučila je napraviti drugu najbolju stvar koju bivši ljubavnici rade, odlučila je prišuljati mu se preko intemeta. Na nekoliko tražilica upisala je Jeffovo ime, ali nije bilo ničega o njemu. Savršeno ničega. Znala je da će se to dogoditi - nije joj bilo prvi puta da ga pripita traži preko Googlea - ali ipak se iznenadila. Pojavilo se nekoliko internetskih oglasa koji su nudili da pronađu Jeffa, ili, još bolje, da provjere ima li kriminalni dosje.

Dalje.

Odlučila je da se vrati na Jeffov profil na ›Tisibašmojtip.com.‹ Sada je vjerojatno bio zatvoren, s obzirom da je odletio na neko egzotično mjesto sa statusnom plavušom. Sada vjerojatno ruku pod ruku hodaju plažom, Dana u srebrnom bikiniju, a mjesec se odražava na površini.

Kučka.

Kliknula je na Jeffov profil. Bio je ondje. Provjerila je status: Aktivan. Hmm. Ništa čudno. Vjerojatno ga je zaboravio isključiti.

Vjerojatno je bio toliko uzbuđen što će plavušu iz visokog društva staviti pod jaja da se nije brinuo o sitnicama kao što je pritisak na tipku da bi ostalim potencijalnim interesentima dao do znanja da više nije na tržištu. Ili je možda zgodni Jeff imao drugi plan, plan B, u slučaju da Dana ne zadovolji (ili mu dosadi) na način koji je očekivao. Da, stari Jeff je, u slučaju da mu zatreba zamjena, mogao imati gomilu žena koje čekaju pohotno dašćući, ili...

Mobitel ju je milostivo trgnuo iz tupog razmišljanja. Javila se bez provjere tko zove.

»Nema ničega.«

Zvučalo je kao Brandon.

»Molim?«

»O Jeffu Raynesu. Nema apsolutno ničega.«

»Oh, to sam ti i sama mogla reći.«

»Pretraživali ste?«

»Pripita guglala.«

»Što?«

Nerazgovjetno ga je upitala. »Što želiš, Brandone?«

»Nema ničega o Jeffu Raynesu.«

»Da, znam. Nismo li to već rekli?«

»Kako to može biti? O svakome ima nešto.«

»Možda ne želi privlačiti pozornost.«

»Provjerio sam sve baze podataka. U Americi postoje tri Jeffa Raynesa. Jedan u Sjevernoj Karolini. Jedan u Teksasu. Jedan u Kaliforniji. Ni jedan od njih nije naš Jeff Rayncs.«

»Što želiš da kažem, Brandone? Ima mnogo ljudi koji ne žele privlačiti pozornost.«

»Više ne. Ozbiljno. Nitko se ne želi toliko povlačiti. Zar ne vidite? Nešto nije u redu.«

Iz džuboksa je zasviralo *Oh Very Young* Cata Stevensa. Pjesma ju je potištila. Cat - na neki način njezin imenjak - pjevao je kako želiš da ti otac traje vječno, ali ›znaš da neće‹ da će taj čovjek kojeg si voljela izbljedjeli kao i njegove najbolje traperice, tamno plave. Čovječe, te bi je riječi svaki puta oborile.

»Ne znam što bih po tom pitanju mogla napraviti, Brandone.«

»Trebam još jednu uslugu.«

Uzdahnula je.

»Provjerio sam mamine kreditne kartice. U zadnja četiri dana bila je samo jedna transakcija. S bankomata je podigla novac onog dana kad je nestala.«

»Nije nestala. Ona je...«

»U redu, što god, ali bankomat je u Parkchesteru.«

»Onda?«

»Onda, na aerodrom odlazimo preko mosta Whitestone. Parkchester predstavlja izlaz koji nije na putu. Zašto bi skretala?«

»Tko zna? Možda je promašila odvojak. Možda je željela stati kod nekog butika s finim donjim rubljem koji tebi nije poznat i kupiti nešto seksi za put.«

»Butik s donjim rubljem?«

Kat je stresla glavom, pokušavala se razbistriti. »Slušaj me, Brandone. Ondje ionako nisam nadležna. Moraš otići onom policajcu s kojim si razgovarao u Greenwichu. Kako mu je ime...«

»Detektiv Schwarz.«

»Tako je, k njemu.«

»Molim vas. Zar ne možete vi to obaviti?«

»Obaviti što?«

»Pogledati isplatu s bankomata.«

»I što misliš da ću naći, Brandone?«

»Mama nikad ne koristi karticu za bankomat. Hoću reći, stvarno nikad. Mislim da čak ni ne zna kako se to radi. Gotovinu sam joj uvijek ja donosio. Možete li, ne znam, provjeriti nadzornu kameru ili slično?«

»Kasno je«, odgovorila je Kat prisjećajući se vlastitog pravila o tome da previše razmišlja dok pije. »Daj da razgovaramo ujutro, može?«

Pritisnula je tipku KRAJ prije nego je stigao odgovoriti. Kratkim kimanjem glave Peteu je dala znak da sve stavi na njezin račun i izašla na svjež zrak. Voljela je New York. Prijatelji su je nagovarali da osjeti užitek u šumama ili na plažama i, da, svakako, možda na nekoliko dana, ali putovanja su joj bila dosadna. Bilje, drveće, zelenilo, životinjski svijet, sve to može biti zanimljivo, ali što je zanimljivije od lica, odjeće, pokrivala za glavu, cipela, izloga, uličnih prodavača, svega toga?

Noćas je bio mladi mjesec. Kao malu djevojčicu mjesec ju je fascinirao. Zastala je i pogledala ga i osjetila kako joj se oči pune

suzama. Uspomene su je zatekle. Kad joj je bilo šest godina, otac je u dvorištu postavio ljestve. Izveo ju je van, pokazao na ljestve i rekao joj da je samo za nju upravo postavio mjesec ondje gore. Vjerovala mu je. Vjerovala je da se mjesec tako svake noći uspinje na nebo, sve dok nije bila suviše odrasla da vjeruje u to.

Kat su bile dvadeset i dvije kad joj je umro otac. Bila je suviše mlada, bez sumnje. Ali Brandon Phelps izgubio je oca kad mu je bilo tek šesnaest.

Je li bilo čudno što se toliko vezao uz majku?

Bilo je kasno kad je stigla do svog stana, ali policijske postaje nemaju radno vrijeme. Potražila je broj postaje u Greenwichu, dala svoje podatke i htjela ostaviti poruku za detektiva Schrvarza, ali dispečer ju je zbunio.

»Čekajte. Joe je ovdje. Spojit ću vas.«

Nakon dva zvana: »Ovdje detektiv Joseph Schwarz. Kako mogu pomoći?«

Ljubazno.

Kat mu je rekla ime i čin. »Jutros mi je došao mladić po imenu Brandon Phelps.«

»Čekajte, niste li rekli da ste iz njujorške policije?«

»Jesam.«

»Dakle, Brandon vam je došao u New York?«

»Točno.«

»Jeste li vi kućni prijatelj ili slično?«

»Ne.«

»Ne razumijem.«

»Misli da mu je nestala majka.«

»Da, znam.«

»Htio je da se pozabavim time.«

Schwarz je uzdahnuo. »Zašto bi zaboga Brandon otišao k vama?«

»Zvučite kao da ga poznate.«

»Naravno da ga poznam. Rekli ste da ste iz njujorške policije, je li tako? Zašto je otišao k vama?«

Kat nije bila sigurna koliko toga da kaže o Brandonovom ilegalnom hakiranju ili o činjenici da ona posjećuje stranicu za upoznavanje: »Ne znam točno, ali rekao je da je prvo od vas zatražio pomoć. Je li to istina?«

»Istina je.«

»Znam da njegova tvrdnja zvuči suludo«, nastavila je Kat, »ali se pitam možemo li napraviti nešto da ga smirimo.«

»Detektivko Donovan?«

»Zovite me Kat.«

»U redu, zovi me Joe. Pokušavam smisliti kako da to kažem...«
Zastao je na trenutak. Zatim: »Rekao bih da nisi čula cijelu priču.«

»Zašto mi je onda ne ispričaš?«

»Imam bolju ideju, ako nemaš ništa protiv«, odgovorio je. »Zašto se ujutro ne bi dovezla do Greenwicha?«

»Zato jer je daleko.«

»Samo četrdeset minuta od centra. Mislim da bi nam oboma bilo od pomoći. Tu sam do podneva.«

Kat bi odmah bila krenula, ali je previše popila. Loše je spavala i nakon što je odlučila pričekati dok promet oslabi, krenula je na sat joge. Aqua, koji je uvijek dolazio prije svih polaznika, nije se pojavio. Polaznice su mumljale, bile su zabrinute. Jedna od njih, premršava starija žena odlučila je održati sat, ali nije uspjelo. Polaznice su se polako razišle. Kat je pričekala još nekoliko minuta u nadi da će se Aqua pojaviti. Nije se pojavio.

Misleći da se promet raščistio, u devet i petnaest uzela je rent-a-car. Vožnja je, kao što je bio rečeno, trajala četrdeset minuta.

Ako se u rječniku metafora potraži riječ ›tony⁸‹ (pridjev, ne osobno ime) pojavljuje se bujni i blistavi Greenwich u državi Connecticut. Ako netko vodi investicijski fond koji prelazi milijardu dolara, bilo je skoro po saveznom zakonu da mora živjeti u Greenwichu u državi Connecticut. U Greenwichu je po glavi stanovnika živjelo više onih najbogatijih nego bilo gdje drugdje u Americi. Tako je i izgledao.

Detektiv Schwartz ponudio ju je Coca-Colom. Prihvatila je i sjela s druge strane njegova radnog stola. Sve u toj postaji je izgledalo njegovano, skupo i neupotrebljavano. Schwartz je imao duge zavrnutе brkove s nauljenim vršcima. Bio je u košulji s dugim rukavima i nosio je naramenice.

»Dakle, reci mi na koji način si uključena u taj slučaj?« rekao je Schwartz.

»Brandon je došao do mene. Zatražio je moju pomoć.«

»I dalje mi nije jasno zašto.«

Kat mu još uvijek nije bila spremna sve ispričati. »Rekao je da je to zato jer mu vi ovdje niste povjerovali.«

Schwartz ju je pogledao sumnjičavim policijskim pogledom. »I pomislio je, što, da će mu neki slučajni njujorški policajac povjerovati?«

Pokušala ga je odvratiti od svega toga. »Došao je ovdje do vas, je li tako?«

»Da.«

»A na telefon si mi rekao da ga znaš od prije?«

»Tako nekako, da.« Joe Schwartz se lagano nagnuo preko stola. »Ovo je mali gradić, znaš što hoću reći. Hoću reći, ovo nije mali gradić, ali je mali gradić.«

»Tražiš moju diskreciju.«

»Da.«

»U redu.«

Naslonio se i ruke stavio na stol. »Nama u policiji Brandon Phelps je više nego poznat.«

»Što znači?«

»Što ti misliš da znači?«

»Provjerila sam«, odgovorila je Kat. »Brandon nema dosjea.«

Schwartz je raširio ruke. »Čini mi se da si prečula kad sam rekao da je ovo mali gradić.«

»Ah.«

»Jesi li gledala film *Kineska četvrt*?«

»Naravno.«

Nakašljao se i pokušao imitirati Joea Mantella. »»Zaboravi, Jake. Ovo je Greenwich.« Nemoj me krivo shvatiti. Bio je privođen samo zbog sitnih prekršaja. Nekoliko puta je provalio u školu, prebrzo vozio, malo dilao travu, shvaćaš. A da budemo pošteni, ništa se od toga nije događalo prije nego mu je otac umro. Svi smo poznavali i voljeli njegova oca, i majku, no, Danu Phelps, to su dobri ljudi. Sol zemlje. Sve bi vam napravili. Ali dečko... ne znam. Uvijek je bilo nečeg čudnog oko njega.«

»Čudnog na koji način?«

»Ničeg posebnog, zaista. Imam sina Brandonove dobi. Brandon se nije uklapao, ali ovo nije lagan grad.«

»Ali došao vam je pred nekoliko dana. Rekao da je zabrinut za majku.«

»Da.« Na stolu je bila spajalica. Uzeo ju je i počeo savijati. »Da, ali nam je i lagao.«

»Kako?«

»Što ti je rekao o navodnom majčinom nestanku?«

»Rekao je da je preko interneta upoznala nekog tipa i otišla s njime, da mu se uvijek javljala, ali tada nije.«

»Da, to je i nama rekao«, odvratio je Schwartz. »Ali to nije istina.« Bacio je spajalicu i otvorio ladicu na stolu. Izvadio je nekakvu proteinsku pločicu. »Hoćeš jednu? Imam ih dovoljno.«

»Ne, hvala. Dakle, što je istina?«

Počeo je preturati po gomili papira. »Stavio samo to ovamo jer sam znao da ćeš... čekaj, evo ga. Ispis s Brandonova mobitela.« Pružio joj ga je. »Vidiš ono žuto?«

Ugledala je dvije poruke naglašene žutim. Obje su stigle s istog telefonskog broja.

»Brandon je primio dvije poruke od majke. Jedna je stigla pred dvije večeri, druga jučer ujutro.«

»Ovo je mobitel njegove mame?«

»Da.«

Kat je osjetila kako se crveni. »Znaš li što piše u njima?«

»Kad je bio ovdje, imao sam zapis samo o prvoj. Suočio sam ga s time, tako da mi ju je pokazao. Bilo je to nešto kao, ›Stigla, lijepo mi je, nedostaješ mi«. Tako nekako.«

Kat je zadržala pogled na stranici papira. »Kako je to objasnio?«

»Rekao je da to nije poslala njegova majka. Ali to je njezin broj. Vidi se ovdje, jasno kao dan.«

»Jeste li nazvali mamin broj?«

»Jesmo. Nije bilo odgovora.«

»Ne misliš li da je to sumnjivo?«

»Ne. Grubo rečeno, smatramo da je na nekom otoku, možda se prvi put ševi nakon tri godine. Zašto, ne slažeš se?«

»Ne«, rekla je. »Slažem se. Samo sam bila đavolov odvjetnik.«

»Naravno, to nije jedino objašnjenje.«

»Kako to misliš?«

»Mislim«, Schwartz je rekao slegnuvši ramenima, »Dana Phelps je

možda ipak nestala.«

Kat je čekala da čuje nešto više. Schvvartz je čekao još duže. Konačno, Kat je upitala: »Je li ti Brandon ispričao o bankomatu?«

»Vrlo zanimljivo, ali nije.«

»Možda nije znao za to kad je došao do tebe.«

»To je jedna od teorija.«

»Ti imaš drugu?«

»Imam. Ili, bolje rečeno, imao sam je. Gledaj, to je glavni razlog da sam te zamolio da dođeš ovamo.«

»Oh?«

»Stavi se na moje mjesto. Dolazi mi zabrinuti tinejdžer. Tvrdi da mu je majka nestala. Prema porukama, znamo da mu je priča lažna. Saznajemo da je podignut izvjestan novac s bankomata. Dakle, ako se radi o prijeveri, tko bi ti prvi bio sumnjiv?«

Kimnula je. »Zabrinuti tinejdžer.«

»Pogodak.«

Kat je o tome nakratko bila razmišljala, ali se nije zadržala. Naravno, nije znala ništa o Brandonovoj prošlosti - a onda, Joe Schwartz nije znao da je Brandon upao u »Tisibašmojtip.com«, ni za njezinu povezanost sa slučajem. S druge strane, Brandon joj je lagao u vezi s porukama. Sada je to saznala. Dakle, što je točno smjerao?

Upitala je: »Pomislio si da je Brandon naudio vlastitoj majci?«

»Nisam još želio ići tako daleko. Ali, isto tako, mislio sam da nije nestala. Zato sam iz predostrožnosti poduzeo još jedan korak.«

»O čemu je riječ?«

»Zatražio sam snimke nadzorne kamere iznad bankomata. Mislio sam da ćeš ih i ti željeti pogledati.« Okrenuo je monitor kompjutera kako bi vidjela zaslone. Pritisnuo je nekoliko tipki. Monitor je oživio. Snimka je bila podijeljena na zaslonu. Kamere su snimale iz dva ugla. To je bila najsuvremenija tehnologija. Velika većina je čula za kameru na prednjem dijelu bankomata i pokrivala bi je rukom. Tako da je slika s lijeve strane bila ona prava - širokokutni pogled na bankomat. Ona druga, na desnoj strani zaslona snimljena je odozgo, kao što se vidi u svakoj pljački male trgovine. Kat je bilo jasno da je instaliranje kamere na stropu bilo lakše, ali u većini slučajeva bilo je beskorisno. Kriminalci su nosili bejzbolske kape ili su sakrili lica. Treba snimati odozdo, ne odozgo.

Snimke su bile u boji, ne crno-bijele. To se sve više koristilo. Schwartz je primio miša. »Spremna?«

Kimnula je. Kliknuo je na POKRENI.

Nekoliko trenutaka ništa se nije događalo. Zatim se pokazala jedna žena. Nije bilo sumnje. Bila je to Dana Phelps.

»Izgleda li ti da je u nevolji?«

Kat je odmahнула glavom. Čak i na nadzornoj kameri Dana je bila lijepa. Još više od toga, izgledala je spremnom uputiti se na odmor s novim ljubavnikom. Kat nije mogla a da ne osjeti nešto bolno nalik na zavist. Danina frizura je izgledala kao da je netom izašla iz salona. Njezini nokti, Kat ih je uočila dok su pritiskali tipke, bili su svježije manikirani. I njezina odjeća je izgledala savršeno prikladnom za odlazak na romantično putovanje na Karibe.

Žarko-žuta ljetna haljina.

16. POGLAVLJE

Aqua je hodao ispred Katina stana.

Čvrsto je koračao dva koraka gore, okret od 180 stupnjeva, dva koraka dolje, okret od 180 stupnjeva. Kat je zastala na uglu i promatrala ga neko vrijeme. Nešto je stiskao u ruci. Gledao je u to - je li to bio komad papira? Razgovarao je s time - ne, pomislila je Kat, bilo je više kao da se prepire ili čak preklinje. Ljudi su se odmicali od njega, ali takav je New York. Nitko nije pretjerano reagirao. Krenula je prema njemu. Aqua nije bio u njezinu stanu više od deset godina. Zašto onda sada? Kad je došla na oko tri metra od njega vidjela je što je bilo na listu papira kojeg je čvrsto držao u ruci.

Bila je to Jeffova slika koju mu je bila dala pred više od dva tjedna.

»Aqua?«

Zaustavio se u pola koraka i okrenuo se prema njoj. Oči su mu bile širom otvorene a pogled iza granice normalnosti. I prije ga je vidjela kako razgovara sam sa sobom, svjedočila njegovom koračanju i provalama bijesa, ali nikad ga nije vidjela toliko... može li se reći potresenog? Ne, bilo je to nešto više. Izgledao je ranjeno.

»Zašto?« povikao je Aqua držeći Jeffovu sliku.

»Zašto što, Aqua.«

»Volio sam ga«, odgovorio je bolno zavijajući. »Ti si ga voljela.«

»Znam da smo ga voljeli.«

»Zašto?«

Počeo je jecati. Prolaznici su se još više stali odmicati od njega. Kat mu se primaknula. Raširila je ruke i Aqua joj je pao u zagrljaj, naslonio glavu na rame i nastavio plakati.

»U redu je«, rekla je blago.

Aqua nije prestajao, tijelo mu se treslo sa svakim novim jecajem. Nije mu trebala pokazati tu sliku. Bio je više nego shrvan. Trebala mu je rutina. Trebala mu je jednoličnost, a ona mu je dala sliku nekoga koga je iskreno volio i više nikad poslije nije vidio.

Čekaj. Kako je znala da Aqua više nikad nije vidio Jeffa?

Pred osamnaest godina Jeff je prekinuo s njom. To nije značilo da

se odrekao svih prijatelja i veza, je li tako? On i Aqua su i dalje mogli biti u vezi, raditi ono što prijatelji rade, izlaziti zajedno, popiti koje pivo, pogledati utakmicu. Osim što Aqua, naravno, nije imao ni kompjutor, ni mobitel, čak ni adresu.

Ali, jesu li ipak mogli biti u vezi?

Bilo je dvojbeno. Kat ga je ostavila da se isplače, tu na ulici. Sabrao se, ali je trebalo vremena. Tapšala ga je po leđima i tepala nježne riječi. To mu je radila i prije, osobito nakon što je Jeff otišao, ali to je bilo davno, davno prije. Tada ga je sažalijevala, ali istovremeno bi je ljutile njegove reakcije. Jeff je ostavio nju, a ne njega. Nije li Aqua trebao tješiti nju?

Ali, čovječe, nedostajala joj je ta veza. Odavno je prežalila gubitak ovog prijatelja i prihvatila odnos s njim kao učiteljem joge, jedinim razumnim koji se od njega mogao očekivati. U ovom trenutku, kad ga je držala u zagrljaju, sjetila se svega i ponovo osjetila bol za svime što je pred osamnaest godina izgubila.

»Jesi li gladan?« upitala ga je.

Kimnuo je dižući glavu. Lice mu je bilo obliveno suzama i slinom. Kao i njezina bluza. Nije marila. I njoj su počele navirati suze, ne samo zbog gubitka Jeffa ili onoga što je nekad postojalo između nje i Aque, već zbog toga što je fizički mogla utješiti nekoga do koga joj je stalo. Prošlo je tako dugo. Previše dugo.

»Malo sam gladan, mislim da jesam«, rekao je Aqua.

»Hoćeš li nešto pojesti?«

»Morao bih ići.«

»Ne, ne, hajdemo nešto pojesti, može?«

»Mislim da ne, Kat.«

»Ne razumijem. Zašto si kao prvo uopće došao ovamo?«

»Sutra imam tečaj«, odgovorio je. »Moram se pripremiti.«

»Ma, daj«, rekla je držeći ga za ruku i pokušavajući da joj se u glasu ne čuje preklinjanje. »Ostani još malo sa mnom, može?«

Nije odgovorio.

»Rekao si da si gladan, je li tako?«

»Tako je.«

»Onda, hajdemo nešto pojesti, može?«

Aqua je rukavom obrisao lice. »Može.« Rukom pod ruku krenuli su niz ulicu izgledajući kao neki prilično čudan par, razmišljala je, ali,

ponovno, to je New York. Neko vrijeme hodali su bez riječi. Aqua je prestao plakati. Kat nije željela forsirati, ali ipak, nije mogla ne upitati ga.

»Nedostaje ti«, rekla je.

Čvrsto je zatvorio oči kao da želi odagnati te riječi.

»U redu je. Shvaćam.« .

»Ne shvaćaš ništa«, odvratio je.

Nije znala kako da na to odgovori, zato je nastavila: »Onda mi objasni.«

»Nedostaje mi«, rekao je. Zatim je stao, okrenuo se i zagledao joj se u lice. Kad ju je pogledao, široki pogled zamijenilo je nešto nalik na sažaljenje. »Ali ne na način kao tebi, Kat.«

Krenuo se udaljavati. Požurila je da ga stigne.

»Sa mnom je sve u redu«, rekla je.

»Trebalo se dogoditi.«

»Što se trebalo dogoditi?«

»Ti i Jeff«, odgovorio je. »Trebalo se dogoditi.«

»Da, no, nije se.«

»Kao da ste cijeli život išli razdvojenim putovima, putovima koji su se trebali spojiti. To ti mora biti jasno. I tebi i njemu.«

»No, očito nije bilo njemu«, uzvratila je.

»Čovjek putuje cestom života. Bira smjer, ali povremeno je prisiljen promijeniti ga.«

Trenutno nije bila spremna za poruke iz joge.

»Aqua?«

»Da?«

»Jesi li vidio Jeffa?«

Ponovno je stao.

»Hoću reći, otkako me je ostavio. Jesi li ga vidio?«

Čvršće ju je stegnuo za ruku. Zatim je ponovno krenuo. Ostala je uz njega. Skrenuli su desno na Columbus aveniju i krenuli sjeverno.

»Dva puta«, rekao je.

»Dva puta si ga vidio?«

Aqua je pogledao prema nebu i zatvorio oči. Kat ga nije prekidala. To je radio i dok su još studirali. Pričao bi o suncu na svom licu, kako ga opušta i koncentrira. Neko vrijeme činilo se da to uspijeva. Ali sada je to lice bilo istrošeno od vremena. U borama oko očiju i usta vidjele

su se sve loše godine. Njegova nježna koža bila je gruba i ispucala, kao u onih koji predugo žive na ulici.

»Vratio se u sobu«, rekao je. »Nakon što je završio s tobom.«

»Oh«, odvratila je. Nije to bio odgovor kojem se nadala.

Zbog toga kakav je bio, Aqua je na kampusu uvijek boravio u jednokrevetnoj sobi. Pokušali su mu dati cimera, ali nije išlo. Neki su izludjeli zbog njegova odijevanja u žensko, ali stvarni problem je bio u tome što Aqua nije nikad spavao. Učio je. Čitao je. Radio je u laboratoriju, u školskoj kafeteriji, dok je noću radio u fetiš-klubu u Jersey Cityju. Negdje na prvoj godini ostao je bez jednokrevetne sobe. Nadležni za smještaj odlučili su ga smjestiti s još tri druga studenta. Nije bilo načina da ta stvar uspije. Istovremeno, Jeff je bio našao dvosoban stan u 178. ulici. Sretna igra slučaja, govorio je Jeff.

Aqua se ponovno počeo lomiti. »Jeff je bio slomljen, znaš.«

»Hvala. To mi nakon osamnaest godina mnogo znači.«

»Ne budi takva, Kat.«

Možda je bio konfuzan, ali mu nije promaknuo sarkazam.

»A kada je bilo drugi puta da si ga vidio?« upitala je.

»Dvadeset i prvog ožujka«, odgovorio je.

»Koje godine?«

»Kako misliš, koje godine? Ove godine.«

Kat je ustuknula. »Čekaj. Želiš reći da si Jeffa prvi puta nakon našeg prekida vidio prije šest mjeseci?«

Aqua se uzvrpoljio.

»Aqua?«

»Ja podučavam jogu.«

»Da, znam.«

»Ja sam dobar učitelj.«

»Najbolji. Gdje si ga točno vidio?«

»Bila si ondje.«

»O čemu pričaš?«

»Bila si na mom satu. Dvadeset i prvog ožujka. Nisi moja najbolja učenica, ali se trudiš. Savjesna si.«

»Aqua, gdje si vidio Jeffa?«

»Za vrijeme sata«, rekao je. »Dvadeset i prvog ožujka.«

»Ove godine?«

»Da.«

»Želiš mi reći da je Jeff došao na sat joga prije šest mjeseci?«

»Nije došao na sat«, odvratio je Aqua. »Stajao je iza stabla. Gledao te je. Jako ga je boljelo.«

»Jesi li razgovarao s njim?«

Odmahnuo je glavom. »Ja podučavam. Mislio sam da je on možda razgovarao s tobom.«

»Nije«, rekla je. Zatim, sjetivši se da ne razgovara s najpouzdanijom osobom na svijetu, pokušala je stvar ostaviti po strani. Nije bilo moguće da je Jeff prije šest mjeseci bio u Central Parku i da je iza stabla gledao njihov tečaj. Nije bilo logike.

»Žao mi je, Kat.«

»Neka te ne brine, u redu?«

»To je sve promijenilo. Nisam znao da hoće.«

»Sada je u redu.«

Bili su blizu O'Malleya. U davna vremena svi bi se ondje nalazili - Kat, Jeff, Aqua i nekolicina drugih prijatelja. Čovjek bi pomislio da je u to vrijeme O'Malley's bilo nezgodno mjesto za rasnog mješanca transvestita. I bilo je. Aqua je u početku dolazio odjeven kao muškarac, ali to nije zaustavilo podrugljive osmijehe. Tata bi samo tresao glavom. Nije bio toliko grub kao većina ostalih iz okoline, ali ipak nije imao strpljenja za »nježne«.

»Moraš se prestati družiti s takvima«, govorio bi joj otac. »Nisu prirodni.«

Ona bi mu stresla glavom i prevrnula očima. Prema svima njima. Danas takve policajce nazivaju »starom školom«. S razlogom. Ali to nije uvijek predstavljalo kompliment. Bili su uskogrudni i neprijemčivi. Moglo ih se opravdati (i opravdavalo ih se) ali u konačnici, svi su oni bili puni predrasuda. Možda simpatični, ali ipak puni predrasuda. Homoseksualce se ismijavalo, ali, u manjoj mjeri, isto se radilo i s ostalim skupinama ili nacionalnostima. Bilo je to dio njihova rječnika. Ako bi netko s njima suviše čvrsto pregovarao, govorili bi da je Židov. Sve što nije bilo mačo, bilo je pederski. Igrač je pogriješio zato jer igra kao crnčuga. Kat to nije opravdavala, ali kad je bila mlađa nije dozvoljavala da je to uznemirava.

Što mu služi na čast (a možda je imao strpljenja), činilo se da Aqua ne obraća pažnju. »Na koji način smatraš da širimo poglede na stvari?« upitao bi. Čak je to smatrao i izazovom. Upadao bi u

O'Malley's, ne obazirući se - ili, što je vjerojatnije, prisiljavajući se da se ne obazire - na podsmjehe i izrugivanje. Nakon nekog vremena većina policajaca se promijenila, zasitila se, jedva da bi pogledali kad je Aqua ulazio. Tata i njegovi kompanjoni su se nastavili držati na distanci.

To je Kat ljutilo, osobito jer je dolazilo od njezina oca, ali Aqua bi slegnuo ramenima i rekao: »Napredak.«

Kad su stigli do vrata *puba*, Aqua je naglo stao. Oči su mu ponovno bile širom otvorene,

»Što je?« upitala je Kat.

»Moram održati tečaj.«

»Tako je, znam. To je sutra.«

Odmahnuo je glavom. »Moram se pripremiti. Ja sam jogi. Učitelj. Instruktor.«

»I to dobar.«

Aqua je i dalje odmahivao glavom. Oči su mu se napunile suzama. »Ne mogu ponovno ući.«

»Ne moraš nikamo ulaziti.«

»Toliko te je volio.«

Nije se potrudila da ga pita na koga je mislio. »U redu je, Aqua. Samo ćemo nešto gricnuti, može?«

»Ja sam dobar učitelj, je li tako?«

»Najbolji.«

»Onda me ostavi da radim ono što radim. Ja pomažem time. Time ostajem koncentriran. Time pridonosim društvu.«

»Moraš nešto pojesti.«

Na staklenim vratima O'Malley'sa stajala je neonska reklama za pivo. Vidjela je kako se njeno crveno svjetlo odražava u Aquinim očima. Prihvatila je kvaku i otvorila vrata.

Aqua je vrisnuo: »Ne mogu ponovno ući!«

Kat je pustila vrata. »U redu je. Shvaćam! Hajdemo negdje drugdje.«

»Ne! Ostavi me na miru. Ostavi i njega na miru!«

»Aqua?«

Pružila je ruku prema njemu ali se odmaknuo. »Ostavi ga na miru«, rekao je, ovaj puta više sikćući. Zatim je otrčao niz ulicu, natrag u park.

17. POGLAVLJE

Stacy je došla u O'Malley's sat kasnije.

Kat joj je ispričala cijelu priču. Stacy je odslušala, stresla glavom i rekla: »Čovječe, sve što sam htjela bilo je da ti pomognem da se poševiš!«

»Znam, tako je.«

»Ni jedno dobro djelo ne prolazi nekažnjeno.« Stacy je čvrstim pogledom gledala svoju bocu piva. Počela je ljuštiti etiketu.

»Što je?« upitala je Kat.

»Pa, uzela sam si slobode i malo sama istraživala tu stvar.«

»Što znači?«

»Pomno sam provjerila tvog bivšeg zaručnika, Jeffa Raynesa.« Kat je na brzinu progutala slinu. »Što si otkrila?«

»Ne mnogo.«

»Što znači?«

»Nakon što ste prekinuli, znaš li kamo je otišao?«

»Ne.«

»Nisi bila znatiželjna?«

»Bila sam znatiželjna«, odgovorila je Kat. »Ali on je mene ostavio.«

»Da, shvaćam.«

»Dakle, kamo je otišao.«

»U Cincinnati.«

Kat je gledala pred sebe. »Ima logike. Iz Cincinnatija je.«

»Tako je. Dakle, kako bilo, tri mjeseca nakon što ste prekinuli, potukao se u nekom baru.«

»Jeff?«

»Da.«

»U Cincinnatiju?«

Stacy je kimnula. »Ne znam detalje. Došla je policija. Uhićen je zbog prekršaja. Platilo je kaznu i to je bilo to.«

»U redu. A zatim?«

»Zatim ništa.«

»Kako to misliš?«

»Nema više ničega o Jeffu Raynesu. Nema transakcija preko kreditne kartice. Nema putovnice. Nema bankovnih računa. Nema ničega.«

»Čekaj, to je preliminarno, je li tako?«

Stacy je odmahнула glavom. »Sve sam pregledala. Odnio ga je vjetar.«

»Nije moguće. Nalazi se na ›Tisibašmojtip.com‹.«

»Ali nije li ti tvoj prijatelj Brandon rekao da je koristio drugo ime?«

»Jack. A znaš što?« Kat je rukama pljesnula po šanku. »Više me stvarno nije briga. To je prošlost.«

Stacy se osmjehnula. »Dobro da je tako.«

»Dosta mi je bilo duhova za jednu noć.«

»Bravo.«

Kucnule su se bocama piva. Kat se trudila završiti stvar.

»Na njegovom profilu stoji da je udovac«, rekla je. »Da ima dijete.«

»Da, znam.«

»Ali to nisi našla.«

»Nisam našla ništa nakon te tučnjave u baru prije osamnaest godina.«

Kat je stresla glavom. »Ne razumijem.«

»I nije te briga, istina?«

Kat je odlučno kimnula. »Istina.«

Stacy se ogledala po baru. »Ne znam imam li takav dojam ili večeras ovo mjesto izgleda naročito odbojno?«

Pokušava mi odvratiti misli, razmišljala je Kat, to je u redu. Ali ne, nije to bila samo Stacy. O'Malley's je ove lijepo večeri izgledao kao registrirano mjesto Ujedinjenih naroda odbojno po izgledu i ponašanju. Tip s kaubojskim šešikom se lagano dotaknuo oboda i promrmljao, ni manje ni više nego bruklinškim naglaskom, ›Hej, bok, cure.‹ Plesač - u svakom baru postoji jedan koji pleše poput robota ili kao da hoda dok ga prijatelji hrabre - izvodio je svoju predstavu uz džuboks. Jedan je bio u nogometnom dresu, ono što Kat nije voljela kod muškaraca, a gnušala se kod žena, osobito onih koje preglasno navijaju i pretjerano nastoje dokazati da je njihova privrženost klubu opravdana. To je uvijek ispadalo jadno. Dvojica bildera napumpana steroidima su se šepirila u sredini bara - takvi nikad ne odlaze u mračne uglove. Žele biti viđeni. Majice su im uvijek iste veličine -

premale. Bilo je tu i nadobudnih šminkera koji su mirisali na travu. Bilo je tipova s tetoviranim rukama. Bio je tu i jedan neuredni pijanac s rukom prebačenom preko tipa kojeg je tek upoznao i pričao mu da ga voli i da, bez obzira što su se te večeri tek upoznali, ostat će najbolji prijatelji zauvijek.

Jedan bajker koji je to želio biti, u crnoj koži i s crvenom maramom - a nikad mu nije uspijevalo - im je prišao. Na dlanu je imao kovanicu od četvrt dolara. »Hej, mala«, rekao je gledajući između njih dvije. Kat je pomislila da se radi o onome koji od dva pokušaja želi uspjeti u jednom.

»Ako bacim novčić«, tip s maramom je nastavio podižući obrvu, »hoće li mi koja popušiti?«

Stacy je pogledala Kat. »Moramo naći novo mjesto za izlaske.«

Kat je kimnula. »Ionako je vrijeme za večeru. Hajdemo nekamo gdje je dobro.«

»Kako bi bilo u Telepan?«

»Može.«

»Tamo ćemo kušati male porcije razne hrane.«

»Uz odgovarajuće vino.«

»Požurimo.«

Bile su vani i brzo hodale kad je zazvonio Katin mobitel. Poziv je dolazio s Brandonova pravog mobitela - više nije bilo potrebe za onim na bonove. Razmišljala je da li da se javi - sve što je sada željela bilo je Telepanova hrana i vino - ali ipak se javila.

»Halo?«

»Gdje ste?« upitao je Brandon. »Moramo razgovarati.«

»Ne, Brandone, ne moramo. Pogodi gdje sam danas bila.«

»Uh, gdje?«

»U policijskoj postaji u Greenwichu. Malo sam popričala s našim prijateljem detektivom Schwartzom. Ispričao mi je o porukama koje si primio.«

»Nije ono što mislite.«

»Lagao si.«

»Nisam lagao. Samo vam nisam rekao za poruke. Ali to mogu objasniti.«

»Nema potrebe. Nisam više u tome, Brandone. Drago mi je da sam te upoznala i sve ostalo. Želim ti sreću u budućnosti.«

Htjela je pritisnuti KRAJ kad ga je čula kako govori: »Našao sam nešto o Jeffu.«

Vratila je mobitel na uho. »Da je upao u tučnjavu u baru prije osamnaest godina?«

»Što? Ne. Ovo je novije.«

»Gledaj, nije me briga.« Zatim: »Je li s tvojom majkom?«

»Nije kako smo mislili.«

»Što nije kako smo mislili?«

»Ništa od toga.«

»Na što misliš?«

»Na Jeffa, kao jednu od stvari.«

»Što je s njime?«

»On nije ono što mislite. Moramo razgovarati, Kat. Moram vam nešto pokazati.«

Reynaldo je provjerio je li plavokosa žena - nije trebao znati ni jedno ime - bila na sigurnom, prije nego je istom stazom krenuo prema seljačkoj kući. Spustila se noć. Poslužio se baterijom da si osvjetli put.

Ovdje je, kad mu je bilo devetnaest, otkrio da se boji mraka. *Mračnog* mraka. Stvarnog mraka. U gradu nije bilo stvarnog mraka. Ako je čovjek bio vani, uvijek je bilo svjetla od ulične rasvjete, s prozora ili iz izloga trgovina. Nikad se nije mogao doživjeti potpuni, crni mrak. Ovdje, u šumi, nije se vidjela ruka ispred lica. Svega je tu moglo biti. Svašta je moglo vrebati.

Kad je stigao na čistinu vidio je upaljena svjetla na trijemu. Stao je i pogledao miran okoliš. Prije nego su došli ovdje, u stvarnom životu nije nikad vidio nešto slično ovoj farmi. Na filmu da, ali nije vjerovao da takva mjesta postoje, kao što nije vjerovao ni da postoji *Zvijezda smrti u Ratovima zvijezda*. Bila je to iluzija, te farme na kojima djeca mogu hodati kilometrima, igrati se u pješčanicima, vratiti se kući mami i tati i obaviti svoje zadatke. Sada se uvjerio da takva zemlja postoji. Ali sretne priče su i dalje ostale iluzijom.

Imao je naređenja, ali prvo je otišao do štale da pogleda Boa, njegova smeđeg labradora. Kao i uvijek, Bo je izjurio i pozdravio ga kao da se godinama nisu vidjeli. Reynaldo se nasmijao, počeo ga iza ušiju i provjerio je li mu posuda s vodom puna.

Kad je završio sa psom, krenuo je prema kući. Otvorio je vrata.

Unutra je bio Titus s Dmitrijem. Dmitrij je bio Titusov kompjutorski čarobnjak sa šarenom košuljom i pletenom kapom. Titus se odlučio odjenuti poput Amiša. Reynaldo nije znao zašto. Sav namještaj bio je od kvalitetnog drveta, čvrst, težak, gladak, bez ukrasa. Nije bilo ničega luksuznog. Sve je odisalo mirnom snagom.

U jednoj od gornjih prostorija bila je klupa za dizanje utega i nekoliko zasebnih utega. U početku su to bili smjestili u podrum, ali nakon nekog vremena, nitko nije želio odlaziti ispod zemlje. Zato su te stvari premjestili na kat.

Reynaldo je svaki dan dizao utege, bez obzira na sve. U hladnjaku i ormaru je držao stalnu zalihu mješavine preparata za povećanje snage. Većinu si je injekcijom sam ubrizgavao u bedro. Nabavljao ih je Titus.

Pred šest godina Titus je Reynaldoa našao na odlagalištu otpada. Doslovno. U Queensu je prodavao drogu i bio jeftiniji od ostalih. Naplaćivao je samo petnaest dolara po paketiću. Toga dana nije ga namlatila mušterija. To je učinila konkurencija. Bilo im je dosta njegova upadanja u njihovo područje. I tako kad je Reynaldo izašao iz auta - šestog te noći - zgrabila su ga dvojica i prebili do besvijesti. Titus ga je našao kako leži na zemlji i krvari. Jedino što je mogao osjetiti bio je Bo koji mu je lizao lice. Titus ga je uredio. Odveo ga je u teretanu, poučio ga o dizanju utega i vježbanju i o tome kako da više ne bude ničija kurva.

Učinio je više od toga što mu je samo spasio život. Dao mu je onaj stvarni.

Reynaldo je krenuo prema stepenicama.

»Ne još«, rekao mu je Titus.

Reynaldo ga je pogledao. Dmitrij je licem bio okrenut prema kompjutoru i snažno se koncentrirao na zaslon.

»Problem?« upitao je Reynaldo.

»Ništa što se ne bi dalo riješiti.«

Reynaldo je čekao. Titus mu je prišao i pružio pištolj.

»Čekaj na moj znak.«

»U redu.«

Pištolj je zataknuo za pojas i prekrio ga košuljom. Titus ga je promotrio i kimnuo glavom.

»Dmitrij?«

Dmitrij se prenuo i pogledao preko naočala s ružičastim staklima.
»Da?«

»Idi, pojedi nešto.«

Nije mu trebao dva puta reći. Dmitrij je u sekundi izašao iz prostorije. Reynaldo i Titus su ostali sami. Titus je stao na vrata. Reynaldo je vidio kako svjetlo baterije šara šumom. Stiglo je do čistine i zatim do stepenica.

»Hej, dečki.«

Claude je bio u svom otmjenom crnom odijelu. Titus je imao dvojicu koja su mu obavljala prijevoz. Claude je bio jedan od njih.

»Dakle, što je?« upitao je uz širok osmijeh. »Već me trebate da preuzmem novi paket?«

»Još ne«, odgovorio je Titus umirujućim tonom od kojeg su se Reynaldu nakostriješile dlake na vratu. »Prvo moramo porazgovarati.«

Claudeov osmijeh je oslabio. »Postoji problem?«

»Skinijaknu.«

»Oprostijaknu.«

»Ovo je krasno odijelo. Noć je topla. Nema potrebe za njom. Molim te, skinijaknu.«

Trebalo je napora, ali Claude je uspio nehajno slegnuti ramenima.
»Naravno, zašto ne?«

Claude je skinuo jaknu od odijela.

»I hlače.«

»Što?«

»Skinijaknu ih, Claude.«

»Što se događa. Ne razumijem.«

»Učini mi uslugu, Claude. Skinijaknu hlače.«

Claude je krišom pogledao Reynalda. Ovaj mu je samo uzvratio pogled.

»Može, zašto ne?« rekao je Claude i dalje se pretvarajući da je sve u redu. »Hoću reći, obojica ste u kratkim hlačama. Mogu i ja biti, je li tako?«

»Tako je, Claude.«

Svukao je hlače i pružio ih Titusu. Titus ih je uredno prebacio preko naslonjača stolice u uglu. Ponovo se okrenuo prema Claudeu. Ovaj je stajao u košulji, kravati, boksericama i čarapama.

»Želim da mi ispričaš o zadnjoj isporuci.«

Claudeov osmijeh je podrhtavao, ali je ostao na licu. »Što se ima ispričati? Prošlo je glatko. Ona je ovdje, zar ne?«

Prigušeno se nasmijao. Raširio je ruke i ponovno pogledao Reynalda kao da traži podršku. Reynaldo je stajao ukočeno kao kamen. Znao je kako će stvar završiti. Jedino još nije znao način.

Titus se približio, bio je centimetrima udaljen od Claudea. »Ispričaj mi o bankomatu.«

»O čemu?« A kad je vidio da to neće proći: »Ah, o tome.«

»Ispričaj mi.«

»U redu, gledaj, nema problema. Znam da imaš svoja pravila, Tituse, i znaš da ih nikad ne kršim, osim, no, ako apsolutno ne moram.«

Titus je strpljivo stajao, kao da ima sve vrijeme ovoga svijeta.

»Dakle, u redu, ovako. Počeo sam voziti i onda sam kao neki idiot - pa, ne *kao* idiot, shvatio. Idiot. Bio sam idiot. Zaboravni idiot. Vidiš. Ostavio sam novčanik kod kuće. Glupo, je li tako? Dakle, kako bilo, ne mogu na put bez novaca, je li tako? Hoću reći, put je dug. Shvaćaš, zar ne, Tituse?«

Zastao je i čekao Titusov odgovor. Nije ga dočekao.

»Dakle, u redu, stali smo kod jednog bankomata. Ali, ne brini, ostalo je u ovoj državi. Hoću reći, još uvijek smo bili u granici od trideset kilometara od njezine kuće. Nisam izlazio iz auta tako da me nadzorna kamera ni na koji način nije mogla snimiti. Držao sam je na nišanu. Rekao sam joj, ako nešto napravi, krenut ću joj na sina. Uzela je novac...«

»Koliko?«

»Što?«

Titus mu se osmjehnuo. »Koliko novca si joj rekao da podigne?«

»Uh, maksimum.«

»A koliko je to bilo, Claude?«

Osmjeh je još malo podrhtavao, a zatim nestao: »Tisuću dolara.«

»To je mnogo gotovine«, rekao je Titus »da bi bila potrebna za put.«

»Pa, hej, čekaj. Hoću reći, ionako je podizala novac. Zašto da ne podigne maksimum, jesam li u pravu?«

Titus ga je samo gledao.

»Oh, da, baš sam glup. Pitaš se zašto ti nisam rekao. Htio sam, kunem se. Jednostavno sam zaboravio«

»Prilično si zaboravan, Claude.«

»Gledaj, u širem scenariju, to je prilično mala svota.«

»Točno. Riskirao si sve nas za sitan novac.«

»Žao mi je. Stvarno. Evo, tu je novac. U džepu od hlača. Pogledaj. Tvoj je, može? Nisam to trebao napraviti. Neće se ponoviti«

Titus je otišao preko prostorije do stolice preko koje je prebacio hlače. Posegnuo je u džep i izvadio novčanice. Činio se zadovoljnim. Kimnuo je - bio je to znak - i stavio novac u svoj džep.

»Je li sve u redu?« upitao je Claude.

»Je.«

»U redu, odlično. Mogu li se, uh, ponovo odjenuti?«

»Ne«, rekao je Titus. »Ocijelo je skupo. Ne želim da se umrlja krvlju.«

»Krvlju?«

Reynaldo je stao iza Claudea. Bez riječi ili upozorenja, cijev pištolja je prislonio Claudeu na glavu i povukao okidač.

18. POGLAVLJE

Brandon je čekao na klupi uz Strawberry Fields blizu 72. ulice.

Dvojica su se, pjevajući pjesme Beatlesa uz gitaru, nadmetala u privlačenju pažnje (i priloga). Jedan je krenuo s logičnom *Strawberry Fields Forever*, ali nije bio ni približno uspješan kao onaj u majici s natpisom iz pjesme *I Am the Walrus* koju je izvodio.

»Dajte da vam objasnim poruku«, rekao je Brandon. »Onu za koju je detektiv Schwartz rekao da ju je poslala mama.«

Kat je čekala. Bila je tu i Stacy. Kat se već bila osjetila suviše blizu svemu. Trabala je nekoga tko će joj s izvjesne udaljenosti proširiti vidokrug.

»Pričekaajte, pokazat ću vam.« Sagnuo je leđa i počeo prčkati po mobitelu. »Evo, pročitajte sami.«

Kat je uzela mobitel i pročitala poruku.

Hej. Sretno stigla. Uzbudena. Nedostaješ mi!

Pružila je mobitel Stacy. Stacy je pročitala poruku i vratila ga Brandonu.

»Stigla je s mobitela tvoje mame«, rekla je Kat.

»Tako je, ali ona je nije poslala.«

»Zašto to misliš?«

Brandon se zamalo uvrijedio na to pitanje. »Mama nikad ne kaže ›nedostaješ mi«. Doslovno nikad. Uvijek završava s ›volim te.«

»Šališ se, je li tako?«

»Sasvim sam ozbiljan.«

»Brandone, koliko često ti je mama ovako odlazila?«

»Ovo je prvi put.«

»Dobro, dakle prirodno je da bi na kraju mogla napisati ›nedostaješ mi«, ne?«

»Ne razumijete. Mama je na kraju poruka uvijek stavljala x i o^9 uz *Mama*. Bilo je kao da se šali. Uvijek bi se predstavila. Kao kad bi me zvala, pa iako imam pokazivač tko zove i njezin glas poznam bolje nego svoj, uvijek bi rekla, ›Brandone, mama je.«

Kat je pogledala Stacy koja je lagano slegnula ramenima. Klinac je

na sve imao odgovor.

»Vidjela sam i snimku s nadzorne kamere«, rekla je Kat.

»Koje nadzorne kamere?«

»S bankomata.«

Oči su mu se raširile. »Au, vidjeli ste je? Kako?«

»Detektiv Schwartz je bio temeljitiji nego što bih ja bila. Pribavio je vrpcu.«

»I, što se na njoj vidi?«

»Što misliš da se vidi, Brandone?«

»Ne znam. Je li mama na njoj?«

»Da.«

»Ne vjerujem vam.«

»Misliš da lažem?«

»Što je imala na sebi?«

»Žutu ljetnu haljinu.«

Vidjela je kako mu se izraz lica ruši. Tip u majici s natpisom završio je s *I Am the Walrus*.¹⁰ Začuo se lagani pljesak. Tip se duboko naklonio i ponovo počeo pjevati istu pjesmu,

»A i dobro je izgledala«, dodala je Kat. »Mama ti je jako lijepa žena.«

Brandon je rukom odmahnuo na kompliment njegovoj majci. »Jeste li sigurni da je bila sama?«

»Sasvim. Kamera snima odozdo i odozgo. Bila je sama.«

Brandon se naslonio. »Ne razumijem.« Zatim: »Ne vjerujem vam. Želite samo da prestanem. O žutoj haljini ste mogli saznati na neki drugi način.«

Stacy se namrštila i konačno progovorila. »Hajde, mali.«

Nastavio je vrtjeti glavom. »Ne može biti.«

Stacy ga je lupnula po leđima. »Budi sretan, mali. Živa je i dobro joj je.«

I dalje je vrtio glavom. Ustao je i krenuo preko pločica od kojih je složen mozaik *Imagine*. Jedan turist je povikao: »Hej!« jer im je upropastio fotografiju. Kat je požurila za njim,

»Brandone?«

Stao je.

»Rekao si da si pronašao nešto o Jeffu.«

»Ime mu nije Jeff«, odgovorio je.

»Tako je. Rekao si da se na internetu naziva Jack?«

»Ni to mu nije pravo ime.«

Kat je nakratko pogledala Stacy. »Nije mi jasno.«

Iz ruksaka je izvadio svoj laptop. Otvorio ga je. Zaslona je oživio. »Bilo je kao što sam prije rekao. Potražio sam ga preko Google-a, ali nisam ništa našao. Ali, ne znam zašto na to nisam prije pomislio. Trebalo mi je odmah pasti na pamet.«

»Što ti je trebalo pasti na pamet?«

»Znate li što je tražilica slika?«

Upravo je na taj način bila tražila njegovu majku, ali nije bilo razloga da mu to kaže. »To je kad tražiš nečiju sliku.«

»Ne, ne to,« rekao je s izvjesnim nestrpljenjem u glasu. To je poznato. Recimo da na internetu želiš naći svoju sliku klikneš na SLIKA i upišeš svoje ime. Ono o čemu govorim je malo sofisticiranije.

»U tom slučaju, ne, ne znam«, odgovorila je Kat.

»Umjesto da tražiš tekst, tražiš određenu fotografiju«, objasnio je Brandon. »Tako, na primjer, staviš fotografiju na web stranicu i ona pretražuje sva mjesta gdje bi se još mogla nalaziti. Još sofisticiraniji softver može nečije lice pronaći na drugim fotkama. I tome slično.«

»Ti si, dakle, stavio što, Jeffovu fotografiju?«

»Točno tako. Spremio sam fotke s njegova profila na ›Tisibašmojtip.com‹ i zatim ih stavio na Googleovu tražilicu fotografija.«

»Dakle«, rekla je Kat, »ako se bilo koja od njih nalazila na internetu...«

»Tražilica fotografija bi je našla.«

»1 to se dogodilo?«

»Ne od prve. U početku se vratila bez rezultata. Ali, postoji jedna stvar. Većina tražilica pregledava samo ono što je trenutno na internetu. Znate ono kako nas djecu roditelji stalno plaše da sve što je na internetu ostaje zauvijek?«

»Da.«

»Pa, to je istina. Te stvari se memoriraju. To postaje tehničko pitanje, ali kad se nešto izbriše, stvarno ne nestaje. Kao kad se farba kuća. Nova boja nanosi se preko stare. Stara je i dalje tu ako se čovjek potrudi skinuti novu.« Razmislio je. »To nije najbolja analogija, ali shvaćate što želim reći.«

»Dakle, skinuo si novu boju?«

»Tako nekako. Našao sam način da pretražim izbrisane stranice. Moj prijatelj koji vodi kompjutorski laboratorij na Uconnu je napravio program. I dalje je u BETA jeziku.«

»Što si našao?«

Brandon je laptop okrenuo prema njoj. »Ovo.«

Bila je to stranica sa Facebooka. Slika na profilu bila je ista koju je Jeff koristio na stranici ›Tisibašmojtip.com‹.

Ali ime navedeno na vrhu bilo je Ron Kochman.

Na stranici nije bilo mnogo toga. Postavljene su iste fotografije. Nije bilo postova, na stranici nije bilo nikakvih aktivnosti od dana kad je prije četiri godine otvorena. Dakle, fotografije su stare četiri godine. To je možda objašnjavalo zašto je Jeff ili Jack ili Ron, na njima izgledao tako prokleta mlad i zgodan. Zadnje četiri godine, razmišljala je Kat, su ga vjerojatno silno ostarjele.

Da, točno.

Ali, naravno, ostalo je veliko pitanje: Tko je dovraga Ron Kochman?

»Mogu li postaviti jedno nadobudno pitanje?« javila se Stacy.

»Naravno.«

»Jesi li sigurna da je to tvoj nekadašnji zaručnik, a ne netko drugi koji mu je sličan?«

Kat je kimnula. »Moguće je.«

»Ne, nije«, upao je Brandon. »Kontaktirali ste preko poruka, sjećate se? Prepoznao vas je. Rekao je da mu treba novi početak.«

»Da«, rekla je Kat, »znam. A Stacy zna još i bolje, nije li tako, Stacy?«

»Da«, odvratila je.

»Kako?« upitao je Brandon.

Kat se nije osvrnula, pokušavala se usuglasiti sa Stacy. »Dakle, prije osamnaest godina Jeff odlazi u Cincinnati. Upada u tučnjavu u baru. Mijenja ime u Ron Kochman...«

»Ne«, upala je Stacy.

»Zašto ne?«

»Sigurno misliš da sam najgori privatni detektiv na ovoj božjoj zemlji. Provjerila sam baze podataka. Ako je Jeff promijenio ime u Ron Kochman, nije to napravio službeno.«

»Ali ne mora se napraviti službeno«, rekla je Kat. »Svatko može promijeniti ime.«

»Ali ako želi kreditnu karticu ili račun u banci...«

»Možda ih nije želio.«

»Ali, to ne izgleda logično, je li tako? Ti misliš, što? Jeff je promijenio ime u Ron. Oženio se. Dobio dijete. Žena mu je umrla. Javio se na ›Tisibašmojtip.com.« u potrazi za poznanstvima?»

»Ne znam, možda.«

Stacy je razmislila. »Napravit ću kompletnu provjeru Rona Kochmana. Ako je bio oženjen ili ima dijete, nešto ću naći.«

»To je odlična ideja«, rekao je Brandon. »Ja sam ga počeo pretraživati preko Google-a, ali nisam našao puno toga. Samo neke članke koje je napisao.«

Kat je osjetila kako joj je srce zalupalo. »Članke?»

»Da«, odgovorio je Brandon. »Izgleda da je Ron Kochman novinar.«

Sljedećih nekoliko sati Kat je provela čitajući njegove članke.

Nije bilo sumnje. Ron Kochman bio je Jeff Raynes. Stil. Rječnik. ›Ron‹ je uvijek započinjao sjajnom uvodnom rečenicom. Polako ali dosljedno čitatelja je uvodio u stvar. Čak su i ispraznosti bile utkane u bogatu priču. Člancima je uvijek prethodilo pomno istraživanje, bili su potkrijepljeni od strane nekoliko dobro ispitanih neovisnih izvora. Radio je kao samostalni novinar. Priloga s njegovim potpisom bilo je u gotovo svim većim publikacijama s vijestima, kako tiskanim, tako i onima na internetu.

Neke od tih publikacija su na naslovnim stranicama donosile fotografije suradnika. Nigdje nije bilo one Rona Kochmana. U stvari, koliko god je pretraživala, nije našla ni jedan članak o Ronu Kochmanu. U njegovoj biografiji bile su navedene samo pohvale za pisanje - nije bilo spomena o obitelji ili mjestu stanovanja, ničega o obrazovanju, porijeklu, čak ni o akreditivima. Nije imao stranicu na Facebooku ili Tweeteru, i nije se koristio ni jednim danas standardnim promotivnim sredstvom poput ostalih novinara.

Jeff je ime promijenio u Ron Kochman.

»Zašto?»

Brandon je bio u njezinu stanu i grozničavo radio na svom laptopu. Kad je ustala, upitao ju je: »Je li Ron vaš nekadašnji zaručnik Jeff?»

»Je.«

»Provjerio sam neke baze podataka. Do sada nisam uspio naći kada ili kako je promijenio ime.«

»Bit će to teško naći, Brandone. Nije nezakonito promijeniti ime. Ostavi to Stacy, može?«

Kimnuo je. Duga kosa pala mu je preko lica. »Detektivko Donovan?«

»Zovi me Kat, može?«

Pogled nije podizao sa svojih cipela. »Želim da shvatiš.«

»Shvatim što?«

»Moju mamu. Ona je borac. Ne znam kako bih to drugačije objasnio. Kad se tata razbolio, predao se istog trenutka. Ali mama... ona je kao prirodna sila. Održavala ga je dugo vremena. To je njezin način.«

Konačno je podigao pogled.

»Prošle godine mama i ja smo otišli na Maui.« Oči su mu se napunile suzama. »Otplivao sam predaleko. Bio sam upozoren. Bile su jake struje ili tako nešto. Ostani blizu obale. Ali, nisam slušao. Tvrdoglav sam u takvim stvarima, znaš.« Blago joj se osmjehnuo i stresao glavom. »I, kako bilo, uhvatile su me struje. Pokušao sam plivati protiv njih, ali nisam uspijevao. Bio sam gotov. Počelo me vući prema dolje i van prema pučini. Znao sam da je samo pitanje vremena. A zatim se stvorila mama. Cijelo vrijeme je plivala blizu mene, pazila je, tek za slučaj. Ništa nije rekla. Takav je njezin način. Dakle, kako bilo, primila me je i rekla da se držim. Tako, rekla je. Samo se drži. A tada nas je struja vukla oboje. Počeo sam paničariti, gurati je od sebe. Ali mama, samo je zatvorila oči i držala me. Držala me i nije puštala. Na kraju nas je dovela do jednog malog otočića.«

Suza mu je potekla iz oka i slila se niz obraz.

»Spasila mi je život. To je njezin način. Jaka je u tim stvarima. Nikad me ne bi jednostavno ostavila. Držala bi me bez obzira na sve, čak i ako bi je povuklo sa mnom. A sada, sada je na meni red da držim nju. Shvaćaš?«

Kat je polako kimnula. »Shvaćam.«

»Žao mi je, Kat. Trebao sam ti pokazati poruke. Ali da jesam, nikad me ne bi saslušala.«

»Kad već govorimo o tome.«

»Molim?«

»Pokazao si mi samo jednu poruku. Bile su dvije.«

Pritisnuo je nekoliko tipki na mobitelu i pružio joj ga. U poruci je stajalo:

Divno mi je. Ne mogu dočekati da ti sve ispričam. Imam i veliko iznenađenje. Prijem signala je očajan. Nedostaješ mi.

Kat mu je vratila mobitel. »Veliko iznenađenje. Znaš li što to znači?«

»Ne.«

Zazvonio joj je mobitel. Pravo vrijeme za prekidanje. Kat je prema imenu na zaslonu vidjela da je zove mama. »Odmah se vraćam«, rekla je.

Otišla je u spavaću sobu pitajući se koliko bi njezina majka trajala u morskim strujama i zatim odgovorila. »Hej, mama.«

»Ooh, mrzim to«, rekla je mama.

»Mrziš što?«

Glas joj je bio promukao od godina s cigaretama. »Da znaš da sam ja prije nego se javiš.«

»Pojavljuje se na popisu onih koji zovu. To sam ti već objasnila.«

»Znam, znam, ali stvarno, ne bi li neke stvari mogle ostati tajnom? Moramo li zaista sve znati?«

Kat je suspregnula uzdah i prokrenula očima. Mogla je zamisliti mamu u onoj staroj kuhinji s podom ispod linoleuma kako stoji s jednim od onih starih zidnih telefona koji su već pred mnogo godina na bijelu boju navukli žutu. Slušalicu je pritisnula bradom. U ruci drži pola čaše jeftina vina, ostatak je u hladnjaku da se hladi. Kuhinjski stol je prekriven plastičnim stolnjakom s imitacijom kačkanja. Na njemu, bez sumnje, stoji staklena pepeljara. Oljuštene zidne tapete imaju cvjetni uzorak, a mnogi cvjetovi su tijekom godina isto tako izbledjeli.

Kad u kući živi pušač, sve se počinje presvlačiti žućkastom naslagom.

»Dolaziš li ili ne?« upitala je mama.

U glasu joj je osjetila piće. Nije to bio nepoznat prizvuk.

»Dolazim kamo, mama?«

Hazel Donovan - ona i Katin otac su se nazivali i svu korespondenciju potpisivali s H&H, što je stajalo za Hazel i Henry, kao

da je to bila najmudrija stvar na svijetu - nije pokušala sakriti uzdah.

»Na zabavu povodom odlaska Stevea Schradera u mirovinu.«

»Ah, točno.«

»Za to dobivaš slobodno, znaš. Policija ti mora dati.«

Ne mora - mama je imala svakojake čudne zamisli oko labavih pravila za policajce koje je pokupila u doba njezina oca i svoga muža - ali Kat se nije potrudila ispraviti je.

»Stvarno imam posla, mama.«

»Svi će biti ondje. Cijelo susjedstvo. Ja dolazim s Flo i Tessie.«

Trojstvo udovica policajaca.

Kat je odgovorila: »Radim na jako važnom slučaju.«

»Tim McNamara dovodi sina. Doktor je, znaš.«

»Kiropraktičar je.«

»Pa što? Zovu ga doktor. A kiropraktičar je toliko pomogao tvom ujaku Alu. Sjećaš se?«

»Sjećam.«

»Jedva se micao. Sjećaš se?«

Sjećala se. Ujak Al je dobio odštetu za ozljedu na radu u tvornici Orange Mattress. Dva tjedna kasnije, taj kiropraktičar ga je izliječio. Bilo je to pravo čudo.

»A Timov sin je zgodan. Slični na onog tipa iz kviza *Cijena je točna*.«

»Hvala na pozivu, mama, ali morat ću izostati, u redu?«

Tišina.

»Mama?«

Kat je pomislila da je čula tihi jecaj. Pričekala je. Mama je nazivala samo kasno navečer - pijana, mumljajući. Poziv se mogao odnositi na bilo što. Bilo je sarkazma. Bilo je ogorčenja ili ljutnje. Uvijek joj je nametala osjećaj krivnje.

Ali nije se sjećala da je ikad čula jecanje.

»Mama?« pokušala je ponovo mekšim glasom.

»Umro je, je li tako?«

»Tko?«

»Onaj čovjek. Onaj koji nam je uništio živote.«

Monte Leburne. »Kako si saznala?«

»Bobby Suggs mi je rekao.«

Suggs. Jadan od dvojice detektiva koji su vodili sličaj. Bio je u mirovini i živio nedaleko mame. Mike Rinsky, onaj drugi, je umro prije

tri godine od srčanog udara.

»Nadam se da je bilo bolno«, rekla je mama.

»Mislim da je. Imao je rak.«

»Kat?«

»Da, mama?«

»To si mi ti trebala reći.«

Istina je. »U pravu si mama. Oprosti.«

»Trebale smo se naći. Trebale smo sjesti za kuhinjski stol kao nekad, kao što smo sjele kad smo saznale. To bi tvoj otac želio.«

»Znam. Oprosti Doći ću uskoro.«

Tu je Hazel Donovan prekinula. I to se svaki put događalo. Nikad nije bilo pozdrava. Jednostavno spuštanje slušalice.

Dane Phelps nije bilo dan ili dva prije nego je njezin sin primijetio i počeo brinuti. Kat se pitala koliko bi trebalo da njezine majke nema. Možda tjedni. I ne bi Kat primijetila. Primijetile bi Flo ili Tessie.

Na brzinu je nazvala Joea Schwartza u Greenwich i zamolila ga da joj e-mailom pošalje snimku s bankomata. »Sranje«, rekao je. »Ne želim se petljati. Kapetan me je napao na pasja kola što sam otišao tako daleko.«

»Samo mi treba snimka. To je sve. Kad Brandon vidi majku mislim da će mu pomoći da se smiri.«

Schwartz je razmišljao nekoliko trenutaka. »U redu, ali to je sve, može? Ali mail ne mogu slati tebi. Poslat ću ti link. Vrijedit će sat vremena.«

»Hvala.«

»Da, nema veze.«

Kat se vratila u dnevnu sobu. »Oprosti«, rekla je Brandonu, »morala sam se javiti na taj poziv.«

»Tko je bio?«

Bila je blizu da mu kaže da ga se to ne tiče, ali je odlučila ići drugim smjerom. »Želim ti nešto pokazati.«

»Što?«

Pozvala ga je do svog kompjutera i otvorila e-mail. Nakon dvije minute pojavila se poruka od Joea Schwartza. U predmetu je stajalo: Na tvoj zahtjev. U poruci je bila samo veza.

»Što je to?« upitao je Brandon.

»Snimka tvoje mame pokraj bankomata.«

Kliknula je na vezu i pokrenula je. Ovog puta više od snimke gledala je Brandonovu reakciju. Kad se na njoj pojavila njegova majka ispred bankomata, lice mu se umrtvilo. Ni na sekundu nije skinuo pogled sa zaslona. Nije ni trepnuo.

Kat je vidjela psihopate koji bi mogli imitirati Daniela Day-Lawisa kad se radilo o laganju policiji. Ali ovaj klinac ne bi ni slučajno naudio svojoj majci.

»Što kažeš?« upitala je Kat.

Zavrtio je glavom.

»Što je?«

»Izgleda uplašeno. I blijeda je.«

Kat je okrenula glavu i zagledala se u zaslon. Uplašena, blijeda - teško je reći. Na snimkama s nadzornih kamera na bankomatima svatko izgleda umorno. Slike na njima su često lošije od onih na vozačkoj dozvoli. Osoba je koncentrirana na mali zaslon, pokušava pritisnuti tipke, u pitanju je novac, uglavnom je okrenuta prema zidu. Ni jedna žena u tim uvjetima ne izgleda sjajno.

Snimka se nastavljala. Ovaj puta Kat je pozornije gledala. Dani su trebala tri pokušaja da ispravno unese PIN, ali to nije govorilo mnogo. Kad se novac pojavio, Dana se mučila s njime, ali opet, neki bankomati prečvrsto drže novčanice.

U trenutku kad je Dana završila i odlazila od bankomata Kat je nešto spazila. Pružila je ruku i stisnula PAUZU.

Brandon je pogleda: »Što je?«

Vjerojatno nije bilo ništa, ali opet, nitko nije pozorno pogledao snimku. Nije bilo potrebe. Sve što su željeli potvrditi bilo je da je Dana sama podigla novac. Kat je stisnula usporeno PREMOTAVANJE. Dana je natraške krenula prema bankomatu.

Tu smo.

Kat je u gornjem desnom uglu zaslona zapazila kretanje. Nešto - ili - netko jedva da je bilo vidljivo u daljini. Nije to bilo veliko iznenađenje, ali tko god da je bio, činilo se da se pokreće kad i Dana.

Snimka je imala dovoljan broj piksela da se Kat približi tom liku i da pritišćući na povećalo crnu točku pretvori u sliku.

Bio je to čovjek u crnom odijelu s crnom kapom na glavi.

»Kako je tvoja majka otišla na aerodrom?« upitala je Kat.

Brandon je pokazao na tipa u crnom odijelu. »Taj je nije vozio.«

»Ne pitam to.«

»Uvijek koristimo Bristol Car Service.«

»Imaš li njihov broj?«

»Da, samo malo.« Brandon je stao tipkati po mobitelu. »Nekoliko puta su me pokupili u koledžu, znaš, kad sam htio otići kući za vikend. Ponekad je lakše nego da mama dođe po mene. Evo ga.«

Brandon je pročitao broj. Kat ga je upisala u svoj mobitel i pritisnula ZIVI, Glas s druge strane ponudio joj je dvije mogućnosti. Za rezervacije, pritisnite jedan. Za operatera, pritisnite dva. Kad se javio muški glas rekla je ime i prezime i predstavila se kao policajka. U nekim slučajevima ljudi bi zastali, tražili bi dokaz. U većini slučajeva to je otvaralo vrata.

Kad je netko istovremeno oprezan i znatiželjan, obično pobjeđuje znatiželja.

Kat je rekla: »Zanima me je li žena imenom Dana Phelps u zadnje vrijeme rezervirala vožnju prema zračnoj luci.«

»Oh, naravno, poznata mi je gospođa Phelps. Redovita je mušterija. Fina gospođa.«

»Je li u zadnje vrijeme kod vas rezervirala automobil?«

»Da, možda prije tjedan dana. Za zračnu luku Kennedy.«

»Mogu li razgovarati s njezinim vozačem?«

»Oh.«

»Oh?«

»Da, oh. Pričekajte. Pitali ste me je li rezervirala vožnju na JFK?«

»Točno.«

»Rezervirala ju je, da, ali je nije ostvarila.«

Kat je mobitel premjestila iz lijeve u desnu ruku. »Kako to mislite?«

»Gospođa Phelps je otkazala možda dva sata prije vožnje. Osobno sam primio poziv. Bilo je to nekako komično.«

»Komično na koji način?«

»Kao da se ispričavala, kao da je jako kasno, tako nekako. Ali bila je i, ne znam, sva smušena.«

»Smušena?«

»Da, kao da se smije, ili tako nešto.«

»Je li navela razlog zbog kojega otkazuje tako kasno?«

»Na neki način. Hoću reći. Zbog toga mislim da je bila smušena.

Rekla je da njezin dečko šalje svoju vlastitu crnu limuzinu po nju. Kao iznenađenje ili tako nešto.«

19. POGLAVLJE

Nadajući se da će prevladati hladna glava - i morajući zatražiti službeni policijski zahtjev - Kat se sljedećeg dana pojavila na poslu u postaji. Njezin još uvijek partner (uf) Chaz, blistajući u odijelu toliko sjajnom da je Kat posegnula za sunčanim naočalama, stajao je do njezina stola sa stisnutim šakama na bokovima. Začudio se što ju je vidio.

»Hej, Kat, trebaš nešto?«

»Ne«, odgovorila je.

»Šef je rekao da si na odsustvu.«

»Da, no, predomislila sam se. Trebam nešto na brzinu obaviti, a zatim želim čuti što se događa.«

Sjela je za kompjutor. Sinoć je na Google Earthu potražila koje nadzorne kamere imaju cjelovitiji pogled na ulicu blizu Danina bankomata. Nadala se da će vidjeti u koji je automobil Dana ušla, možda odgonetnuti registraciju ili naći neki drugi trag.

Chaz je virio preko njezina ramena. »To je o onom klincu koji je pred neki dan bio ovdje?«

Nije se obazrela, utipkala je zahtjev za informacijama i dobila odgovor da upiše ime i lozinku. Nakon što je to učinila pritisnula je POVRATAK.

PRISTUP NIJE DOZVOLJEN.

Pokušala je ponovo. Isti rezultat. Okrenula se prema Chazu koji je stajao i gledao prekriženih ruku.

»Što se događa, Chaz?«

»Šef je rekao da si na odsustvu.«

»Ne isključuje se nečiji kompjutor zbog toga što je na odsustvu.«

»Da, no.« Chaz je slegnuo ramenima. »Ti si to tražila, zar ne?«

»Tražila što?«

»Ti si htjela premještaj, i čini mi se da si ga dobila.«

»Nisam zatražila premještaj.«

»Kapetan mi je tako rekao. Rekao je da si zatražila novog partnera.«

»Zatražila sam novog partnera. Nisam tražila premještaj.«
Chaz je bio povrijeđen. »Još uvijek ne znam zašto to radiš.«

»Jer mi se ne sviđaš, Chaz. Sirov si, lijen si, ne zanima te raditi ono što treba...«

»Hej, ja radim na svoj način.«

Nije se trenutačno željela upuštati u to.

»Detektivko Donovan?«

Kat je pogledala iz sebe. Bio je to Stephen Singer, prvi pretpostavljeni.

»Na dobrovoljnom si odsustvu.«

»Ne, nisam.«

Približio se. »Dobrovoljno odsustvo ne podrazumijeva ništa loše. Ne pojavljuje se u tvom dosjeu kao, recimo, nepoštivanje nadređene osobe.«

»Nisam...«

Singer ju je prekinuo podignutom rukom i zatvorenim očima.
»Uživaj u odmoru, Kat. Zaslužila si ga.«

Udaljio se. Kat je pogledala Chaza. Nije rekao ništa. Shvatila je poruku. Šuti, primi pljusku, sve će biti dobro. To je pametan potez, pomislila je. Ustvari, jedini. Ustala je i krenula isključiti kompjutor.

»Nemoj«, rekao je Chaz.

»Što?«

»Singer je rekao da odeš. Zato, idi. Odmah.«

Pogledi su im se sreli. Chaz joj je možda lagano kimnuo - nije bila sigurna - ali nije isključila kompjutor. Dok se spuštala stepenicama pogledala je Staggerov ured. U čemu je uopće njegov problem? Znala je da je cjepidlaka oko pravila i propisa, i da, možda je trebala pokazati više poštovanja, ali ovo je bilo pretjerano.

Pogledala je na sat. Sada je imala dovoljno vremena. Prije nego je vlakom broj 7 podzemne željeznice stigla do stanice Main Street u Flushingu presjela je tri puta. Predvorje u *Knights of Columbus*¹¹ bilo je u drvu s američkim zastavama, orlovima, zvijezdama i svim mogućim grbovima koji su se na bilo koji način mogli povezati s domoljubljem. U predvorju je, kao i na svakom događanju, bilo bučno. Predvorja *Knights of Columbusa*, kao i školske gimnastičke dvorane, nisu predviđena da bi u njima vladao mir. Steve Shrader, čovjek koji je u pedeset i trećoj odlazio u mirovinu, stajao je pokraj bačvice i kao

mladoženja dočekivao kolonu gostiju.

Kat je spazila umirovljenog detektiva Bobbyja Suggsa koji je sjedio za stolom u uglu pretrpanom bocama piva. Bio je u kariranoj sportskoj jakni i sivim hlačama s toliko poliestera da je Kat zasvrbjelo. Dok mu se približavala zagledala je ljude oko sebe. Mnoge je poznavala. Zaustavljali su se, grlili je i željeli joj svako dobro. Govorili su joj - kao i uvijek - da je pljunuta slika njezina dragog oca, Bog neka mu čuva vječnu dušu, i kad će naći čovjeka i zasnovati obitelj. Kimanjem i osmjehom pokušavala se probiti između njih. Nije bilo lako. Licima su prilazili blizu da ih se čuje, suviše blizu, gušili su je, osjećala je kao da će je rošava lica s ispucalim kapilarama cijelu progutati. Četvoročlani sastav predvođen tubom je zasvirao. Prostorija je vonjala po ustajalom pivu i znoju od plesa.

»Kat? Draga, tu smo.«

Okrenula se prema poznatom promuklom glasu. Mamino se lice već rumenilo od pića. Rukom joj je mahnula da dođe do stola za kojim je sjedila s Flo i Tessie. Mahnule su i one, tek za slučaj da nije shvatila da mamino domahivanje znači da im se pridruži.

Upavši u zamku, krenula je prema njima. Mamu je poljubila u obraz i pozdravila Flo i Tessie.

»Kako?« rekla je Flo. »Nema puse za tete Flo i Tessie?«

Nijedna nije bila teta, bile su bliske obiteljske prijateljice, ali Kat ih je svejedno poljubila. Flo je imala loše obojane kosu u crveno koje je mjestimično naginjalo prema ljubičastom. Tessie je svoju održavala sivom koja je isto tako naginjala ljubičastom. Obje su odisale mješavinom mirisa za stare kauče. Dvije »tete« su je primile za obraze prije nego su je poljubile. Flo je imala usne namazane teškim rubinsko-crvenim ružem. Kat se pitala kako da ga diskretno otare.

Sve tri udovice su je zagledale.

»Premršava si«, rekla je Flo.

»Ostavi je na miru«, upala je Tessie. »Izgledaš fino, draga.«

»Što? Samo govorim. Muškarci vole žene s malo mesa preko kostiju.« Da naglasi ono što misli, Flo je bez imalo srama podignula svoje povećane grudi. Uvijek je to činila - namještala grudi kao da su neposlušna djeca.

Mama ju je nastavila proučavati s ne baš skrivenim neslaganjem.

»Misliš da ti takva kosa odgovara licu?«

Kat ju je gledala bez riječi

»Hoću reći, imaš tako zgodno lice.«

»Prekrasna si«, rekla je Tessie, prkosna, ali normalna kao i uvijek.

»I sviđa mi se tvoja kosa.«

»Hvala, teta Tessie.«

»Jesi li došla zbog Timova sina doktora?«

»Nisam.«

»Još ga nema. Ali, doći će.«

»Svidjet će ti se«, dodala je Tessie, »jako je zgodan.«

»Sličan je onom tipu iz kviza *Cijena je točna*«, nastavila je Flo.

»Jesam u pravu?«

Mama i Tessie su oduševljeno kimnule.

Kat je upitala; »Kojem tipa?«

»Što?«

»Mislite na onog koji sada vodi kviz ili na onoga koji ga je prije vodio?«

»Na kojeg tipa?« ponovila je Flo. »Nije važno na kojeg, izbirljivice. Što, nijedan od njih ti nije dovoljno zgodan?« Flo je ponovo podigla grudi. »Koji tip?«

»Prestani«, javila se Tessie.

»Što?«

»S tim poigravanjem s cicama. Nekom ćeš iskopati oko,«

Flo je namignula. »Samo ako bude imao sreće.«

Flo je bila krupna i živahna i još uvijek je željela uloviti muškarca. Često im je zapinjala za oko, ali nikad nije potrajalo. Usprkos tome što joj je cijeli život dokazivao suprotno, i dalje je bila nepopravljivi romantičar. Zaljubljivala se brzo i duboko, a svatko osim nje je vidio nadolazeći slom. Ona i mama su bile najbolje prijateljice još od osnovne škole. U kratkom razdoblju, kad je Kat bila u srednjoj školi, nisu razgovarale možda pola ili godinu dana - zbog svađe oko nekog kućnog gosta ili nešto slično - ali osim toga, bile su nerazdvojne.

Flo je imala šestoro odrasle djece i šesnaest unuka. Tessie je imala osmero djece i devetero unuka. Te dvije žene su živjele teškim životom dok su podizale silnu djecu i bile podložne nezainteresiranim muževima i suviše zainteresiranoj crkvi. Kad joj je bilo devet i kad se jednog dana ranije vratila iz škole, Kat je zatekla Tessie kako plače u njihovoj kuhinji. Mama je sjedila kraj nje u tišini kuhinje u podne,

držala ju je za ruku i govorila koliko joj je žao i kako će sve biti u redu. Tessie je samo grcala i odmahivala glavom. Devetogodišnja Kat se pitala kakva je to tragedija zadesila Tessieinu obitelj - možda se nešto dogodilo njezinoj kćeri Mary koja je imala tuberkulozu kože ili je njezin muž, stric Ed, ostao bez posla ili je Pat, propalica od njezina sina, napustio školu.

Nije se dogodilo ništa od toga.

Tessie je grcala jer je upravo saznala da je ponovno trudna. Plakala je i stiskala maramice i stalno ponavljala da neće izdržati. Mama je slušala i držala je za ruku. Tada je svratila Flo, saslušala je i na kraju su se sve tri rasplakale.

Tessieina djeca su danas odrasla. Nakon što je Ed umro prije šest godina, Tessie, koja nikad nije bila dalje od kazina u Atlantic Cityju, počela je intenzivno putovati. Prvo putovanje, tri mjeseca nakon Edove smrti, bilo je u Pariz. Godinama je iz knjižnice posuđivala kazete i sama učila francuski. Sada ga je stavila u uporabu. Tessie je vodila kožom ukoričene dnevnik s putovanja i držala ih u odvojenoj sobi. Nikad ih nikom nije nametala - rijetko je priznavala što predstavljaju - ali Kat ih je voljela čitati.

Katin otac je to rano shvatio. »Takav život«, govorio joj je gledajući mamu kako stoji pokraj štednjaka, »predstavlja zamku za mladu djevojku.« Jedine djevojke iz susjedstva s kojima je Kat odrasla bile su one koju su mlade zatrudnjale. Ostale su, s više ili manje uspjeha, otišle.

Osvrnula se i pogled joj je ponovno pao na Suggsov stol. Netremice ju je promatrao. Nije skrenuo pogled kad ga je ugledala. Umjesto toga, podigao je bocu prema njoj, hladno i tužno joj nazdravljajući. Kimnula mu je glavom za uzvrat. Suggs je dobro potegnuo s glavom unazad i s jabučicom na grlu koja se dizala i spuštala.

»Odmah se vraćam«, rekla je Kat odlazeći prema njemu.

Suggs se podigao i došao joj u susret na pola puta. Bio je nizak i krupan, a hodao je kao da je upravo sjahao s konja. U prostoriji je sada bilo toplo, slaba klimatizacija nije bila dovoljna za pretrpano predvorje. Svi, uključujući i Saggsa i Kat, su se sjajili od znoja. Zagrlili su se bez riječi.

»Vjerujem da si čula«, rekao je Suggs puštajući je.

»Za Leburnea? Jesam.«

»Nisam siguran što da ti kažem na to, Kat. ›Žao mi je« mi se ne čini prikladnim.«

»Znam što misliš.«

»Htio sam ti samo reći da sam mislio na tebe. Drago mi je da si ovdje.«

»Hvala.«

Suggs je podigao bocu. »Treba ti pivo.«

»To je točno«, složila se.

Nije bilo šanka. U uglu su stajali rashlađivači i nekoliko bačvica. Kavalir kao i uvijek, Suggs je bocu otvorio vjenčanim prstenom. Kucnuli su se i otpili. Uza sve dužno poštovanje prema onome koji sliča Bobu Barkeru ili Drewu Careyu, voditeljima kviza, Kat je ovamo došla porazgovarati sa Suggsom. Jedino nije znala kako započeti.

Suggs joj je pomogao. »Čuo sam da si posjetila Leburnea prije smrti.«

»Jesam.«

»Kako je bilo?«

»Rekao je da to nije bio on.«

Suggs se nasmijao kao da mu je ispričala vic nakon kojeg se pretvarao da mu je smiješan. »Ma nemoj sada?«

»Bio je pod narkoticima.«

»Onda mislim da je izrekao posljednju laž.«

»Upravo suprotno. Bilo je to nešto kao serum istine. Priznao je da je ubio ostale. Ali za tatinu smrt je rekao da je samo preuzeo krivnju jer ionako služi doživotnu.«

Suggs je otpio dugi gutljaj piva. Vjerojatno je bio u ranim šezdesetima. Još uvijek je imao gustu sijedu kosu, ali ono što bi je kod njega uvijek iznenadilo - što bi iznenađivalo većinu - bilo je njegovo prijazno lice. Ne pristalo niti upadljivo, jednostavno prijazno. Čovjeka s takvim licem nije se moglo ne voljeti. Neki su izgledali grozno, iako su možda bili najdraži na svijetu. Suggs je predstavljao suprotnost - čovjeka s takvim licem nije se moglo zamisliti da bude bilo što osim osoba od povjerenja.

Trebalo se podsjetiti da je to tek lice.

»Ja sam našao pištolj, Kat.«

»Znam.«

»Bio je skriven u kući. U lažnom parketu ispod njegova kreveta.«

»I to znam. Ali, zar ti se to nikad nije učinilo čudnim? Taj tip je uvijek bio jako oprezan. Upotrijebio bi oružje i riješio ga se. Ali odjednom, oružje kojim je počinjeno ubojstvo pronalaziš sakriveno zajedno s njegovim nerabljenim pištoljima.«

Tobože veseo osmijeh nije mu sišao s usana. »Sličiš svom starom, znaš to?«

»Da, tako čujem.«

»Nismo imali ni jednog drugog sumnjivca, čak ni druge teorije.«

»Što ne znači da ih nije bilo.«

»Cozone je naredio ubojstvo. Našli smo oružje kojim je počinjeno. Imali smo priznanje. Leburne je imao sredstvo i priliku. Bilo je to opravdano uhićenje.«

»Nisam rekla da niste dobro obavili posao.«

»Tako zvuči.«

»Samo postoje izvjesni dijelovi koji se ne uklapaju.«

»Ma daj, Kat. Znaš kako stvari idu. Nikad se sve savršeno ne uklapa. Zbog toga imamo procese i branitelje koji nas, čak i kad je slučaj sasvim čvrst, upozoravaju na rupe ili nedosljednosti ili da se tužiteljeva tvrdnja«, prstima je napravio navodne znakove, »ne uklapa.«

Sastav je prestao svirati. Netko je uzeo mikrofon i započeo dugu i dosadnu zdravicu. Suggs se okrenuo i stao gledati. Kat mu se primaknula i upitala: »Mogu li ti postaviti još jedno pitanje?«

Nije skidao pogled s nazdravičara. »Ne bih te mogao spriječiti ni da još uvijek imam svoj pištolj.«

»Zašto je Stagger otišao posjetiti Leburnea dan nakon što je uhićen?«

Prije nego se okrenuo prema njoj Suggs je trepnuo nekoliko puta.

»Možeš ponoviti?«

»Vidjela sam popis posjetitelja«, odgovorila je. »Dan nakon što je FBI uhitio Leburnea, Stagger ga je ispitivao.«

Suggs je promislio. »Trebao bih reći nešto kao ›mislim da griješiš‹, ali vjerujem da si to već potvrdila.«

»Jesi li znao za to?«

»Ne.«

»Stagger ti nikad nije rekao?«

»Ne«, ponovio je Suggs. »Jesi li ga pitala o tome?«

»Rekao je da je otišao sam jer je bio opsjednut slučajem. Da je bio nagao.«

»Nagao«, ponovio je Suggs. »Dobra riječ.«

»Rekao je i da Leburne nije razgovarao s njime.«

Suggs je počeo ljuštiti etiketu s boce. »Dakle, što je toliko važno, Kat?«

»Možda ništa«, odgovorila je.

Nastavili su stajati pretvarajući se da slušaju nazdravičara.

Zatim je Suggs upitao: »Kad je točno Stagger otišao u posjet?«

»Dan nakon što je Leburne uhićen«, rekla je.

»Zanimljivo.«

20. POGLAVLJE

Brandonu je zatrebala šetnja.

Majka bi mu bila ponosna na to. Kao i svaki roditelj, njegova je majka bila nezadovoljna količinom vremena koje joj dijete provodi ispred raznih zaslona - kompjutorskih, televizijskih, pametnih telefona, video igara, kojih god. Bila je to trajna bitka. Otac je bolje razumio. »Svaki naraštaj ima nešto takvoga«, govorio bi Brandonovoj majci. Mama bi podigla ruke uvis: »Dakle, da se jednostavno predamo? Da mu dozvolimo da u tom mračnom kavezu ostane cijeli dan?«

»Ne«, rekao bi tata, »ali moramo razumno sagledati stvar.«

Tata je bio dobar u tome. U razumnom sagledavanju stvari. Umirujućem djelovanju na prijatelje i obitelj. O ovom slučaju tata bi to Brandonu objasnio na ovaj način: Nekad davno, roditelji su bili nezadovoljni lijenim djetetom koje je cijelo vrijeme držalo nos zaboden u knjigu. Govorili bi mu da mora više izlaziti, da život mora iskusiti, a ne učiti ga čitajući.

»Zvuči ti poznato?« tata bi upitao Brandona.

Brandon bi kimnuo glavom.

Zatim, govorio je tata, kad je on odrastao, roditelji su stalno vikali na njega da isključi televizor i da ili izađe, ili - a bilo je nekako smiješno kad se čovjek sjeti što je bilo prije - da uzme knjigu.

Brandon se sjećao kako se tata smijao kad mu je to pričao.

»Ali Brandone, znaš li što je ključno u tome?«

»Ne, što?«

»Ravnoteža.«

U to vrijeme nije do kraja razumio što je time želio reći. Bilo mu je tek trinaest. Možda bi inzistirao na objašnjenju da je znao da će mu otac za tri godine umrijeti. Ali, nije važno. Sada mu je bilo jasno. Raditi bilo što - čak i nešto zabavno - na duže vrijeme, nije korisno.

Dakle, problem s dugim šetnjama izvan kuće ili u nekakvoj prirodi, bio je, pa, u tome da su dosadne. Svijet na internetu možda jest virtualan, ali trajno potiče i mijenja se. Čovjek vidi, iskusi i reagira.

Nikad se ne dosađuje. Taj svijet nikad ne zastarijeva jer se stalno mijenja. Stalno zaokuplja.

Suprotno tome, šetnje po šumovitom dijelu Central Parka kojeg nazivaju Ramble su besmislene. Tražio je ptice - prema web stranici Ramble se ›hvali‹ (ta riječ je upotrijebljena na web-u) s otprilike 230 vrsta ptica. Sada nije bilo ni jedne. Bilo je platana, hrastova i obilja cvijeća i faune. Ali, nije bilo ptica. I onda, kakva je korist od šetnje među stablima?

Nešto bolje, pretpostavljao je, može se doživjeti šetnjom ulicama. Tamo se barem može nešto vidjeti - trgovine, ljude, automobile, možda poneku svađu oko taksija ili prepirku oko parkirališnog mjesta. Tamo se barem nešto događa. U šumi? Zeleno lišće i nešto cvijeća? Privlačno prvih par minuta, a zatim, pa, postaje dosadno.

Dakle, ne. Brandon nije šetao tim šumovitim krajem na Manhattanu zato što je iznenada osjetio potrebu za širinom vidika ili za svježim zrakom ili nečim sličnim. Šetao je jer ga je to zatupljivalo. Do krajnjih granica.

Ravnoteža za trajni poticaj.

Još i više, tupost je predstavljala neku vrstu poticaja na razmišljanje. Hranila je. Brandon nije šetao šumom da se smiri ili da se stopi s prirodom. Činio je to iz razloga jer ga je tupost silila da se pozabavi sobom, da pomno razmišlja, da se polako koncentrira samo na vlastite misli, jer ništa drugo oko njega nije bilo vrijedno njegove pažnje.

Izvjesni problemi se ne mogu riješiti ako je čovjek stalno nečim zabavljen ili mu se odvraća pozornost.

Ali Brandonu to ipak nije pomoglo. Sa sobom je imao pametni telefon. Nazvao je Kat, ali na poziv se javila njezina govorna pošta. Nikad nije ostavljao poruke na govornu poštu - to čine samo stari ljudi - tako da joj je napisao poruku da ga nazove kad bude mogla. Nema žurbe. Barem ne za sada. Želio je razmisliti o onome što je upravo saznao.

Hodao je vijugavim stazama. Bio je iznenađen koliko je malo ljudi sreo. Bio je u srcu Manhattana, šetao između 73. i 78. ulice (ponovno prema web-stranici, jer on ustvari nije znao gdje je bio) i osjećao se doslovno sam. Izostao je s nastave, ali tome nije bilo pomoći. Obavijestio je Jayme Ratner, partnericu iz laboratorija, da je

trenutačno neuporabljiv. Nije imala ništa protiv. Njezin zadnji partner je prošlog semestra doživio nešto kao živčani slom, tako da je bila sretna da nije mentalno obolio kao, činilo se, polovica njezinih prijatelja.

Zazvonio mu je mobitel. Na zaslonu se pojavilo Bork Investments. Javio se.

»Halo?«

Ženski glas je upitao: »Je li to gospodin Brandon Phelps?«

»Da.«

»Molim vas, pričekajte da vam se javi Martin Bork.«

Glazba na čekanju bila je instrumentalna izvedba pjesme *Blurred Lines*.

Nakon toga: »Pa, zdravo, Brandone.«

»Zdravo, ujače Marty.«

»Drago mi je da te čijem, sinko. Kako je u školi?«

»Dobro je.«

»Odlično. Imaš li planova za ljeto?«

»Još ne.«

»Nema žurbe, je li tako? Uživaj, to ti je moj savjet. Jako brzo ćeš se naći u stvarnom svijetu. Čuješ što ti govorim?«

Martin Bork bio je draga osoba, ali kao i svi odrasli, kad bi počeo sa životnim savjetima, zvučao bi silno pametno. »Čujem, da.«

»Dakle, primio sam tvoju poruku, Brandone.« Nastavio je poslovnim tonom. »Kako ti mogu pomoći?«

Staza se počela spuštati prema jezeru. Brandon je sišao s nje i približio se obali. »Radi se o majčinom računu.«

S druge strane nije bilo odgovora. Brandon je nastavio.

»Vidio sam da je imala prilično veliku isplatu.«

»Na koji način si to saznao?« upitao je Bork.

Brandonu se nije dopala promjena u tonu. »Molim?«

»Dok ne potvrdim ili negiram ono što si rekao, kako si saznao za tu navodnu isplatu?«

»Preko interneta.«

Ponovno bez odgovora.

»Imam njezinu lozinku, ako je to ono što te brine.«

»Brandone, imaš li kakvih pitanja o tvom računu?«

Odmaknuo se od jezera i krenuo uz potok. »Ne.«

»Bojim se da ću onda morati prekinuti.«

»S računa moje majke nedostaje skoro četvrt milijuna dolara.«

»Uvjeravam te da ništa ne nedostaje. Ako imaš kakvih pitanja o njezinu računu, možda bi bilo najbolje da pitaš nju.«

»Jesi li razgovarao s njom? Je li ti odobrila transakciju?«

»Ne mogu ti reći ništa više, Brandone. Vjerujem da me razumiješ. Ali, razgovaraj sa svojom majkom. Doviđenja.«

Martin Bork je prekinuo.

Kao da je ošamućen Brandon je oteturao preko kamenog mostića na osamljenije mjesto. Tu je vegetacija bila gušća. Konačno je ugledao jednu pticu - crvenperku. Sjetio se da je jednom pročitao kako su Cherokee Indijanci vjerovali da su crvenperke kćeri sunca. Ako bi ptica poletjela prema suncu, to bi značilo sreću. Ako bi poletjela prema dolje, to bi očito značilo nešto suprotno.

Brandon je stajao kao ukopan i čekao da ptica poleti.

Zbog toga nije čuo kako se netko šulja iza njega dok nije bilo prekasno.

Chaz, njezin uskoro bivši partner, ju je nazvao na mobitel. »Imam ga.«

»Imaš što?«

Kat je upravo bila izašla iz postaje podzemne željeznice Lincoln Center koja je neodoljivo vonjala po pišalini i krenula 66. ulicom koja je gotovo jednako neodoljivo mirisala na trešnjin cvijet. Kat New York. Čekala ju je Brandonova poruka. Nazvala je, ali nije bilo odgovora, tako da je ostavila kratku glasovnu poruku.

»Pokušavala si poslati zahtjev za snimke s nadzorne kamere«, rekao je Chaz. »Stigle su.«

»Čekaj malo, kako se to dogodilo?«

»Znaš kako se dogodilo, Kat.«

Znala je, koliko god čudno bilo. Chaz je umjesto nje poslao zahtjev. Jedina dosljednost koju je znala kod ljudi, bila je da nikad nisu dosljedni. »Možeš imati problema«, rekla je Kat.

»Problem mi je ime«, odvratio je. »Ustvari, ime mi je Divlji Pastuh. Jesi li svojoj seksi prijateljici rekla da sam bogat?«

Da. Dosljednost. »Chaz.«

»Da, oprosti. Želiš li da ti snimku pošaljem preko maila?«

»To bi bilo sjajno, hvala ti.«

»Jesi li pokušala vidjeti u koji auto je gospođa ušla?«

»Pogledao si snimku?«

»To je u redu, nije li? Još uvijek sam ti partner.«

Istina, pomislila je Kat.

»Tko je ta žena?«

»Zove se Dana Phelps. Njezin je sin došao do mene neki dan. Misli da je nestala. Nitko mu ne vjeruje.«

»Uključujući i tebe?«

»Ja sam nekako otvorenija.«

»Možeš mi reći zašto?«

»To je duga priča«, rekla je Kat. »Može li pričekati?«

»Da, mislim da može.«

»Dakle, je li Dana Phelps ušla u auto?«

»Ušla je«, odgovorio je Chaz. »Još određenije, u dugačku limuzinu Lincoln.«

»Je li vozač imao crnu kapu i odijelo?«

»Da.«

»Registracija?«

»Pa, u tome je problem. Kamera s banke nije zabilježila tablice. Tip je auto držao na cesti. Već je bilo dovoljno teško odrediti marku automobila.«

»Dovraga.«

»Pa, ne baš sasvim«, odvratio je Chaz.

»Kako to misliš?«

Chaz se nakašljao, više zbog efekta nego iz potrebe. »Pogledao sam Google Earth i vidio da je nešto niže, u njegovom smjeru vožnje, Exxonova benzinska postaja. Obavio sam nekoliko razgovora. Nadzorna kamera postaje obuhvaća cestu.«

Većina ljudi do izvjesne razine razumije da postoji velik broj nadzornih kamera, ali malo njih ih zaista shvaća. Samo u Americi ima četrdeset milijuna nadzornih kamera i taj broj stalno raste. Ne prođe dan a da čovjeka ne snime.

»Kako bilo«, nastavio je Chaz, »trebat će još sat ili dva da nam odgovore na zahtjev, ali kad ga dobijemo, bit ćemo u mogućnosti vidjeti registraciju.«

»Odlično.«

»Nazvat ću te kad stigne. Javi mi ako budeš trebala još nešto.«

»U redu«, rekla je, a zatim, »Chaz?«

»Da?«

»Cijenim ovo. Hoću reći, znaš, hvala.«

»Mogu li dobiti broj tvoje seksi prijateljice?«

Kat je prekinula vezu. Mobitel joj je ponovo zazvonio. Na zaslonu je stajalo Brandon Phelps.

»Hej, Brandone.«

Ali glas s druge strane nije bio njegov. »Mogu li znati s kime razgovaram?«

»Vi ste mene nazvali«, upozorila je Kat. »Hej, tko je to? Što se događa?«

»Ovdje policajac John Glass«, rekao je čovjek na telefonu. »Zovem u vezi Brandona Phelps.«

340 hektara površine Central Parka nadzire 22. policijska postaja, najstarija u gradu, poznatija kao Postaja Central Park. U sedamdesetima Katin otac je u njoj proveo sedam godina. U to vrijeme policajci iz 22. su bili smješteni u jednoj staroj konjskoj štali. I danas su na neki način, iako je obnova od šezdeset i jednog milijuna dolara tom zdanju dala možda preveliki sjaj. Postaja sada izgleda više kao muzej suvremene umjetnosti nego nešto što ima veze s ustanovom za provođenje zakona. U tipičnom njujorškom načinu poslovanja, kad se ne zna radi li se o šali ili zbilji, impresivan atrij bio je izveden u staklu otpornom na metke. Početna procjena troškova bila je skoro dvadeset milijuna manja, ali, prema onome što bi netko mogao nazvati tipično manhattanskim stilom, graditelji su neočekivano naišli na stare tramvajske pruge.

Duhovi prošlosti nikad ne napuštaju ovaj grad.

Kat je požurila do prijemnog pulta i upitala za policajca Glassa. Dežurni joj je pokazao na vitkog crnca iza njezinih leđa. Glass je bio u odori. Mogao joj je biti poznat - policijska postaja Central Park bila je u blizini njezine 19-te - ali nije bila sigurna.

Razgovarao je s dvojicom postarijih muškaraca koji su izgledali kao da su upravo stigli s kartaškog natjecanja u Miami Beachu. Jedan je na glavi imao šešir sa širokim obodom i služio se štapom. Drugi je bio u laganoj plavoj jakni i hlačama narančaste boje poput manga. Glass je pisao zabilješke. Kad mu se približila čula je kako im govori da mogu otići.

»Imate naše brojeve, je li tako?« upitao je onaj u šeširu.

»Imam, hvala vam.«

»Nazvat ćete nas ako nas trebate«, dodao je drugi u narančastim hlačama.

»Hoću. I ponovno, hvala vam na pomoći.«

Nakon što su otišli, Glass ju je spazio i rekao, »Hej, Kat.«

»Mi se znamo?«

»Ustvari ne, ali moj stari je ovdje radio s tvojim. Tvoj tata je bio legenda.«

Legendom se postaje, Kat je iskusila, kad se pogine na dužnosti.

»Dakle, gdje je Brandon?«

»U stražnjoj sobi je s doktorom. Nije nam dozvolio da ga odvezemo u bolnicu.«

»Mogu li ga vidjeti?«

»Naravno, dođi za mnom.«

»Koliko je teško ozlijeđen?«

Glass je slegnuo ramenima. »Bilo bi puno gore da nije bilo ove dvojice koja su oživljavala svoju mladost.« Rukom je pokazao na dva postarija muškarca, onog u šeširu sa širokim obodom i drugog u narančastim hlačama koji su polagano izlazili iz predvorja.

»Kako to misliš?«

»Poznata ti je, pa, vesela prošlost Ramblea, nije li?«

Kimnula je. Čak i službena web stranica Central Parka Ramble navodi kao »gej ikonu« i »dobro znano mjesto za homoseksualna upoznavanja kroz cijelo dvadeseto stoljeće«. U to doba, gusta vegetacija i slabo osvjetljenje predstavljalo je savršeno mjesto za takozvano gej krstarenje. U današnje vrijeme, Ramble je postao ne samo najznačajniji šumoviti dio parka, već i nešto kao povijesno obilježje LGBT zajednice.

»Izgleda da se je to dvoje upoznalo u Rambleu prije pedeset godina«, rekao je Glass. »I da su danas odlučili svoju godišnjicu proslaviti iza starog grmlja i malo, hm, obnoviti nostalgične uspomene.«

»Po danu?«

»Da.«

»Au.«

»Rekli su mi da je u njihovoj dobi više teško ostati budnim do

kasno. Ili u snazi, rekao bih. Dakle, kako bilo, radili su što već jesu, kad su začuli da se nešto dogada. Istrčali su - ne želim znati koliko razodjeveni - i spazili nekog ›beskućnika‹ kako napada vašeg dečka.«

»Kako su znali da je bio beskućnik?«

»Tako su ga oni opisali, ne ja. Izgleda da se počinitelj prišuljao Brandonu i udario ga u glavu. Bez upozorenja, bez ičega. Jedan od naših svjedoka je izjavio da je vidio nož. Drugi je rekao da nije, tako da ne znam. Ništa nije ukradeno - vjerojatno nije bilo vremena - ali to je bila ili pljačka, ili je to počinio netko tko se skidao s lijekova. Možda neki staromodni progonitelj homoseksualaca, iako sumnjam u to. Bez obzira na djelovanje Romea i, uh, Romea, Ramble više nije poznat po tome, osobito ne danju.«

Glass je otvorio vrata. Brandon je sjedio na stolu i razgovarao s doktorom. Preko nosa je imao flaster. Bio je blijed i mršav, ali ionako je uvijek bio takav.

Doktor se okrenuo prema Kat. »Jeste li mu vi majka?« Brandon se nasmijao. Kat je nakratko bila uvrijeđena, ali je shvatila da je, prvo, dovoljno stara da ima sina njegove dobi - au, kako depresivno - i drugo, njegova prava mama vjerojatno izgleda mlađe od nje. Dvostruko depresivno.

»Ne, samo prijateljica.«

»Htio bih da ode u bolnicu«, rekao joj je doktor.

»Dobro mi je«, javio se Brandon.

»Kao prvo, slomljen mu je nos. A vjerujem da je pretrpio nakon napada i neku vrstu potresa mozga.«

Kat je pogledala Brandona. On je samo odmahnuo glavom.

»Ja ću se pobrinuti za njega«, rekla je Kat.

Doktor je slijeganjem ramenima pokazao da se predaje i izašao. Glass im je pomogao s ostatkom papirologije. Brandon nije vidio svog napadača. Čak ga nije bilo ni briga. Žurio se oko papirologije. »Moram ti nešto reći«, prošaptao je kad se Glass odmaknuo.

»Prvo se koncentrirajmo na ono što se upravo dogodilo, može?«

»Čula si Glassa. Bio je to slučajan napad.«

Kat to nije prihvaćala. Slučajan? Dakle, sada kad su u sredini...

Čega?

Još uvijek nije bilo dokaza da se radi o bilo kakvom zločinu. Osim toga, koje su još teorije postojale? Je li se vozač u crnom odijelu

prerušio u beskućnika i slijedio Brandona u Ramble? Ni to nije imalo smisla.

Kad ih je Glass dopratio do zaštićenog predvorja Kat ga je zamolila da joj, ako nešto saznaju, javi istog trena.

»Hoću«, obećao je Glass.

Rukovao se s oboje. Brandon mu je zahvalio i dalje u žurbi da izađe. Odjurio je od ulaznih vrata. Kat ga je slijedila do ogromne vodene površine - zauzimala je osminu parka - pod imenom Jezero Jacqueline Kennedy Onassis. Da, istina je.

Brandon je pogledao na sat. »Imamo vremena.«

»Za što?«

»Da stignemo do Wall Streeta.«

»Zašto? «

»Netko krade majčin novac.«

21. POGLAVLJE

Kat nije željela ići.

Firma Bork Investments bila je smještena u jednom elegantnom prekrasnom neboderu u ulici Vesey pokraj rijeke Hudson u financijskoj četvrti Manhattana, sasvim blizu nove zgrade Svjetskog trgovinskog centra. Tog jasnog sunčanog dana Kat je bila još mlada policajka, ali to nije bila isprika. Kad je u 8:46 bio pogođen prvi toranj spavala je u mamurluku tek osam blokova dalje. Dok se probudila, borila s mamurlukom i došla do tog mjesta, oba tornja su već bila srušena i bilo je prekasno da se učini nešto s mrtvima, osobito kolegama policajcima. Mnogi koji su poginuli samovoljno su se pojavili iz puno udaljenijih krajeva grada. Ona nije stigla na vrijeme.

Nije da je mogla nešto učiniti na bilo koji način.

Na kraju, nitko nije mogao. Ali ostala joj je krivnja preživjelog. Prisustvovala je svakom sprovodu policajca na koji je mogla doći i tamo je u odori stajala s osjećajem izdajice. Imala je noćne more - gotovo svatko tko je toga dana bio na tom mjestu ih je imao. U životu si čovjek može mnogo toga oprostiti, ali, iz razloga koji imaju malo veze s razumom, teško si može oprostiti što je preživio.

Bilo je to davno. Nije više puno o tome razmišljala, možda tek na obljetnicu. To ju je ljutilo na drugoj razini, da vrijeme zaista liječi rane. Ali od tog dana Kat je izbjegavala taj dio grada, a nije bilo ni osobitog razloga da odlazi u njega. Bila je to zemlja mrtvih, zemlja duhova i onih u sivim odijelima s velikim novcem. Tamo nije bilo ničega za nju. Mnogi dečki iz njezine bivše četvrti - da, i neke djevojke, ali manje njih - su tamo napravili karijere. Kao djeca, divili su se i bojali se svojih očeva policajaca i vatrogasaca i odrastali u želji da ni slučajno ne budu poput njih. Odlazili su u poznate škole i fakultete i završili prodajući rizične obveznice ili derivative. Zarađivali su velik novac i odmicali se što su više mogli od svog djetinjstva i korijena - jednako kao što su njihovi očevi bježali od svojih koji su se mučili po tvornicama ili gladovali na udaljenim poljima.

Napredak.

U Americi postoji osjećaj kontinuiteta i nostalgije, ali u stvarnosti, svaki naraštaj bježi od onog prije sebe. A baš čudi da u većini slučajeva bježe na neko bolje mjesto.

Sudeći po izgledu njegova luksuznog ureda, Martin Bork je pobjegao na bolje mjesto. Kat i Brandon su čekali u sobi za sastanke sa stolom od mahagonija veličine aerodromske piste. Na stolu je bilo hrane - muffini, krafne, voćne salate. Brandon je umirao od gladi i počeo halapljivo jesti.

»Ponovno te pitam, otkuda ga poznaš?« upitala ga je Kat.

»On je naš obiteljski financijski savjetnik. Radio je s tatom u investicijskom fondu.«

Kat nije točno znala što je investicijski fond, ali taj izraz je ostavio izvjestan dojam na nju. Pogledala je kroz prozor na rijeku Hudson i New Jersey u daljini. Jedan ogroman kruzer plovio je na sjever prema dokovima iz pedesetih ispred 12. avenije. Putnici na palubi su mahali. Iako nije bilo načina da vide u unutrašnjost zgrade, Kat im je odmahivala.

Martin Bork je ušao u sobu i čvrsto rekao: »Dobar dan.«

Kat je očekivala da će Bork biti neki debeljko sa zadebljalim prstima, tvrdim ovratnikom i crvenim pjegama na koži. Netočno.

Bio je nizak i čvrst, skoro kao boksač bantam kategorije, s kožom maslinaste boje. Pretpostavila je da je u ranim pedesetima. Nosio je vesele dizajnerske naočale koje bi bolje pristajale nekom mlađem. Koža na licu bila mu je glatka što je upućivalo na kozmetički tretman, a na lijevom uhu nosio je dijamantnu naušnicu koja je bila i zgodna i staromodna.

Bork se zabezeknuo kad je ugledao Brandona. »Moj Bože, što je s tvojim licem?«

»Sve je u redu«, odgovorio je Brandon.

»Ne izgledaš mi u redu.« Krenuo je prema njemu. »Je li te netko udario?«

»U redu je«, uvjerala ga je Kat ne želeći skretati s teme. »Tek manja nezgoda.«

Brok je bio sumnjičav, ali nije mogao nastaviti »Sjednimo.«

Sjeo je na čelo stola. Kat i Brandon su se smjestili odmah do njega. Bilo je neobično, troje ljudi sjedi za stolom koji bi vjerojatno mogao primiti tridesetero.

Bork se prvo obratio Kat. »Nisam siguran zašto ste ovdje, gospođice...?«

»Donovan. Detektivka Donovan. Njujorška policija.«

»Da, oprostite. Ipak, nije mi sasvim jasno zašto ste u svemu ovome. Jeste li na neki službeni način?«

»Još nisam«, odgovorila je. »Ovo je neslužbeno.«

»Shvaćam.« Bork je sklopio ruke kao da moli. Nije se potrudio pogledati Brandona. »A pretpostavljam da to ima veze s Brandonovim jutrošnjim pozivom.«

»Koliko znamo, s računa njegove majke podignuto je četvrt milijuna dolara.«

»Imate li nalog, detektivko?«

»Nemam.«

»Onda, ne samo da nemam obvezu razgovarati s vama, već bi bilo neetično reći nešto više.«

Kat nije dobro razmislila. Došla je ovamo potaknuta Brandonovim entuzijazmom zbog otkrića nestanka novca. Poslije podizanja s bankomata, na njezinim kreditnim karticama i čekovnim računima nije bilo aktivnosti. Ali jučer je Dana Phelps napravila »žičanu transakciju« - na taj način je ostala zabilježena u banci - za otprilike 250 000 dolara.

»Poznajete obitelj Phelps, jesam li u pravu?«

I dalje je držao sklopljene ruke kao da moli. Sada ih je prislonio na nos kao da je pitanje bilo teško. »Jako dobro.«

»Bili ste prijatelj s Brandonovim ocem.«

Sjenka mu se pojavila na licu. Glas mu je odjednom postao mekši. »Da.«

»Ustvari«, rekla je Kat važući riječi prije nego ih je izgovorila, »od svih u koje su Phelpsovi mogli imati povjerenja da im vode poslove, izabrali su vas. To govori mnogo ne samo o vašim poslovnim sposobnostima - budimo iskreni, tu nema sumnje u vašu genijalnost - ali moje mišljenje je da su vas izabrali zato što su imali povjerenja. Zato što ste brinuli o njihovu prosperitetu.«

Martin Bork je skrenuo pogled na Brandona. Brandon mu je uzvratio. »Jako mi je stalo do njih.«

»A znate i da su Brandon i njegova majka jako bliski.«

»Znam. Ali to ne znači da sve svoje povjerljive stvari dijeli s

njime.«

»Da, dijeli«, javio se Brandon pokušavajući zaustaviti cviljenje u glasu. »Zbog toga mi je dala lozinke i brojeve svojih računa. Nemamo tajni oko takvih stvari.«

»Tu je u pravu«, dodala je Kat. »Da je njegova majka željela prebaciti novac bez njegova znanja, ne bi li koristila neki drugi račun?«

»Ne mogu reći«, odvratio je Bork. »Možda bi je Brandon trebao nazvati.«

»Jeste li vi?« upitala je Kat.

»Oprostite?«

»Prije nego li ste proveli transakciju. Jeste li nazvali gospođu Phelps?«

»Ona je nazvala mene«, odvratio je.

»Kada?«

»Nije mi dozvoljeno raspravljati...«

»Možete li je sada nazvati?« upitala je Kat. »Hoću reći, da se dvostruko provjeri.«

»Što se tu događa?«

»Samo je nazovite, može?«

»Što će to dokazati?«

»Ujače Marty?« pogledi su se okrenuli prema Brandonu. »Nisam je čuo već pet dana. Kao da je nestala.«

Bork ga je pogledao pogledom koji je trebao biti suosjećajan, ali je ispao patronizirajući. »Ne misliš li da je vrijeme da se osamostališ, Brandone? Majka ti je dugo vremena bila sama.«

»To znam«, skočio je Brandon. »Misliš li da ne znam?«

»Oprostite.« Bork je počeo ustajati. »I zbog pravnih i zbog etičkih razloga, ne mogu vam pomoći.«

Toliko o ljubaznom načinu. »Sjedite, gospodine Bork«

Zaustavio se poluuspravan i zapanjeno je pogledao. »Molim?«

»Brandone, pričekaj vani u hodniku.«

»Ali.,.«

»Idi«, naredila je Kat.

Nije mu trebala reći dva put. Brandon je izašao i ostavio je samu s Martinom Borkom. Bork je i dalje stajao napola uspravljen raširenih usta.

»Rekla sam, sjedite.«

»Jeste li poludjeli?« upitao ju je. »Tražit ću vašu značku.«

»Da, ta vam je dobra. Prijetiti sa značkom. Hoćete li nazvati gradonačelnika ili mog neposredno pretpostavljenog? I meni su drage takve stvari« Pokazala je prema telefonu. »Smjesta nazovite Danu Phelps.«

»Nećete mi vi naređivati.«

»Zar stvarno mislite da sam ovdje zbog dečka? Ovdje se radi o tekućoj istrazi o ozbiljnim zločinima.«

»Onda mi pokažite nalog.«

»Bolje da ne vidite nalog, vjerujte mi. Jer nalozi zahtijevaju suce, a tada moramo pročešljati sve, svaki dosje u vašem uredu, svaki račun...«

»To ne možete.«

Istina. Bio je to blef, ali, tko pita. Bolje je uspjeti na malo čudan način, malo uvrnut. Kat je podigla slušalicu. »Tražim da obavite jedan razgovor.«

Bork je na trenutak oklijevao. Zatim je izvadio svoj pametni telefon, našao broj mobitela Dane Phelps i nazvao ga. Kat je čula kako je jednom zazvonio i kako se javila govorna pošta. Veseo glas Dane Phelps je zamolio da se ostavi kratka poruka. Bork je prekinuo.

»Vjerojatno je na plaži«, rekao je.

»Gdje?«

»Nije mi dozvoljeno reći.«

»Vaša klijentica je prebacila četvrt milijuna dolara iz ove zemlje.«

»Što je njezino pravo.«

Shvativši da je rekao previše, Bork je probljedio istog trena. Kat je na tu pogrešku kimnula glavom. Dakle, novac je izašao iz zemlje. To nije znala.

»Sve je bilo legalno«, rekao je Bork brzo objašnjavajući. »Naša firma ima protokol oko transfera tolike svote. U filmovima se to možda obavlja s nekoliko klika na kompjutoru. Ovdje ne. Dana Phelps je podnijela zahtjev. Osobno sam telefonski s njome razgovarao oko toga.«

»Kada?«

»Jučer.«

»Znate li odakle je nazvala?«

»Ne. Ali nazvala je sa svoga mobitela. Ne razumijem. Što smatrate da se dogodilo?«

Kat nije bila sigurna kako da mu odgovori, »Ne mogu vam otkriti sve što se odvija u istrazi.«

»A ja vam ne mogu ništa reći bez Danine dozvole. Dala mi je stroge upute da stvar ostane tajnom.«

Kat je nakrivila glavu. »Ne čini li vam se to čudnim?«

»Što? Da stvar ostane tajnom?« Bork je malo razmislio. »U ovom slučaju ne.«

»Kako to?«

»Nije na meni da prosuđujem. Na meni je da poštujem zahtjeve. A sada, ako me možete ispričati...«

Ali Kat je još uvijek imala jaku kartu za odigrati. »Vjerujem da ste tu transakciju prijavili u OBPFK?«

Bork se ukočio. Pogodak, pomislila je Kat. OBPFK je kratica Odjela za borbu protiv financijskog kriminala, opasnog pododjela u Ministarstvu financija. OBPFK se bavi sumnjivim financijskim poslovima u cilju sprečavanja pranja novca, terorizma, prijevara, izbjegavanja plaćanja poreza i slično.

»Ovako velika transakcija«, rekla je Kat, »morala je upaliti crveno svjetlo. Ne mislite li?«

Bork je pokušao ostati hladan. »Nemam razloga sumnjati da je Dana Phelps učinila nešto protuzakonito.«

»U redu, ali onda mi nećete zamjeriti ako nazovem Maxa.«

»Maxa?«

»To je moj prijatelj u OBPFK-u. Mislim, ako želimo da sve bude legalno...«

»Legalno je.«

»Odlično.« Izvukla je svoj mobitel. Bio je to još jedan, ali učinkovit blef. Nije postojao Max u Ministarstvu financija, ali, bi li bilo teško ovakav slučaj prijaviti Ministarstvu? Osmjehnula se, ponovno pokušavajući izgledati malo nastranom. »Ne preostaje mi ništa drugo, tako da bih mogla...«

»Nema potrebe za time.«

»Oh?«

»Dana...« pogledao je prema vratima. »Sada iznevjeravam povjerenje.«

»Možete objasniti meni«, rekla je Kat, »ili objasniti Maxu i njegovom timu. Ovisi o vama.«

Bork je počeo grickati svoj manikirani nokat na palcu. »Dana je u ovom slučaju zahtijevala tajnost.«

»Da zataška zločin?«

»Što? Ne.« Bork se nagnuo i tiho progovorio: »U povjerenju?«

»Naravno.«

U povjerenju. Je li mislio da je novinarka?

»Njezina transakcija, priznajem, je malo neuobičajena. Zaista smo mogli predati ISD izvještaj, iako imamo još mjesec dana da to obavimo.«

ISD znači izvještaj o sumnjivim djelatnostima. Po zakonu, transakcija te veličine koja izlazi iz zemlje zahtijeva da je financijska ustanova ili pojedinac prijavi Ministarstvu financija. To nije kruti propis, ali velika većina poštenih institucija mu se povinovale.

»Dana je u početku tražila malo vremena.«

»Kako to mislite?«

»Ponavljam, ništa protuzakonito.«

»Zatim?«

Pogledao je prema hodniku. »Ovo ne smijete reći Brandonu.«

»U redu.«

»Ni u kom slučaju. Dana Phelps je naglašeno zahtijevala da nitko, osobito ne njezin sin, sazna za njezine planove.«

Kat mu se približila. »Usta su mi zapečaćena.«

»Ne bih vam trebao pričati ništa o tome - u stvari ne bih *smio* - ali dužan sam štititi svoje stranke i svoj posao. Ne znam što bi Dana rekla, ali imam osjećaj da ne bi željela da se njezin povjerljivi novčani transfer - usput rečeno, onaj kojeg njezin sin nije smio vidjeti - razmatra u Ministarstvu financija. Ne zato što bi bilo protuzakonito, već zato što bi izazvalo brojne probleme i privuklo suvišnu pozornost.«

Kat je čekala. Sada Bork nije govorio njoj. Govorio je samom sebi pokušavajući naći opravdanje zbog toga što joj prenosi informacije.

»Dana Phelps kupuje kuću.«

Kat nije znala kakav odgovor je očekivala, ali taj nije. »Što?«

»U Kostariki. Petorosobna vila na poluotoku Papagayo. Predivno. Odmah uz Tihi ocean. Čovjek s kojim putuje zaprosio ju je.«

Kat je sjedila bez riječi. Riječ *zaprošio* pretvorila se u kamen i bila bačena u okno rudnika u njoj. Sve je mogla zamisliti - prekrasnu plažu, stabla kokosa (Ima li kokosa u Kostariki? Nije znala), Jefifa i Danu kako šeću držeći se za ruke, nježno se ljube, skupa leže u visećoj mreži dok u daljini zalazi sunce.

»Morate razumjeti«, nastavio je Bork, »Dani nije bilo lako nakon muževljeve smrti. Sama je odgajala Brandona. Nije bilo lako s njim. Smrt oca ga je... stvarno pogodila. Neću detaljnije o tome, ali sada kad je Brandon na koledžu, Dana je spremna za vlastiti život. Sigurno razumijete.«

Kati se vrtjelo u glavi. Pokušala je odagnati misli o životu u vili uz more i koncentrirati se na zadatak koji je pred njom. Što je stajalo u zadnjoj poruci koju je Dana poslala sinu? Nešto kako se divno provodi i da ima veliko iznenađenje...

»Kako bilo, Dana se udaje. Ona i muž možda odluče trajno se preseliti onamo. Naravno, tu vijest Brnadonu nije željela priopćiti preko mobitela. Zbog toga je bila nedostupna.«

Kat je šutjela, i dalje je razmišljala. Prošnja. Vila uz more. Odbijanje da sinu kaže preko mobitela. Slaže li se sve to?

Da.

»Dakle, Dana Phelps je, što, vlasniku vile prebacila novac?«

»Ne novac je prebacila sebi. Transakcije s nekretninama uključuju neke komplicirane stvari koje zahtijevaju izvjesnu razinu diskrecije. Nije na meni da dalje zabadam nos. Dana je otvorila zakoniti račun u Švicarskoj i s drugog računa je novac prebacila na taj.«

»Otvorila je račun u švicarskoj banci na svoje ime?«

»Što je potpuno zakonito.« Zatim: »Ali ne, ne na svoje ime.«

»Onda na čije?«

Bork se ponovno zabavio sa svojim manikiranim noktom na palcu. Začuđuje kako svi muškarci, bez obzira koliko uspješni, u sebi i dalje nose nesigurnost malog dječaka. Konačno je progovorio: »Na nijedno.«

Sad joj je bilo jasno. »Račun pod brojem?«

»Nije toliko dramatično koliko zvuči. Većina računa u Švicarskoj je pod brojem. Zna li nešto o tome?«

Naslonila se. »Recimo da ne znam.«

»Računi pod brojem su uglavnom ono što mislite da jesu - umjesto

imena, račun se vodi pod brojem. To osigurava skoro potpunu privatnost - ne samo kriminalcima već i najpoštenijim ljudima koji ne žele da se zna njihovo financijsko stanje. Novac je zaštićen i siguran.«

»I tajan?«

»Do izvjesne granice je. Ali ne toliko kao nekad. Američka vlada danas može, to i radi, saznati podatke o računima. Svi se bore protiv kriminalnih radnji i prijavljuju ih. Tajnost ide samo do te granice. Mnogi naivno misle da nitko ne zna kome pripada koji račun pod brojem.«

»Gospodine Bork?«

»Da.«

»Htjela bih saznati ime banke i broj.«

»To vam neće pomoći. Čak ni ja ne mogu sa sigurnošću reći koje ime je povezano s tim brojem. Ako na neki način izdate nalog za otkrivanje informacije, švicarska banka će vas zavljučiti godinama. Dakle, ako Danu Phelps želite tužiti za neki manji prekršaj...«

»Ne zanima me tužiti Danu Phelps. Dajem vam riječ.«

»Zašto onda sve ovo?«

»Dajte mi broj, gospodine Bork.«

»A ako ne dam?«

Uzela je mobitel. »Još uvijek mogu nazvati Maxa.«

22 POGLAVLJE

Idući prema izlazu Kat je nazvala Chaza i dala mu ime švicarske banke i broj računa. Gotovo da je preko mobitela čula kako se mršti.

»Koga vruga želiš da napravim s time?« upitao je Chaz.

»Ne znam. To je novi račun. Možda možemo saznati je li na njemu bilo kakvih novih aktivnosti.«

»Šališ se, zar ne? Jedan njujorški policajac traži informaciju od velike švicarske banke?«

Bio je u pravu. Od svih teško izvedivih stvari, ova je bila najteža. »Samo pošalji broj u Ministarstvo financija. Tamo imam vezu. Zove se Ali Oscar. Ako bilo tko u budućnosti napravi sumnjivu transakciju, možda nam se posreći.«

»Da, u redu. Shvaćam.«

Brandon je u podzemnoj na povratku u centar grada bio čudno tih. Kat je očekivala da će je salijetati pitanjima, željeti znati zašto je morao izaći i što joj je Martin Bork rekao. To se nije dogodilo. Pokunjeno je sjedio u vagonu i spustio ramena. Pustio je da mu se tijelo njiše amo tamo bez da se pokušao oduprijeti.

Kat je sjedila do njega. Pretpostavljala je da ni njezin govor tijela nije ništa bolji. Pustila je da se istina polagano slegne. Jeff je zaprosio Danu. Ili ga sada mora zvati Ron? Mrzila je ime Ron. Jeff je bio Jeff. Nije bio nikakav Ron. Zovu li ga ljudi sada stvarno tako? Nešto kao, »Hej, Rone!« Ili »Gledaj, ide Ronnie!« Ili »Da, to je Ronald, Ronster, Ronamama.«

Zašto je dovraga izabrao ime Ron?

Glupe misli, ali tako je to. Nije razmišljala o onom nedvojbenom. Osamnaest godina je dug period. Stari Jeff nije bio materijalist u to vrijeme, ali novi Ron je ludo zaljubljen u prebogatu udovicu koja mu kupuje kuću u Kostariki. Napravila je grimasu. Kao da joj je žigolo. Uh.

Kad su se upoznali Jeff je živio u onoj divnoj rupetini koja je gledala na Washington Square. Madraci su mu bili na podu. Uvijek je bilo bučno. Kad ne bi puštale, slavine su pištale kroz zidove. Stan je uvijek izgledao kao da je upravo eksplodirala bomba. Kad bi Jeff pisao

reportažu, nabavio bi sve moguće fotografije o temi i pribadačama ih nasumice postavio po zidovima. U njegovom radnom procesu nije bilo organizacije. Nered ga, govorio je, nadahnjuje. Sve je izgledalo, Kat bi mu se suprotstavila, kao kad na televiziji policija provaljuje u ubojčinu skrivenu prostoriju i posvuda nalazi slike ubijenih.

Ali bilo je tako lijepo s njime. Sve - od najsitnijih svakodnevnih stvari do, ako želite, krešenda u vođenju ljubavi - bilo je stvarno i prekrasno. Nedostajala joj je ta divna rupetina. Nedostajao joj je nered i fotografije na zidu.

Bože, koliko ga je voljela.

Izašli su u 66. ulici pokraj Lincoln Centra. Noćni zrak bio je hladan. Brandon je i dalje bio izgubljen u mislima. Ostavila ga je u njima. Kad su se vratili u Katin stan - mislila je da ne bi bilo dobro da sada bude sam - upitala ga je: »Jesi li gladan?«

Slegnuo je ramenima. »Mislim da jesam.«

»Naručit ću pizzu«, rekla je. »Može s feferonima?«

Brandon je kimnuo. Svalio se na stolicu i gledao kroz prozor. Kat je nazvala pizzeriju i naručila. Sjela mu je preko puta.

»Jako si tih, Brandone.«

»Razmišljao sam«, rekao je.

»O čemu?«

»O tatinom sprovodu.«

Pričekala je. Kad nije nastavio, blago ga je potaknula. »Što je s njime?«

»Razmišljao sam o ujaku Martyju - tako zovem gospodina Borka - o njegovom posmrtnom govoru. Ne toliko o onome što je rekao, iako je bilo jako lijepo, ali ono čega se najviše sjećam bilo je kad je stvar završila, kad je gotovo izjurio iz kapele ili kako se to već zove. Dakle, završio je i požurio van. Slijedio sam ga. Ne znam. Još sam uvijek bio blokiran oko cijele te stvari. Kao da sam bio na nekoj misi i da su me maknuli i da ništa nisam imao s time. Ima li to kakvog smisla?«

Kat se sjetila obamrlosti na sprovodu njezina oca. »Naravno.«

»Kako bilo, našao sam ga u nekom stražnjem uredu. Svjetla su bila ugašena. Jedva sam ga vidio, ali sam ga čuo. Mislim da se za posmrtni govor uspio sabrati, ali nakon toga se raspao. Ujak Marty je klečao i silno plakao. Stajao sam na vratima. Nije znao da ga gledam. Mislio je da je sam.«

Brandon ju je pogledao.

»Ujak Marty ti je rekao da ga je mama nazvala, je li tako?«

»Tako je.«

»Ne bi lagao oko te stvari.«

Ne znajući kako da odgovori, Kat je rekla: »To je dobro znati.«

»Je li ti rekao zašto je preselila novac?«

»Je.«

»Ali mi nećeš reći.«

»Rekao je da je tvoja majka zahtijevala povjerljivost.«

Brandon je gledao kroz prozor.

»Brandone?«

»Mama je izlazila s nekim tipom. Ne s nekim kojega je upoznala preko interneta. Stanovao je u Westportu.«

»Kad je to bilo?«

Slegnuo je ramenima. »Možda dvije godine nakon očeve smrti. Zvao se Charles Reed. Bio je rastavljen. Imao je dvoje djece koja su s majkom živjela u Stamfordu. Kod njega bi bila preko vikenda i poneku večer preko tjedna. Ne znam.«

»I, što se dogodilo?«

»Ja«, rekao je Brandon. »Dogodio sam se ja.« Čudan osmijeh pojavio mu se na licu. »Kad si bila kod detektiva Schwartza je li ti rekao da sam bio uhićivan?«

»Rekao je da je bilo nekih neprilika.«

»Da, jako su mi gledali kroz prste, rekao bih. Vidiš, nisam želio da se mama viđa s bilo kime. Stalno mi se ukazivala slika, znaš, da taj tip preuzima ulogu moga oca - da živi u kući moga oca, da spava na njegovoj strani kreveta, da se koristi njegovim ormarom i ladicama, da se parkira na njegovom mjestu. Znaš što želim reći?«

»Naravno«, odgovorila je Kat. »Takvi su osjećaji prirodni.«

»I tada sam počeo ›izvoditi‹ - prstima je napravio znakove navodnika, »kako je govorio moj terapeut. Bio sam suspendiran u školi. Susjedima sam bušio gume na autima. Kad bi me policija dovela kući, smijao sam se. Želio sam da pati. Govorio sam joj da je za sve ona kriva. Govorio sam joj da to radim zato jer je iznevjerila oca.« Čvrsto je trepnuo i počeo se po bradi. »Jedne večeri, nazvao sam je kurvom.«

»Što je napravila?«

»Ništa.« Odvratio je Brandon prigušeno se smijuljeći. »Nije rekla ni riječi. Samo je stajala i gledala me. Nikad neću zaboraviti izraz njezina lica. Nikad. Ali to me nije zaustavilo. Nastavio sam s time sve dok, dakle, Charles Reed nije nestao.«

Kat se nagnula prema njemu. »Zašto mi to pričaš?«

»Jer sam joj upropastio stvar. Bio je dobar tip, vjerujem. Možda bi je usrećio. Zato te pitam, Kat. Radim li joj to ponovo?«

Okrenuo se i pogledi su im se sreli. »Upropaštavam li joj vezu, kao i prošli put?«

Kat se pokušala distancirati i na stvar gledati kao, pa, detektivka. Što je zaista bilo među njima? Majka odlazi i ne javlja se sinu. Ako je to bilo neuobičajeno ili čudno, nije li Martin Bork objasnio razlog? A što se tiče transakcije na bankomatu i snimke s nadzorne kamere, što je u stvari otkrila? Crnu limuzinu s vozačem koji je čeka - što se savršeno uklapa u ispriku koju je Dana Phelps uputila svojoj redovitoj firmi za iznajmljivanje auta: njezin momak joj je poslao limuzinu.

Vrati se još jedan razuman korak unatrag: Kakve dokaze imaju da je Dana Phelps u neprilici?

Nikakve.

Brandon je bio uplašeno dijete. Volio je svog oca i smatrao je da majčino izlaženje s drugim muškarcima predstavlja izdaju. Prirodno, ono što je vidio predstavio si je kao neku vrstu zavjere.

Dakle, koja joj je bila isprika?

Naravno, dio Jeffova ponašanja mogao se smatrati čudnim. Ali, što onda? Promijenio je ime i živio svoj život. Jasno je dao do znanja da se ne želi vraćati u prošlost. Bila je povrijeđena. Tako da je i ona, prirodno, u svemu vidjela zavjeru a ne odbijanje. Prošlost - njezin otac, njezin bivši zaručnik - se oborila na nju.

Nije više ni o čemu trebalo razmišljati. Došlo je vrijeme da se sve ostavi iza sebe. Da je čovjek s kojim je Dana Phelps otišla bio netko drugi a ne Jeff, već bi odavno od svega digla ruke. Problem je bio u tome - problem s kojim se nikad nije stvarno željela suočiti - da se nikad nije riješila Jeffa. Da, ta pomisao je bila jedno otrcano ›fuj‹, ali u njezinu srcu (ako ne u mislima) ostala je zato jer su na neki način bili određeni da budu zajedno, da će život krenuti nekim čudnim tokom, ali da će - ne, nikad to nije pomislila pri svijesti - Jeff i ona završiti zajedno. Ali sada, dok je sjedila na podu i s Brandonom jela pizzu,

shvatila je da ima još nečega. Da, u njezinu životu bilo je mnogo preokreta, mnogo snažnih emocija, ali više od toga, sve je bilo prekinuto prije nego je trebalo. Činilo se nezavršenim.

Zaljublivanje, ubojstvo oca, prekid veze, uhićenje ubojice, sve je to trebalo biti zaključeno, ali nije. U dubini srca, nakon što se osvrnula na sve smiješne laži koje si je govorila, nikad joj nije do kraja bilo jasno zašto je Jeff prekinuo vezu. Nikad joj nije postalo jasno zašto joj je ubijen otac i zašto nikad nije povjerovala da je ubojstvo naredio Cozone, a izveo ga Leburne. Njezin život ne samo da je skrenuo s puta, ili skliznuo s tračnica. Činilo se da su tračnice nestale pod njom.

Čovjek treba odgovore. Treba ih da stvarima daju smisao.

Pizzu su pojeli u rekordno vrijeme. Brandon je i dalje bio ošamućen od napada. Napuhala mu je madrac i dala mu lijekove protiv bolova koje je preuzela u ljekarni koja radi dvadeset i četiri sata, Brzo je zaspao. Gledala ga je neko vrijeme i pitala se kako će podnijeti nadolazeće mamine velike vijesti.

Uvukla se ispod pokrivača. Pokušala je čitati, ali nije mogla. Riječi su plivale u besmislenoj magli. Odložila je knjigu i ležala u mraku. Koncentriraj se na ono što je moguće, pomislila je. Dana Phelps i ›Ron Kochman‹ su bili izvan njezina dosega.

Istina o smrti njezina oca, čak i nakon osamnaest godina, i dalje čeka da izađe na vidjelo. Usredotoči se na to.

Zatvorila je oči i utonula u dubok, crni san. Kad joj je zazvonio mobitel trebalo joj je izvjesno vrijeme da se vrati u svjesno stanje. Zatvorenih očiju je pružila ruku i mobitel stavila na uho.

»Halo?«

»Hej, Kat. Ovdje John Glass.«

I dalje je bila ošamućena. Na digitalnom satu stajalo je 3:18.
»Tko?«

»Policajac Glass iz postaje Central Park.«

»Oh, da, oprosti. Znaš da je tri ujutro, je li tako?«

»Da, u redu, ali, ja patim od nesanice.«

»Da, u redu, ali ja ne«, odvratila mu je.

»Ulovili smo tipa koji je napao Brandona Phelpsa. Kao što smo i pretpostavljali. Beskućnik je. Nema nikakve dokumente. Ne želi govoriti.«

»Cijenim što si me izvijestio, ali mislim da je moglo pričekati do

jutra.«

»U normalnom slučaju bih se složio«, rekao je Glass, »osim što postoji jedna čudna stvar.«

»Koja?«

»Taj beskućnik.«

»Što je s njime?« upitala je.

»Želi tebe.«

Kat je nabacila sportsku odjeću, Brandonu napisala poruku u slučaju da se probudi i otrčala dvanaest ulica do postaje Central Park. John Glass ju je dočekaao na ulazu. Još uvijek je bio u odori.

»Možeš li objasniti?« upitao ju je.

»Objasniti što?«

»Zašto je tražio tebe.«

»Možda da prvo vidim o kome je riječ?«

Pružio je ruku. »Ovuda.«

Koraci su im odjekivali po gotovo praznom predvorju zaštićenom od metaka. Prema Glassovu kratkom opisu imala je ideju tko će je čekati u ćeliji. Kad su stigli Aqua je hodao čvrstim korakom. Prstima je prebiraao po gornjoj usni. Bilo je to čudno. Kat se pokušala sjetiti kad ga je zadnji puta vidjela u nečem osim hlačama za jogu ili u ženskoj odjeći. Nije joj uspjelo. Aqua je sada bio u trapericama bez pojasa koje su mu visjele kao na nekom nesigurnom tinejdžeru. Imao je poderanu košulju od flanela. Njegove nekad bijele tenisice poprimile su smeđi ton koji se mogao dobiti ako ih se na mjesec dana zakopa u zemlju.

»Poznaš ga?« upitao je Glass.

Kimnula je. »Pravo ime mu je Dean Vanech, ali svi ga zovu Aqua.«

Aqua je nastavio hodati i ispod glasa raspravljati s nekim nepostojećim neprijateljem. Nije bilo vidljivo da ih je spazio kad su ušli.

»Imaš li neku ideju zašto je napao tvog dečka?«

»Nikakvu.«

»Tko je Jeff?« upitao ju je Glass.

Okrenula je glavu prema njemu. »Što?«

»Stalno mrmlja o nekom tipu imenom Jeff.«

Kat je stresla glavom i progutala slinu. »Mogu li nekoliko minuta ostati nasamo s njime?«

»U smislu ispitivanja?«

»To mi je stari prijatelj.«

»Onda, kao da si mu odvjetnica?«

»Tražim uslugu, Glass. Sve će biti u redu, ne brini.«

Glass je slegnuo ramenima kao da kaže ›kako želiš‹ i izašao iz prostorije. Čelije su imale pleksiglas a ne rešetke. Cijela postaja za nju je bila previše ugladnena. Sličila je više na filmski set nego na stvarnu postaju. Zakoračila je i pokucala da mu skrene pozornost.

»Aqua?«

Ubrzao je korak kao da joj može pobjeći.

Ponovila je nešto glasnije. »Aqua?«

Odjednom se zaustavio i okrenuo prema njoj. »Oprosti, Kat.«

»Što se događa, Aqua?«

»Ljutiš se na mene.«

Zaplakao je. Morat će ići polako ili će ga potpuno izgubiti.

»U redu je. Ne ljutim se. Samo bih htjela shvatiti.«

Zatvorio je oči i dugo i duboko udahnuo. Ispustio je dah i ponovio istu stvar. Disanje je, naravno, činilo veliki dio joge. Činilo se da se želi koncentrirati. Konačno je progovorio. »Slijedio sam te.«

»Kada?«

»Nakon našeg razgovora. Sjećaš se? Orišla si u O'Malley's. Htjela si da i ja idem.«

»Ali nisi želio ući«, odgovorila je.

»Točno.«

»Zašto?«

Stresao je glavom. »Previše je tamo starih duhova, Kat.«

»Bilo je i dobrih dana, Aqua.«

»A sada su otišli zauvijek«, dodao je, »sada nas progone.«

Kat je željela da ne skreće. »Dakle, slijedio si me.«

»Tako je. Izašla si sa Stacy.« Osmjehnuo se. »Draga mi je Stacy. Nadarena je polaznica.«

Krasno, pomislila je Kat. Čak i transvestitski šizofrenični homoseksualac smatra da je Stacy neodoljiva. »Slijedio si me?« upitala ga je.

»Tako je. Presvukao sam se i čekao na ulici. Htio sam još malo razgovarati s tobom ili samo, ne znam, samo sam se želio uvjeriti da si izašla iz tog mjesta.«

»Iz O'Malley'sa?«

»Naravno.«

»Aqua, u O'Malley's odlazim pet dana u tjednu.« Zaustavila se. Ne skreći. »Dakle, slijedio si nas.«

Nasmijao se i zapjevao svojim predivnim falsetom, »Ja sam morž, ku, kuk kacu.«

Počela je povezivati stvari. »Išao si za nama u park. Do Strawberry Fieldsa. Vidio si me kako razgovaram s Brandonom.«

»I više nego vidio.«

»Kako to misliš?«

»Kad sam ovako odjeven, samo sam još jedan crnac kojeg treba izbjegavati. Svi pogledi se odvrćaju. Čak i tvoj, Kat.«

Htjela se usprotiviti - braniti svoje neimanje predrasuda i opće dobre namjere prema svima - ali ipak, bilo je važnije da mu ne dozvoli da skrene. »I onda, što si napravio, Aqua?«

»Sjedili ste na Elizabethinoj klupi.«

»Tko.«

Recitirao je iz sjećanja. »»Najljepši dani mog života, sladoled sa čokoladom, i tata - Nedostaješ mi, Elizabeth.«

»Oh.«

Sada je hvatala i, iako protiv volje, suze su joj navrle na oči. Central Park ima fond za prikupljanje sredstava pod nazivom Posvoji klupu. Za 7,500 dolara pločica s osobnim porukama se pričvršćuje na klupu. Kat je provela mnoge sate čitajući ih i zamišljajući priče koje iza njih stoje. Na jednoj je stajalo NA OVOJ KLUPI ĆE WAYNE JEDNOG DANA ZAPROSITI KIM (je li je zaprosio? Kat se svaki puta pitala. Je li pristala?) Na još jednoj od njoj najdražih, u blizini parka za pse, stajalo je U SPOMEN NA LEA I LASZLA, VELIKOG ČOVJEKA I PLEMENITOG PSA, a na još jednoj, jednostavno je pisalo SVOJE DUPE ODMORI OVDJE - SVE ĆE BITI U REDU.

Dirljivost leži u običnim stvarima.

»Čuo sam vas«, rekao je Aqua podižući glas. »Čuo sam vas kako govorite.« Nešto mu je prešlo licem. »Tko je taj dečko?«

»Zove se Brandon.«

»To znam!« povikao je. »Misliš da to ne znam? Tko je on, Kat?«

»Tek jedan student s koledža.«

»Što onda radiš s njim?« Rukama je lupnuo o pleksiglas. »Ha? Zašto mu pokušavaš pomoći?«

»Oho.« Kat je ustuknula iznenađena njegovom iznenadnom agresijom. »Ne izvrći stvar, Aqua. Riječ je o tebi. Ti si ga napao.«

»Naravno, napao sam ga. Misliš da ću dozvoliti da ga netko ponovno povrijedi?«

»Povrijedi kog?« upitala je dok joj je tihi Stacyin glas u glavi - jer život može biti toliko čudan - ispravljao gramatičku pogrešku govoreći *Povrijedi koga*.

Aqua nije odgovorio.

»Koga Brandon želi povrijediti?«

»Znaš«, odvratio je.

»Ne, ne znam.« Ali sada je pomislila da možda ipak zna.

»Skrivao sam se ondje. Vi ste sjedili na Elizabethinoj klupi. Čuo sam svaku riječ. Rekao sam ti da ga ostaviš na miru. Zašto me nisi poslušala?«

»Aqua?«

Zatvorio je oči.

»Pogledaj me, Aqua.«

Nije ju pogledao.

Morala ga je dobiti da odgovori. Nije mu mogla sugerirati. »Koga želiš da ostavimo na miru? Koga pokušavaš zaštititi?«

I dalje zatvorenih očiju Aqua je rekao, »Štitio me je. Štitio je tebe.«

»Tko, Aqua?«

»Jeff.«

Tu smo. Konačno je izrekao. Kat je očekivala takav odgovor - pripremala se na njega - ali udarac je ipak bio toliko jak da je ustuknula jedan korak.

»Kat?« Aqua je prislonio lice na staklo, pogledom je strijeljao lijevo i desno da se uvjeri da ga nitko ne čuje. »Moramo ga zaustaviti. On traži Jeffa.«

»I zato si ga napao?«

»Nisam ga htio ozlijediti. Htio sam ga samo zaustaviti. Zar ne shvaćaš?«

»Ne shvaćam«, odgovorila je. »Čega se toliko bojiš da bi mogao naći?«

»Nikad te nije prestao voljeti, Kat.«

Nije se osvrnula na to. »Jesi li znao da je Jeff promijenio ime?«

Aqua je okrenuo glavu.

»Sada se zove Ron Kochman. Jesi li to znao?«

»Toliko smrti«, rekao je. »Trebao sam to biti ja.«

»Što si to trebao biti?«

»Ja sam trebao umrijeti.« Suze su mu se lile niz lice. »Tada bi sve bilo u redu. Ti bi bila s Jeffom.«

»O čemu« pričaš, Aqua?«

»Pričam o onom što sam napravio.«

»Što si napravio, Aqua?«

Nije prestajao plakati. »Za sve sam ja kriv.«

»Ti nemaš nikakve veze s time što je Jeff prekinuo sa mnom.«

I dalje suze.

»Aqua? Što si napravio?«

Zapjevao je: »Romski vjetar govori mi, nije onako kako misliš. Pazi se.«

»Što?«

Nasmijao se kroz suze. »Isto je kao u toj staroj pjesmi. Sjećaš je se. Onoj o demonskom ljubavniku. Momak joj umire i ona se udaje za nekog drugog, ali i dalje voli njega, samo njega, a onda, jednog dana, njegov duh joj se vraća i oni odlaze i nestaju u plamenu.«

»Aqua, ne znam o čemu pričaš«

Ali bilo je nečega poznatog u toj pjesmi. Samo nije znala kamo bi stavila...

»Zadnje stihove«, rekao je. »Moraš čuti zadnje stihove. Nakon što nestanu u plamenu. Moraš čuti upozorenje.«

»Ne sjećam ih se«, rekla je.

Aqua se nakašljao. Zatim je svojim divnim, punim glasom otpjevao zadnje stihove:

»Pazi se ljudi koji spadaju u tvoju prošlost. Ne daj im da ti ponovo uđu u život.«

23. POGLAVLJE

Nakon toga, Aqua je odlutao. Samo je bezbroj puta pjevajući ponavljao jednu stvar: »Pazi se ljudi koji spadaju u tvoju prošlost. Ne daj im da ti ponovno uđu u život.«

Kad je preko Googlea na mobitelu našla te stihove, sve ju je odjednom zapljusnulo. Pjesma se zvala *Demon Lover* autora Michaela Smitha. Prije dvadeset godina svi zajedno su ga gledali u jednoj prljavoj dvorani u Villageu. Nakon što ga je dvije godine ranije gledao u Chicagu, Jeff je nabavio ulaznice. Aqua se pojavio s kolegom transvestitom po imenu Yellow¹². Završili su izvodeći transvestitske predstave ispred jednog kluba u Jersey Cityju. Kad su prekinuli, Aqua je prirodno izjavio: »Aqua¹³ se ne slaže sa žutom bojom.«

Riječi pjesme nisu ništa dodatno odavale. Našla ju je na internetu i poslušala. Bila je jeziva i divna, više poezija nego pjesma, priča o ženi Agnes Hines koja je voljela momka Jimmyja Harrisa koji je kao mlad poginuo u automobilskoj nesreći te se nakon deset godina, nakon što se već udala, vratio u tom istom autu. Poruka pjesme je jasna: Stare ljubavi ostavi u prošlosti.

Dakle, je li Aquaino tuljenje bilo potaknuto jedino njemu dragom pjesmom? Je li ju tek slušao i pomislio da će Kat ako nastavi tražiti demonskog ljubavnika Jeffa, zajedno s njime nestati u plamenu kao Agnes i Jimmy? Ili je tu bilo još nečega?

Sada je razmišljala o Aquai, kako je Jeffov rastanak s njom i povratak u Cincinnati djelovao na njega. Već mu se stanje bilo pogoršalo, ali Jeffov odlazak ga je uništio. Je li već bio na liječenju kad je Jeff otišao? Pokušala se sjetiti. Ne, pomislila je, bilo je to nakon toga.

Nije bilo važno. Ništa od toga ustvari nije bilo važno. U kakve god da je probleme Jeff upao - pretpostavila je da je bilo problema jer se ne mijenjaju imena bez razloga - to je bila njegova briga, ne njezina. Usprkos duševnoj bolesti, Aqua je bio najbistriji čovjek kojeg je ikad upoznala. To je bio jedan od razloga zašto je toliko voljela njegove satove joge - jednostavne istine koje je govorio za vrijeme meditacije, male stvari koje su se duboko usijecale, neobičan način na koji je

podučavao.

Na primjer, pjevanjem neke opskurne pjesme koju je zadnji puta čula prije skoro dvadeset godina.

U Aquainu je upozorenju, dolazilo ono iz bolesnog uma ili ne, bilo mnogo smisla.

Kad se vratila iz policijske postaje Brandon je bio budan. Od slomljenog nosa oba oka su mu bila plava. »Gdje si bila?« upitao ju je.

»Kako se osjećaš?«

»Boli me.«

»Uzmi još nešto protiv boli. Evo ti, donijela sam ti malo kolača.« Na povratku iz postaje Central Park svratila je u pekarnicu. Pružila mu je vrećicu. »Moram te zatražiti jednu uslugu.«

»Reci«, odgovorio je.

»Uhvatili su čovjeka koji te je napao. Bila sam ondje. U postaji.«

»Tko je to?«

»Slijedi najbolji dio. Jedan moj prijatelj. Mislio je da me štiti. Želim da ga ne tužiš.«

Objasnila mu je pokušavajući biti nejasna što je više mogla.

»I dalje nisam siguran da razumijem«, rekao je Brandon.

»Onda to učini zbog mene, može? Kao uslugu.«

Slegnuo je ramenima. »U redu.«

»A isto tako mislim da je vrijeme da ostavimo cijelu stvar, Brandone. Što ti misliš?«

Brandon je raspolovio kolač i polako pojeo polovicu. »Mogu li te nešto upitati?«

»Naravno.«

»Na televiziji stalno govore o intuiciji policajaca ili o njihovom povodađenju za predosjećajem.«

»Tako je.«

»Događa li se to i tebi?«

»Događa se svim policajcima. Zaboga, događa se svima. Ali kad se predosjećaj suoči s činjenicama, često vodi k pogreškama.«

»Dakle, misliš da se moj predosjećaj suočava sa činjenicama?«

Razmislila je. »Ne, ne sasvim. Ali se sa činjenicama ni ne poklapa.«

Brandon se nasmijao i zagrizao kolač. »Ako bi se poklapao s činjenicama, ne bi bio predosjećaj, zar ne?«

»Istina. Ali ja se i dalje priklanjam teoriji Sherlocka Holmesa.«

»A ta je?«

»Parafraziram, ali u osnovi je Sherlock rekao da se ne smije teoretizirati prije nego se dobiju činjenice, jer tada se izvrću činjenice da bi se prilagodile teoriji, umjesto da se izvrće teorija kako bi se prilagodila činjenicama.«

Brandon je kimnuo. »Sviđa mi se.«

»Ali?«

»Ali i dalje ne prihvaćam.«

»Što je s onom pričom da mami ne želiš upropastiti tu stvar?«

»I neću. Ako je iskrena ljubav, neka bude.«

»Nije na tebi da procjenjuješ kakva je to ljubav«, rekla je. »Tvojoj mami je dozvoljeno da griješi, znaš. Dozvoljeno joj je da joj taj slomi srce.«

»Kao i tebi?«

»Da«, rekla je. »Kao i meni. On je bio moj demonski ljubavnik. Moram ga ostaviti u prošlosti.«

»Demonski ljubavnik?«

Osmjehnula se i uzela kolačić od mrkve sa šlagom, preljevom i orasima. »Nije važno.«

Bio je dobar osjećaj zaboraviti stvar. Trajalo je oko dvadeset minuta. Nakon toga je primila dva poziva.

Prvi je bio od Stacy. »Imam trag koji vodi prema Jeffu Raynesu, odnosno Ronu Kochmanu«, rekla je.

Prekasno. Nije željela čuti. Više nije bilo važno. »Što?«

»Jeff nije promijenio ime legalno.«

»Sigurna si?«

»Potpuno. Čak sam nazvala sve urede u svih pedeset država. Identitet je lažan. Dobro obavljeno. Profesionalno. Potpuna transformacija. Čak se pitam nije li stavljen u program zaštićenih svjedoka ili nešto slično.«

»Bi li to moglo biti? Zaštićeni svjedok, želim reći.«

»Pitanje je. Tipovi u statusu zaštićenog svjedoka ne bi svoja imena izlagali na stranicama za upoznavanje, ali postoji mogućnost. Provjeravam sa svojim izvorom. Što ti nedvojbeno mogu reći je da Jeff nije zakonski promijenio ime i da ne želi biti pronađen. Nema kreditnih kartica, nema bankovnih računa, nema adrese.«

»Novinar je«, rekla je Kat. »Mora plaćati porez.«

»Taj trag sada istražujem - imam izvor u Poreznoj upravi. Vjerujem da ću ubrzo saznati adresu. Osim ako...«

»Osim ako, što?«

»Osim ako me ne želiš opozvati«, rekla je Stacy.

Kat je protrljala oči. »Ti si bila ta koja je rekla da Jeff i ja možda završimo kao u bajci.«

»Znam, ali čitaš li ikad bajke? Crvenkapicu? Ivicu i Maricu? U njima ima puno krvi i boli.«

»Misliš da bih trebala dići ruke, je li tako?«

»Zaboga, ne«, odgovorila je Stacy.

»Ali upravo si rekla...«

»Koga briga što sam upravo rekla? Ne smiješ dići ruke od ovoga, Kat. Ne priliči ti ostavljati nezavršene stvari. A ovdje? Tvoj zaručnik je velika nezavršena stvar. Zato, zaboravi. Hajdemo vidjeti koji mu se vrug dogodio i da se jednom zauvijek riješiš te guzice koja je bila dovoljno glupa da ostavi tvoje fino oblikovano dupe.«

»No, kad si to tako rekla«, odgovorila joj je Kat i nastavila, »prava si prijateljica.«

»Najbolja«, složila se Stacy.

»Ali, znaš što? Ostavi sve.«

»Ozbiljno?«

»Da.«

»Sigurna si?«

Ne, pomislila je. Bože, nisam. »Sto posto.«

»Pogledaj se, ona hrabra gospođa i što sve ne«, rekla je Stacy. »Piće večeras?«

»Ja plaćam«, odgovorila je Kat.

»Volim te.«

»I ja tebe.«

Brandon se osjećao dovoljno dobro da ode nakon kolačića. Dakle, Kat je bila sama, svlačila se i otvarala tuš - planirala je cjelodnevno bančenje pred televizorom - kad je stigao drugi poziv.

»Jesi kod kuće?«

Bio je to Stagger. Nije zvučao zadovoljno.

»Jesam.«

»Dolazim za pet minuta«, rekao je.

Trebalo je manje. Mora da ju je nazvao ispred njezine zgrade. Na

ulasku ga nije pozdravila. Nije pozdravio ni on nju. Uletio je i rekao: »Pogodi tko me je upravo nazvao.«

»Tko?«

»Suggs.«

Ništa nije rekla.

»Otišla si do Suggsa, za ime Božje.«

Bilo je komično. Zadnji put kad ga je vidjela mislila je da još uvijek izgleda kao mali dečko. Sada je mislila suprotno. Izgledao je star. Kosa mu se prorijedila, oslabila i stršala je na sve strane. Obrazi su mu se objesili. Dobio je i trbuh, ne velik, ali odavao je godine i mekoću. Djeca mu, znala je, više nisu bila mala. Odlaske u Disneyland pomalo su zamijenili posjeti koledžu. Takav je, shvatila je, mogao biti i njezin život. Da su se ona i Jeff oženili, bi li otišla raditi u policiju? Bi li sada i ona bila tipična kućanica koja podiže obitelj u nekoj velikoj kućerini u Upper Montclairu?

»Kako si to mogla, Kat?«

»Šališ se, zar ne?«

Odmahnuo je glavom. »Pogledaj me. Može? Stvarno me pogledaj.«

Prišao joj je i ruke joj stavio na ramena. »Misliš li zaista da bih naudio tvom ocu?«

Učinila je ono što ju je tražio i zatim odgovorila: »Ne znam.«

Njezine riječi je osjetio kao pljusku po licu. »Misliš ozbiljno?«

»Lažeš, Staggere. Oboje to znamo. Nešto skrivaš.«

»I onda, što, misliš da sam upetljan u smrt tvoga oca?«

»Znam samo da lažeš. Znam da si godinama lagao.«

Stagger je zatvorio oči i odmaknuo se jedan korak. »Imaš li kakvo piće?«

Otišla je do svog bara i izvadila bocu viskija. Kimnuo je i rekao: »Može.« Natočila mu je i pomislila, ah, zaboga i natočila sebi. Nisu se kucnuli. Stagger je hitro prinio čašu do usta i snažno otpio. Gledala ga je.

»Što je?« upitao ju je.

»Koliko znam, nikad te nisam vidjela da piješ.«

»Mislim da smo oboje puni iznenađenja.«

»Ili se dovoljno ne poznamo.«

»Može biti«, odgovorio je. »Naš odnos, kakav je već bio, bio je preko tvoga oca. Kad je otišao, nestalo je i naše veze. Hoću reći, sada

sam ti šef, ali baš nešto i ne razgovaramo.«

Ponovno je otpio. Ona je tek prvi puta srknula.

»Ali onda«, nastavio je, »kad se povežeš u tragediji, kad imaš prošlost kao što je naša...« Okrenuo se prema vratima kao da mu se sve upravo pojavilo pred očima, »sjećam se svega što se dogodilo toga dana. Ali ono čega se najbolje sjećam, bilo je kad si otvorila vrata. Nisi znala da ću ti srušiti svijet.«

Ponovno se okrenuo prema njoj. »Zar ne možeš sve to ostaviti?«

Otpila je dobar gutljaj. Nije odgovorila.

»Nisam ti lagao«, nastavio je Stagger.

»Naravno da jesi. Lagao si mi osamnaest godina.«

»Radio sam ono što bi Henry želio.«

»Moj otac je mrtav«, rekla je. »On o tome ne može više ništa reći.«

Ponovno je dobro potegnuo. »To ga neće vratiti. I neće promijeniti činjenice. Cozone je naredio ubojstvo. Monte Leburne ga je izvršio.«

»Kako to da si tako brzo došao do Leburnea?«

»Jer sam ga već prije imao pod nadzorom.«

»Zbog čega?«

»Znao sam da ti je Cozone ubio tatu.«

»A Suggsu i Rinskyju je to promaklo?«

Opet je potegnuo i ispraznio čašu. »Bili su kao i ti.«

»Kako?«

»Mislili su da Cozone ne bi ubio policajca.«

»A ti si mislio drugačije.«

»Da.«

»Zašto?«

Ponovno si je natočio. »Zato jer Cozone na tvog oca nije gledao kao na policajca.«

Napravila je grimasu. »Kako je gledao na njega?«

»Kao na zaposlenika.«

Vrelo crvenilo navrlo joj je na lice. »O čemu dovraga govoriš?«

Samo ju je gledao.

»Hoćeš reći da je bio potkupljen?«

Opet si je natočio. »Više od toga.«

»Što bi to dođavola trebalo značiti?«

Stagger se ogledao po stanu kao da je tu prvi puta. »Usput, ovo je zgodan stan.« Nagnuo je glavu. »Koliko policajaca poznaješ koji u

gotovini mogu kupiti stan u Upper West Sideu?«

»Malen je«, odgovorila je osjećajući obranu u glasu. »Povoljno ga je kupio od tipa kojem je pomogao.«

Stagger se osmjehnuo, ali u tom osmijehu nije bilo zadovoljstva.

»Što pokušavaš reći, Staggere?«

»Ništa. Pokušavam reći ništa.«

»Zašto si posjetio Leburnea u zatvoru?«

»Što ti misliš zašto?«

»Ne znam.«

»Onda daj da ti objasnim. Znao sam da je Leburne ubio tvog oca. Znao sam da je Cozone to naredio. Još uvijek ne shvaćaš?«

»Ne, ne shvaćam.«

Zavrtio je glavom ne vjerujući. »Nisam otišao do Leburnea da prizna stvar«, rekao je. »Otišao sam se osigurati da ne kaže razlog.«

Iskapio je čašu.

»To je suludo«, rekla je Kat, iako je osjetila da joj se trese do pod nogama. »Što je s onim otiskom?«

»Ha?«

»Otiskom pronađenim na mjestu zločina. Provjerio si ga za Suggsa i Rinskyja.«

Zatvorio je oči. »Idem.«

»I dalje lažeš«, rekla je.

»To je bio otisak nekog beskućnika.«

»Sranje.«

»Zaboravi sve, Kat.«

»Cijela tvoja teorija nema smisla«, nastavila je. »Ako je moj otac bio potkupljen, zašto bi ga Cozone ubio?«

»Jer ne bi još dugo to bio.«

»Molim, htio ga je prokazati?«

»Dovoljno sam rekao.«

»Čiji je ono bio otisak?«

»Rekao sam ti. Ničiji.«

Stagger je počeo zamuckivati. BiJa je u pravu kad je pomislila da ga nije vidjela da pije. Ne da ga nije znala. Jednostavno, nije pio. Alkohol ga se brzo primao.

Krenuo je prema vratima. Kat mu se isprijehčila.

»Još uvijek mi nisi sve rekao.«

»Htjela si znati tko ti je ubio oca. Rekao sam ti.«

»Još uvijek mi nisi objasnio što se točno dogodilo.«

»Možda nisam ja taj kojeg bi trebala pitati«, odgovorio je.

»Onda, koga?«

Čudan izraz - malo pijan, malo veseo - pojavio mu se na licu. »Jesi li se ikad upitala zašto ti tate povremeno nije bilo danima?«

Zapanjeno je zastala. Na trenutak je samo stajala, bespomoćno treptala i pokušavala se sabrati. Stagger je to iskoristio, krenuo prema vratima, stavio ruku na kvaku i otvorio ih.

»Što?« uspjela je progovoriti,

»Čula si me. Želiš doći do istine, a glavu guraš u pijesak. Zašto je Henry stalno nestajao? Zašto nitko u kući o tome nije razgovarao?«

Otvorila je usta, zatvorila ih, pokušala ponovo, »Koga vraga to govoriš, Staggeru?«

»Nije na meni da bilo što kažem, Kat. To nećeš čuti. Nisam ja taj s kime bi trebala razgovarati.«

24. POGLAVLJE

Kat je s vlaka podzemne B prešla na vlak E, zatim se nadzemnim vlakom 7 odvezla u Flushing, četvrt u kojoj je nekad stanovala. Išla je avenijom Roosevelt prema bulevaru Parsons, prema svojoj kući, nesvjesna svojih koraka, što se događa na mjestima gdje je netko proveo djetinjstvo. Poznata je svaka stopa. Na Manhattanu je živjela dulje, Upper West Side je na neki način poznavala bolje, ali nikad nije imala ovakav osjećaj. Nije to bio samo osjećaj doma. Bilo je to nešto jače. Ova je četvrt predstavljala dio nje. Kao da se nešto njezine DNK nalazilo u plavim oplatama i bjelkastim fasadama starinskih kuća, u ispucalom pločniku i malim travnjacima. Osjećala je da je, kao u *Zvezdanim stazama*, nestala, ali djelići nje su ostali. Dio nje će zauvijek na Dan zahvalnosti biti kod ujaka Tommyja i tete Eileen, gdje će sjediti za »dječjim stolom« koji je bio stol za ping-pong, umjesto stolnjakom prekriven velikom plahtom. Puricu je uvijek rezao tata, nikome drugome nije bilo dozvoljeno da je dirne. Ujak Tommy je točio pića. Htio je da i djeca popiju malo vina. Krenuo je sa žlicom vina i pomiješao ga sa *Spriteom*. Kako su djeca odrastala, sve više ga je pojačavao, dok nisu došli do dobi u kojoj su otišli od ping-pong stola i stigli do pune čaše vina. Ujak Tommy je otišao u mirovinu nakon trideset i šest godina rada na poslu servisera kućanskih aparata i s tetom Eileen se odselio u Fort Myers na Floridi. Sada je vlasnik kuće jedna korejska obitelj. Srušili su stražnji zid, dogradili jedan dio i sve zidove obložili aluminijem, jer u doba kad su tu živjeli ujak Tommy i teta Eileen, kuća se ljuštila kao da se peruta u krpama.

Ali, nije bilo greške. Katin DNK još je uvijek bio ondje.

Kuće u njezinom bloku su uvijek bile natrpane, ali sa svim silnim nadogradnjama bile su to još i više. TV antene su i dalje bile po krovovima iako su svi prešli na kablovsku ili satelitsku televiziju. Kipovi Djevice Marije - neki kameni, većina plastični - gledali su na malene vrtove. Svako toliko moglo se naići na kuću srušenu sa zemljom s razlogom da prepusti mjesto pretjerano velikom nakaradnom zdanju od svijetle cigle sa zaobljenim prozorima koje je

sličilo na nekog debeljka u pokušaju da se ugura u usku fotelju.

Kad je stigla do svoje stare kuće, zazujao joj je mobitel. Pogledala je i vidjela da je poruku poslao Chaz:

Dobio sam registraciju s kamere na benzinskoj.

Hitro je otpisala: Nešto zanimljivo?

Crni veliki Lincoln registriran na Jamesa Isherwooda, Islip, New York. Čist je. Pošten građanin.

Nije bila iznenađena. To je vjerojatno bilo ime nedužnog vozača limuzine kojeg je unajmio njezin novi ljubavnik. Ponovno slijepa ulica. Još jedan razlog da zaboravi na Danu i Jeffa.

Stražnja vrata s ulazom u kuhinju, kao i uvijek, bila su nezaključana. Zatekla je majku kako za stolom sjedi s tetom Tessie. Na stolu su bili prostrti bonovi za kupovinu i snop igraćih karata. Pepeljara je bila puna opušaka umrljanih ružem. Pet stolica iz njezina djetinjstva i dalje su bile postavljene oko stola. Tatina je imala naslonjače za ruke, nešto kao prijestolje, ostale nisu. Kat je nekad sjedila između dva brata. I oni su otišli iz ovog kraja. Stariji brat, Jimmy, diplomirao je na Sveučilištu Fordham. Sa ženom i troje djece živi u velikoj kričavoj kući u Garden Cityju na Long Islandu, a radi u natrpanoj prostoriji kao trgovac obveznicama. Stotinu puta joj je objašnjavao čime se točno bavi, ali nikad joj nije bilo jasno. Mlađi brat, Farrell, je otišao na UCLA-u i tamo ostao. Navodno snima dokumentarne filmove i zarađuje kao pisac scenarija koji nikad ne postižu uspjeh.

»Dva dana za redom«, rekla je mama. »To mora da je svjetski i olimpijski rekord.«

»Prestani«, prekorila ju je Tessie. »Lijepo je da je ovdje.«

Mama je odmahнула rukom. Tessie je ustala i poljubila je u obraz. »Moram odjuriti. Stiže Brian, a ja mu uvijek napravim moj čuveni sendvič od tunjevine.«

Kat joj je uzvratila poljubac. Sjećala se sendviča od tunjevine kod tete Tessie. Njezina tajna bila je u čipsu. Posipala bi ga po tuni. Ako ne hranjivu vrijednost, davao bi hrskavost i dodatan okus.

Kad su ostale same, mama je upitala: »Hoćeš li kave?«

Pokazala je na, svoju staru kafetijeru. Do nje je stajala limenka s kavom. Kat joj je za posljednji Božić kupila aparat za kavu od nehrđajućeg čelika, ali mama je rekla da nema »pravi okus«, što je u

njezinu slučaju značilo da ga ima. Bila je takva. Bilo što skuplje njoj nije odgovaralo. Ako bi netko kupio bocu vina od dvadeset dolara, ona bi radije pila ono koje košta samo šest. Ako bi na dar dobila čuveni parfem, njoj bi draža bila kopija koju bi kupila u običnom dućanu. Svu odjeću kupovala je u jeftinim dućanima i to isključivo na rasprodaji. To je jednim dijelom bilo zato jer je bila štedljiva. Drugi dio je odavao nešto drugo.

»Ne treba«, odgovorila je Kat.

»Hoćeš da ti napravim sendvič? Znam da se ništa što ja napravim ne može mjeriti s onim od tune tete Tessie, a to je obična tuna iz konzerve, ali imam rezanu puricu.«

»To bi bilo fino.«

»Još uvijek je voliš s bijelim kruhom i majonezom?«

Više ne, ali mama nije imala ništa dijetnog pri ruci. »Naravno, što god.«

Mama se polako ustala radeći od toga predstavu. Primila se za naslon stolice i za stol da si pomogne. Željela je da Kat komentira. Kat je šutjela. Mama je otvorila hladnjak - jedan stari model koji im je ujak Tommy omogućio po nabavnoj cijeni - i izvadila puricu i majonezu.

Kat je razmišljala kako da odigra stvar. Imale su previše toga zajedničkog da bi se služila trikovima ili lukavstvom. Odlučila je krenuti u glavu.

»Kamo je tata odlazio kad je nestajao?«

Mama joj je bila okrenuta leđima kad je postavila to pitanje. Otvarala je ladicu s kruhom. Kat je gledala da vidi njezinu reakciju. Došlo je samo do kratke stanke.

»Prepeći ću ti kruh«, rekla je. »Tako ima bolji okus.«

Kat je čekala.

»I kako to kažeš nestajao? Tvoj tata nije nikad nestajao.«

»Je, nestajao je.«

»Vjerojatno misliš na njegove izlete s dečkima. Odlazili su u lov, tamo u Catskills. Sjećaš se Jacka Kileya? Dragi čovjek. Imao je brvnaru ili neku kućicu, tako nešto. Tata je volio odlaziti ondje.«

»Sjećam se da je otišao jednom. Ali često ga nije bilo.«

»Kako smo dramatični.« Rekla je mama podižući obrvu. »Nestao, ne bi ga bilo. Govoriš kao da ti je tata bio mađioničar.«

»Kamo je odlazio?«

»Upravo sam ti rekla. Zar ne slušaš?«

»U brvnaru Jacka Kileya?«

»Ponekad, sigurno.« Kat je osjetila uzrujanost u njezinu glasu. »Odlazio je i u ribolov s ujakom Tommyjem. Ne sjećam se kamo. Negdje na otočje Nordi Fork. A sjećam se da je odlazio i na golf s nekim dečkima s posla. Na te stvari je odlazio. Odlazio je na izlete s prijateljima.«

»Ne sjećam se da je ikad poveo i tebe.«

»Oh, naravno da je.«

»Kamo?«

»Kakve to sada ima veze? Tata se volio ispuhivati s dečkima. Odlaziti na golf, u ribolov, u lov. Muškarci to vole.«

Mama je čvrsto mazala majonezu, kao da skida staru boju.

»Gdje je odlazio, mama?«

»Rekla sam ti!« povikala je i pao joj je nož. »Dovraga, gledaj što si napravila.«

Kat je ustala da ga podigne.

»Ostani sjediti, mlada gospođice. Ja ću.« Mama je podigla nož, bacila ga u sudoper i uzela drugi. Pet starih čaša iz McDonaldsa iz 1977. s raznim dječjim likovima stajalo je na prozorskoj dasci. Komplet se sastojao od šest. Jednu je razbio Farrell kad mu je bilo sedam godina i kad je u kući bacao frizbi. Godinama kasnije, preko interneta je kupio zamjensku, ali mama ju je odbila staviti uz druge.

»Mama?«

»Što je?« Ponovno se pozabavila sa sendvičem. »Zašto me zaboga sve to sada pitaš? Otac ti je, pokoj mu duši, mrtav skoro dvadeset godina. Koga briga kamo je odlazio?«

»Moram saznati istinu.«

»Zašto? Zašto to prizivaš, osobito sada kad je onaj monstrum koji ga je ubio konačno mrtav? Ostavi to. Završeno je.«

»Je li tata radio za Cozonea?«

»Što?«

»Je li primao mito?«

Za ženu kojoj je trebala pomoć pri ustajanju, mama se sada pokrenula munjevitom brzinom. »Kako se usuđuješ!« Okrenula se i bez imalo ustručavanja pljusnula Kat po lijevom obrazu. Grozan odjek kad se ruka spustila na obraz bio je zvučan, gotovo zaglušujući u tišini

kuhinje. Kat je osjetila da joj suze naviru na oči, ali nije okrenula glavu niti podignula ruku da dotakne crvenilo.

Mamin izraz bio je slomljen. »Oprosti, nisam htjela...«

»Je li radio za Cozonea?«

»Molim te, prestani.«

»Je li time platio stan u New Yorku?«

»Što? Ne, ne. Imao je povoljan ugovor, sjećaš se? Tom čovjeku je spasio život.«

»Kojem čovjeku?«

»Kako misliš, kojem čovjeku?«

»Kojem čovjeku? Kako mu je ime?«

»Otkud se mogu sjetiti?«

»Jer ja znam da je tata kao policajac napravio mnogo dobrih stvari, ali se ne sjećam da je nekom bogatom trgovcu nekretnina spasio život. Ti se sjećaš? Zašto smo jednostavno prihvatile priču. Zašto ga nismo pitale?«

»Nismo pitale«, ponovila je mama. Ponovno je svezala vrpce na pregači, malo prejako povlačeći krajeve. »Misliš na način kako ti pitaš sada? Kao saslušanje? Kao da ti je otac bio nekakav lažljivac? To bi učinila tom čovjeku - tvom ocu? Postavljala bi mu pitanja i u njegovoj vlastitoj kući ga nazvala lažljivcem?«

»Ne mislim to«, rekla je Kat tihim glasom.

»Onda, što misliš? Svi pretjeruju, Kat. To ti je poznato. Osobito muškarci. Dakle, možda tvoj otac nije tom čovjeku spasio život. Možda je samo, ne znam, ulovio provalnika koji ga je opljačkao ili mu pomogao oko kazne za parkiranje. Ne znam. Tvoj otac je rekao da mu je spasio život. Nisam sumnjala u to. Tessien muž, Ed. Hramao je, sjećaš se? Svima je pričao da je to od šrapnela iz rata. Ali u kancelariji je radio zbog vida. Nogu je ozlijedio kad je kao šesnaestogodišnjak pao niz stepenice u podzemnoj. Misliš li da ga je Tessie nazivala lažljivcem svaki puta kad bi ispričao tu priču?«

Donijela je sendvič na stol. Krenula je da će ga prerezati dijagonalno. Njezin brat ga je volio na taj način, ali Kat, koja je uvijek bila protiv, inzistirala je da se sendvič reže tako da ispadnu dva pravokutnika. Mama se, ponovo iz navike, sjetila, prislonila nož i sendvič prerezala na dvije savršene polovine.

»Nikad nisi bila udana«, blago je rekla mama. »Pa onda ne znaš.«

»Ne znam što?«

»Svi mi imamo svoje demone. Ali, muškarci? Njihovi su puno gori. Okolina im govori da su oni vođe, da su veliki i mačo, i da moraju biti snažni i hrabri i puno zarađivati i voditi blještavi život. Ali to im ne uspijeva, zar ne? Pogledaj ljude u susjedstvu. Svi oni previše rade. Vraćaju se u bučne kuće s velikim potrebama. Nešto je uvijek potrgano i treba popraviti. Stalno su u zaostacima s računima. Žene, mi to shvaćamo. Život se svodi na naporan rad. Mi smo naučene da se ne nadamo i da ne želimo previše. Muškarci? Oni nikad ne shvate.«

»Kamo je odlazio, mama?«

Zatvorila je oči. »Pojedi sendvič.«

»Je li obavljao poslove za Cozonea?«

»Možda.« Nakon toga: »Mislím da nije.«

Kat joj je izvukla stolicu da sjedne. Sjela je kao da joj je netko slomio koljena.

»Što je radio«, upitala je Kat.

»Sjećaš se Garyja?«

»Floin muž.«

»Tako je. Odlazio je na konjske utrke, sjećaš se? Gubio je sve što su imali. Flo je satima plakala. Tvoj ujak Tommy, on je previše pio. Svake večeri se vraćao kući, ali rijetko kada prije jedanaest. Svratio bi u *pub* na jednu s nogu i ostao bi satima. Muškarci. Svima im je potrebno nešto takvo. Neki piju. Neki se kockaju. Neki se kurvaju. Neki, oni sretniji, pronalaze crkvu, iako mogu udaviti svojim dvoličnim bezvezarijama. Ali stvar s muškarcima je da im običan život nikad nije dovoljan. Znaš što je moj otac, tvoj djed, znao govoriti?«

Kat je odmahнула glavom.

»Kad bi čovjek imao dovoljno za jesti, želio bi dobiti još jedna usta. Znao je to reći i na prost način, ali to sada neću ponavljati.«

Kat ju je primila za ruku. Pokušala se sjetiti kad je to posljednji puta napravila - zblížiti se s vlastitom majkom - ali nije uspjela.

»Kako je bilo s tatom?«

»Uvijek si mislila da je tata bio onaj koji je želio da se makneš od ovog života. Ali to sam bila ja. Ja sam bila ta koja nije željela da zaglaviš ovdje.«

»Toliko si sve mrzila?«

»Ne. To je bio moj život. To je sve što imam.«

»Ne razumijem.«

Mama joj je stisnula ruku. »Nemoj da se suočavam s onim što mi nije potrebno«, rekla je. »Gotovo je. Prošlost ne možeš promijeniti. Ali gledaj, možeš je uobličiti svojim uspomenama. Ja biram koje ću zadržati, ne biraš mi ih ti.«

Kat je pokušavala ostati blaga. »Mama?«

»Što je?«

»Ovo ne zvuči kao uspomene. Zvuči kao iluzije.«

»Koja je razlika?« Mama se osmjehnula, »I ti si ovdje živjela, Kat.«

Kat se naslonila. »Što?«

»Bila si dijete, naravno, ali pametno dijete, vrlo zrela za svoje godine. Bezuvjetno si voljela svog oca, ali si primjećivala da ga povremeno nema. Prozrela si moje lažne osmjehe i svu onu dragost kad bi se vratio kući. Ali si okretala glavu, je li tako?«

»Sada je ne okrećem.« Kat je ponovno pružila ruku. »Molim te, reci mi kamo je odlazio.«

»Želiš istinu? Ne znam.«

»Ali znaš više nego što mi govoriš.«

»Bio je dobar čovjek, tvoj otac. Brinuo se za tebe i tvoju braću. Učio te što je pravo, a što krivo. Naporno je radio i pobrinuo se da svi dobijete fakultetsko obrazovanje.«

»Jesi li ga voljela?«

Mama se užurbala, isprala je šalicu u sudoperu, vratila majonezu u hladnjak. »Oh, tvoj otac, bio je jako zgodan kad smo se upoznali. Svaka je željela izlaziti s njime.« Pogled joj je postao odsutan. »A ni ja nisam bila za odbaciti.«

»Nisi ni sada.«

Mama se nije osvrnula na tu primjedbu.

»Jesi li ga voljela?«

»Najviše što sam mogla«, rekla je i treptala dok joj odsutnosti nije nestalo iz pogleda, »Ali to nikad nije dovoljno.«

25. POGLAVLJE

Kat se vraćala prema vlaku broj 7. Mora da je završila škola.

Prolazila su djeca spuštenih pogleda s ogromnim ruksacima na leđima. Većina ih se zabavljala svojim pametnim telefonima. Dvije djevojke iz škole St. Francis prošle su u navijačkoj opremi. Na veliko iznenađenje svih koji su je poznavali, Kat se na drugoj godini iskušala kao navijačica. Glavni slogan bio im je: »St. Francis smo mi, i jako ponosni, ako nismo jasni, bit ćemo glasni.« Ponavljale su ga sve glasnije i glasnije sve dok to nije postalo malo priglupo. Sljedeći slogan - nasmijala se kad se sjetila - se izvikivao kad je momčad pogriješila. Brzo bi pljeskale rukama i uzvikivale: »Nema veze, sve je okej, pobijedit ćemo *anyway*.« Prije nekoliko godina Kat je otišla na utakmicu i primijetila da su riječi »pobijedit ćemo *anyway*« promijenili u politički ispravnije »pobjeda je naša«.

Napredak?

Stajala je ispred kuće tete Tessie kad joj je zazvonio mobitel. Bio je to Chaz.

»Jesi dobila moju poruku?«

»O registraciji? Jesam, hvala.«

»Slijepa ulica?«

»Da, mislim da je.«

»Naime«, rekao je Chaz, »ima jedna stvar koja me kopka oko te registracije.«

Kat je zaškiljila prema suncu. »Koja?«

»Registracija se odnosi na obični crni Lincoln. Ne na limuzinu. Znaš li išta o produljenjima?«

»Ne baš, ne.«

»Izrađuju se po narudžbi. Uzme se normalan auto, oljušti se unutrašnjost i zatim ga se doslovno prereže na pola. Zatim se dijelovi odvoje, ubaci se već proizvedeno produljenje, a unutrašnjost opremi barom, televizorom ili već čime.«

Djeca su i dalje na putu iz škole prolazila pokraj nje. Ponovno se u mislima vratila u svoje dane kad je izlazak iz škole značio buku i

galamu. Od ovih nitko nije progovorio ni riječi. Samo su zurili u svoje mobitele.

»U redu«, rekla je Kat, »dakle?«

»Dakle, na registraciji Jamesa Isherwooda nije stajalo produljen.« Mogao je to biti previd, ništa važno. Ali odlučio sam otići malo dalje. Auto nema ni tablice za iznajmljivanje. Ponovno, nije to strašna stvar. Ako je u privatnom vlasništvu, to nije potrebno. Ali ljubavnikovo ime nije Ishervvood. Jesam li u pravu?«

»U pravu si«, odgovorila je.

»Onda sam otišao još malo dalje. Ne ljutiš se, je li tako? Nazvao sam Isherwooda kod kuće.«

»I?«

»Nije ga bilo. Da ne gubimo vrijeme, može? Isherwood živi u Islipu, ali radi za jednu energetska kompaniju sa sjedištem u Dallasu. Često leti u Dallas. I sada je ondje. Zato, vidiš, svoj auto je parkirao na trajnom parkiralištu.«

Po vratu je osjetila prijeteći, hladan drhtaj. »I netko mu je ukrao pločice.«

»Pogodak.«

Amateri krađu aute da bi počinili zločin. Ovo je bilo zbrkano. Ukradeni automobili se istog trena prijavljuju policiji. Ali ako se ukradu registarske pločice, osobito one prednje, iz neke trajne garaže, mogu proći dani ili čak tjedni da se krađa prijavi. Čak i tada, teže je uočiti registarsku pločicu nego cijeli auto. Kad se radi o ukradenom automobilu, može se obratiti pozornost na marku ili određeni model. Kad se radi o pločicama, osobito ako je netko dovoljno mudar da ih ukrade s auta sličnog modela...

Chaz je upitao: »Kat?«

»Moramo saznati sve što možemo o Dani Phelps. Vidi ako možemo odrediti njezinu telefonsku lokaciju. Pročitati zadnje poruke.«

»To nije u našoj nadležnosti. Žive u Connecticutu.«

Otvorila su se ulazna vrata kuće. Pojavila se Tessie.

»Znam«, odgovorila je Kat. »Napravi ovako. Sve što imaš pošalji mailom detektivu Schwartzu u policiju u Greenwichu. Ja ću mu se javiti kasnije.«

Kat je prekinula. Što se dovraga događa. Razmišljala je da nazove Brandona, ali je pomislila da je prerano. Trebala je o svemu razmisliti.

Chaz je bio u pravu - to nije bio njihov slučaj. To je nedvojbeno. Osim toga, imala je vlastitih problema, molim lijepo. Slučaj će proslijediti Joeu Schwartzu i ostati na tome.

Tessie je krenula prema njoj. Kat se vratila u doba kad joj je bilo devet i kad je skrivena iza kuhinjskih vrata slušala Tessie kako plače jer je opet bila trudna. Tessie je jedna od onih koje sve pokrivaju smiješkom. Rodila je osmoro djece u dvanaest godina, u doba kad bi muškarci radije pili iz septičke jame nego da promijene pelene. Sada su joj djeca kao iz neke divovske ruke bila rasuta po cijeloj Americi. Neka su se stalno selila. Obično bi barem jedno ostajalo kod kuće. Tessie nije marila. Nije voljela društvo, niti joj je bilo mrsko. Njezino majčinstvo je prošlo, barem onaj silno naporan dio. Djeca su mogla ostati ili otići. Mogla je povremeno Brianu napraviti sendvič od tune, ali i nije. Nije joj bilo važno.

»Je li sve u redu?« upitala je Tessie.

»Dobro je.«

Tessie je bila sumnjičava. »Hoćeš sjesti sa mnom na minutu?«

»Naravno«, odgovorila je Kat. »Bilo bi mi drago.«

Tessie joj je oduvijek bila najdraža od maminih prijateljica. U vrijeme njezina djetinjstva, usprkos svoj strci i iscrpljenosti, uvijek bi nalazila vremena popričati s njome. Kat se brinula da joj ne predstavlja dodatni teret ili obvezu, ali tijekom vremena je shvatila da to nije bio slučaj, da je Tessie uživala u vremenu koje su provodile zajedno. Tessie je imala problema u komunikaciji s vlastitim kćerima, a Kat ga je, naravno, imala u komunikaciji sa svojom majkom. Netko bi njihovu vezu mogao nazvati osebjnom - da je Tessie trebala biti Katina majka ili slično - ali mnogo vjerojatnije se radilo o tome da nisu bile u srodstvu i da su se mogle opustiti.

Možda su obiteljske veze ipak dovodile do odbojnosti.

Tessienu kuća bila je stara, u tudorskom stilu. Bila je dovoljno prostrana, ali u doba kad je u njoj živjelo desetero, činilo se da se zidovi savijaju pod snažnim naletima. Preko prilaza bila je postavljena ograda. Tessie ju je otvorila kako bi mogle otići u stražnje dvorište u kojem je održavala mali povrtnjak.

»Opet loša godina«, rekla je pokazujući na stabljike rajčice. »Globalno zatopljenje ili nešto što se petlja s mojim planiranjem sadnje.«

Kat je sjela na klupu.

»Hoćeš li nešto popiti?«

»Ne hvala.«

»U redu«, rekla je Tessie šireći ruke. »Reci.«

Kat joj je sve ispričala.

»Mali Willy Cozone«, uz odmahivanje glave rekla je Tessie kad je Kat završila. »Poznato ti je da je odavde, je li tako? Odrastao je gore u ulici Farrington pokraj auto-praonice.«

Kat je kimnula.

»Moj stariji brat Terry i on završili su istu srednju školu. Cozone je bio mršav i slab. U prvom razredu je povratio u kapeli. Pobljuvao se po časnoj sestri usred nastave. Zasmrdio je cijelu prostoriju. Nakon toga su ga djeca počela zafrkavati. Zvali su ga Smrdljivko ili Smradac ili tako nekako. Jako originalno.« Stresla je glavom. »Znaš kako je to prekinuo?«

»Prekinuo što?«

»Zafrkavanje.«

»Ne. Kako?«

»Kad je bio u petom razredu prebio je jednog klinca do smrti. Donio je čekić u školu i razbio mu glavu. Sa šiljatom stranom čekića raskolio mu je lubanju na zatiljku.«

Kat se pokušala suzdržati da ne napravi grimasu. »Nisam to vidjela u njegovu dosjeu.«

»Zapisnici su bili zapečaćeni, ili ga nikad nisu osudili, ne znam. Sve je bilo prilično tajnovito.«

Kat je samo odmahнула glavom.

»Kad bi Cozone bio u blizini, iz kvarta bi nestajali psi i mačke, ako znaš što hoću reći. U smeću bi našli šapu ili slično. To bi bilo to. Znaš da je djelu obitelj izgubio u nasilju.«

»Da«, odvratila je Kat. »I zbog svega toga, hoću reći, zbog toga ne vjerujem da je tata radio za njega.«

»Ja ne znam je li ili nije«, rekla je Tessie.

Počela je raditi po povrtnjaku, privezivati stabljike za štapove.

»A što znaš, Tessie?«

Gledala je jednu rajčicu na stabljici. Bila je i premala i prezelena. Ostavila ju je.

»Bila si tu«, rekla je Kat. »Znala si za tatine odlaske.«

»Da, jesam. Majka ti se pretvarala da je sve u redu. Čak i pred Flo i preda mnom. Lagala je.«

»Znaš li kamo je odlazio?«

»Ne točno. Ne.«

»Ali pretpostavljala si.«

Tessie se prestala zabavljati s rajčicama i uspravila se. »Tu sam u dvojbi.«

»Kakvoj?«

»Očitoj. To se mene ne tiče. To se mene ne tiče. I sve se dogodilo jako davno. Morale bismo poštovati želje tvoje majke.«

Kat je kimnula. »Razumljivo.«

»Hvala ti.«

»Koji je drugi dio dvojbe?«

Tessie je sjela do nje. »Kad je čovjek mlad misli da ima odgovore na sve. Ili je lijevo ili je desno, a ona druga strana je hrpa idiota. To znaš. Kad malo ostari, počinje vidjeti i nijanse. Sada mi je jasno da su istinski idioti oni koji su uvjereni da znaju sve odgovore. Nikad stvari nisu tako jednostavne. Znaš što hoću reći?«

»Znam.«

»Ne kažem da ne postoji pravo ili krivo. Ali hoću reći da ono što je meni pravo, nije pravo nekom drugom. Pričala si da ti majka miješa uspomene s iluzijama. Ali, to je u redu. Na taj način preživljava. Nekome su potrebne iluzije. A nekome, kao tebi, potrebni su odgovori.«

Kat je čekala.

»Trebaš odvagnuti i količinu boli«, nastavila je Tessie.

»Kako to misliš?«

»Ako ti ispričam ono što znam, nanijet ću ti bol. Vjerojatno veliku. Ja te volim. Ne želim ti nanijeti bol.«

Kat je znala da Tessie, za razliku od Flo, pa čak i mame, nije bila sklona melodramatici. Nije to bilo bezazleno upozorenje. »Mogu se nositi«, odgovorila je.

»Sigurna sam da možeš. Osim toga, moram odvagnuti jačinu boli naspram one tupe boli koja te stalno muči jer postavljaš pitanja, a ne dobivaš odgovore. I to je bolno.«

»Još i bolnije, rekla bih«, odgovorila je Kat.

»Slažem se.« Tessie je ispuстила dah. »Postoji još jedan problem,«

»Slušam.

»Moje informacije. Sve se zasnivaju na glasinama. Garyjev prijatelj - sjećaš se Garyja?«

»Floin muž.«

»Tako je. Dakle, Garyjev je prijatelj rekao njemu,. Gary je rekao Flo, a Flo je rekla meni. Dakle, prema svemu što znam, vjerojatno se radi o hrpi gluposti.«

»Ali misliš da nije tako.«

»Točno. Mislim da nije tako. Mislim da se radi o istini.«

Tessie se spremala početi priču.

»U redu je«, rekla je Kat najblažim glasom kojeg je uspjela proizvesti. »Ispričaj mi.«

»Otac ti je imao ljubavnicu.«

Kat je dva puta žmirnula očima. Tessie ju je upozorila da će otkriće biti bolno. Bit će, pretpostavljala je Kat, ali u tom trenutku riječi kao da su klizile po površini, nisu se još probile ispod kože.

Tessie nije skidala pogled s Kat. »Mogla bih reći da to nije nešto strašno - dovraga, kladim se da više od polovice oženjenih muškaraca u ovom gradu ima ljubavnice - ali u ovom slučaju su postojale dvije stvari koje su ga činile različitim.«

Kat je progutala slinu i pokušala srediti misli. »Koje?«

»Sigurna si da nećeš ništa popiti?«

»Neću, teta Tessie, u redu je.« Kat se izravnala i borila se s time. »Zbog čega je slučaj mog oca bio drugačiji?«

»Kao prvo, činilo se da ta veza traje. Otac ti je prilično vremena provodio s njome. Kod većine to je tek jedna noć, jedan sat, u striptiz klubu, možda kratkotrajni flert s kolegicom na poslu. Ovdje to nije bilo tako. Bilo je ozbiljnije. Takve su barem bile priče. Iz tog razloga je nestajao. Vjerojatno su zajedno putovali, ne znam.«

»Mama je znala?«

»Ne znam, dušo.« Zatim: »Da, mislim da je.«

»Zašto ga nije ostavila?«

Tessie se osmjehnula. »I otišla kamo, ljubavi? Majka ti je podizala troje djece. On je bio onaj koji je zarađivao i bio muž. U to vrijeme nismo imale izbora. Osim toga, mama ga je, pa, voljela. I on je volio nju.«

Kat je frknula. »Šališ se, zar ne?«

Tessie je odmahнула glavom. »Vidiš, ti si mlada. Misliš da su stvari jednostavne. I moj Ed je imao ljubavnice. Želiš znati istinu? Nije me bilo briga. Bolje ona nego ja, tako sam razmišljala. Imala sam toliko djece, i stalno sam bila trudna, bila sam sretna da me je ostavljao na miru, ako želiš znati istinu. Kad je čovjek mlad, ne može zamisliti da se tako osjeća, ali tako je.«

Dakle, to je bilo to, razmišljala je Kat. Tata je imao ljubavnicu. Glavom su joj odzvanjali svakojaki osjećaji. Prema iskustvu iz joge, shvatila je osjećaje, ali sada, a obzirom da je morala ostati usredotočena, morala ih se riješiti.

»Ima još nešto«, rekla je Tessie.

Kat je podigla glavu i pogledala je.

»Moraš biti svjesna gdje živimo. Kakvi smo. Kakva su bila vremena.«

»Ne razumijem.«

»Ljubavnica tvog oca«, nastavila je Tessie. »Ponavljam, to je ono što je Garyjev prijatelj rekao. Vidiš, oženjen muškarac s drugom ženom? Nikakvo iznenađenje, je li tako? Nitko se ne bi bunio. Garyjev prijatelj ne bi ni primijetio, osim što je rekao da je ta ljubavnica bila, hm, crna.«

Kat je ponovo trepnula, nije znala kako to objasniti. »Crna? Misliš Afroamerikanka?«

Tessie je kimnula. »Glasine - i ponavljam to su glasine vjerojatno potaknute rasizmom - ali netko je mislio da je bila prostitutka koju je uhitio. Da su se na taj način upoznali ili slično. Ne znam, sumnjam u to.«

Kat se zavrtjelo u glavi. »Je li majka znala?«

»Ja joj nisam rekla, ako me to pitaš.«

»Ne pitam te to.« Zatim se sjetila nečega. »Čekaj, Flo joj je rekla, zar ne?«

Tessie nije ni potvrdila ni opovrgla. Sada je konačno saznala još jednu istinu - zašto Flo i njezina majka nisu razgovarale godinu dana. Flo joj je ispričala za crnu prostitutku, a mama nije htjela ni čuti.

Ali koliko god emocionalno bilo teško - Kat i dalje nije znala što osjeća osim tuge - činilo se nevažnim naspram problema koji je stajao pred njom. Plakati može i kasnije. Za sada, morala je saznati je li bilo što od toga imalo veze s ubojstvom njezina oca.

»Znaš li ime te žene?« upitala je.

»Zapravo, ne.«

Kat se namrštila. »Zapravo?«

»Ostavi to, dušo.«

»Znaš da ne mogu.«

Tessie je svraćala pogled na sve samo ne na Kat. »Gary je rekao da joj je ulično ime bilo Medena.«

»Medena?«

Tessie je slegnula ramenima. »Ne znam je li to istina ili nije.«

»Medena i još?«

»Ne znam.«

Udaralo ju je sa svih strana. Željela se sklopčati i odbaciti sve napade, ali nije si to mogla dozvoliti. »Znaš li što se dogodilo s Medenom nakon ubojstva mog oca?«

»Ne znam«, odvratila je Tessie.

»Je li...«

»To je sve što znam, Kat. Ništa više.« Ponovno se vratila svojim biljkama. »I što ćeš sada napraviti?«

Kat je razmislila. »Nisam sigurna.«

»Sada znaš istinu. Ponekad je to dovoljno.«

»Ponekad«, složila se Kat.

»Ali ne i ovaj puta?«

»Tako nekako.«

»Istina može biti bolja od laži«, nastavila je Tessie. »Ali ti ne skida okove.«

Kat je to bilo jasno. Nije ni očekivala da će se osloboditi okova. Nije očekivala ni da će biti sretnija. Očekivala je...

Što?

Ništa neće izvući iz svega ovoga. Majka će biti povrijeđena. Stagger, koji je sve poduzimao vjerojatno iz odanosti prema njezinu ocu, može biti optužen ako je Monte Leburnea nagovarao da šuti ili promijeni iskaz. Sada je znala istinu. To je bilo dovoljno.

»Hvala ti, teta Tessie.«

»Na čemu?«

»Na onome što si mi rekla.«

»Mislim da ›nema na čemu‹ ovdje ne pristaje«, odgovorila je Tessie saginjući se i podižući lopaticu. Zatim: »Nećeš dignuti ruke od toga,

Kat, je li tako?»

»Ne, neću.«

»Čak ako i naškodi mnogima.«

»Čak ni tada.«

Tessie je kimnula i lopaticu zarila duboko u meku zemlju. »Kasno je, Kat. Mislim da ti je vrijeme da kreneš kući.«

Otkriće je počela prihvaćati dok se podzemnom vozila kući.

Bilo je lako osjećati bijes, osjećati se prevarenom i zgroženom.

Otac joj je bio idol. Shvaćala je, naravno, da nije savršen, ali on je bio taj koji je postavio ljestve i objesio joj mjesec. Zaista je vjerovala u to - da je njezin otac iz garaže izvadio ljestve i samo zbog nje objesio mjesec - ali, naravno, kad je stala i promislila, i to je bila laž.

Ponekad je mislila da otac nestaje zato jer spašava živote, da radi u tajnosti, da obavlja nešto veliko i hrabro. Sada je saznala da je odbacio i užasn timeru djelu obitelj da bi se spetljao s nekom kurvom.

I to bi bio jednostavan put da oslobodi svoje osjećaje - da ih usmjeri prema gađenju, bijesu, izdaji i možda mržnji.

Ali, kao što joj je Tessie dala na znanje, život je rijetko kada jednostavan.

Osjećaj koji ju je obuzeo bila je tuga. Tuga zbog oca koji je kod kuće bio toliko nesretan da je završio živeći u laži. Bila je tu i tuga zbog majke iz toliko očitih razloga, jer je i ona bila prisiljena živjeti u laži, a kad je bolje promislila, možda je tuga bila u tome što je vijesti nisu pogodile toliko koliko je mislila da hoće. Možda je podsvjesno očekivala tako ružne stvari. Možda je u tome ležao razlog za njezine napete odnose s majkom - glupo, podsvjesno vjerovanje da mama na neki način nije učinila sve da usreći tatu i da je zbog toga odlazio, a Kat mislila da se više neće vratiti i da će to biti mamina krivnja.

Pitala se je li i Medena, ako joj je to bilo ime, usrećila njezina oca. U njegovu braku nije bilo strasti. Postojalo je poštovanje i zajedništvo, ali je li otac s tom drugom ženom našao nešto blisko romantičnoj ljubavi? Možda je bio sretan s tom drugom, zabranjenom ženom? Kakav je bio njezin osjećaj prema tome? Treba li biti bijesna ili se osjećati izdanom - ili osjećati izvjesnu radost što je tata pronašao nešto što treba održavati i njegovati?

Željela je otići kući, leći i plakati.

Mobitel joj nije bio u funkciji dok je bila u tunelu podzemne. Imala

je tri propuštena Chazova poziva. Nazvala ga je kad je vlak izašio iz tunela.

»Što se događa?« upitala ga je.

»Zvučiš usrano.«

»Težak dan.«

»Možda bude još teži.«

»Kako to misliš?«

»Imam nešto u vezi onog računa u švicarskoj banci. Mislim da ćeš htjeti pogledati.«

26. POGLAVLJE

Titus se zamorio od posla s prostitucijom.

Svijet je postao opasan, prepreden, a čak i monoton. Kad god bi nešto dobro krenulo, previše njih s pretjerano nasilnim namjerama je imalo naviku uključiti se. Javila bi se mafija i tražila svoj dio. Lijenčine su u tome vidjele lako zarađen novac - iskoristi očajnu ljubavnicu, prisili je na ono što želiš, pokupi lovu. Njegov mentor, Louis Castman, već je odavno nestao, povukao se, smatrao je, na neki otok u Južnom Pacifiku. Internet, koji je tolike maloprodajne i posredničke poslove učinio zastarjelima, obezvrijedio je i posao makroa. Posredništvo između kurve i makroa preko weba, ili preko velikih objedinitelja koji su progutali sitne makroe na način kao što su trgovački lanci progutali male trgovine, postalo je protočnije.

Prostitucija na ulici mu je postala manje važna. Rizici su postajali veći od koristi.

Ali kao i u svakom poslu, kad nešto zastari, vrhunski poduzetnici pronalaze nove putove. Tehnologija je možda naškodila uličnom poslu, ali je preko interneta otvorila nove svjetove. Neko vrijeme Titus je bio jedan od tih objedinitelja, ali postalo mu je suviše monotono, suviše udaljeno, sjediti za kompjutorom i ugovarati susrete i transakcije. Krenuo je dalje i vodio internetske prijekave preko izvjesnih ljudi iz Nigerije. Ne, nije se bavio naivnim mailovima o pomoći onima u dugovima ili onima koji žele pokloniti novac. Kod njega se uvijek radilo o zavodjenju, o seksu, o ljubavi, o njihovom ispreplitanju. Neko vrijeme, njegov najbolji ›romantični trik‹ bio je da se pretvara da je vojnik na službi u Iraku ili Afganistanu. Na društvenim mrežama bi izmišljao imena svojih vojnika i zatim počeo zavoditi neudane žene koje bi upoznao na internetu. Na kraju, s ciljem da se osobno sretnu, bi ›preko volje‹ zatražio malu pomoć kako bi mogao kupiti laptop, ili avionsku kartu ili bi trebao novac za rehabilitaciju nakon ozljede zadobivene u ratu. Kad bi mu hitno zatrebala gotovina, pretvarao bi se da je dobio raspored i da jeftino mora prodati auto i potencijalnim kupcima slao lažnu registraciju i

informacije kako bi na račun treće osobe telefonski izvršili uplatu.

Ipak, s tim prijeverama bilo je problema. Prvo, novac je bio relativno skroman i zahtijevao je mnogo truda. Ljudi su glupi, ali avaj, postajali su sve oprezniji. Drugo, previše amatera je saznalo za to i nagnuli su u posao. Vojno kriminalno istražiteljstvo je počelo izdavati upozorenja i krenulo u ozbiljniju borbu protiv počinitelja. Njegovim partnerima u Zapadnoj Africi to nije predstavljalo problem, ali njemu je lako mogao postati.

Ali, više od toga, i dalje su to bili neznatni prihodi uz n pisano najmanjim mogućim slovom. Kao i svi biznismeni, Titus je tražio načine da se proširi i kapitalizira prihode. Te prijevere su predstavljale korak naprijed od njegovih ranih svodničkih dana, ali koliko velik? Trebao mu je novi izazov - nešto veće, brže, profitabilnije i potpuno sigurno.

Gotovo cijelu životnu ušteđevinu iskoristio je za pokretanje novog pothvata. Ali taj je donosio velike prihode.

Clem Sison, novi vozač, je ušao u kuću. Bio je u Claudeovom crnom odijelu. »Kako mi stoji?«

Malo mu je bilo obješeno preko ramena, ali moglo je proći. »Jasno ti je što moraš napraviti.«

»Da.«

»Bez odstupanja od plana«, rekao je Titus. »Razumiješ?«

»Razumijem, naravno. Dolazi ravno ovamo.«

»Onda idi, ulovi je.«

Chazu je završila smjena, tako da se sastao s Kat u otmjenoj zgradi na uglu Park avenije i 46. ulice. Tu je Kat prije dvije godine bila na jednoj uredskoj zabavi kad je Stacy izlazila s plejbojem u čijem je vlasništvu bila ta zgrada. Plejboj, kojemu je ime bilo Wilson ili Windsor ili neko drugo pretjerano šminkersko, bio je krasan, bogat i zgodan, a sada je, ako su glasine bile točne, skrenuo s uma kao i Howard Hughes i postao pravi pustinjač. Nedavno su neki katovi s uredima u zgradi bili preuređeni u stambene prostore.

Tamo je živio Chaz Fairdoth. Brz, ali razumljiv zaključak - lijepo je biti bogat.

Kad je otvorio vrata košulja mu je bila raskopčana za jedno dugme više nego je morala biti i otkrivala grudne mišiće depilirane poput dječje guze s finim dlačicama. Nasmijao se savršenim zubima i rekao:

»Uđi.«

Ogledala se po stanu. »Vjeruj mi da sam iznenađena.«

»Što?«

Očekivala je mušku jazbinu ili stan tipičnog neženje, ali umjesto toga ugledala je nešto uređeno s gotovo previše stila, u starom drvu, s antikvitetima, tapiserijama i orijentalnim tepisima. Sve je bilo vrijedno i skupo, ali nenametljivo.

»Sve ovo«, rekla je.

»Sviđa ti se?«

»Da.«

»Znam, je li tako? Moja mama je uredila stan s obiteljskim naslijeđem i još koječime. Htio sam ga preurediti, znaš, napraviti ga više prema svom ukusu, ali onda sam shvatio da komadi vole ovakve stvari. U njima izgledam osjećajni i sve to.«

Toliko o iznenađenju.

Chaz je otišao iza pulta i izvadio bocu skupocjenog Macallan viskija starog dvadeset i pet godina. Kat je razrogačila oči.

»Ti piješ viski«, rekao je.

Borila se da ne obliže usne. »Mislim da sada ne bih smjela.«

»Kat?«

»Da?«

»Zuriš u ovu bocu kao što ja zurim u bujne cice.«

Namrštila se. »Bujne?«

Chaz se osmjehnuo savršenim zubima. »Jesi li ikad probala ovog dvadeset i pet godina starog?«

»Jednom sam probala onog od dvadeset i jedne.«

»I?«

»Skoro sam ga zaprosila.«

Chaz je uzeo dvije čaše za viski. »Ovaj košta oko osamsto dolara.« Natočio je i čašu pružio Kat. Kat ju je držala kao da je mali ptić.

»Živjeli.«

Lagano je otpila. Oči su joj se zatvorile. Pitala se je li moguće ovo piti otvorenih očiju.

»Kakav je?« upitao je.

»Mogla bih te ubiti da odnesem bocu kući.«

Chaz se nasmijao. »Mislim da bismo trebali nastaviti s poslom.«

Kat je zamalo stresla glavom i rekla da posao može čekati. Nije

željela slušati o računu u švicarskoj banci. Shvaćanje o tome kakav joj je život bio - kakav je bio život njezinih roditelja - počelo se probijati kroz mentalne blokade. Svaka kuća u svakoj ulici je samo obiteljska fasada. Gledamo je i mislimo da znamo što se unutra događa, ali gotovo nikad nemamo stvarni uvid. Jedno je bilo zavaravati se time. To bi mogla shvatiti. Ali biti unutra, živjeti iza fasade i ne shvatiti nesreću, uništene snove, laži i obmane koje su se odigravale pred njezinim očima, sve to je natjeralo je Kat da poželi sjesti na ovaj divan kožnati trosjed, pijuckati ovo vrhunsko piće i otploviti nekamo drugamo.

»Kat?«

»Slušam.«

»Što se događa između tebe i kapetana Staggera?«

»Bolje ti je da se ne nađeš između toga, Chaz.«

»Vraćaš li se uskoro?«

»Ne znam. To nije važno.«

»Jesi sigurna?«

»Sasvim«, odvratila je Kat. Bilo je vrijeme za promjenu teme. »Mislila sam da si me pozvao zbog računa pod brojem u švicarskoj banci.«

»Jesam, da.«

»Onda?«

Chaz je odložio čašu. »Napravio sam što si tražila. Došao sam do tvoje veze u Ministarstvu financija. Zamolio sam ga samo da broj računa stave na svoj popis praćenja. Usput rečeno, popis je ogroman. Mislim da Porezna uprava pritišće oko tajnih računa, ali Švicarci uzvraćaju. Osim ako ne postoji snažna naznaka da se radi o terorizmu, onda su u priličnom zaostatku i zato mislim da o našem računu još ništa nisu primijetili.«

»Primijetili?«

»Rekla si da je račun nov, je li tako?«

»Tako je. Po svoj prilici Dana ga je nedavno otvorila.«

»Kada točno?«

»Ne znam. Prema onome što je rekao njezin bankar, pretpostavljam da ga je otvorila dva dana prije nego je novac prebacila na njega.«

»Nije moguće«, rekao je Chaz.

»Zašto?«

»Jer je netko već bio izdao izvještaj o sumnjivim radnjama s njim u vezi.«

Kat je odložila čašu. »Kada?«

»Prije tjedan dana.«

»Znaš li što piše u izvještaju?«

»Da je netko iz Massachusettsa na njega prebacio više od tristo tisuća dolara.«

Chaz je otvorio laptop na malom stoliću i počeo tipkati.

»Imaš li ime osobe koja je napravila taj transfer?« upitala je Kat.

»Ne, u izvještaju ga nije bilo.«

»Znaš li tko je izdao nalog za izvještaj?«

»Čovjek po imenu Asghar Chuback. Partner je u investicijskoj firmi pod nazivom Parsons, Chuback, Mitnick i Bushwell, investicije i obveznice. Sjedište im je u Northamptonu u Massachusettsu.«

Chaz je laptop okrenuo prema njoj. Web stranica Parsons, Chuback, Mitnick i Bushwell bila je digitalna inačica finog papira s reljefnim logom - bogatim, otmjenim, iz gornje klase - tako oblikovana da je onima bez prihoda od osam brojki govorila neka krenu dalje.

»Jesi li detektivu Schwartzu ispričao o tome?« upitala je.

»Ne još. Iskreno, nije bio ni najmanje zatečen ukradenom registarskom pločicom.«

Na web stranici su bile poveznice za investicijsko planiranje, trgovinu obveznicama, globalno investiranje. Bilo je puno garancija o privatnosti i diskreciji. »Nikad ih nećemo uspjeti nagovoriti da nam otkriju podatke«, rekla je Kat.

»U krivu si.«

»Kako to?«

»Ja sam mislio isto, ali ipak sam nazvao«, odgovorio je Chaz. »Pristao je. Ugovorio sam ti sastanak.«

»S Chubackom?«

»Da.«

»Kada?«

»Bilo kada večeras. Njegova tajnica je rekla da radi s prekomorskim tržištima i da će ostati cijelu noć. Čudno, ali činilo se da baš želi razgovor. Vožnja traje oko tri sata.« Zatvorio je laptop i ustao.

»Ja vozim.«

Kat se to nije dopalo. Da, vjerovala je Chazu, ali još uvijek mu nije ispričala sve detalje, osobito ne o njezinu osobnom odnosu s Jeffom-Ronom. To je ono što nije željela da se povlači po postaji. Osim toga, iako se možda popravljao, tri sata u autu s njim - s povratkom i šest - bilo je nešto na što još nije bila spremna.

»Sama ću se odvesti«, rekla je. »Ti ostani ovdje u slučaju da nam nešto zatreba.«

Očekivala je protivljenje. Nije ga bilo.

»U redu«, rekao je, »ali brže ćeš stići ako uzmeš moj auto. Dođi. Garaža je iza ugla.«

Martha Paquet odnijela je svoj kovčeg do vrata. Kovčeg je bio star, prethodnik onih na kotačićima, ili je Harold bih suviše škrt, čak i onda. Harold je mrzio putovati, osim dva puta godišnje kad bi sa svojim kompanjonima odlazio na ›krug po Vegasu«. Bilo je to putovanje nakon kojeg bi svi ulizivački namigivali i smijuljili se. Za ta putovanja koristio je skupi mali kovčeg na kotače - samo za njegovu uporabu, govorio je - ali njega i gotovo sve što je u njihovu stanu bilo od neke vrijednosti odnio je više godina prije njihova konačnog razvoda. Nije čekao na sudove. Unajmio je kamion, iz stana uzeo sve što je mogao i rekao joj: »Pokušaj dobiti to natrag, kučko.«

Bilo je to davno.

Martha je pogledala kroz prozor. »Ovo je suludo«, rekla je svojoj sestri Sandi.

»Samo jednom se živi.«

»Da, znam.«

Sandi ju je zagrlila. »I ti to zaslužuješ. Mami i tati bi bilo jako drago.«

Martha je podigla obrvu. »Oh, sumnjam u to.«

Njezini su roditelji bili duboko religiozni ljudi. Nakon godina Haroldova zlostavljanja - nema razloga dublje ulaziti u to - Martha se bila vratila da pomogne tati oko smrtno bolesne mame. Ali kao što često biva, tata, koji je bio zdrav, je prije šest godina iznenada umro od infarkta. Mama je konačno umrla prošle godine. Čvrsto je vjerovala da će s tatom otići u raj - govorila je kako ne može dočekati taj dan - ali to je nije sprječavalo da se bori i tuče, da prolazi kroz bolne terapije kako bi ostala na svom turobnom životu.

Martha je s mamom ostala cijelo vrijeme, u ovoj kući ju je

nje govala i bila joj podrška. Nije joj bilo teško. Nije bilo govora o odlasku u hospicij ili starački dom, niti da se uzme nekoga za pomoć. Majka ne bi htjela ni čuti za tako nešto, a Martha, koja ju je iskreno voljela, ne bi ni pitala.

»Svoj si život dovoljno dugo zapostavila«, podsjetila ju je Sandi. »Trebaš se malo zabaviti.«

Vjerojatno da, mislila je. Bilo je pokušaja ulaska u neke veze nakon rastave, ali njezina je brižna majka, da se ne govori o njezinu vlastitu oprezu nakon Harolda, stala na put. Martha se nikad nije žalila. Nije bila takva. Bila je zadovoljna onime što je imala. Nije tražila niti očekivala više. Ali to ne znači da nije čeznula.

»Samo ti jedna osoba može promijeniti život«, rekla je Sandi. »A to si ti.«

»Točno.«

»Ne možeš krenuti u novo poglavlje života ako stalo čitaš ono zadnje.«

Sandi je svojim aforizmima željela činiti dobro. Svakog petka ih je stavljala na svoju Facebook stranicu, često uz slike cvijeća, divnih zalazaka sunca ili tome slično. Nazivala ih je Sandinim izrekama, iako, naravno, nije napisala ni jednu od njih.

Crna limuzina zaustavila se ispred njihove kuće. Martha je osjetila kako je nešto steže u grlu.

»Oh, Martha, auto je predivan!« kliknula je Sandi.

Martha se nije mogla pomaknuti. Stajala je dok je vozač izlazio i krenuo prema njezinim vratima. Prije mjesec dana, nakon mnogo Sandina nagovaranja, upisala se na internetsku stranicu za upoznavanje. Na njezino iznenađenje, gotovo istog trena je preko interneta počeo flert s jednim divnim čovjekom po imenu Michael Craig. Kad je razmišljala o tome, bilo je to suludo - nije nalikovalo njoj - i izrugivala se cijeloj toj ideji, kako je to infantilno, kako današnja djeca ne bi znala što je stvarna veza čak i da ih ugrize za dupe jer cijelo vrijeme provode pred zaslonima i nikad osobu ne vide licem u lice i bla, bla, bla.

Kako je, dakle, ušla u to?

Iskreno, bilo je prednosti u započinjanju flerta preko interneta. Nije bilo važno kako izgleda (osim na slikama). Kosa joj je mogla biti neuredna, šminka promašena, nešto joj je moglo zapeti u zubima - nije

bilo važno. Mogla se opustiti i ne truditi se suviše. Na licu onog drugog nije mogla vidjeti razočaranje i stalno je mislila da se on samo smješka na ono što kaže ili učini. Ako ne bi uspjelo, nije se trebala brinuti da će ga sresti u dućanu ili trgovačkom centru. Postojala je dovoljna udaljenost da bude ono što jest i da se opusti.

Osjećala je sigurnost u tome.

Na kraju, koliko sve to može postati ozbiljno?

Suspregnula je osmijeh. Veza se zagrijavala - nema razloga ulaziti u detalje - i kretala prema sve određenijim područjima, dok, konačno, Michael Craig nije u jednoj poruci napisao: Prekinimo s time i nađimo se!

Martha Paquet sjećala se kako je sva zarumenjena sjedila za kompjutorom. Kako je samo čeznula za stvarnim kontaktom, za izvjesnom fizičkom intimnošću s čovjekom kakvog je uvijek zamišljala. Predugo je bila usamljena i u strahu, a sada je srela nekoga. Ali, je li bila spremna na sljedeći korak? Svoje ustezanje prenijela je Michaelu. Nije željela riskirati da izgubi sve čega je bilo među njima, ali zatim, kako je on na kraju pun razumijevanja upitao, čega je to bilo među njima?

Ničega, kad se bolje razmisli. Tek nečeg lijepog ali nestvarnog. Ali, ako se osobno upoznaju, ako kemija bude imalo slična onoj na internetu...

Ali što ako ne bude? Pretpostavimo - a to se događa u većini slučajeva - da sve propadne kad se sretnu licem u lice. Pretpostavimo da, kao što je i očekivala da će se dogoditi, završi kao potpuno razočaranje.

Martha je željela odgoditi stvar. Zamolila ga je da bude strpljiv. Odgovorio je da hoće, ali da veze ne funkcioniraju na taj način. Veze ne mogu ostajati na jednoj razini. Ili kreću na bolje ili na lošije. Osjetila je da se Michael polako povlači. Muškarac je, to joj je bilo jasno. Ima svoje potrebe i želje, baš kao i ona.

Zatim, čudno kao što sada može zvučati, Martha je posjetila Facebook stranicu svoje sestre i na njoj ugledala aforizam postavljen uz sliku valova koji se obijaju o obalu:

»Ne žalim za onim što sam napravila. Žalim za onim što nisam napravila kad sam imala priliku.«

Nitko nije bio potpisan ispod aforizma, ali Marthu je pogodilo na

pravo mjesto. Bila je u pravu; veza preko interneta nije stvarna. Možda može poslužiti kao uvod. Može biti snažna. Može donijeti zadovoljstvo i bol, ali u lažnoj stvarnosti ne može se živjeti dugo. Na kraju, to postaje gluma.

Činilo se da se malo toga može izgubiti, a puno dobiti.

Zato, da, dok je stajala na vratima i gledala vozača kako prilazi, bila je i ustrašena i uzbuđena. Bio je još jedan aforizam na Sandinoj stranici o tome kako se treba riskirati i svakodnevno poduzimati ono čega se čovjek boji. Ako je to na bilo koji način predstavljao smisao života, Martha nije proživjela ni jedan trenutak.

Nikad u životu nije bila toliko prestrašena. Nikad se nije osjećala toliko živom.

Sandi ju je zagrlila. Martha je zagrlila nju.

»Volim te«, rekla je Sandi.

»I ja tebe.«

»Želim ti najbolji provod na svijetu, čuješ me?«

Martha je kimnula, bojeći se da ne zaplače. Vozač je zakucao na vrata. Otvorila ih je. Predstavio se kao Miles i uzeo kovčeg.

»Ovuda, gospođo.«

Martha ga je slijedila prema limuzini. Pridružila se i Sandi. Vozač je kovčeg stavio u prtljažnik i otvorio joj vrata. Sandi ju je ponovo zagrlila.

»Zovi me ako bilo što trebaš«, rekla je.

»Hoću.«

»Ako nešto ne bude u redu, ili ako se želiš vratiti...«

»Nazvat ću te, Sandi. Obećavam.«

»Ne, nećeš, jer će ti biti prelijepo.« Sandi su se oči napunile suzama. »Zaslužuješ ovo. Zaslužuješ sreću.«

Martha se borila da ne zaplače. »Vidimo se za dva dana.«

Smjestila se otraga. Vozač je zatvorio vrata. Sjeo je na svoje sjedalo i odvezao je prema novom životu.

27. POGLAVLJE

Chaz je vozio Ferrari 458 Italia, boje za koju je inzistirao da se naziva žarko žutom.

Kat se namrštila. »Zašto nisam iznenađena?«

»Zovem ga Picolovac«, rekao je dodajući joj privjesak sa Supermanom.

»Bolje ime bi bilo Pretjerana Kompenzacija.«

»Ha?«

»Nema veze.«

Tri sata kasnije, kad je ženski glas na GPS-u rekao: »Stigli ste na odredište«, Kat je bila uvjeren da se radi o pogrešci.

Dva puta je provjerila adresu. Mjesto je odgovaralo. Trumbull Road 909, Northampton, Massachusetts. Sjedište, prema web stranici i internetskim žutim stranicama, firme Parsons, Chuback, Mitnick i Bushwell investicije i obveznice.

Kat je parkirala između zalogajnice i salona za uljepšavanje. Očekivala je da će ured nalikovati onome finne Lock-Horne investicije i obveznice iako na razini manjega grada, ali, sa svojim ružičastim vratima i smeđim bršljanom na bijeloj rešetki, više je sličio nekom oronulom viktorijanskom pansionu.

Jedna je stara žena sjedila na trijemu na stolici za ljuljanje. Na nogama je imala vene koje su se mogle mjeriti s cijevima za zalijevanje.

»Mogu li pomoći?« upitala je.

»Došla sam na sastanak s gospodinom Chubackom.«

»Umro je prije četrnaest godina.«

Kat nije znala što bi rekla. »Asghar Chuback?«

»Ah, da Chewie. Rekla si gospodin, ja mislim na njegovog tatu, znaš što mislim? Meni je on samo Chewie.« Morala je malo zaljuljati stolicu da bi ustala. »Dođi za mnom.«

Nakratko je poželjela da je uzela Chaza kao podršku. Stara ju je gospođa uvela kuću i otvorila vrata podruma. Kat nije posegnula za pištoljem, ali je jako dobro znala gdje je i u mislima (kao što je često

činila) je vježbala kako će ga izvući.

»Chewie?«

»Što je mama? Imam posla.«

»Netko ti je došao u posjet.«

»Tko?«

Stara gospođa je pogledala Kat. Kat je viknula: »Detektivka Donovan. Njujorška policija.«

Jedna gromada od čovjeka se dovukla do dna stepenica koje vode u podrum. Rijetka kosa bila mu je stegnuta u kratak repić. Lice mu je bilo široko i znojno. Bio je u širokim kratkim hlačama i majici na kojoj je pisalo KAPETAN TIMA SEKSI PLESA.

»Ali, da. Sidite.«

Stara gospođa je upitala: »Jesi li za Oranginu?«

»Ne, hvala«, odvrtila je Kat spuštajući se niz stepenice. Chaback ju je čekao. Prije nego se rukovao, svoju mesnatu šapu je obrisao o majicu. »Svi me zovu Chewie.«

Bilo mu je trideset, možda trideset i pet, imao je trbuh poput lopte i debele noge nalik na mramorne stupove. U uhu mu je bio zaboden *bluetooth*. Podrum je izgledao kao neki jeftini ured. Bio je sav u drvu, sa slikama klaunova i visokim ormarićima za spise. Radna površina bila je sastavljena od tri stola posložena u obliku slova U, pretrpana zapanjujućom gomilom zaslona i kompjutora. Bile su tu i dvije ogromne kožnate stolice na bijelom podnožju. Njihovi naslonjači za ruke bili su prekriveni šarenom dugmadi.

»Vi ste Asghar Chuback«, rekla je Kat.

»Draže mi je da me zovu Chewie.«

»Stariji partner u Parsons, Chuback, Mitnick i Bushwell?«

»Taj sam.«

Kat se zagledala naokolo. »A tko su Parsons, Mitnick i Bushwell?«

»Tri tipa s kojima sam na petoj godini igrao košarku. Njihova imena samo koristim u nazivu. Zvuči otmjenije, zar ne?«

»Dakle cijela investicijska firma...«

»To sam ja, da. Samo malo.« Kucnuo je po *bluetoothu*. »Da, tako je, ne, Toby, ne bih još prodavao. Jesi li vidio robu u Finskoj? Imaj povjerenja. U redu je, s drugim sam klijentom. Nazvat ću te.«

Kucnuo je po *bluetoothu* i prekinuo.

»Dakle«, upitala je Kat, »je li tajnica s kojom je moj partner

razgovarao bila vaša mama?«

»Ne, i to sam bio ja. Na telefonu imam izmjenjivač glasa. Mogu biti i Parsons i Mitnick i Bushwell, ako klijent želi drugo mišljenje.«

»To nije prijevara?«

»Mislim da nije, ali, želite znati istinu? Svojim klijentima zarađujem toliki novac da ih nije puno briga.« Maknuo je džojstike i igraće konzole s dvije velike stolice. »Sjednite.«

Kat je stala na podnožje i sjela. »Zašto mi ova stolica izgleda poznato?«

»To su stolice kapetana Kirka iz *Zvezdanih staza*. Nažalost, replike. Nisam mogao kupiti originalne. Sviđaju vam se? Hoćete istinu? Nisam baš od *Zvezdanih staza*. Ja sam volio *Battlestar Galactica*, ali ove stolice su prilično udobne, nisu li?«

Kat nije odgovorila. »Vi ste nedavno izdali Izveštaj o sumnjivim radnjama na jednom računu izvjesne švicarske banke, je li to točno?«

»Točno je, ali zašto ste vi došli?«

»Molim?«

»Vi ste iz njujorške policije, je li tako? ISR odlazi u Ured za borbu protiv financijskog kriminala. On spada pod Ministarstvo financija Sjedinjenih država, ne pod Policijsku upravu grada.«

Kat je naslonila ruke pazeći da ne pritisne koje dugme. »Račun se pojavio u jednom slučaju koji istražujem.«

»Na koji način?« upitao je.

»To je nešto o čemu bih voljela porazgovarati.«

»Oh, žao mi je.« Chuback se podigao sa stolice i sišao s podnožja. »Ispratit ću vas.«

»Nismo završili, gospodine Chuback.«

»Chewie«, odvratio je. »I da, mislim da jesmo.«

»Mogla bih sve ovo prijaviti.«

»Izvolite. Ja sam ovlašteni financijski savjetnik povezan s jednom bankarskom institucijom koja je u sklopu Agencije za osiguranje pologa. Nazivati se mogu kako god želim. Izvještaj o sumnjivim radnjama izdao sam zato jer poštujem zakone i zato jer imam nekih dvojbi, ali neću naslijepo izdati svoje klijente ili njihove financijske poslove.«

»Kakvih dvojbi?«

»Žao mi je, detektivko Donovan. Morao bih znati zbog čega ste

ovdje, ili vas zamoliti da odete.«

Kat je razmišljala kako da odigra stvar, ali odrastao čovjek imenom Chewie joj je ostavio malo izbora. »Istražujem jedan slučaj u kojem je netko položio veliku sumu novca na račun pod brojem u švicarskoj banci.«

»A to je isti račun koji sam ja prijavio?« upitao je Chuback.

»Da.«

Ponovno je sjeo i prstima počeo bubnjati po raznobojnim lampicama kapetana Kirka. »Hm.«

»Gledajte, kao što ste sami naglasili, nisam iz Ministarstva financija. Ako vaš klijent pere novac ili izbjegava porez, nije me briga.«

»Što točno istražujete?«

Kat je odlučila biti otvorena. Možda će ga šok učiniti pristupačnijim. »Slučaj nestale žene.«

Chuback je zinuo. »Ne šalite se?«

»Ne.«

»I mislite da je moj klijent uključen na neki način?«

»Sasvim iskreno, nemam indicija Ali ih tražim. Ne tiču me se financijske nepravilnosti. Ako ste spremni štiti klijenta koji je možda uključen u neku vrstu otmice...«

»Otmice?«

»...ili nasilno odvođenje, ne znam...«

»Ne, nisam. Ne šalite se?«

Kat se nagnula. »Molim vas, recite mi sve što znate.«

»Cijela ta stvar«, rekao je »nema smisla.« Pokazao je prema stropu. »Posvuda imam nadzorne kamere. Snimaju sve što kažemo. Želim vašu riječ - a shvaćam da je vaša moć ograničena - da ćete mom klijentu pomoći a ne ga agresivno progoniti.«

Njega. Sada je barem znala kojega je roda. Nije htjela odugovlačiti. Snimke na sudu ionako ne bi ništa značile. »Imate je.«

»Ime mojeg klijenta je Gerard Remington.«

Pretraživala je po sjećanju, ali ime joj nije ništa značilo. »Tko je on?«

»Farmaceutski kemičar.«

I dalje ništa. »Dakle, što se točno dogodilo?«

»Gospodin Remington mi je naložio da većinu s njegova računa

prebacim na taj švicarski račun. Usput, to nije protuzakonito.«

Ponovno govori o protuzakonitosti. »Zašto ste to onda prijavili?«

»Jer bi se ta transakcija mogla ipak smatrati sumnjivom. Gledajte, Gerard mi nije samo klijent. Istovremeno mi je i bratić. Njegova i moja mama - to je gospođa koja vas je uvela - su bile sestre. Njegova majka je davno umrla, tako da smo mu mi uglavnom jedina obitelj. Gerard je malo, čudan, kako se kaže. Da je mlađi netko bi ga okarakterizirao kao autističnog ili da ima Aspergerov sindrom ili nešto slično. Na mnogo načina je genijalan - izvanredan je znanstvenik - ali društveno je neprilagodljiv.« Chubak je raširio ruke i osmjehnuo se. »I da, jasno mi je koliko to čudno zvuči od jednog odraslog muškarca koji živi s majkom i sjedi u stolicama iz *Zvezdanih staza*.«

»I što se dogodilo?«

»Gerard me je nazvao i zatražio da mu novac prebacim na taj račun u Švicarskoj.«

»Je li rekao zašto?«

»Nije.«

»Što je točno rekao?«

»Rekao je da je to njegov novac i da mi ne mora navesti razlog. Još sam malo pritiskao. Rekao mi je da kreće u novi život.«

Osjetila je hladnoću po vratu. »Što ste zaključili?«

Chuback se ponovno počeošao po bradi. »Pomislio sam da je to jako čudno, ali kad se radi o nečijem novcu, čudnost je gotovo pravilo. A imam i fiducijarnu odgovornost prema njemu. Ako zatraži povjerljivost, to moram poštovati.«

»Ali vam se nije svidjelo«, rekla je.

»Ne, nije. To nije bilo slično njemu. Ali nisam puno toga mogao napraviti.«

Kat je vidjela kamo stvar ide. »Naravno, imate fiducijarnu odgovornost i naspram zakona.«

»Točno tako.«

»Zato ste ispunili ISR u nadi da će netko pokrenuti istragu.«

Slegnuo je ramenima, ali Kat je vidjela da je pogodila u metu. »I, dolazite vi.«

»A gdje je Gerard Remington sada?«

»Ne znam. Negdje u inozemstvu,«

Ponovno su joj hladni trnci prošli tijelom. U inozemstvu. Kao i

Dana Phelps.

»Sam?«

Chuback je odmahnuo glavom, okrenuo se i udario po tipkovnici. Svi zasloni su oživjeli i pokazali ono za što je Kat zaključila da su mu čuvari zaslona: bujna žena koja je izgledala kao da je upravo izašla iz pornografskih snova nekog petnaestogodišnjaka, ili, da se ista stvar izrekne na drugi način, to je ona evokativna slika na koju se naiđe gotovo svaki puta kad se otvori internet. Osmijehom je pozivala. Usne su joj bile pune. Grudi su joj bile dovoljno velike da preko njih zatraži financijsku pomoć.

Kat je čekala da pritisne drugi gumb kako bi glupa čuvarica zaslona nestala. Nije dočekala. Pogledala ga je. Chuback je kimnuo.

»Čekajte, hoćete reći da je vaš bratić otišao s njom.«

»Tako je rekao mojoj majci.«

»Šalite se, je li tako?«

»Tako sam rekao. Mislim, Gerard je fini dečko i sve to, ali koka koja ovako izgleda? Daleko od njegove razine. Vidite, moj bratić zna biti jako naivan. Bio sam zabrinut.«

»Zabrinut na koji način?«

»U početku sam pomislio da je bio namamljen. Čitao sam o tipovima koji preko interneta upoznaju djevojke koje ih onda navedu da prenose drogu u Južnu Ameriku ili da naprave neku glupost. Gerard bi bio savršena meta.«

»A više ne mislite tako?«

»Ne znam što bih mislio«, odgovorio je Chuback. »Ali kad je obavio prijenos, rekao mi je da je jako zaljubljen. Da s njom želi krenuti u novi život.«

»A vama to nije zvučalo kao prijevara?«

»Naravno da je, ali što sam mogao napraviti?«

»Prijaviti policiji.«

»I reći što? Moj klijent čudak želi svoj novac prebaciti na račun neke švicarske banke? Dajte. Osim toga, postojala je i financijska tajnost.«

»Zavjetovali ste mu se na tajnost«, rekla je Kat.

»Tako je, a u mom poslu to je kao ispovijed svećeniku.«

Odmahnula je glavom. »I ništa niste poduzeli.«

»Ne ništa«, rekao je. »Predao sam ISR. I sada, ovdje ste vi.«

»Znate li ime te žene?«
»Vanessa i još nešto.«
»Gdje vam bratić živi?«
»Otprilike deset minuta vožnje.«
»Imate li ključ?«
»Mama ga ima.«
»Onda, hajdemo.«

Chuback je otključao vrata i ušao. Kat ga je slijedila gledajući ispred sebe. Kuća Gerarda Remingtona bila je pretjerano uredna, čista i organizirana. Sličila je više na nešto u izlogu - nešto za pokazivanje - nego na kuću u kojoj se živi.

»Što tražite?« upitao je Chuback.

Nekad su se otvarale ladice i ormari. Sada su pretrage često jednostavnije. »Njegov kompjutor.«

Pregledali su radni stol. Ništa. Pretražili su spavaću sobu. Ponovno ništa. Ni ispod kreveta, ni na noćnom stoliću.

»Ima samo laptop«, rekao je Chuback. »Možda ga je uzeo sa sobom.«

Prokletstvo.

Kat je krenula po starim pravilima, to znači, počela je otvarati ladice i ormare. I oni su bili nemoguće uredni. Čarape su bile zamotane, po četiri para u svakom redu, u četiri niza. Sve je bilo složeno. Nije bilo papira, olovaka, sitnog novca, spajalica ili kutija šibica - sve je bilo na svom mjestu.

»Što mislite da se događa?« upitao je Chuback.

Nije željela nagađati. Nije bilo nikakvih dokaza da je počinjen bilo kakav zločin, osim možda kršenja nejasnih monetarnih zakona prebacivanjem novca na inozemni račun. Naravno, bilo je čudnih stvari i radnji koje bi netko mogao nazvati sumnjivima, ali ovog trena, što je mogla s time?

Još uvijek je imala neke veze u FBI-u. Kad bi saznala nešto više, mogla bi njima prepustiti stvar da se malo ozbiljnije pozabave njome, iako, ponovo, što bi našli?

Nešto joj je palo na pamet. »Gospodine Chuback?«

»Zovite me Chewie.«

»U redu, Chewie. Možeš li mi mailom poslati onu Vanessinu sliku?«
Namignuo je. »I ti si u tome?«

»Jako smiješno.«

»Glupo, je li tako? Ali čekaj, bratić mi je«, rekao je kao da to sve objašnjava. »I ja sam uznemiren.«

»Samo mi je pošalji, može?«

Na Gerardovu stolu bila je samo jedna uokvirena fotografija. Crno bijela, snimljena zimi. Podigla ju je i pomnije pogledala.

Chuback je stao iza nje. »Mali dječak je Gerard. A ovo mu je otac. Umro je kad je Gerardu bilo osam. Mislim da su voljeli odlaziti na ribolov na ledu ili sično.«

Obojica su bili u parkama i s velikim krznenim šubarama. Tlo je bilo prekriveno snijegom. Mali Gerard držao je ribu a na licu mu se razvukao širok osmijeh.

»Želiš čuti nešto čudno?« upitao je Chuback. »Mislim da nikad nisam vidio Gerarda da se ovako smije.«

Kat je odložila fotografiju i ponovno počela pretraživati ladice. U donjoj su bili dosjei, i oni uredno naslovljeni rukopisom koji je mogao zamijeniti kompjutorska slova. Našla je račune njegove Visa kartice i izvadila najnoviji.

»Što tražiš?« upitao je Chuback.

Počela je pregledavati račun. Prvi trošak koji je upao u oči bio je na 1,458 dolara za JetBlue Airways. S računa se nije moglo zaključiti kada i kamo je namjeravao putovati, ali to je vrlo lako mogla saznati. Fotografirala je račun i mailom ga poslala Chazu. On ga je mogao provjeriti. JetBlue, Kat je znala, nije nudio prijevoz u prvoj klasi, tako da je novac vjerojatno bio uplaćen za dvije povratne karte.

Za Gerarda i njegovu sisatu Vanessu?

Ostali izdaci s računa činili su se urednima. Bila je tu kablovska televizija, njegov mobitel (taj podatak bi joj mogao zatrebati), struja, plin i uobičajene stvari. Već se spremala račun vratiti u ladicu kad je na njegovu dnu ugledala nešto.

Iznos uplaćen na kompaniju pod imenom Usluge TMB.

To joj se nije učinilo čudnim. Vjerojatno ne bi obratila pozornost da se nije radilo o iznosu.

5,74 dolara.

A tada je razmislila o nazivu. TMB. Treba preokrenuti raspored slova. TMB postaje BMT. Kako oprezno.

BMT naplaćuje 5,74 dolara.

Kao i Dana Phelps, kao i Jeff Rynes, kao i sama Kat Donovan, Gerard Remington je koristio ›Tisibašmojtip.com‹.

Kad je ponovo sjela u žarko žuti Ferrari, nazvala je Brandona Phelpsa.

Javio se nesigurnim glasom. »Halo?«

»Kako si Brandone?«

»Dobro sam.«

»Treba mi usluga.«

»Gdje si?«

»Vozim se natrag iz Massachusettsa.«

»Što se događa?«

»Reći ću ti uskoro. Ali sada ti šaljem fotografiju jedne prilično kršne žene.«

»Ha?«

»U bikiniju je. Vidjet ćeš. Sjećaš se one pretrage fotografija koje si obavio s Jeffom?«

»Da.«

»Molim te da isto napraviš s njezinom slikom. Provjeri je li negdje na internetu. Treba mi ime, adresa, sve što možeš saznati o njoj.«

»U redu«, odgovorio je polako. Zatim: »To nema nikakve veze s mojom majkom, zar ne?«

»Moglo bi imati.«

»Na koji način?«

»To je duga priča.«

»Jer ako i dalje tražiš moju majku, mislim da bi trebala prestati.«

To ju je iznenadilo. »Zašto?«

»Nazvala me je.«

»Tvoja majka?«

»Da.«

Kat je Ferrari zaustavila na pločniku. »Kada?«

»Prije sat vremena.«

»Što je rekla?«

»Rekla je da je tek dobila pristup e-mailovima i da je pročitala sve moje mailove i da je sve u redu. Rekla je da se prestanem brinuti, da je zaista sretna i da možda ostane koji dan duže.«

»Što si ti odgovorio?«

»Upitao sam je za prijenos novca.«

»Što je odgovorila?«

»Malo se naljutila. Rekla je da je to osobna stvar i da nemam prava petljati se u njezine stvari.«

»Jesi li joj rekao da si otišao na policiju?«

»Ispričao sam joj o detektivu Schwartzu. Mislim da ga je nakon toga nazvala. O tebi joj nisam ništa rekao.«

Kat nije znala što bi rekla.

»Kat?«

»Da?«

»Rekla je da će se uskoro vratiti i da ima veliko iznenađenje za mene. Znaš li o čemu se radi?«

»Možda.«

»Ima li to kakve veze s tvojim bivšim zaručnikom?«

»Možda.«

»Mama mi je rekla neka sve zaboravim. Mislim da možda ono što radi s novcem nije sasvim legalno i da će je ispitivanje oko toga dovesti u neprilike.«

Kat je sjedila u autu i mrštila se. Što sada? I prije je postojalo sasvim malo dokaza o prekršajnim radnjama. A sada, kad je Dana Phelps nazvala sina i vjerojatno detektiva Schwartza, doslovno nije postojalo ništa. Postojala je samo čudesna teorija zavjere koju je smislila detektivka njujorške policije koju je nedavno njezin pretpostavljeni poslao na odmor jer je, hajdemo reći, iznijela još jednu čudnu i paranoičnu teoriju zavjere.

»Kat?«

»Hoćeš li mi napraviti tu pretragu slika, Brandone? To je sve što sada trebam. Pretraži.«

Malo je oklijevao. »Da, u redu.«

Imala je drugi poziv tako da ga je na brzinu pozdravila i javila se.

Stacy je upitala: »Gdje si?«

»U Massachusettsu, ali vraćam se kući. Zašto?«

»Našla sam Jeffa Raynesa.«

28. POGLAVLJE

Titus je ležao na travi i gledao u divno noćno nebo. Prije nego se preselio na ovu farmu, nekako je vjerovao da zvijezde i sazviježđa pripadaju bajkama. Pitao se da li zvijezda jednostavno nema u velikom gradu ili se nikad nije potrudio leći na ovakav način i sklopljenih ruku ispod glave gledati u nebo. Na internetu je našao kartu sazviježđa i isprintao je. Malo kasnije, donijet će je. Trenutačno mu nije bila potrebna.

Dana Phelps je ponovno bila u sanduku.

Bila je čvršća od većine, ali u konačnici, kad laži, izvrtanja, prijetnje i zbunjivanja ne osiguraju suradnju, sve što je morao napraviti bilo je pokazati sliku djeteta i roditelj bi se slomio.

Dana je nazvala. Na kraju, svatko to napravi. Bio je jedan koji je pokušao upozoriti onoga s druge strane. Titus ga je istog trena prekinuo. Razmišljao je da ga odmah ubije, ali umjesto toga dao je Reynaldou da se kratkom amiškom pilom pozabavi s njime u sjenari. Oštrica je bila tupa, ali to je Reynaldou pružilo još veći užitak. Tri dana kasnije, Reynaldo ga je vratio. Čovjek je na koljenima preklinjao da surađuje. Htio je sklopiti ruke kao da moli, ali nije imao prstiju.

I tako to ide.

Titus je začuo korake. Pogled je zadržao na zvijezdama dok se Reynaldo nije nadvio nad njim.

»Je li sve u redu s novim dolaskom?« Titus je upitao.

»Da. U sanduku je.«

»Je li donijela svoj laptop?«

»Ne.«

Nije bilo čudno. Martha Paquet je bila zatvorenija od ostalih. Njezin dolazak na farmu nije bio zamišljen kao tjedan odmora na nekom mirnom mjestu s toplom klimom. Slomili su je nečim prihvatljivijim - dvije noći u skromnom hotelu u Epharti u Pennsylvaniji. U početku je izgledalo da Martha neće zagristi - nije važno, skine se mamac i ide se dalje - ali na kraju je pristala.

Da je imala svoj laptop bilo bi korisnije. Mnogi na njima imaju

ispisane svoje živote. Dmitrij je mogao ući u njega i pronaći bankovne račune i lozinke. Provjerili bi njezin pametni telefon, ali nije volio da bude predugo uključen - jer iako ne zvuči vjerojatno, uključeni telefon je moguće slijediti. Zbog toga, ne samo da je oduzimao telefone, nego je vadio i baterije.

Sljedeća poteškoća, naravno, bila je da je imao manje vremena raditi s njom. Nije imala širu obitelj, jedino sestru koja ju je ohrabivala da iskoristi priliku. Sestra bi možda progutala da je Martha zaželjela ostati još koji dan, ali ipak se trebalo malo požuriti.

Kad bi stigle na farmu ponekad bi ih Titus u podzemnom sanduku držao zaključane satima, čak i danima. To ih je smekšavalo. Ali u drugim slučajevima - a tu je još uvijek eksperimentirao - bilo je najbolje krenuti odmah i iskoristiti šok u svoju korist. Prije osam sati Martha Paquet napustila je kuću vjerujući da odlazi pronaći pravu ljubav. Od tada je bila zaključana u automobilu, dobila batine kad bi izmaknula kontroli, svukli su joj odjeću i bacili u mračan sanduk.

Beznađe je mnogo jače kad započinje s nadom. Razmislite: Ako želite da neka stvar tvrdo sleti i da se pri tome razbije, prvo je morate podignuti što je više moguće. Jednostavnije rečeno, da bi nade nestalo, prvo mora postojati.

Titus je ustao vještom kretnjom. »Pošalji je po stazi.«

Vratio se u kuću. Dmitrij ga je čekao. Imao je uključen kompjutor. Dmitrij je bio kompjutorski stručnjak, ali u ovom poslu njegovo znanje nije bilo od velike pomoći. Bilo je na Titusu da dobije brojeve računa, e-mail adrese, lozinke - sve moguće informacije. Kad se to dogodilo, trebalo ih je samo posložiti na pravo mjesto.

Reynaldo sada izvlači Marthu iz sanduka. Naredit će joj da se opere ispod gumene cijevi i da odjene radno odijelo. Titus je provjerio vrijeme. Imao je još oko deset minuta. U kuhinji je uzeo zalogajčić - volio je rižine krekerne s maslacem od badema - i pristavio lonac s vrelom vodom.

Bilo je nekoliko načina na koje je Titus cijedio svoje ›goste«. U većini slučajeva pokušavao je stvar obaviti polako tako da, da ostanemo metaforični, nitko pod vez ne stigne prerano. Prvih nekoliko dana natjerao bi ih da svote blizu deset tisuća dolara prebace na razne račune koje je otvorio u inozemstvu. Čim bi neki novac sjeo, Titus bi ga prebacio na drugi račun, zatim dalje na novi i tako redom.

Ukratko, time je trag novca bilo nemoguće slijediti.

Kao i u stara vremena dok je gledao djevojku koja izlazi iz autobusa na stanici Porth Authority, znao je da je strpljenje ključna stvar. Trebalo je čekati, neke mete propustiti kako bi se našle one odgovarajuće. U poslu s autobusima, Titus se nadao da će tjedno naići na jednu ili dvije potencijalne žrtve. Ali internet je otvorio beskonačne mogućnosti. Loviti je mogao iz trajnog izvora kojeg su predstavljale razne stranice za upoznavanje. Mnoge žrtve su odmah bile procijenjene kao bezvrijedne, ali to nije smetalo jer ih je još uvijek ostalo mnogo. Trebalo je vremena. Trebalo je strpljenja. Želio se uvjeriti da žrtve nemaju veliku obitelj. Htio se uvjeriti da neće biti mnogo onih kojima će nedostajati. Htio se uvjeriti da imaju odgovarajuća sredstva kako bi se poduhvat isplatio.

Ponekad bi žrtva zagrizla. Ponekad ne bi. *C'est la vie.*

Uzmimo Marthin primjer. Nedavno je naslijedila novac od pokojne majke. O Michaelu Craigu ispričala je samo svojoj sestri.

S obzirom da će se njihov susret dogoditi preko vikenda, nije čak bilo razloga da obavijesti svoje šefove u firmi. To će se, naravno, morati promijeniti, ali kad Titus dobije njezinu e-mail adresu, bit će lako da ›Martha‹ svog poslodavca izvijesti da je uzela nekoliko slobodnih dana. S Gerardom Remingtonom bilo je još lakše. On je planirao desetodnevni odmor i medeni mjesec s Vanessom. Farmaceutskoj firmi je dao do znanja da uzima nekoliko dana svog nagomilanog godišnjeg odmora. Gerard je bio dugogodišnji neženja i praktički nije imao obitelji. Lako mu je bilo objasniti potrebu da prebaci svoj pozamašan novac, a dok je njegov financijski savjetnik postavljao mnoga pitanja, s njime nije bilo ozbiljnih problema.

Kad bi se stvar obavila - kad bi Titus od Gerarda ili neke druge žrtve izvukao sve što bi mogao - postajale su mu beskorisne. Bile su poput kore upravo pojedene naranče. Naravno da ih nije mogao pustiti. Bilo bi suviše riskantno. Najsigurnije i najčišće rješenje? Napraviti da osoba zauvijek nestane. Kako?

Metak u glavu i jama u šumi.

Živa osoba ostavlja mnogo tragova. Mrtvo tijelo ostavlja ih malo. Ali kad osoba jednostavno nestane, kad je vjerojatno živa i u potrazi za zadovoljstvima, ne ostavlja praktično nikakve tragove. Nema ničega što bi, osobito ne prezaposleni organi gonjenja, mogli

istraživati.

Eventualno, mogli bi se pitati i brinuti članovi obitelji. Nakon tjedana ili mjeseci mogli bi slučaj prijaviti vlastima. Vlasti bi istraživale, ali konačno, te »nestale« osobe bile su odrasle i same su pristale, tvrdile su da žele krenuti ispočetka.

Nije bilo znakova nečega nezakonitog. Odrasle osobe u pitanju su dale razumno objašnjenje za svoj navodni nestanak - bile su jadne i usamljene, zaljubile su se i željele započeti novi život.

Tko ne bi povjerovao takvim snovima?

U rijetkim slučajevima kad netko u to ne bi povjerovao - kad bi neki nadobudni policajac ili član obitelji poželio dublje istraživati - što bi našao? Trag je bio tjednima star. Nikad ne bi doveo do amiške farme u ruralnoj Pennsylvaniji koja je i dalje bila upisana, na Marka Kadisona, amiškog farmera koji je posjed prodao za gotovinu.

Titus je stajao na vratima. U mraku je sa svoje lijeve strane spazio poznate kretnje. Nekoliko sekundi kasnije u vidokrug se dovukla Martha.

Titus je uvijek bio oprezan. Njegov tim je bio malen i dobro plaćen. Nisu griješili. A kad bi pogreška bila napravljena, kao ona Claudeova idiotska sitna pohlepa na bankomatu, Titus bi prekinuo sve veze i riješio se prijetnje. Možda je to bilo okrutno, ali svi koji su s njime radili od prvog dana su znali pravila.

Martha je napravila još jedan korak. Titus se prijazno osmjehnuo i dao joj znak da ga slijedi u kuću. Krenula je prema trijemu, obuhvatila se rukama drhteći ili od hladnoće ili od straha, ali vjerojatno od otrovne kombinacije jednog i drugog. Kosa joj je bila mokra. U očima joj je bio pogled koji je Titus vidio već mnogo puta - oči su joj djelovale kao dvije razbijene špekule.

Sjeo je u veliku fotelju. Dmitrij je sjedio za svojim kompjutorom, kao i uvijek s pletenom kapom na glavi i u šarenoj afričkoj košulji.

»Moje ime je Titus«, rekao je umirujućim tonom nakon što je ušla. »Molim te, sjedni.«

Sjela je. U tom trenutku mnogi od njih su počeli postavljati pitanja. Neki, kao Gerard, su vjerovali da je njihova nova ljubav još uvijek tu negdje. Titus se time, naravno, okoristio. Gerard je odbijao suradnju sve dok mu Titus nije zaprijetio da će nautiti Vanessi. Drugi su odmah shvatili o čemu je riječ.

To je bio slučaj i s Marthom Paquet.

Titus je pogledao prema Dmitriju. »Spreman?«

Dmitrij je namjestio svoje šarene naočale i kimnuo glavom.

»Imamo neka pitanja za tebe, Martha. Ti ćeš odgovoriti na njih.«

Suza joj je sišla niz obraz.

»Znamo tvoju e-mail adresu. Dovoljno često si pisala Michaelu Craigu. Koja je lozinka računa?«

Martha je šutjela.

Titus je govorio mirno i odmjereno. Nije bilo potrebe vikati. »Reći ćeš nam, Martha. To je samo pitanje vremena. Neke ljude u sanduku držimo satima ili danima, čak i tjednima. Za neke upalimo štednjak i držimo im ruku na ploči dok miris ne postane nepodnošljiv. Ne volim to raditi. Ako na osobi ostavimo suviše ožiljaka, to znači da ćemo se u konačnici morati riješiti dokaza. Razumiješ?«

Martha je i dalje šutjela.

Titus se podigao i krenuo prema njoj. »Većini - a ovo smo radili dosta puta - je jasno što će se dogoditi. Opljačkat ćemo te. Ako surađuješ, kući ćeš se vratiti nešto siromašnija, ali savršenog zdravlja. Nastavit ćeš živjeti svoj život kao da se ništa nije dogodilo.«

Sjeo je na naslon za ruke njezine fotelje. Martha je treptala i tresla se.

»U stvari«, nastavio je Titus, »pred tri mjeseca ovo smo radili s nekim koga poznaš. Neću reći ime jer to je dio dogovora. Ali ako dobro razmisliš možda ćeš se sjetiti. Svima je govorila da je otišla za vikend, ali je, ustvari, bila ovdje. Sve informacije koje su nam bile potrebne dala je bez okolišanja i zatim smo je poslali kući.«

To je gotovo uvijek uspijevalo. Titus je pokušao ne osmjehnuti se kad je vidio da su se kotačići u njezinoj glavi počeli okretati. Naravno, to je bila laž. Nitko nikad nije napustio farmu. Ali ponovno, nije se radilo samo o tome da se nekoga do kraja slomi. Trebalo mu je ostaviti nadu.

»Martha?«

Ruku je nježno stavio na njezinu. Zamalo je vrisnula.

»Koja ti je lozinka na e-mailu?« upitao ju je uz osmijeh.

I Martha mu je rekla.

29. POGLAVLJE

Sobzirom da je ionako morala vratiti Picolovca, dogovorila se sa Stacy da se nađu u predvorju zgrade Lock-Horne. Stacy je bila u crnoj dolčeviti, posprejanim trapericama i kaubojskim čizmama. Kosa joj je padala u idealnim raščupanim valovima, kao da je upravo izašla iz kreveta, stresla glavom i voila, savršenstvo.

Da je Kat nije voljela, silno bi je mrzila.

Bila je skoro ponoć. Dvije žene, jedna sitna i ljupka, druga velika i napadno odjevena izašle su iz dizala. Osim njih, jedina osoba u predvorju bio je zaštitar.

»Gdje ćemo razgovarati?« upitala je Kat »Dođi za mnom.«

Stacy je svoju iskaznicu pokazala zaštitaru koji je pokazao na dizalo s lijeve strane. Unutrašnjost je bila u baršunu s tapeciranim klupama. Nije bilo dugmadi. Nije bilo svjetala koja bi im otkrila kojem se katu približavaju. Kat ju je upitno pogledala. Stacy je slegnula ramenima.

Dizalo se zaustavilo - Kat nije znala na kojem katu - i izašle su na otvoren prostor gdje se trguje dionicama. Deseci, možda stotine stolova bilo je poredano u savršenom redu. Svjetla su bila pogašena, ali su zasloni kompjutera davali dovoljno rasvjete da cijeli prostor izgleda zlokobno.

»Što ćemo ovdje?« prošaptala je Kat.

Stacy je krenula niz prolaz. »Ne moraš šaptati. Same smo.«

Stala je pred kodirana vrata. Utipkala je šifru i vrata su se otvorila uz zvučan klik. Kat je ušla. Bio je to ured u uglu s lijepim pogledom na Park aveniju. Stacy je upalila svjetlo. Bio je opremljen u ranom američkom elitističkom stilu. Ispod masivnih tamno-crvenih kožnatih fotelja sa zlatnim nitnama bio je šumsko-zeleni orijentalni tepih. Na oplati od tamnog drva visjele su slike s prizorima iz lova na lisice. Skupi radni stol bio je od pune hrastovine. Do njega je stajao starinski globus.

»Netko ima ozbiljnu lovu«, rekla je Kat.

»Moj prijatelj čiji je ovo ured.«

Čeznutljiv izraz javio joj se na licu. Mediji su kratko vrijeme nagađali neke stvari oko glavnog direktora u firmi Lock-Horne investicije i obveznice, ali kao i sve priče, prestale su kad više nije bilo ničega da ih podgrijava.

»Što se točno dogodilo s njime?« upitala je Kat.

»Jednostavno se« - raširila je ruke i slegnula ramenima - »povukao, koliko znam.«

»Živčani slom?«

Stacy se čudno osmjehnula. »Ne bih rekla.«

»Onda, što?«

»Ne znam. Njegovi su poslovi zauzimali šest katova. Kad je otišao i uz ostale otkaze, spao je na četiri.«

Kat je shvatila da previše pita, ali je ipak nastavila. »Stalo ti je do njega.«

»Da. Ali nam nije bilo suđeno.«

»Zašto?«

»Bio je zgodan, bogat, šarmantan, romantičan, odličan ljubavnik.«

»Čujem *ali*.«

»Ali se ne može doprijeti do njega. Ni jedna žena ne može.«

»Ali, dolaziš ti.«

»Nakon što smo on i ja, ha, bili zajedno, moje ime je stavio na popis.«

»Popis?«

»Komplicirano je. Jednom kad se žena nađe na njemu, ima pristup izvjesnim prostorima ukoliko žele biti sami, ili tome slično.«

»Šališ se.«

»Ne.«

»Koliko žena misliš da je na tom popisu?«

»Ne znam«, odgovorila je Stacy. »Ali mislim da ih ima poprilično.«

»Zvuči mi kao da je malo lud.«

Stacy je odmahнула glavom. »Evo te opet.«

»Molim?«

»Procjenjuješ ljude bez da ih poznaješ.«

»Nemam taj običaj.«

»Da, imaš«, rekla je Stacy. »Kakav je bio tvoj prvi dojam o meni?«

Praznoglava glupača, pomislila je Kat. »Dobro, a kakav je bio tvoj prvi dojam o meni?«

»Pomislila sam da si u redu i da si pametna«, odgovorila je Stacy.

»Bila si u pravu.«

»Kat?«

»Da?«

»Sve me ovo pitaš jer s nečim odugovlačiš.«

»A ti odgovaraš jer i sama odugovlačiš.«

»'louche«, rekla je Stacy.

»Dakle, gdje je Jeff?«

»Jako blizu, u Montauku.«

Kat je srce zaigralo kao da ga je netko udario. »Na Long Islandu?«

»Je li ti poznat neki drugi Montauk?« A zatim, blažim glasom:
»Dobro bi ti došlo piće.«

Kat je odagnala uspomene. »Ne treba.«

Stacy je otišla do starinskog globusa, podignula je dršku i otkrila kristalnu bocu sa čašama za konjak. »Piješ li konjak?«

»Ne baš.«

»On pije samo najbolje stvari.«

»Nisam sigurna da će mi prijati njegov skupi konjak.«

Ponovno joj se sjetan osmijeh - Stacy je zaista bila privržena tom tipu - navukao na lice. »Bio bi jako razočaran da sazna da smo bile ovdje i da nismo ništa popile.«

»Onda, natoči.«

Stacy je natočila. Kat je otpila i jedva se suzdržala da ne zine od oduševljenja. Konjak je imao okus božanskog pića.

»Onda?« upitala je Stacy.

»Ovo je nešto najbliže orgazmu kojeg sam doživjela u tekućem obliku.«

Stacy se nasmijala. Kat se nikad nije smatrala materijalistkinjom ili nekim tko se oduševljava skupim okusima, ali izbor između Macallana starog 25 godina i ovog konjaka joj je te noći definitivno promijenio mišljenje, barem što se alkohola tiče.

»Jesi dobro?« upitala ju je.

»Sasvim.«

»Kad sam spomenula Montauk...«

»Jednom smo bili ondje«, brzo je odvratila Kat, »u Amagansettu, ne u Montauku, bilo nam je divno, sada me je to prošlo, idemo dalje.«

»Dobro«, rekla je Stacy. »Evo o čemu se radi. Prije osamnaest

godina Jeff Raynes odlazi iz New Yorka i seli se u Cincinnati. Poznato nam je da je upao u gužvu u baru Longsworth.«

»Sjećam ga se. Jednom me je odveo tamo. Prije toga, to je bila vatrogasna postaja.«

»Oho, krasna priča«, rekla je Stacy.

»Je li to bilo sarkastično?«

»Da, bilo je. Mogu li nastaviti?«

»Molim te.«

»Jeff je bio uhićen, ali je priznao prekršaj i platio kaznu. Ništa značajno. Ali tu su stvari postale malo zamršenije.«

Kat je ponovno otpila. Smeđa tekućina zagrijala joj je grlo.

»Nakon te izjave nema apsolutno nikakvog znaka o Jeffu Raynesu. Što god ga je natjeralo da promijeni ime, moralo je biti u vezi s tučnjavom.«

»S kim se potukao?«

»Kime.«

»Prestani.«

»Oprosti. Te noći bila su uhićena još dvojica. Mislim da su bili prijatelji. Zajedno odrasli u Anderson Townshipu. I oni su priznali prekršaj i platili kaznu. Prema izvješću o uhićenju, sva trojica su bila pijana. Počelo je tako da je jedan od njih postao grub prema svojoj djevojci. Možda ju je jako stisnuo za ruku; izvještaj je tu malo nejasan. Kako bilo, tu je upao Jeff i rekao mu da prestane.«

»Kako viteški«, rekla je Kat.

»Da te citiram, ›Je li to bilo sarkastično?‹«

»Mislim da je, da.«

»Jer zvuči malo ogorčeno.«

»Koja je razlika?«

»Imaš pravo. Kako bilo, Jeff upada da zaštiti djevojku. Njezin pijani dečko, koji je i prije bio privođen zbog sličnih stvari, odvratio mu je onim poznatim pogledom, gledaj svoja posla, ili... Jeff je odvratio da će gledati svoja posla ako damu ostavi na miru. Znaš kako to već ide.«

Znala je. Njezina prethodna primjedba možda je bila sarkastična ili ogorčena, ali viteštvo na krivom mjestu često vodi u neprilike. »Dakle, tko je prvi počeo?«

»Navodno, njezin pijani dečko. Ali Jeff je po svoj prilici žestoko reagirao. Tipu je slomio sljepoočnicu i dva rebra. Jesi iznenađena?«

»Ne previše«, odvrátila je Kat. »Je li bilo tužbi?«

»Nije. Ali malo nakon toga Jeff Raynes daje otkaz na poslu - radio je u *The Cincinnati Postu* - i više se puno nije čulo o njemu. Dvije godine kasnije, nailazim na Rona Kochmana u popisu autora članaka u nečemu što se zove časopis *Vibe*.«

»A sada živi u Montauku?«

»Sve ukazuje na to. Stvar je u tome da ima šesnaestogodišnju kćer.«

Kat je trepnula i malo jače potegnula.

»Nema traga o ženi.«

»Na ›Tisibašmojtip.com‹ stoji da je udovac«

»To može biti istina, ali ne mogu tvrditi. Samo znam da ima kćer po imenu Melinda. Polazi srednju školu East Hampton, tako da sam adresu pronašla prema podacima škole.«

Kat i Stacy su same u ponoć bile u otmjenom uredu utjecajne osobe. Stacy je posegnula u džep i izvadila komad papira.

»Hoćeš li da ti dam adresu, Kat?«

»Zašto ne bih htjela?«

»Jer je poduzeo sve da ga se ne pronađe. Ne samo da je promijenio ime, stvorio je i potpuno novi identitet. Ne koristi kreditne kartice. Nema bankovnih računa.«

»Ali ipak je otišao na Facebook i ›Tisibašmojtip.com‹.«

»Koristeći lažna imena, nije li tako?«

»Ne. Hoću reći, lažno ime koristio je za ›Tisibašmojtip.com ‹. Brandon je rekao da ga je njegova majka zavela Jack. Ali na Facebooku je bio Ron Kochman. Kako to objašnjavaš?«

»Ne znam.«

Kat je kimnula. »Ali, kako god bilo, tvoja primjedba stoji. Jeff ne želi da ga se pronađe.«

»Točno.«

»A kad sam se s njime povezala preko ›Tisibašmoj tip.com‹, rekao je da ne želi pričati sa mnom i da želi novi početak.«

»Ponovno točno.«

»Dakle, iznenadni odlazak u Moncauk bi bio nerazuman.«

»Potpuno.«

Kat je podigla ruku. »Zašto ću to onda napraviti odmah sutra ujutro?«

Stacy joj je pružila adresu. »Jer srce se ne povodi za razumom.«

30. POGLAVLJE

Katin viski nakon konjaka i Macallana 25 godina starog imao je okus riblje guzice.

Nije spavala. Jedva da je i pokušala. Samo je ležala na krevetu i pustila da joj se sve mogućnosti komešaju u glavi. Pokušala je razmisliti o svakoj, pokušavala je naći načina da ih razumno osmisli, a svaki puta kad bi našla odgovor na pitanje što da dalje poduzme, zatvorila bi oči, komešanje bi ponovno krenulo i promijenila bi mišljenje.

Ustala je u pet ujutro. Mogla je pričekati i otići na Aquain tečaj - to bi joj možda pomoglo da se razbistri - ali s obzirom kako Aqua zadnje vrijeme gubi kontrolu, time bi samo još pogoršala stvar. Osim toga, u konačnici, ponovno je odugovlačila. Tu je, zaista, postojao samo jedan izbor.

Morala je otići u Montauk i saznati što se dogodilo s Jeffom.

Da, mogla je naći milijun razloga zašto bi to bilo glupo, ali istina je sljedeća; dok ne sazna sve detalje, nikad se neće osloboditi Jeffa. Možda bi bila u stanju oduprijeti se odlasku na mjesec dana, možda dva, ali ostao bi onaj poslovični svrbež kojega bi se u konačnici morala riješiti. Donijela je odluku. Nije imala snage vječno živjeti u neizvjesnosti.

Nikad s Jeffom nije završila priču. Nikad priču nije završila s ocem. Obje je ostavila na čekanju osamnaest godina.

Dosta je.

Nije bilo razloga za odlaganje. U Montauk će se odvesti danas, dapače, ovog trena. Chaz je već pristao da joj posudi auto. Bio je u garaži u 68. ulici i čekao ju je. Nije imala pojma što će zateći u Montauku. Jeff vjerojatno uopće nije bio ovdje. Mogla je pričekati da ode... do kada? Možda se nikad ne vrati, je li tako? Zar ne odlaze u Kostariku?

Možda to nije bilo točno, ali još uvijek nije vjerovala. Nešto joj je nedostajalo u toj priči.

Nije bilo važno. Imala je vremena. Ako je Jeff otišao s Danom

Phelps, mogla je saznati kamo i razjasniti i tu malu tajnu. U Columbus aveniji uzela je kavu i krenula. Bila je na pola puta do Montauka kad je shvatila da nema plan. Hoće li jednostavno zakucati na vrata? Hoće li čekati dok se ne pojavi na dvorištu, ili što?

Nije znala.

Vozila se kroz East Hampton - s Jeffom je ovim ulicama šetala stoljećima prije - kad joj je zazvonio mobitel. Stavila ga je na govor i rekla halo.

»Napravio sam onu pretragu fotografije koju si me tražila«, javio se Brandon. »Hej, znaš li ti koku osobno?«

Muškarci. Ili da kaže, dječaci. »Ne.«

»Tako je, uh...«

»Da, znam kakva je, Brandone. Što je pokazala pretraga?«

»Zove se Vanessa Moreau. Model je. Specijalizirana za bikinije.«

Prekrasno. »Nešto drugo?«

»Što bi još željela znati? Visoka je sto sedamdeset, teži oko pedeset kila. Mjere su joj 96, 60, 91; Cice su joj velike.«

Kat je ruke držala na volanu. »Je li udana?«

»Ne piše. Našao sam njezin portfolio. Fotka koju si mi poslala je s web stranice pod nazivom Mucho Models. Mislim da se bave castingom. Stranica daje njezine mjere, boju kose, hoće li se slikati gola - usput, slika se...«

»Dobro je znati.«

»Imaju i dio na kojem modeli pišu biografije.«

»Što stoji u njezinoj?«

»Da trenutačno traži samo plaćene poslove. Putovat će samo uz plaćene troškove.«

»Što još?«

»To je to.«

»Kućna adresa?«

»Ne, nema.«

Dakle Vanessa joj je bilo pravo ime. Kat nije znala što bi zaključila. »Mogu li te tražiti još jednu uslugu?«

»Možeš.«

»Možeš li ponovo ući u ›TisibaŠmojtip.com‹ i otvoriti Jeffovu komunikaciju?«

»To će biti teže.«

»Zašto?«

»Ne možeš se dugo zadržati. Stranice stalno mijenjaju lozinke i traže hakere. Zato ću ući, na brzinu pogledati i izaći. Nikad ne ostajem dugo. Teži dio je ući u početku - pronaći prvi portal. Zaštićeni su lozinkom. Trebalo nam je nekoliko sati da ga zaobiđemo, a sada kad više nisam u njemu, morat ću krenuti ponovno.«

»Možeš li?« upitala je.

»Mislim da mogu pokušati, ali smatram da to nije pametna ideja. Hoću reći, možda si bila u pravu. Upao sam u maminu privatnost. Zaista ne želim više čitati te stvari.«

»Ne tražim te to.«

»Nego što?«

»Rekao si kad je Jeff prvi put bio s tvojom mamom da je i dalje održavao vezu s drugim ženama.«

»Uključujući i tebe«, dodao je Brandon.

»Točno, uključujući i mene. Ono što želim znati je održava li i dalje veze s drugim ženama.«

»Misliš da, što, vara mamu?«

»Ne moraš ulaziti u detalje komunikacije. Trebam samo znati kumunicira li s drugim ženama i ako da, njihova imena.«

Muk.

»Brandone?«

»Ti i dalje misliš da nešto nije u redu, je li tako, Kat?«

»Kako ti je mama zvučala na telefonu?«

»Zvučala je u redu.«

»Je li zvučala sretno?«

»Ne bih išao tako daleko. Što sumnjaš da se događa?«

»Ne znam. Zato te pitam da provjeriš.«

Brandon je uzdahnuo. »Krećem.«

Prekinuli su vezu.

Montauk je smješten na kraju South Forka na Long Islandu. To je selo i dio je East Hamptona. Kat je ušla u Deforest Road i usporila. Prošla je pored kuće na adresi koju joj je Stacy dala. Bila je to kuća koju bi agenti za nekretnine vjerojatno nazvali prijatnim zdanjem s krovom od cedrove šindre. Na prilazu su bila dva vozila, crni Dodge kamionet natovaren nečim što je sličilo opremi za ribarenje i plava Toyota RAV4. Ni jedno nije bilo žarko žuto. Poen za Kochmane.

Jeffovoj kćeri Melindi bilo je šesnaest. U državi New York dozvola se ne dobiva do sedamnaeste. Zašto onda dva vozila? Oba mogu biti Jeffova, naravno. Kamionet za hobi i posao - čekaj, je li sada ribar? - a Toyota za putovanja.

A što sada?

Parkirala je na kraju bloka i čekala. Pokušala je zamisliti manje prikladan auto za praćenje od žarko-žutog Ferrarija, ali ništa joj nije palo na pamet.

Još uvijek nije bilo osam sati. Gdje god da Jeff, odnosno Ron provodi dane, bilo je malo izgleda da se onamo već bio otputio.

Mogla je neko vrijeme ostati na tom mjestu i paziti. Ali ne. Nije bilo razloga za gubljenje vremena. Baš bi mogla izići iz mreže za komade i krenuti ravno do njegove kuće.

Ulazna vrata su se otvorila.

Nije znala što da radi. Počela se saginjati, ali je stala. Bila je nekih stotinjak metara daleko. Uz jutarnje blještavilo nitko neće moći vidjeti unutrašnjost auta. Pogled je zadržala na vratima.

Pojavila se tinejdžerka.

Je li to...?

Djevojka se okrenula, mahnula nekome unutra i krenula niz stazu. Nosila je smeđi ruksak. Iz bejzbolske kape stršao joj je konjski rep. Kat se htjela približiti. Željela je vidjeti postoji li sličnost između tinejdžerke nezgrapna hoda i njezina bivšeg zaručnika.

Ali, kako?

Nije znala, a nije ju bilo ni briga. Nije promislila. Pokrenula je Ferrari i krenula prema njoj.

Nije bilo važno. Ako se otkrije - iako se u ovom autu mogla prerusiti i u sredovječna čovjeka s erektilnom disfunkcijom - nema veze.

Djevojčini koraci počeli su sličiti više na plesne pokrete. Kad se Kat približila, vidjela je da Melinda - zašto je u mislima tako ne zvati? - ima slušalice u ušima. Žica je padala ispod struka i izvodila svoj vlastiti ples.

Melinda se iznenada okrenula i pogledi su im se sreli. Kat je tražila sličnost, Jeffov odraz, ali ako je nešto i vidjela, to je jedino moglo biti u njezinoj mašti.

Djevojka je stala i gledala.

Kat je pokušala ostati ležerna. »Oh, oprost«, rekla je. »Kako da dođem do svjetionika?«

Djevojka je ostala na sigurnoj udaljenosti. »Vratite se na cestu za Montauk. Vozite do kraja. Ne možete promašiti.«

Kat se osmjehnula. »Hvala ti.«

»Lijepi auto.«

»Da, no, nije moj. Pripada mom dečku.«

»Mora da je bogat.«

»Tako nekako.«

Djevojka se počela udaljavati. Kat nije znala što bi. Nije željela izgubiti ovu prednost, ali vožnja uz djevojku postajala je pomalo neugodna. Melinda je ubrzala korak. Nešto dalje okrenuo se školski autobus. Pohitala je prema njemu.

Sad ili nikad, pomislila je Kat.

»Ti si kći Rona Kochmana, Melinda, je li tako?«

Djevojka je problijedjela. U pogledu joj se vidjelo da se uspaničarila. Sada je gotovo odjurila, uskočila u autobus bez da je i mahnula rukom. Vrata su se zatvorila i sakrila je.

Vidi, vidi, pomislila je Kat.

Autobus je otišao niz cestu. Kat je okrenula Ferrari tako da je ponovno gledala Kochmanovu kuću. Očito je sablaznila curu. Je li to išta značilo - je li djevojku sablaznila zato jer je nešto krila ili je njezina reakcija imala veze s čudnom ženom koja ju je potajno pratila - teško je bilo reći.

Kat je čekala i pitala se hoće li još netko izaći iz kuće. Napravila je daljnji korak. Pokrenula je auto i parkirala ravno ispred Kochmanove kuće. Čekala je još nekoliko minuta.

Ništa.

Kvragu i čekanje.

Izašla je iz auta i krenula po prilazu. Pozvonila je i još čvrsto pokucala. S obje strane vrata bilo je mutno staklo. Nije mogla ništa raspoznati, ali je primijetila da se nešto kreće.

Netko je prošao pored vrata.

Ponovno je snažno pokucala i uz zamišljeno slijeganje ramenima i jedan zašto ne, glasno je rekla. »Ovdje detektivka Donovan iz njujorške policije. Možete li, molim, otvoriti vrata.«

Koraci.

Kat se odmaknula i pripremila se. Nesvjesno je izgledila košulju i čak - Bože, pomoz mi - popravila kosu. Vidjela je kako se kvaka okreće i vrata otvaraju.

Nije bio Jeff.

Čovjek kojemu bi dala negdje oko sedamdeset ju je pogledao.
»Tko ste vi?«

»Detektivka Donovan iz njujorške policije.«

»Da vidim iskaznicu.«

Kat je iz džepa izvadila značku. Otvorila ju je. To je inače bilo dovoljno, ali starac je pružio ruku i uzeo je. Pažljivo ju je pogledao. Kat je čekala. Starac je škiljio i nastavio provjeravati. Kat je nekako očekivala da će izvaditi draguljarsko povećalo. Konačno ju je vratio i oštro je pogledao.

»Što želite?«

Bio je u smeđoj flanelnoj košulji s rukavima zavrnutim do lakta, u trapericama i smeđim mekanim radnim cipelama. Dobro je izgledao na izvjestan potrošen način, kao oni za koje bi se reklo da veći dio života provode radeći na otvorenom i u tome uživaju. Ruke su mu bile čvornate. Podlaktice žilave od života, ne od odlazaka u teretanu.

»Mogu li zatražiti vaše ime, gospodine?« upitala je.

»Vi ste meni pokucali na vrata, sjećate se?«

»Sjećam. A ja sam se predstavila. Bila bih vam jako zahvalna ako biste mi uzvratili istom ljubaznošću.«

»Zahvalite mojoj guzici.«

»Bih, rado«, odgovorila je Kat, »ali traperice su vam malo preširoke.«

Stegnuo je usne. »Zafrkavate me?«

»Ne koliko vi mene«, odvratila je.

»Moje ime nije važno«, frknuo je. »Što hoćete?«

Nije bilo razloga okolišati s njime. »Tražim Rona Kochmana«, rekla je.

Pitanje ga nije zbunilo.

»Ne moram vam odgovarati na pitanja«, rekao je.

Kat je progutala slinu. Glas joj je zvučao kao da nije njezin. »Ne želim mu naškoditi.«

»Ako je to istina«, rekao je starac, »onda bi ga mogli ostaviti na miru.«

»Moram razgovarati s njime.«

»Ne, detektivko Donovan, mislim da ne morate.«

Probo ju je pogledom i na trenutak se učinilo kao da zna tko je.

»Gdje je?«

»Nije ovdje. To je sve što trebate znati.«

»Onda ću se vratiti.«

»Tu nema ničega za vas.«

Pokušala je nešto reći, ali nije uspjela. Konačno: »Tko ste dovraga vi?«

»Sad ću zatvoriti vrata. Ako ne odete, pozvat ću Jima Gamblea. On je ovdje šef policije. Mislim da mu se neće sviđati da neki njujorški murjak uznemirava jednog od ovdašnjih stanovnika.«

»Takva pažnja vam nije potrebna.«

»Nije, ali mogu se nositi s time. Doviđenja, detektivko.«

»Zašto mislite da ću jednostavno otići?«

»Jer trebate znati kad ste nepoželjni. Jer trebate znati da je prošlost prošlost. I zato jer mislim da ne želite uzrokovati nove katastrofe.«

»Kakve katastrofe? O čemu pričate?«

Primio se za vrata. »Vrijeme je da odete.«

»Trebam samo razgovarati s njime«, rekla je. Začula je preklinjanje u svom glasu. »Ne želim naškoditi nikome. Recite mu to, može? Recite mu da samo trebam razgovarati s njime.«

Starac je počeo zatvarati vrata. »Svakako ću prenijeti tu poruku. A sada nestanite s mog posjeda.«

31. POGLAVLJE

Farma, u skladu s amiškim načinom života, nije bila priključena na javnu električnu mrežu. Titusu je to, naravno, odgovaralo. Nije bilo računara, satova za očitavanje niti vanjskog održavanja. Koji god su razlog Amiši imali da ne koriste javne izvore energije - čuo je svašta, od straha od drugih ljudi, do sprječavanja pristupa televiziji i internetu - njemu je odgovarao za provođenje svoje operacije.

Ipak, Amiši nisu bili sasvim bez struje. To je bio opće usvojeni mit. Farma se za proizvodnju struje koristila vjetrenjačom i zadovoljavala njihove skromne potrebe. Ali Titusu je to bilo dovoljno. Instalirao je generator koji je radio na propan. Poštanski sandučić je bio na kraju puta, daleko od kuće ili neke čistine. Postavio je vrata tako da automobili nisu mogli prolaziti. Nikad nije ništa naručivao, tako da nije bilo dostava. Ako im je nešto bilo potrebno, on ili jedan od njegovih ljudi bi otišli po to, obično u Samov klub, udaljen trinaest kilometara.

Ljudima je dopuštao da borave izvan farme. On i Reynaldo su voljeli samoću. Drugi su postajali nestrpljivi. Dvadeset kilometara od njih bio je striptiz klub Starbutts, ali kako bi se dodatno osigurao, Titus je ljude zamolio da se odvezu daljnjih deset kilometara do jednog drugog po imenu Lumberyard¹⁴ (>gdje pravi muškarci odlaze po drva<). Dozvoljeno im je bilo odlaziti jednom u dva tjedna, ne više. Mogli su raditi što su željeli, ali ni pod kojim uvjetima nisu smjeli upasti u gužvu. Uvijek su odlazili jedan po jedan.

Mobiteli i slične naprave nisu dopirale do farme, zato je Dmitrij telefonske i internetske usluge postavio na satelit koji je sve web aktivnosti prebacio na VPN¹⁵ koji je pokrenut u Bugarskoj. Skoro nikad nije bilo poziva, tako da je Titus, kad je začuo da mu zvoni privatni telefon u osam ujutro, znao da nešto nije u redu.

»Da?«

»Krivi broj.«

Onaj s druge strane je prekinuo vezu.

To je bio znak. Vlasti prate mailove. To više nije tajna. Najbolji

način da se e-mailom komunicira bez da se privuče nečija pozornost je da se e-mailovi *ne* koriste. Titus je imao otvoren Gmail račun, ali ga nije otvarao, osim ako ne bi dobio poruku da ga provjeri. Otvorio je stranicu i upisao se. Nije bilo novih e-mail poruka. Očekivao je tako nešto.

Pritisnuo je SKICE i poruka se pojavila. Na taj način je komunicirao s pozivateljem. Obojica su imala pristup Gmail računu. Kad se željela poslati poruka, napisala bi se - a ovo je važno - ne bi se poslala. Samo bi se spremila u skice. Zatim bi se pošiljalac ispisao, dao signal pozivom, a primalac bi se upisao. Primalac, u ovom slučaju Titus, bi nakon toga pročitao poruku u skicama i izbrisao je.

Titus je imao četiri takva računa, preko svakog je komunicirao s drugom osobom. Ova poruka je stigla od njegove veze u Švicarskoj.

Prestani koristiti 89787198. ISR je podnijela financijska firma Parsons, Chuback, Mitnick i Bushwell a sada se na to nastavila njujorška detektivka Katarina Donovan.

Titus je izbrisao skice i ispisao se. Razmišljao je. I prije je oko njegovih računa bio izdavan izvještaj o sumnjivim radnjama. Rijetko je obraćao pozornost na to. Kad se velika suma novaca prebacuje u inozemstvo, to je obavezno. Ali Ministarstvo financija većinu je vremena bilo zauzeto mogućim financiranjem terorizma. Kad bi provjerili nečije podatke i u njima ne bi našli išta sumnjivo, rijetko kada bi nastavili istragu.

Ali ovo je bilo prvi put da su o jednom računu bila postavljena dva pitanja. Štoviše, osim Ministarstva financija, Titus je privukao pozornost i jedne njujorške policajke. Kako? Zašto? Ni jedan od njegovih novijih gostiju nije bio iz New Yorka. I kakva bi mogla postojati veza između jednog kemičara iz Massachusettsa i poznate osobe iz Connecticuta?

Mogao je pitati samo jedno od njih.

Na trenutak je spustio ruke na stol. Zatim se nagnuo i otvorio tražilicu. Upisao je ime detektivke i čekao rezultat.

Kad je ugledao fotografiju detektivke Donovan, zamalo se glasno nasmijao.

Dmitrij je ušao u prostoriju. »Nešto je smiješno?«

»To je Kat«, odgovorio je Titus. »Pokušava nas naći.«

Nakon, što joj je stari gospodin zalupio vrata pred nosom, Kat nije

znala što bi počela.

Neko je vrijeme stajala na stepenicama u napasti da provali vrata i da ga udari pištoljem, ali kamo bi je to dovelo? Ako se Jeff želio javiti, dala mu je sve podatke i načine kako da to napravi. Ako se i dalje ne bude obazirao na nju, ima li prava ili čak i želje da ga napastuje.

Imaj ponosa, zaboga.

Vratila se u auto. Počela je plakati i mrzila se zbog toga. Što god da se Jeffu dogodilo u baru u Cincinnatiju, nije imalo veze s njom. Nikakve. Stacy je sinoć rekla da će nastaviti istragu oko te gužve, vidjeti imaju li ona dva pijana tipa dodatnih dosjea, traže li možda Jeffa, što bi moglo objasniti njegov nestanak, ali zaista, čemu sve to?

Ako su ga ta dvojica tražila, zašto bi se bojao sastati s njom?

Nije važno. Jeff ima svoj život. Ima kćer i živi sa starim čangrizavcem. Nije imala pojma tko je taj starac. Jeffov otac je davno umro. Jeff je odlučio da se uključi na web stranicu za upoznavanje. Ona mu se javila, on ju je odbio. Zašto onda i dalje jaši na tome?

Zašto, usprkos svim činjenicama koje govore suprotno, i dalje ne vjeruje u cijelu tu priču?

Vratila se na cestu za Motauk i krenula zapadno. Ali nije se dugo vozila. Nekoliko kilometara niže, skrenula je na Napeague Lane. Čudno kako se čovjek sjeća nekih stvari od prije gotovo dvadeset godina. Okrenula je na bulevar Marine i parkirala pokraj Gilberth Patha. Krenula je drvenim mostićem prema oceanu. Valovi su udarali. Nebo se smračilo, najavljivalo nadolazeću oluju. Spustila se oko klimave ograde s polomljenim rukohvatom. Skinula je cipele i krenula po pijesku prema moru. Kuća je ostala ista. Sagrađena u sladunjavom modernom stilu za kojega mnogi drže da je suviše kockast, ali Kat ju je zavoljela. Bila je daleko od njihovih mogućnosti plaćanja, čak samo i za vikend, ali Jeff je na Sveučilištu Columbia bio vlasnikov asistent, tako da je njihovo korištenje kuće predstavljalo vlasnikov način zahvale.

Prošlo je gotovo dvadeset godina, a Kat je još uvijek mogla prepričati svaki trenutak toga vikenda. Mogla je pričati o odlascima na tržnicu, mirnim šetnjama po gradu, o tome kako su tri puta dnevno odlazili u iz barake preuređeni restoran popularno zvan Lunch - jer su oboje postali ovisni o njihovom sendviču s jastogom - o tome kako joj se Jeff na ovoj istoj plaži prišuljao i poljubio je najnježnijim poljupcem

koji se može zamisliti.

U tom nježnom poljupcu Kat je osjetila kako ostatak života mora provesti s njim.

Nježni poljupci ne lažu, zar ne?

Namrštila se i ponovno naljutila na sebe zbog sentimentalnosti, ali, zar si nije mogla dozvoliti malo i toga. Pokušala je naći točno mjesto na kojem je stajala toga dana, kuća joj je služila kao orijentir, micala se malo lijevo, malo desno, dok nije bila sigurna, da, to je bilo mjesto na kojem je primila onaj nježni poljubac.

Začula je zvuk automobilskeg motora, a kad se okrenula ugledala je srebrni Mercedes kako stoji na cesti. Nekako je mislila da će to biti Jeff. Da, to bi bilo savršeno, zar ne? Slijedio ju je do ovog mjesta i prići će joj iza leđa, baš kao onda prije toliko godina. Zagrlit će je i, da, bilo je to glupo, jeftino i bolno, ali nije značilo da nije čeznula za tim. Čovjek u životu ima jako malo savršenih trenutaka, trenutaka koje želi pohraniti u kutiju i spremiti na najvišu policu, tako da je u trenucima samoće može skinuti i ponovno otvoriti.

Taj poljubac je bio jedan od tih trenutaka.

Srebrni je Mercedes otišao.

Kat se ponovno okrenula prema uzburkanom oceanu. Skupljali su se oblaci. Uskoro će prolom oblaka. Htjela je krenuti prema Ferrariju kad joj je zazvonio mobitel. Bio je Brandon.

»Gad«, rekao je. »Lažljivi prevarantski gad.«

»Molim?«

»Jeff, ili Ron, ili Jack, ili koje god mu je prokleta ime.«

Kat je stajala ukočena. »Što se dogodilo?«

»I dalje cilja na druge žene. Nisam mogao ući u poruke, ali s obje je jučer bio u kontaktu.«

»Koliko ih je?«

»Dvije.«

»Možda se samo opraštao. Možda im je govorio za tvoju mamu.«

»Da, mislim da nije.«

»Zašto ne?«

»Jer bi to onda predstavljalo jednu ili možda dvije diskretne poruke. Ovih je bilo negdje dvadeset ili trideset. Taj gad.«

»Dobro, slušaj me, Brandone. Jesi li saznao imena tih dviju žena?«

»Da.«

»Možeš li mi ih reći?«

»Jedna je Julie Weitz. Živi u Washington DC-u. Druga živi u Bryn Mawru, u Pennsylvaniji. Ime joj je Martha Paquet.«

Prvo što je napravila, nazvala je Chaza.

On će stupiti u vezu s obje žene i potvrditi da nisu otišle sa svojim internetskim ljubavnikom. Ali kad se počela vraćati prema autu - namjeravala se vratiti do kuće u Montauku i onog starca udariti nogom u jaja ako odbije govoriti - nešto ju je počelo mučiti. Krenulo je to dosta ranije, ustvari već u početku cijele ove priče, ali još uvijek joj nije bilo jasno što je.

Nešto ju je navodilo da se zadrži na Jeffu.

Mnogi bi rekli da je to zasljepljujuća moć ludog srca. Kat bi se složila. Ali sada joj je situacija postajala malo jasnija. Stvari koje su je uznemiravale bile su njezine razmjene poruka s Jefifom na stranici ›Tisibašmojtip.com‹.

Toliko puta je prevrtala njegove riječi - sve to smeće o tome kako se želi zaštititi i kako je oprezan i kako bi vraćanje prošlosti bila pogreška i kako mu treba novi početak - da nije razmislila o njihovim prvim izmjenama poruka.

Sve je počelo kad mu je poslala onaj stari video spot Johna Waitea kako pjeva *Missing You*.

A kako je odgovorio?

Nije se sjećao.

Kako to može biti? U redu, možda su njezini osjećaji bili jači od njegovih, ali, na kraju krajeva, on je zaprosio nju. Kako je mogao zaboraviti nešto toliko značajno u njihovoj vezi?

Štoviše, Jeff je bio napisao da je spot ›zgodan‹ i da voli djevojku sa ›smislom za humor‹ i da ga je ›privukla‹ njezina fotografija.

Privukla. Da ti dođe slabo. Bila je toliko povrijeđena i iznenađena da mu je napisala poruku i rekla...

Ja sam. Kat.

Na žuti Ferrari bio je naslonjen jedan mršavi čovjek u tamnom odijelu. Rukama je ovio prsa i prekrižio noge. Još uvijek omamljena od otkrića Kat je doteturala do njega i upitala ga: »Mogu li vam pomoći?«

»Lijep auto.« «

»Da, često to čujem. Hoćete li se, molim vas, maknuti.«

»Za sekundu, naravno. Ako si spremna.«

»Molim?«

Srebrni Mercedes je stao uz nju.

»Uđi otraga«, rekao je onaj čovjek.

»O čemu pričate?«

»Imaš izbor. Možemo te ubiti ovdje nasred ceste. Ili možeš ući da malo popričamo.«

32. POGLAVLJE

Reynaldo je poruku primio preko voki-coki funkcije na svom pametnom telefonu.

»Baza sanduku«, rekao je Titus. »Javi se.«

Reynaldo je svom labradoru Bou bacao tenisku lopticu. Bo je pravi predstavnik svoje pasmine, stalno je želio igrati se ›donesi«, apsolutno se nikad ne bi umorio, bez obzira koliko puta ili koliko daleko mu Reynaldo bacio lopticu.

»Tu sam«, odgovorio je u telefon još jednom bacivši lopticu. Bo je nezgrapno potrčao za njom. Godine. Prema prosudbi veterinaru bilo mu je jedanaest godina. Još uvijek bio je u dobrom stanju, ali Reynaldoa je žalostilo gledati kako mu se sprint sve više usporava. Ipak, Bo se želio igrati, stalno, gotovo tvrdoglavo je inzistirao na bacanju iako je bilo jasno da mu snaga i artritis to ne dozvoljavaju. Ponekad bi Reynaldo, za Boovo dobro, pokušao prestati, ali Bo kao da je slutio što gospodar želi i to mu se ne bi svidjelo. Cvilio bi i lajao dok Reynaldo ne bi podigao lopticu i ponovno je bacio.

Na kraju bi Reynaldo poslao Boa uz stazu da se odmori na mekanom psećem krevetu u sjenari. Taj je krevet kupio nakon što je Boa našao kako luta uz East River. Potrajao je.

Bo ga je gledao u iščekivanju. Reynaldo ga je počeo iza ušiju dok je Titus preko voki-tokija rekao: »Dovedi Broj šest ovamo.«

»Primljeno.«

Na farmi se nikad nisu služili mobitelima ili porukama, isključivo voki-tokijima. Nemoguće im je ući u trag. Iz razumljivih razloga nikad se nisu služili ni imenima, ali Reynaldo ih ionako nije znao. Za njega su svi bili brojevi koji su odgovarali lokacijama: Broj šest, plavuša koja je stigla u žutoj ljetnoj haljini, boravila je u sanduku broj šest.

Čak bi i Titus priznao da je ovakav oprez bio pretjeran, ali uvijek je bolje pogriješiti s pretjeranim oprezom. To je bio njegov moto.

Kad se Reynaldo ustao Bo ga je razočarano pogledao. »Ubrzo ćemo se ponovno igrati, dečko. Obećavam.«

Pas je lagano zacvilio i gurnuo mu ruku. Reynaldo se osmjehnuo i

potapšao ga. Bo je zahvalno lagano mahnuo repom. Reynaldo je osjetio kako mu se oči pune suzama.

»Hodi po večeru, dečko.«

Bo je bio razočaran, ali je shvatio. Još jedan trenutak je oklijevao, a zatim je u kasu krenuo uz stazu. Nije mahao repom. Reynaldo je pričekao dok pas nije nestao iz vida. Iz nekog razloga nije želio da Bo gleda što je u sanducima. Nanjušio ih je, naravno, znao je što je u njima, ali kad bi oni unutra ugledali Boa, kad bi se ponekad čak i nasmijali prijateljski raspoloženom psu, to se Reynaldou jednostavno... ne bi svidjelo.

Prsten s ključevima visio mu je na pojasu. Našao je odgovarajući, otključao lokot i podigao poklopac. Od iznenadnog svjetla oni bi unutra uvijek stali žmirkati ili bi rukom zaklonili oči. Čak i noću. Čak i pod mladim mjesecom. U sanduku je bio totalni i neprobojni mrak. Bilo kakvo svjetlo, čak i ono jedva vidljivo s daleke zvijezde, gotovo bi ih zaslijepilo.

»Izlazi«, rekao je.

Žena je stenjala. Usne su joj ispucale. Crte na licu su se produbile i potamnjele, kao da je prljavština ušla u svaku poru. Zapuhnuo ga je zadah izmeta. Bio je naviknut na to. Neki su ga na početku pokušavali zadržati, ali kad je čovjek danima u mraku, kad leži u nečemu što je u osnovi mrtvački kovčeg, ne ostaje izbora.

Broju šest trebala je gotovo cijela minuta da uspije sjesti. Pokušala je polizati usne, ali jezik joj je bio poput brusnog papira. Reynaldo se pokušao sjetiti kad joj je zadnji puta dao da pije. Satima prije. Šalicu riže bio joj je spustio kroz prorez na poklopcu nalik onom za pisma. Na taj način ih je hranio - kroz prorez na poklopcu. Ponekad je netko od njih pokušao gurnuti ruku kroz njega. Bio bi upozoren samo jednom. Ako je pokušao ponovo, Reynaldo mu je čizmom slomio prste.

Broj šest je počela plakati.

»Požuri«, rekao je.

Žena plave kose se pokušala kretati brže, ali tijelo ju je počelo izdavati. Viđao je već to. Njegov posao je bio da ih održi na životu. To je bilo sve. Ne dozvoliti da umru sve dok Titus ne kaže: »Vrijeme je.« Tada bi ih Reynaldo odveo na livadu. Ponekad bi ih natjerao da si sami iskopaju grob. U većini slučajeva, ne. Izveo bi ih, cijev pištolja

prislonio im na glavu i povukao okidač. Ponekad bi eksperimentirao sa smrtonosnim hicem. Cijev bi prislonio na vrat i pucao prema gore, drugi put je prislonio na tjeme i pucao prema dolje. Nekad bi cijev stavio na sljepoočicu, kao što se u filmovima često vidi kod samoubojica. Ponekad bi smrt bila trenutna. Ponekad bi živjeli do sljedećeg metka. Jednom, kad je pucao prenisko u bazu kralješnice, čovjek iz Welmingtona u Deiawareu je preživio, ali je ostao oduzet.

Reynaldo ga je živog zakopao.

Broj šest je bila u groznom stanju, poražena, slomljena. Često je viđao taj prizor.

»Ovamo«, rekao joj je.

Uspjelo joj je izgovoriti samo jednu riječ: »Vode.«

»Ovamo. Prvo se presvuci.«

Pokušala je biti brza, ali hod joj je više sličio geganju koje je Reynaldou bilo poznato iz televizijske emisije o zombijima. Njemu se taj hod čino primjerenim. Broj šest još nije bila mrtva, ali nije bila ni sasvim živa.

Bez da joj je naredio, skinula je radno odijelo i stala naga ispred njega. Prije nekoliko dana, kad je očiju punih suza protiv volje skinula svoju žutu ljetnu haljinu i kad ga je molila da se okrene dok se pokušavala sakriti iza stabla ili se pokriti rukama, bila je mnogo privlačnija. Sada nije marila za sramežljivost ili taštinu. Stajala je ispred njega kao primitivno biće, pogledom ga preklinjući za kap vode.

Reynaldo je podigao gumeno crijevo s pištoljem za rasprskavanje mlaza. Pritisak vode bio je snažan. Žena se pokušala sagnuti, pokušala je mlaz dohvatiti ustima. Reynaldo je zatvorio dotok. Uspravila se i pustila ga da je ispere dok joj je koža crvenila od siline mlaza.

Kad je bio gotov dobacio joj je novo radno odijelo. Navukla ga je. Dao joj je vode u plastičnoj šalici. Halapljivo ju je ispila i pružila mu je natrag dajući do znanja da bi učinila gotovo sve za još jednu. Pobojavao se da bi mogla biti preslaba za hod po stazi do kuće tako da joj je napunio još jednu šalicu. Ispila ju je prebrzo, gotovo se ugušila. Pružio joj je zobeni kolačić koji je kupio u trgovini hrane. U naglosti je zamalo pojela i omot.

»Stazom«, rekao je.

Žena je krenula i dalje se gegajući. Reynaldo je išao za njom. Pitao

se koliko još novca treba iscijediti iz Broja šest. Pretpostavljao je da je bogatija od većine ostalih. Iznenadujuće, ali Titus je muškarce pretpostavljao ženama, u omjeru oko tri naprema jedan. Žene su obično predstavljale plijen od veće koristi. Kad je stigla, ova je na sebi imala skupi nakit i držanje koje je odavalo pripadnost višoj klasi.

Nestalo je i jednog i drugog.

Hodala je oprezno, svako toliko se okretala. Pretpostavljao je da je malo iznenađena što dolazi s njom. I sam je bio lagano iznenađen. Rijetko kada mu je bilo rečeno da nekoga doprati. Titusu se više sviđala zamisao da do kuće dolaze sami.

Pitao se, s obzirom da joj je ovo bio drugi dolazak toga dana, je li joj ovo završna igra - hoće li mu Titus reći: »Vrijeme je.«

Kad su ušli u kuću, Titus je bio u svojoj velikoj fotelji. Dmitrij je sjedio za kompjutorom. Reynaldo je ostao uz vrata. Broj šest je - bez naređenja - sjela na tvrdi drveni stolac ispred Titusa.

»Imamo problem, Dana.«

Dana, pomislio je Reynaldo. Dakle tako se zove.

Zatreptala je. »Problem?«

»Nadao sam se da ću te danas pustiti«, nastavio je Titus. Glas, mu je uvijek bio miran, kao da pokušava hipnotizirati sugovornika, ali danas je Reynaldo pomislio da je začuo malu napetost ispod jednoličnog tona. »Ali čini se da netko iz policije istražuje tvoj nestanak.«

Dana se zapanjila.

»Neka detektivka Katarina Donovan iz njujorške policije. Poznaš li je?«

»Ne.«

»Zovu je Kat. Radi na Manhattanu.«

Dana je skrenula pogled, očito se nije mogla koncentrirati.

»Poznaš li je?« ponovio je Titus malo oštrijim tonom.

»Ne.«

Gledao ju je nekoliko trenutaka.

»Ne«, rekla je još jednom.

Da, skoro pa je mrtva, pomislio je Reynaldo.

Titus je pogledao Dmitrija. Ovaj je kimnuo. Navukao je svoju pletenu kapu i zavrteo monitor kompjutora da bude okrenut prema njoj. Na zaslonu je bila slika jedne žene.

»Odakle je poznaš, Dana?« upitao je Titus.

Samo je odmahнула glavom.

»Odakle je poznaš?«

»Ne poznam je.«

»Prije nego si otišla na put, je li te zvala?«

»Ne.«

»Nikad nisi razgovarala s njome?«

»Ne, nikad.«

»Odakle je poznaš?«

»Ne poznam je.«

»Jesi li ikad prije vidjela tu ženu? Dobro razmisli.«

»Ne poznam je.« Dana se slomila i počela jecati. »Nikad je nisam vidjela.«

Titus se naslonio. »Pitat ću te još jednom, Dana. Odgovor će te ili vratiti kući sinu ili u sanduk gdje ćeš biti sama. Odakle znaš Kat Donovan?«

33. POGLAVLJE

Kat je ljude u autu nekoliko puta upitala kamo je vode.

Onaj mršavi koji je sjedio do nje samo se smješкао i držao uperen pištolj. Vozač nije skretao pogled s ceste. Sa stražnjeg sjedala je jedino mogla vidjeti savršeno izbrijanu glavu i ramena veličine kugli za bowling. Nije prestajala - kamo idu, koliko im treba do tamo, tko su oni?

Mršavi koji je sjedio do nje nije skidao osmijeh s lica.

Vožnja je trajala kratko. Prošli su kroz središte Water Milla nakon čega je srebrni Mercedes skrenuo lijevo na Davids Lane i krenuo prema oceanu. Okrenuli su u Halsey Lane. Otmjena četvrt.

Sada joj je bilo prilično jasno kamo idu.

Auto je usporio dok je prolazio pokraj ogromnog imanja opasanog zidom od visokog gustog grmlja. Protezao se nekoliko stotina metara prije nego je bio prekinut prilazom zatvorenim neprozirnim vratima. Čovjek u tamnom odjelu i sunčanim naočalama sa slušalicom u uhu rekao je nešto u mikrofona na rukavu.

Vrata su se otvorila i Mercedes je krenuo prema velikoj getsbijanskoj kamenoj palači s krovom od crvenog crijepa. Uz prilaz su se protezali grčko-rimski kipovi i stabla čempresa. U dvorištu je bio okrugli bazen s visokim vodoskokom.

Mršavi čovjek sa smiješkom je rekao: »Izvolite.«

Kat je izašla na jednu, smješko na drugu stranu. Gledala je tu palaču iz nekog drugog doba. Vidjela je njezine stare fotografije, Richard Heffernan, bogati industrijalac izgradio ju je u tridesetim godinama. Bila je u vlasništvu njegove obitelji do prije nekih desetak godina kad ju je kupio današnji vlasnik, opustošio je i, ako su glasine točne, uložio deset milijuna dolara u obnovu.

»Podignite ruke, molim.«

Povinovala se, a još jedan tip u tamnom odijelu i sunčanim naočalama ju je pomno pretražio. Smješko joj je već oduzeo pištolj i mobitel tako da ništa drugo nisu našli. U prijašnje vrijeme, njezin je otac uvijek u cipeli imao skriven još jedan pištolj - Kat je često

razmišljala da napravi isto - ali ovaj bi ga bez sumnje pronašao. Kad je završio (a dovraga, na način kao da je popušio cigaretu) kimnuo je Smješku.

Ovaj je rekao: »Ovuda, molim.«

Nastavili su uz bujan vrt koji kao da je izišao sa stranica blještavog luksuznog časopisa što se, pretpostavljala je Kat, vjerojatno i dogodilo. Pred njima se sada otvorio ocean, kao da se po naređenju postavio za slikanje razglednice. Osjetila je miris soli u zraku.

»Zdravo, Kat.«

Čekao ju je na trijemu sa stolicama od tikovine prekrivenih jastucima. Bio je sav u bijeloj, nešto preuskoj odjeći. To bi možda prošlo na dobro građenom mladiću. Na zdepastom, mlohavom muškarcu u sedamdesetima, bilo je zamalo degutantno. Dugmad na košulji mu se napinjala na trbuhu - što će reći, ona koja još nisu bila otkopčana, i otkrivala su dlake na prsima dovoljno duge da bi ušle u uvijač za kosu. Na debelim prstima nosio je zlatno prstenje. Na glavi je imao ili bujnu svjetlu kosu ili pozamašni tupe; teško je bilo reći.

»Dakle, konačno smo se sreli«, rekao je.

Nije znala kako bi reagirala. Nakon toliko godina, nakon toliko priprema, opsesija, mržnje i zasluženog demoniziranja, Willy Cozone konačno stoji pred njom.

»Vjerujem da već dugo zamišljate ovaj dan«, rekao je Cozone.

»Da.«

Raširio je ruke prema oceanu. »Je li bilo imalo slično ovome?«

»Ne«, rekla je. »Bili ste u lisičinama.«

Nasmijao se kao da nikad u životu nije čuo nešto toliko smiješno. Mršavi Smješko je prekriženih ruku stajao do nje. Nije se smijao. Samo se smiješio. On je bio sposoban samo za jedno.

»Možeš nas ostaviti, Leslie.«

Smješko Leslie se lagano naklonio i otišao.

»Želite li sjesti?« upitao je Cozone.

»Ne.«

»Možda ledeni čaj ili limunadu?« Podigao je svoju čašu. »Ja pijem Arnold Palmer. Zna li što je to?«

»Da, znam.«

»Želite jednu?«

»Ne« odgovorila je Kat. »Budimo sasvim otvoreni, protuzakonito

je oteti nekoga pod prijetnjom pištoljem, osobito policajca.«

»Molim vas«, rekao je. »Nemojmo gubiti vrijeme na sitnice. Imamo važnijih problema.«

»Slušam.«

»Sigurni ste da ne želite sjesti?«

»Što želite, gospodine Cozone?«

Otpio je malo limunade ne skidajući pogleda s nje. »Možda je ovo bila greška.«

Kat je šutjela.

Počeo se udaljavati. »Reći ću Leslieu da vas odbaci do vašeg auta. Ispričavam se.«

»Mogla bih vas optužiti.«

Cozone je odmahnuo rukom prema njoj. »Oh, molim te, Kat. Mogu li te zvati Kat? Srušio sam i mnogo osnovanije optužbe. Mogu dovesti desetak svjedoka koji će potvrditi moje kretanje. Mogu pokazati snimku s nadzorne kamere koja će pokazati da nikad nisi bila ovdje. Ne gubimo vrijeme u igrama.«

»Stvar je dvosmjerna«, rekla je.

»To znači?«

»To znači da me poštediš tih sranja kao ›Reći ću Leslieu da vas odbaci do vašeg auta‹. Doveo si me iz nekog razloga. Htjela bih znati kojeg.«

Cozoneu se to dopalo. Približio joj se jedan korak. Oči su mu bile svjetloplave a na njemu su djelovale crne. »Svojom sadašnjom istragom izazivaš nevolje.«

»Moja istraga nije sadašnja.«

»Ispravno. Otac ti je odavno mrtav.«

»Jesi li naredio njegovo ubojstvo?«

»Da jesam, zašto misliš da bih te odavde pustio živu?«

Kat je proučavajući dosje saznala sve o Cozoneu - datum rođenja, obiteljsku povijest, njegove rezidencije (poput ove). Ali drugačije je kad se nekoga upozna osobno. Gledala je njegove svjetloplave oči. Razmišljala je o grozotama koje su te oči vidjele u sedamdeset i nešto godina. I kako, na izvjestan način, te grozote nisu nikad doprle do njih.

»Teoretski«, nastavio je tonom koji je graničio s dosadom, »Mogu ti odmah spraišiti metak u glavu. Imam nekoliko čamaca. Možemo te baciti u more. Da, tvoji kolege bi se jako potrudili da te nađu, ali oboje

znamo da ne bi ništa našli.«

Kat je nastojala da ne proguta slinu. »Nisi me doveo da me ubiješ.«

»Zašto si toliko sigurna?«

»Zato jer još uvijek dišem.«

Cozone se osmjehnuo na to. Imao je male šiljate zube nalik na istrunule dražeje. Lice mu je bilo glatko na način koji je odavao kemijsku terapiju ili primjenu Botoxa. »Hajdemo prvo vidjeti kako će se odvijati naš razgovor, može?«

Spustio se na tikovinu s jastucima i rukom potapšao stolicu do njega.

»Molim te, sjedi.«

Kad je sjela, stresla se. Osjetila je miris njegove kolonjske vode - nešto suviše slatko i preintenzivno. Dvije stolice su bile više okrenute prema oceanu nego jedna prema drugoj. Neko vrijeme su šutjeli, gledali uzburkane valove.

»Oluja će«, rekao je.

»Zloslutna«, rekla je želeći biti sarkastična, ali joj nije uspjelo.

»Postavi pitanje, Kat.«

Šutjela je.

»Čekala si gotovo dvadeset godina. Sada imaš priliku. Pitaj.«

Okrenula se i pogledala ga. »Jesi li naredio ubojstvo moga oca?«

»Ne.«

Pogled je zadržao na pučini.

»Moram li ti jednostavno vjerovati?«

»Znaš li da sam iz stare četvrti?«

»Da. Ulica Farrington pokraj autopraonice. Kad si bio u petom razredu ubio si jednog dečka.«

Stresao je glavom. »Mogu li ti odati tajnu?«

»Naravno, daj.«

»Priča o meni i čekiću je mit.«

»Razgovarala sam s nekim čiji je brat s tobom išao u školu.«

»Nije istina«, rekao je. »Zašto bih ti lagao o tome. Ja volim mitove. Čak sam i sam sudjelovao u njihovoj širenju. Na izvjestan način su mi olakšavali put. Nije da je bilo lako. Nije da su mi ruke čiste. Ali strah je izvanredno motivacijsko sredstvo.«

»Je li ovo ispovijed?«

Cozone je preklopio ruke kao da očekuje lisičine. Znala je da ništa

od ovoga neće biti prihvatljivo ili čak od pomoći, ali to nije značilo da ga želi zaustaviti.

»Poznavao sam tvog oca«, rekao je. »Imali smo sporazum.«

»Hoćeš reći da je bio podmićen?«

»Neću reći ništa. Objašnjavam ti da nemam ništa s njegovom smrću - da smo pripadali istom svijetu, on i ja.«

»Dakle, nikad nisi ubio nikoga iz Flushinga?«

»Oh, to ne bih rekao.«

»A što onda točno govoriš?«

»Tijekom godina, ti si učinila da nekoliko mojih poslovnih subjekata, hajdemo reći, prestanu isporučivati usluge.«

Kat je zatvarala čelnike bilo kojeg ›poslovnog subjekta‹ za kojeg se ma i nagađalo da je povezan s Cozoneom. Bez sumnje, stajala ga je novaca.

»Želiš reći nešto bitno?« upitala je Kat.

»Ne želim da se ti dani vrate.«

»Dakle, mislio si kad mi kažeš da nisi ubio mog oca, da će sve prestati?«

»Tako nekako. Mislio sam - bolje rečeno, nadao sam se - da bismo se mogli sporazumjeti.«

»Sporazumjeti?«

»Da.«

»Na način kao što tvrdiš da si se sporazumio s mojim ocem?«

Pogled mu je i dalje bio na površini mora, ali lagani osmijeh mu je zaigrao na rubu usana. »Tako nekako.«

Kat nije znala kako reagirati. »Zašto sada?« upitala je.

Podigao je čašu i prinio je ustima.

»To si mi mogao davno prije reći ako si mislio da će dovesti do« - navodni znaci prstima - »›sporazuma‹. Zašto sada?«

»Stvari su se promijenile.«

»Na koji način?«

»Preminuo je jedan dragi prijatelj.«

»Monte Leburne?«

Cozone je otpio gutljaj. »Žilava si, Kat. To ti priznajem.«

Nije odgovorila.

»Jako si voljela svog oca, je li tako?«

»Nisam ovdje da bih govorila o sebi ili svojim osjećajima.«

»Pošteno. Pitala si zašto sam ti to rekao sada. To je zato jer je Monte Leburne mrtav.«

»Ali priznao je ubojstvo.«

»Tako je. Još je rekao da ja nemam veze s tim.«

»Točno, ali je isto tako rekao da nemaš veze ni s ostala dva ubojstva. Hoćeš li i njih poreći?«

Sasvim malo je glavu okrenuo prema njoj. Izraz lica mu se ukrutio. »Nisam ovdje da raspravljam o ostala dva. Ni na koji način. Razumiješ što želim reći?«

Razumjela je. Nije ih priznao, ali istovremeno, za razliku od ubojstva njezina oca, nije ih ni poricao. Poruka je bila jasna - Da, skinuo sam tu dvojicu, ali ne i tvog oca.

Ali to nije značilo da mu mora vjerovati.

Cozone ju je želio skinuti s vrata. U tome je bila cijela stvar. Izmislit će bilo kakvu priču da ostvari svoj cilj.

»Ono što ću ti sada reći je u povjerenju«, rekao je. »Može li tako?«

Kat je kimnula jer, to nije igralo ulogu. Ako joj otkrije informaciju a ona je zatreba iskoristiti, to nazovi obećanje notornom ubojici neće je zaustaviti. Vjerojatno je to i njemu bilo jasno.

»Vratimo se malo u prošlost, može? Na dan kad je Monte Leburne bio uhićen. Vidiš, kad su ga federalci ulovili, bio sam malo zabrinut. Ne treba reći zašto. Monte mi je oduvijek bio jedan od najodanijih zaposlenika. Odmah sam stupio u vezu s njime.«

»Kako? Bio je u izolaciji.«

Namrštio se. »Molim te.«

Bio je u pravu. Cozone ima svojih veza. A bilo je i nevažno.

»Kako bilo, Monte sam obećao da ako nastavi biti odan zaposlenik kao što znam da jest, obitelj će mu dobiti velikodušni zamjenski paket.«

Podmićivanje. »A ako ne ostane odan?«

»Nije potrebno da se bavimo pretpostavkama, Kat, zar ne?«

Pogledao ju je.

»Mislim da ne.«

»Osim toga, usprkos ozbiljnim prijetnjama, mnogi zaposlenici su prodali svoje šefove kako bi sebi olakšali. Vjerovao sam da ću Montea od nečega takvog odvratiti bolje mrkvom nego batinom.«

»Izgleda da si uspio.«

»Da, jesam. Ali nije sve ispalo onako kako sam planirao.«

»Kako to?«

Počeo je vrtjeti prsten oko prsta. »Kao što vjerojatno znaš, Monte Leburne je prvotno bio uhićen pod optužbom za dva ubojstva.«

»Tako je.«

»Molio me za dozvolu da prizna i treće.«

Kat je neko vrijeme samo sjedila. Čekala je da čuje nešto više, ali Cozone kao da je odjednom ostao bez riječi. »Zašto je to napravio?«

»Zato jer nije ništa mijenjalo na stvari. Dobio je doživotnu.«

»Ipak. Nije priznao iz zabave.«

»Ne, nije.«

»Onda radi čega?«

»Da ti objasnim zašto nismo prije razgovarali. Dio mog sporazuma s Monte Leburneom bio je da će sve ostati između nas. Ne želim ti pričati o lopovskoj časti, ali želim da razumiješ. Nisam mogao ništa reći jer sam se zavjetovao na šutnju. Da sam progovorio, izdao bih odanog zaposlenika.«

»Koji bi se u suprotnome mogao predomisliti o tome da nisi umiješan.«

»Pragmatičnost se uvijek nagrađuje,« složio se Cozone. »Ali više od svega, Monte i ostalim zaposlenicima htio sam pokazati da sam čovjek od riječi.«

»A sada?«

Slegnuo je ramenima. »Mrtav je. Sporazum je dakle nevažeći.«

»Znači, možeš govoriti.«

»Ako želim. Naravno, bilo bi mi draže da ovo ostane među nama. Čitavo si vrijeme vjerovala da sam ti ja ubio oca. Ja ti kažem da nisam.«

Postavila je razumljivo pitanje: »Tko ga je ubio?«

»Ne znam.«

»Je li Leburne imao išta s tim?«

»Ne.«

»Znaš li zašto je priznao?«

Raširio je ruke. »Zašto bilo tko priznaje?«

»Zbog novca?«

»Kao prvo.«

»Zbog čega još?«

»Tu stvar postaje zamršenija, Kat.«

»Kako to misliš?«

»Bille su mu obećane usluge.«

»Kakve usluge?«

»Bolji tretman u zatvoru. Bolja ćelija. Dodatna sljedovanja. Pomoć pri zapošljavanju nećaka.«

Kat se namrštila, »Tko mu je to osigurao?«

»Nikad mi nije rekao.«

»Ali sumnjaš na nekoga.«

»Ne koristi mi govoriti o pretpostavkama.«

»To si već rekao. Kakav je posao nećak dobio?«

»Nije to bio posao. Radilo se o upisu u školu.«

»Koju školu?«

»Policijsku akademiju.«

Nebo se otvorilo kao po dogovoru. Kiša je počela nad oceanom i krenula prema obali. Polako je prešla dvorište i stizala do njih. Cozone je ustao i malo se povukao kako bi bio ispod krova. Kat je učinila isto.

»Leslie će te odvesti do tvog auta«, rekao je.

»Imam još pitanja.«

»Već sam i previše rekao.«

»A ako ti ne vjerujem?«

Cozone je slegnuo ramenima. »Onda nastavljamo kao i prije.«

»Bez sporazuma.«

»Tako neka bude.«

Razmislila je o svemu što je rekao, o časti među lopovima, o sporazumima i dogovorima. »Nakon što netko umre, sporazum ne vrijedi, je li tako?«

Nije odgovorio.

»Hoću reći, to si ti rekao. Kakav god ste dogovor ti i Leburne imali, sada ne važi.«

»Ispravno.«

Pojavio se Smješko Leslie. Ali Kat se nije pomaknula.

»Imao si sporazum i s mojim ocem«, rekla je. Glas joj je čudno zvučao u vlastitim ušima. »Tako si rekao.«

Kiša je lupala po krovu. Morala je govoriti glasnije da je se čuje.

»Znaš li tko je Medena?« upitala ga je.

Cozone je gledao u daljinu. »Znaš za Medenu?«

»Do izvjesnog stupnja.«

»Zašto me onda pitaš?«

»Jer želim razgovarati s njom.«

Upitno ju je pogledao.

»Ako ne znaš ništa o tome tko je ubio mog oca«, rekla je, »možda Medena zna.«

Cozone kao da je kimnuo. »Možda.«

»Onda je želim sresti«, odvrtila je. »Ima li to smisla?«

»Na neki način«, odgovorio je gotovo suviše oprezno.

»Možeš li mi pomoći da je nađem?«

Pogledao je Lesliea. Leslie se nije pomaknuo. Ipak, Cozone je rekao: »Mogli bismo pokušati, da.«

»Hvala ti.«

»Pod jednim uvjetom.«

»A taj je?«

»Ako obećaš da se nećeš miješati u moje poslove.«

»Ako govoriš istinu da nisi povezan...«

»Govorim.«

»Onda, nema problema«, rekla je.

Pružio je ruku. Nevoljko ju je prihvatila zamišljajući svu krv koja je nekoć na njoj bila, zamišljala je kako ponovno navire i prelijeva se po njoj. Cozone ju je držao.

»Jesi li sigurna da to želiš, Kat?«

»Što?«

»Jesi li sigurna da se želiš susresti s Medenom?«

Povukla je ruku. »Da, sigurna sam.«

Ponovno je pogled skrenuo prema uzburkanom moru. »Mislim da je to možda u redu. Mislim da je vrijeme da sve tajne izađu na vidjelo, koliko god bolne bile.«

»Što bi to trebalo značiti?« upitala je.

Ali tu se Cozone okrenuo i pošao u kuću. »Leslie će te odvesti do tvog auta. Nazvat će te kad pronađe Medeninu adresu.«

34. POGLAVLJE

Titus je Dani isto pitanje ponovio još desetak puta. Kao što je više manje očekivao, ostala je kod svoje priče. Ne pozna Kat. Nikad je nije vidjela. Nije imala pojma zašto bi istraživala bilo što u vezi njezina nestanka.

Titus joj je povjerovao.

Naslonio se i počeošao po bradi. Dana mu je uzvratila pogled. U očima joj je ostala iskrica nade. Iza nje, Reynaldo se naslonio na dovratak. Titus se pitao je li da Danu iskoristi za još jednu isplatu, ali ne, uvijek je živio po pravilu strpljivosti. Ne treba biti pohlepan. Došlo je vrijeme da se stvar prekine. Bio bi se okladio da detektivka Donovan još nikome nije ispričala o svojoj istrazi. Kao prvo, imala je premalo dokaza. Kao drugo, ne bi željela priznati na koji način je nabasala na taj slučaj.

Tajno slijedeći svog bivšeg zaručnika.

Razmišljao je o razlozima za i protiv. S jedne strane, ako eliminira Danu Phelps, sve bi bilo gotovo. Bila bi mrtva i zakopana. Ne bi bilo tragova. S druge, Kat Donovan je stigla dalje od bilo koga drugoga. Nestanak Gerarda Remingtona povezala je s nestankom Dane Phelps. U tome sada ima vlastiti ulog.

Neće se predati tako lako.

Eliminirati policajku je strahovito rizično. Ali, u ovom slučaju, ostaviti je na životu jednako je rizično.

Morat će napraviti pomnu analizu troškova i zarade - ubiti ili ne - ali u međuvremenu postoji druga stvar kojoj treba posvetiti pozornost.

Titus se osmjehnuo Dani. »Hoćeš li malo čaja?«

Kimnula je. »Da, molim.«

Titus je pogledao Dmitrija. »Hoćeš li gospođi Phelps skuhati čaj.«

Dmitrij se odmaknuo od kompjutera i otišao u kuhinju. Titus je ustao. »Vratit ću se za sekundu«, rekao joj je.

»Govorim istinu, gospodine Tituse.«

»Znam, Dana. Molim te ne brini.«

Otišao je prema Reynaldou koji je stajao uz vrata. Izišli su. »Vrijeme je«, rekao je Titus.

Reynaldo je kimnuo. »U redu.«

Titus je pogledao preko ramena. »Vjeruješ joj?«

»Da.«

»I ja«, odvratio je Titus, »ali moramo biti potpuno sigurni.«

Reynaldo je stisnuo oči. »Znači da ne želiš da je ubijem?«

»Oh, želim«, rekao je Titus gledajući prema štali. »Ali ne žuri.«

Chaz je nazvao Julie Weitz. Javila se na mobitel i rekla: »Halo?«

»Je li to Julie Weitz?«

»Je.«

»Ja sam detektiv Faircloth iz njujorške policije.«

Postavio joj je nekoliko pitanja. Da, komunicirala je s jednim čovjekom preko interneta, ustvari više nego jednom, ali to se tiče jedino nje. Ne, ne namjerava oputovati s njime. Otkuda je zaboga to posao za policiju? Chaz joj je zahvalio i prekinuo vezu.

Promašaj. Ili, prema bejzbolskoj terminologiji, bolje bi bilo reći *trkač je osvojio bazu*.

Zatim je nazvao kuću Marthe Paquet. Javio se ženski glas i rekao: »Halo?«

»Je li to Martha Paquet?«

»Ne«, rekla je žena. »Njezina sestra, Sandi.«

Smješko Leslie je u srebrnom Mercedesu vratio Kat do Chazova žutog Ferrarija. Prije nego je izišla, Leslie je rekao: »Nazvat ću vas kad budem imao adresu.«

Kat mu je zamalo zahvalila, ali to bi bilo sasvim neprikladno. Vozač joj je vratio pištolj. Po težini je osjetila da je ispraznio metke. Zatim joj je vratio i mobitel.

Izišla je. Ona dvojica su se udaljila.

U glavi joj se i dalje vrtjelo. Nije znala što bi zaključila iz onoga što je Cozone rekao. Ustvari, još gore, znala je točno što treba zaključiti. Zar to sada nije bilo očito? Stagger je otišao posjetiti Montea Leburnea odmah nakon uhićenja. Nije rekao ni Suggsu, ni Rinskyju, nije rekao nikome. Dogovorio se s Leburneom da ovaj preuzme krivnju za tatino ubojstvo.

Ali, zašto?

Ili i to postaje očito?

Pravo pitanje je bilo što da poduzme oko toga? Ne bi se isplatilo ponovno se suočiti sa Staggerom. On bi samo nastavio lagati. Ili još gore. Ne, morat će dokazati da je lagao. Kako?

Otisci prstiju pronađeni na mjestu zločina.

Stagger ih je sakrio, nije li? Ali ako su pripadali njemu, pokazali bi se na prvoj provjeri koju su Suggs i Rinsky proveli. Otisci svih policajaca su registrirani. Dakle, nisu mogli biti Staggerovi.

Ipak, kad su otisci nešto pokazali, Stagger se uključio u istragu pretvarajući se da otisci pripadaju nekom slučajnom beskućniku.

Otisci prstiju su ključni.

Nazvala je Suggsa na mobitel.

»Hej, Kat, kako ide?«

»Dobro. Jesi li imao priliku vidjeti one otiske?«

»Ne još.«

»Ne volim gnjaviti, ali jako su važni.«

»Nakon svih tih godina? Ne vidim na koji način. Ali, kako bilo, predao sam zahtjev. Svi dokazi su pohranjeni u skladištu. Rekli su mi da će potrajati još nekoliko dana.«

»Možeš li ih požuriti?«

»Mislim da mogu, ali rade na tekućim slučajevima, Kat. Ovo nije prioritet.«

»Je«, odgovorila je. »Vjeruj mi, hoćeš? Zbog mog oca.«

S druge strane bio je muk. Zatim je Suggs rekao: »Zbog tvog oca«, i prekinuo vezu.

Kat je ponovo pogledala onu prokletu plažu i sjetila se o čemu je razmišljala prije nego se pojavio Leslie naslonjen na Chazov auto.

To sam ja, Kat.

Ona je napisala tu poruku Jeffu, odnosno Ronu. Prije toga mu je poslala vezu na video spot *Missing You*. Nakon toga joj je odgovorio kao da ne zna tko je. Zatim je napisala...

To sam ja, Kat.

Smrzla se. Ona, Kat, mu je rekla svoje ime. Nije ga on prvi spomenuo. Počeo joj je odgovarati s Kat, kao da je nikad nije poznao, tek *nakon* što mu je rekla tko je.

Nešto nije bilo u redu.

Nešto definitivno nije bilo u redu oko Dane Phelps, Gerarda Remingtona i Jeffa Raynesa, odnosno Rona Kochmana. Za sada to nije

mogla dokazati, ali troje ljudi je nestalo.

Ili barem dvoje. Gerard i Dana. A što se tiče Jeffa...

Postoji samo jedan način da sazna istinu. Sjela je u Ferrari i upalila motor. Ne vraća se u New York. Ne za sada. Vraća se do kuće Rona Kochtnana. Ako bude potrebno, razbit će njegova prokleta vrata, ali na ovaj ili onaj način, saznat će istinu.

Kad je skrenula u ulicu Deforest, oba ona vozila su bila na prilazu. Parkirala je odmah iza njih i mjenjač gurnula u položaj za parkiranje. Kad je krenula prema kvaki na vratima, zazvonio joj je mobitel.

Bio je to Chaz.

»Halo?«

»Sinoć je Martha Paquet otišla na vikend. Nitko je od tada nije vidio.«

Titus je Dani zahvalio na suradnji.

»Kad mogu kući?« upitala je.

»Sutra, ako sve bude u redu. U međuvremenu će te Reynaldo odvesti da prespavaš u gostinjskim prostorima u štali. Postoji tuš i krevet. Vjerujemo da će ti biti puno ugodnije.«

Dana se tresla, ali je uspjela izgovoriti: »Hvala.«

»Nema na čemu. Sada možeš ići.«

»Neću progovoriti ni riječi«, dodala je. »Možete mi vjerovati.«

»Znam. Vjerujem ti.«

Dana se vukla prema vratima kao da hoda kroz duboko blato. Reynaldo ju je čekao. Kad su se vrata za njima zatvorila, Dmitrij se nakašljao u ruku i rekao: »Uh, imamo problem.«

Titus ga je ošinuo pogledom. Nikad nisu imali problema. Nikad.

»Što se događa?«

»Primamo e-mailove.«

Jednom kad bi saznali lozinke, Dmitrij je sredio da sve e-mail poruke dolaze njemu. Na taj način su mogli kontrolirati, čak i odgovarati na e-mailove zabrinute obitelji ili prijatelja.

»Od koga?«

»Od sestre Marthe Paquet. Mislím da je nazivala i na mobitel.«

»Što ima na tim e-mailovima?«

Dmitrij je podigao pogled. Kažiprstom je podignuo naočale na nosu. »Kaže da je nazvao detektiv iz njujorške policije i da se raspitivao gdje je Martha. I da je zvučao zabrinuto kad mu je rekla da

je otišla s dečkom.«

Titusa je zaslijepio bijes.

Kat.

Uteg na vagi njegove analize troškova i zarade - ubiti ili ne - prevagnuo je na jednu stranu.

Titus je zgrabio ključeve i odjurio prema vratima. »Odgovori sestri da je sve u redu, da se divno provodi i da će se vratiti sutra. Ako stigne neka nova poruka, nazovi me na mobitel.«

»Kamo ideš?«

»U New York.«

Kat je lupala po ulaznim vratima. Pogledala je kroz mutno staklo ne bi li ugledala neko kretanje. Ništa se nije događalo. Starac je morao biti kod kuće. Bila je ovdje, kad, prije sat vremena? Oba vozila su tu. Pokucala je još jednom.

Nije bilo odgovora.

Starac joj je bio rekao da se gubi s *njegovog* posjeda. Njegovog. Tako da Ron ili Jeff ne mora biti vlasnik. Vlasnik je on. Možda su Jeff i njegova kći Melinda unajmili dio kuće. Starčeve podatke mogla je pronaći u arhivima, ali stvarno, čemu bi to pomoglo?

Chaz je o slučaju trebao izvijestiti FBI, iako i dalje nisu raspolagali s mnogo podataka. Odrasle osobe mogu izbivati dan ili dva. Nadala se da će zbog osnovane sumnje njezin slučaj imati prednost, ali nije bila sigurna. Dana Phelps je razgovarala i sa sinom i s financijskim savjetnikom. Martha Paquet je mogla zapeti u krevetu s novim ljubavnikom.

Osim jedne stvari: obje su navodno otišle s istim čovjekom.

Obilazila je kuću, pokušavala zaviriti kroz prozore, ali zastori su bili navučeni. Starca je našla na ležaljci u stražnjem dvorištu. Čitao je meko ukoričenu knjigu Parnella Halla, čvrsto je držeći kao da će mu pobjeći.

Rekla je: »Halo?«

Starac se začuđeno pridignuo. »Koga vruga radiš ovdje?«

»Kucala sam na vrata.«

»Što trebaš?«

»Gdje je Jeff?«

Sjeo je. »Ne poznam nikoga pod tim imenom.«

Nije mu povjerovala. »Gdje je Ron Kochman?«

»Rekao sam ti. Nije ovdje.«

Kat je prišla ležaljci i nadvila se nad njega. »Nestale su dvije žene.«

»Što?«

»Dvije žene su ga upoznale preko interneta. Sada su obje nestale.«

»Ne znam o čemu govoriš.«

»Neću otići dok mi ne kažete gdje je.«

Nije odgovorio.

»Pozvat ću policiju. Pozvat ću FBI. Pozvat ću novinare.«

Starac je razrogačio oči. »Nećeš valjda.«

Kat se sagnula tako da je licem bila centimetrima udaljena od njegova. »Da vidimo. Svima ću reći da je Ron Kochman onaj koji se nekad zvao Jeff Raynes.«

Starac je samo sjedio.

»Gdje je?«

Starac nije odgovorio.

Skoro je posegnula za pištoljem, ali se zaustavila. Ovaj puta je poviknula: »Gdje je?«

»Ostavi ga na miru.«

Kat je zastao dah kad je začula glas. Okrenula je glavu prema kući. Vanjska vrata su se otvorila. Osjetila je kako joj koljena klecaju. Otvorila je usta, ali ništa nije izašlo.

Jeff je izišao iz kuće i raširio ruke, »Evo me, Kat.«

35. POGLAVLJE

Kad su Reynaldo i Dana stigli do štale, Bo je bio pred vratima i mahao repom. Skočio je prema gospodaru koji je kleknuo i počeošao ga između ušiju.

»Dobar dečko.«

Bo je odobravajući zalajao.

Iza leđa, Reynaldo je začuo lupanje vanjskih vrata na kući. Titus je preskočio stepenice trijema i odjurio prema crnom SUV-u. Clem Sison koji je radio kao vozač nakon što Claudea više nije bilo sjeo je za volan. Titus je uskočio na suvozačko mjesto.

SUV je odjurio podižući oblak zemlje iza sebe.

Reynaldo se upitao što se dogodilo. Bo je zalajao, a Reynaldo je shvatio da ga je u svojoj zbunjenosti prestao češati. Nasmijao se i nastavio. Bo je bio sretan. To je ta divna stvar s psima. Čovjek uvijek točno zna što osjećaju.

Dana je nepomično stajala. Lagano se osmjehnula dok ga je gledala s Boom. Reynaldou se to nije dopalo. Pridignuo se i naredio Bou da se vrati prema podzemnim sanducima. Pas je protestirajući zacvilio.

»Idi«, ponovio je Reynaldo.

Nevoljko, pas je otišao od štale i krenuo niz stazu.

Dana je gledala kako stari pas odlazi, smiješak joj je nestao s lica.

»I ja imam labradoricu«, rekla je. »Zove se Chloe. Ali je crna, nije smeđa. Koliko je star vaš pas?«

Reynaldo nije odgovorio. S mjesta na ulazu u štale, na njezinu zidu je ugledao staru arnišku pilu. Jednom se upitao može li ta pila prerezati kosti prstiju. Trebalo je neko vrijeme dok se nije uvjerio. Bilo je tu svega, više kidanja i mrskanja kostiju nego nečega što bi sličilo čistom rezu, ali je svejedno nastavljao, prst po prst. Onaj muškarac - u sanduku broj tri - urlao je. Titusu je galama smetala, tako da je Reynaldo Broju tri u usta ugurao krpu i zalijepio je trakom. To je prigušilo njegove krikove beskrajne boli. Broj tri počeo je padati u nesvijest kad je oštrica pile zapela na hrskavici. Prva dva puta

Reynaldo je prekinuo posao, uzeo kantu vode i polio ga, To ga je dozvalo svijesti. Kad se onesvijestio treći put, Reynaldo je kantu ostavio pored sebe.

»Hoćeš vode?« upitao je Danu.

»Da, molim.«

Napunio je dvije kante i stavio ih na radni stol. Dana je jednu prinijela ustima i počela piti. Reynaldo je našao mali ručnik koji će poslužiti za zatvaranje usta, ali nije našao ljepljivu vrpцу. Mogao joj je zaprijetiti, naravno, reći joj, ako ručnik ispadne iz usta, stvar će biti puno gora, ali s druge strane, Titus je upravo bio otišao tako da ga galama neće smetati.

Možda je Reynaldo jednostavno ostavi da vrišti.

»Gdje je krevet?« pitala je Dana. »I tuš?«

»Sjedi«, rekao joj je pokazujući na stolicu.

Broj tri je vezao konopom, a ruku koju je rezao učvrstio je u veliki škripac na radnom stolu. Kad je ugledao konop, Broj tri se počeo opirati, ali Reynaldo ga je utišao pištoljem. Mogao bi to napraviti i u ovom slučaju, razmišljao je, ali Dana je bila mekša. Ipak, jednom kad rezanje počne, morat će je svezati.

»Sjedi«, ponovio je.

Dana je istog trena sjela.

Reynaldo je otvorio donju ladicu s alatom i izvadio konopac. Nisu mu baš išli uzlovi, ali kad bi žrtvu omotao dovoljno puta, uzlovi nisu bili važni.

»Čemu to?« upitala je Dana.

»Moram ti pripremiti krevet. Ne mogu riskirati da pobjegneš dok to radim.«

»Neću. Obećavam.«

»Sjedi na miru.«

Kad joj je konop omotao oko grudi, Dana je zaplakala. Ali se nije opirala. Reynaldo nije mogao odrediti čini li mu to zadovoljstvo ili ga razočarava. Kad ju je htio omotati drugi put začuo je poznati cvilež.

Bo.

Reynaldo je podignuo pogled i spazio Boa ispred vrata štale kako ga gleda tužnim očima.

»Idi«, rekao mu je.

Bo se nije pomaknuo. Ponovo je zacvilio.

»Idi. Doći ću brzo,«

Pas je šapama počeo kopati zemlju i pogledavati svoj krevet. Reynaldo je to morao predvidjeti. Bo je volio svoj krevet. Volio je štalu, osobito kad je Reynaldo bio u njoj. Jedini put kad ga je ostavio vani bilo je kad je obrađivao Broj tri. Bo to nije odobravao - ne to što je čovjeku rezao prste; Bo je mario samo za Reynaldoa - bio je zabrinut jer je bio udaljen i od svog kreveta i od svog gospodara.

Danima nakon toga Bo je njuškao mjesto na kojem je bila prolivena krv.

Reynaldo se podignuo i krenuo prema vratima. Na brzinu je psa počeo iza ušiju i rekao: »Oprosti, dečko. Moraš ostati vani.« Naredio mu je da se makne s vrata i spremao se zatvoriti ih. Bo je krenuo prema njemu.

»Sjedi«, oštro je rekao Reynaldo.

Pas je poslušao.

Rukom je prihvatio dršku kvake na vratima kad je osjetio kako ga nešto udara po zatiljku. Od udarca se srušio na koljena. Glava mu je titrala kao zvučna viljuška. Podigao je pogled i ugledao Danu s metalnom stolicom u rukama. Odmaknula se i uz grleni vrisak zamahnula prema njemu.

Reynaldo se sagnuo taman na vrijeme, stolica je prohujala iznad njegove glave. Čuo je Boa koji je počeo zabrinuto lajati. Podignuo je ruke, uhvatio stolicu i istrгнуo je od nje.

Dana je potrčala.

Reynaldo je još uvijek bio na koljenima. Pokušao je ustati, ali zavrtjelo mu se u glavi. Ponovno se srušio. Sada je tu bio Bo i lizao ga po licu. To mu je dalo snagu. Uspio se pridignuti, izvaditi pištolj i istrčati van. Pogledao je desno. Ni znaka od nje. Pogledao je lijevo. Opet ništa.

Pogledao je iza sjenare i ugledao Danu kako nestaje u šumi. Podigao je pištolj, zapucao i potrčao za njom.

Titus je Bio vrlo oprezan.

Plan za ono što je smatrao savršenim zločinom nije došao tek tako, s uzvikom »Eureka!«. Bio je rezultat evolucije, preživljavanja najjačih - zamisao koja je proizašla iz svega čime se bavio u životu. Sadržavao je ljubav, seks, romantične veze i čežnje. Bio je primitivan po instinktu i suvremen u provedbi.

Bio je savršen.

Ili, barem je nekad bio.

Upoznao je male prevarante koji su bili zadovoljni s malim. Na web stranice su stavljali oglase za seks, nalazili se s mušterijom, istukli je i uzimali sitan novac.

Ne, to nije bio način.

Titus je zaokružio sve svoje prijašnje djelatnosti - prostituciju, iznuđivanje, prijevare, krađe identiteta - i prebacio ih na višu razinu. Prvo je stvorio savršene lažne internetske profile. Kako?

Bilo je nekoliko načina. Dmitrij mu je pomogao pronaći ›mrtve‹, ›izbrisane‹ ili neaktivne stranice na društvenim mrežama kao što su Facebook ili čak Myspace - pronaći ljude koji su otvorili stranicu, na nju postavili nekoliko slika i više je nikad nisu koristili. Većina onih koje je koristio bile su otkazane stranice.

Uzmimo, na primjer, Rona Kochmana. Prema predmemoriji njegova stranica je bila postavljena i nakon dva tjedna izbrisana. To je bilo idealno. Uzmimo Vanessu Moreau. Njezin portfolio u bikiniju su našli na casting stranici zvanoj Mucho Models. Ne samo da je Vanessa nije tri godine obnavljala, već i kad ju je izmišljeni časopis pokušao ›rezervirati‹ za posao, Titus nije dobio odgovor.

Ukratko, obje stranice su bile mrtve.

To je bio prvi korak.

Jednom kad bi Titus pronašao potencijalni identitet koji bi mogao koristiti, krenuo je u temeljitiju pretragu interneta jer bi svaki eventualni zainteresirani učinio isto. U današnje vrijeme to je pravilo. Ako se nekoga upozna preko interneta - ili čak i osobno - odlazi ga se provjeriti na Google, osobito ako je potencijalni ljubavnik. Zbog toga potpuno lažni identitet ne bi uspijevao. Moglo ga se pronjuškati na Googleu. Ali ako je osoba stvarna, a jednostavno nedostupna...

Pogodak.

Nije bilo doslovno ničega o Ronu Kochmanu na intemetu, ali Titus je ipak želio da ›Ron‹ bude ›oprezan‹ i da se naziva Jackom. To je uspijevalo. Ista stvar je bila s Vanessom Moreau. Nakon silnih istraga - koje prosječna osoba ne bi mogla obaviti bez da unajmi privatnog detektiva - Titus je saznao da je Vanessa Moreau samo umjetničko ime, da se u stvari zove Nancy Josephson, da je udana, da ima dvoje djece i živi u Bristolu u Engleskoj.

Sljedeći važan kriterij predstavljao je izgled.

Mislio je da će Vanessa predstavljati problem. Bila je jednostvano previše privlačna, izgledom modela s naslovne stranice. Muškarci bi bili sumnjičavi. Ali kao što je naučio baveći se prostitucijom, muškarci su i glupi kad je riječ o ženskom spolu. Svi imaju krivo mišljenje da su na neki način ženama Bogom dani. Gerard Remington je Vanessi čak bajao o tome kako bi viši primjerci - on u smislu pameti, ona po izgledu - trebali prirodno naginjati jedno drugom.

»Posebni ljudi pronalaze jedno drugo«, tvrdio je Gerard. »Oni se rađaju i na taj način usavršavaju vrstu.«

Da, tako je rekao, uistinu.

Ron Kochman je bio idealan i takvog je bilo teško naći. Naravno, da bude apsolutno siguran, Titus je svaki profil koristio da ugrabi samo jednu osobu. Nakon toga bi izbrisao identitet i počeo koristiti drugi. Ali pronalaženje idealnog identiteta - ljudi koji su bili prisutni na internetu ali ih nije bilo moguće pronaći - bilo je teško. Kochman mu je odgovarao i po izgledu i po dobi. Bogate žene bi bile sumnjičave prema nekom suviše mladom muškarcu i pomislile bi da perverzno želi seks sa starijom ženom ili da želi njihov novac. Opet s nekim suviše starim ne bi željele romantičan odnos.

Kochman je bio i udovac (žene su voljele takve) i zgodan poput ljudi iz običnog svijeta. Čak je i na fotografijama izgledao kao pristojan dečko - opušten, samopouzdan, zadovoljan sam sa sobom, s lijepim očima i dragim osmijehom koji je privlačio.

Žene su padale na njega.

Nakon toga, daljnje planiranje bilo je jednostavno. Titus je skidao fotografije koje je našao na starim Facebook stranicama, ili na Mucho Modelu, ili bilo gdje drugdje i stavljao ih na različite internetske stranice za upoznavanje. Profile je održavao jednostavnim i čistim. Kad se to dovoljno dugo radi, nauče se svi trikovi. Sa ženama nije nikad bio razvratan, ni s muškarcima pretjerano seksualan. Smatrao je da je komunikacija - zavođenje - njegova najjača strana. Slušao je svoje zavoditelje, istinski, i odgovarao na njihove potrebe. U tome je bio jak, naučio je to čitajući mlade djevojke na autobusnom kolodvoru Port Authority. Nikad se nije prodavao iznad cijene. Klonio se govora iz »osobnih oglasa«. Svoju osobnost je radije pokazivao (njegovi komentari su, na primjer, bili lagano samopodcjenjivački) nego da je

pričao o njoj (zaista sam duhovit i brižan prema drugima).

Titus nije nikad tražio osobne podatke, iako su mu ih dostatno otkrivali jednom kad bi razgovor počeo. Kad bi saznao ime, adresu ili neke druge ključne informacije, dao bi Dmitriju da obavi kompletnu provjeru i pokuša saznati neto vrijednost. Ako ne bi dostizala brojku od šest znamenki, nije bilo razloga da se udvaranje nastavi. Ako je netko imao jako brojnu obitelj kojoj bi nedostajao, to bi isto bio razlog za prekid.

U svako doba Titus je mogao imati deset identiteta koji su se dopisivali sa stotinama potencijalnih žrtava. Velika većina ih je otpala zbog ovog ili onog razloga. Neki su otpali jednostavno zbog količine posla. Neki zbog toga što su tražili da se prije odlaska na put nađu na kavi. Neki su malo istraživali i, kad identitet ne bi odgovarao Ronu Kochmanu ili Vanessi Moreau, shvatili su da su prevareni.

Ali usprkos svemu, postojala je nepresušna rijeka potencijalnih žrtava.

Trenutno je na farmi Titus držao sedmoro ljudi. Petero muškaraca i dvije žene. Više je volio imati muškarce. Da, može zvučati čudno, ali nestanak neoženjena muškarca privlači malo pažnje. Muškarci često nestaju. Bježe od kuće. Spetljaju se s nekom ženom i odlaze. Nitko se ne raspituje kad muškarac želi svoj novac prebaciti na drugi račun. Ljudi postavljaju pitanja - i da, to je čisti staromodni seksizam - kad žena ›poludi‹ sa svojim financijama.

Razmislimo. Koliko puta se na vijestima čulo da je nestao četrdesetsedmogodišnji neoženjeni muškarac i da ga policija traži?

Gotovo nikad.

Odgovor postaje ›definitivno nikad‹ kad i dalje šalje e-mailove ili tekstualne poruke i kad, po potrebi, naziva na telefon. Titusovo djelovanje bilo je jednostavno i precizno. Žrtve se drže na životu dok su potrebne. Iscjeduje ih se do granice koja bi mogla izazvati malu zabrinutost, ali rijetko iznad toga. Iscjeduje ih se sve dok je isplativo. Zatim ih se ubija i učini da nestanu.

To je bilo ključno. Jednom kad prestanu davati korist, lišava ih se života.

Titus je to svoje poslovanje na farmi sada vodio već osam mjeseci. U prostornome smislu, svoju mrežu je bacio na područje u okviru deset sati vožnje od farme. To mu je osiguravalo veći dio Istočne obale

- od država Maine do Južne Karoline, a širilo se čak i na Srednji zapad. Cleveland je bio udaljen tek pet sati vožnje, Indianapolis oko devet, a Chicago je bio u granicama od deset sati. Nastojao je da ni jedna od žrtava ne živi blizu druge i da nisu ni u kakvoj vezi. Na primjer, Gerard Remington je bio iz Hadleya u Massachusettsu, dok je Dana Pehlps živjela u Greenwichu u Connecticutu.

Ostalo je bilo jednostavno.

U konačnici, većina veza preko interneta morala je doći do točke kad se traži osobno upoznavanje. Ipak, Titus je bio iznenađen koliko se može postati intiman i bez izravnog upoznavanja. Imao je neku vrstu internetskog seksa ili seksualnih doživljaja s više od polovice svojih žrtava. Doživio je seks preko mobitela, uvijek koristeći onaj jednokratni, znao je unajmljivati žene koje nisu znale o čemu je riječ, ali većinom se koristio aplikacijom za promjenu glasa i razgovore vodio sam. U svakom slučaju, ljubavne riječi su se izmjenjivale prije nego li je osobni susret uopće bio dogovoren.

Čudnovato.

Odlazak - bilo na vikend ili na tjedan dana - bio je priman zdravo za gotovo. Gerard Remington, koji je definitivno imao problema s okolinom (gotovo da je upropastio plan inzistirajući da uzme svoj auto - tu su improvizirali i udarili ga po glavi na aerodromskom parkiralištu) kupio je vjenčani prsten i spremio se za prošnju, iako Vanessu nije nikad osobno upoznao. Nije bio prvi. Titus je čitao o takvim vezama, o ljudima koji su vezu preko interneta održavali mjesecima, čak i godinama. Popularni nogometaš Notre Dama zaljubio se u ›djevojku‹ koja ga je motala, čak je i povjerovao da je umrla od čudne povezanosti leukemije i prometne nesreće.

Ljubav zasljepljuje, da, ali ni približno kao želja da se bude voljen.

To je bilo ono što je Titus naučio. Ljudi nisu bili toliko lakovjerni koliko očajni. Ili, zaključio je, to su bile dvije strane iste kovanice.

Sada je izgledalo da je njegov savršeni plan doživio ozbiljan udarac. Kad se osvrnuo unazad, mogao je kriviti jedino sebe. Postao je lijen. Sve je dugo vremena teklo savršeno glatko tako da se opustio. Istog trena kad je ›Kat‹ - koju je prepoznao kao onu koja je do Rona Kochmana pokušala doći preko stranice ›Tisibašmojtip. com‹ - stupila u vezu s Ronom Kochmanom, trebao je zatvoriti profil i prekinuti vezu. Nije to napravio iz nekoliko razloga.

Prvi je bio da je bio blizu tome da pritisne dvije nove žrtve koristeći taj profil. Trebalo je puno truda da dođe do toga. Nije ih želio izgubiti zbog nečega što je na prvi pogled izgledalo kao običan pokušaj da se uspostavi veza s nekim bivšim. Drugi, nije imao pojma da je Kat detektivka iz njujorške policije. Nije se potrudio provjeriti je. Jednostavno je zaključio da je bivša usamljena zaručnica i da će njegovo ›ne vraćajmo se prošlosti‹ završiti priču. To je bilo pogrešno. Kao treće, Kat mu se nije obratila kao Ronu. Nazvala ga je Jeffom, što je Titusa natjeralo na razmišljanje je li ga zamijenila s nekim drugim koji je sličio njemu ili je Ron nekad bio znan kao Jeff, što bi značilo da će ga biti još teže pronaći i čak doprinijeti njegovom lažnom profilu.

I to je bila pogreška.

A ipak, ako je imala i savršenu moć sagledavanja, kako je mogla povezati stvari? Kako je preko nevezane komunikacije preko stranice ›Tisibašmojtip.com‹ detektivka Kat Donovan pronašla Danu Phelps, Gerarda Remingtona i Marthu Paquet?

Morao je saznati.

Tako da je sada nije mogao jednostavno ubiti i završiti priču. Morao ju je uloviti, prisiliti je da progovori i da vidi koliko je opasna. Pitao se je li njegov savršeni plan stigao od kraja. Možda je tako. Ako sazna da mu se Kat približava ili da je informacije predstavila nekom drugom, pritisnut će tipku IZBRIŠI na cijelu operaciju - što znači ubiti sve preostale žrtve, zakopati ih, spaliti kuću na farmi i otići s novcem koji su priskrbili.

Ali čovjek mora naći i ravnotežu. Pod tim uvjetima može početi paničariti i činiti pogreške zbog pretjeranog opreza. Nije želio donijeti konačnu odluku dok ne sazna sve činjenice. Morao je doći do Kat Donovan i saznati koliko zna. Morat će učiniti da i ona nestane. Iz nekog razloga postoji mit, ako nekoga ubiješ, institucije zakona će se obrušiti na tebe. Istina je u tome da mrtvi ne pričaju. Nestali ne otkrivaju tragove. Mnogo je, mnogo veći rizik ako se žrtve ili neprijatelje ostavi bez kazne.

Odstrani ih zauvijek i to će ti se isplatiti.

Titus je zatvorio oči i nagnuo glavu unazad. Vožnja do New Yorka traje oko tri sata. Mogao bi malo i zadrijemati da bude odmoran za ono što dolazi.

36. POGLAVLJE

Kat je ukočeno stajala u stražnjem dvorištu obične kuće u Montauku i osjetila kako se zemlja otvara i guta je. Osamnaest godina nakon što joj je rekao da je više ne želi oženiti, Jeff je bio udaljen jedva tri metra od nje. Nekoliko trenutaka nijedno nije progovorilo. Na licu mu je vidjela izraz gubitnika, izraz boli i zbunjenosti i pitala se vidi li on isto na njezinu.

Kad je progovorio, obratio se starcu, ne njoj.

»Sam, možeš nas malo ostaviti nasamo?«

»Da, naravno.«

Perifernim je pogledom vidjela kako starac sklapa knjigu i odlazi u kuću. Ona i Jeff nisu skidali pogled jedno s drugog. Postali su ili dva revolveraša koja čekaju da jedan povuče ili što je vjerojatnije, dvije duše u nevjerici koje se plaše da će ako se jedno okrene ili čak i trepne, ono drugo nestati ispod osamnaestogodišnje prašine.

Jeffu su se oči napunile suzama. »Bože, divno je vidjeti te.«

»I tebe«, odvratila je.

Muk.

Javila se Kat: »Jesam li upravo rekla ›i tebe‹?«

»Nekad si bila bolja u povratcima.«

»Bila sam bolja u mnogo stvari.«

Stresao je glavom. »Izgledaš fantastično.«

Osmjehnula mu se. »I ti.« Zatim: »Hej, ovo mi postaje poštapalica.«

Jeff je raširenih ruku krenuo prema njoj. Željela se baciti u njih. Željela je da je zagrlji i pritisne na prsa, da možda odmakne glavu i nježno je poljubi i da onda samo čeka da se osamnaest godina istopi kao jutarnji mraz. Ali - a to je možda bio više zaštitni potez - Kat se odmaknula jedan korak i podignula dlan prema njemu. Stao je. Samo na trenutak je bio iznenađen, a zatim je kimnuo.

»Zbog čega si došla, Kat?«

»Tražim dvije nestale žene.«

Nakon što je to rekla osjetila se na čvršćem tlu. Sve ovo nije prošla da bi ponovno upalila plamen koji je njezin bivši zaručnik davno

ugasio. Došla je riješiti slučaj.

»Ne razumijem«, rekao je.

»Zovu se Dana Phelps i Martha Paquet.«

»Nikad nisam čuo za njih.«

Očekivala je takav odgovor. Jednom kad je shvatila da je ona bila ta koja je rekla ›To sam ja, Kat‹ sve ostalo je sjelo na mjesto.

»Imaš li laptop?«

»Uh, naravno, zašto?«

»Možeš li ga, molim te donijeti?«

»Još uvijek ne...«

»Samo ga donesi, Jefle. Može?«

Kimnuo je. Kad je ušao u kuću Kat se srušila na koljena i osjetila kako je izdaje cijelo tijelo. Željela je utonuti u zemlju i zaboraviti te dvije žene, željela je samo leći i dati si oduška, željela je plakati i razmišljati o svemu onom ›što ako‹ nam ovaj glupi život donosi.

Uspjela se pridići nekoliko sekundi prije nego se vratio. Uključio je laptop i dao joj ga. Sjela je za vrtni stol. Jeff je sjeo nasuprot nje.

»Kat?«

I u glasu mu je osjetila bol. »Ne sada. Molim te. Daj da ovo završim, može?«

Našla je stranicu ›Tisibašmojtip.com‹ i otvorila njegov profil.

Nije ga bilo.

Netko se povlači. Brzo je otvorila svoj stari e-mail i našla vezu na Jeffovu neaktivnu Facebook stranicu koju joj je Brandon poslao. Otvorila ju je i okrenula laptop prema njemu.

»Bio si na Facebooku?«

Jeff je škiljio u stranicu. »Tako si me našla?«

»Pomoglo je.«

»Izbrisao sam je čim sam saznao za nju.«

»Ništa se na internetu ne može izbrisati.«

»Jutros si vidjela moju kćer. Kad je išla u školu.«

Kat je kimnula. Dakle, kći ga je nazvala nakon što su se srele, pretpostavila je.

»Prije nekoliko godina, Melinda - tako joj je ime - pomislila je da sam usamljen. Majka joj je davno bila umrla. Nisam izlazio sa ženama ni nešto slično, tako da je pomislila da bih u najmanju ruku mogao imati barem Facebook stranicu. Da nađem stare prijatelje ili da

upoznam nekoga. Znaš kako to ide.«

»Dakle, kći ti je postavila stranicu?«

»Da. Da me iznenadi.«

»Je li znala da si nekad bio Jeff Raynes?«

»Ne, tada nije. I čim sam je ugledao, izbrisao sam je. Tada sam joj objasnio da sam jednom bio netko drugi.«

Uhvatila je njegov pogled. I dalje je probadao. »Zašto si promijenio ime?«

Stresao je glavom. »Rekla si nešto o nestalim ženama.«

»Da.«

»I zbog toga si ovdje.«

»Tako je. Netko te je iskoristio kao soma.«

»Soma?«

»Da. Hoću reći, tako se kaže. Jesi li vidio film ili TV emisiju?«

»Ne.«

»Som je osoba koja se pretvara da je netko tko je na internetu, osobito u romantičnim vezama.« Glas joj je bio ravnodušan, bez emocija. To joj je sada trebalo. Trebalo joj je da jednostavno iznese činjenice, brojke i definicije i da ništa ne osjeća. »Netko je uzeo tvoje slike, napravio tvoj internetski profil i stavio ga na stranicu za usamljene. Dvije osobe koje su zagrizle za tebe-soma su nestale.«

»Nemam ništa s time«, odgovorio je.

»Da, sada znam.«

»Kako si ušla u sve to?«

»Policajka sam.«

»Je li to dakle bio tvoj slučaj?« upitao je, »Je li me još netko prepoznao?«

»Ne. Pojavila sam se na stranici ›Tisibašmojtip.com‹. Ustvari, to mi je prijateljica napravila. Nije važno. Vidjela sam tvoj profil i javila ti se.« Zamalo se nasmijala. »Poslala sam ti onaj spot *Missing You*.«

Osmjehnuo se. »John Waite.«

»Da.«

»Volio sam ga.« Nešto kao nada zasjalo mu je u očima. »Dakle, ah, sama si?«

»Da.«

»Nikad se nisi...«

»Ne.«

Oči su mu se ovlažile. »Melindina mama je ostala trudna u pijanstvu u samodestruktivnom razdoblju za oboje. Ja sam se uspio izvući iz toga. Ona nije. Ovaj unutra mi je bivši svekar. Nas troje živimo skupa otkad je umrla. Tada je Melinda imala osamnaest mjeseci.«

»Žao mi je.«

»U redu je. Samo sam htio da znaš.«

Pokušala je progutati slinu. »To se mene ne tiče.«

»Da«, rekao je. Pogledao je ulijevo i trepnuo. »Htio bih da ti mogu pomoći u vezi nestalih žena, ali ne znam ništa.«

»Jasno mi je.«

»Ali ipak si prešla cijeli taj put da me nađeš.«

»Nije daleko. I morala sam se uvjeriti.«

Jeff je okrenuo glavu unatrag i gledao je u lice. Bože, još je uvijek prokletu zgodan. »I jesi li se uvjerila?« upitao je.

Svijet oko nje se slamao. Zavrtjelo joj se u glavi. Da mu ponovo vidi lice, da mu čuje glas - Kat nije vjerovala da će se to dogoditi. Bol je bila jača nego što je mogla zamisliti. Bol zbog načina na koji je sve završilo, zbog iznenadnosti je postala još veća nakon što je ugledala to lijepo, napaćeno, nezaboravljeno lice.

Još uvijek ga je voljela.

Prokletstvo. Neka je sve prokletu i mrzila se zbog toga i osjećala se slabom i naivnom.

Još uvijek ga je voljela.

»Jeffe?«

»Da?«

»Zašto si me ostavio?«

Prvi metak zabio se u stablo petnaest centimetara od Danine glave.

Komadići kore pogodili su je u lijevo oko. Dana se sagnula i nastavila bježati na sve četiri. Drugi i treći metak pogodio je negdje iznad nje. Nije znala gdje.

»Dana?«

Samo joj je jedno bilo u glavi: održavaj što veću udaljenost između sebe i tog bildera. On je bio taj koji ju je zatvorio u sanduk. On je bio taj koji joj je naredio da se svuče. I on je bio taj koji joj je naredio da nosi samo radno odijelo i čarape.

Bez cipela ili tenisica.

I evo je gdje sada trči kroz šumu da pobjegne tom psihopatu -

samo s čarapama na nogama.

Nije obraćala pažnju.

Još i prije nego ju je krupni bilder zaključao pod zemlju, Dana Phelps je shvatila da je prevarena. U početku najgora stvar nije bila bol ili strah, bilo je to poniženje i samoprijezir jer je pala na nekoliko fotografija i slatkorječivih fraza.

Bože, kako je samo patetična bila.

Ali kako su se uvjeti pogoršavali, zaboravila je na to. Jedini cilj joj je bio da preživi. Znala je da nema smisla opirati se čovjeku koji se nazivao Titusom. Napraviti će sve što bude morao da bi došao do informacija. Možda nije bila toliko slomljena koliko se pretvarala da je - mislila je da će ih to malo smekšati - ali istina je bila da je bila prilično načeta.

Nije znala koliko je dana provela u sanduku. Nije bilo ni izlaska ni zalaska sunca, nije imala sat, nije bilo svjetla, čak ni mraka.

Samo potpuna crnina.

»Izađi, Dana. Nema potrebe za ovim. Pustit ćemo te, sjećaš se?«

Da, naravno.

Znala je da će je ubiti i možda, prema onome na što se bilder spremao, nešto još i gore. Kad je prvi put razgovarala s Titusom, iznio joj je dobru ponudu. Pokušao joj je dati nadu, što je na kraju ispalo okrutnije od svega što je doživjela u sanduku. Ali, znala je. Pokazao je svoje pravo lice. Pokazali su ga i kompjutorski manijak i bilder i dva stražara koje je uočila.

Sve one sate i dane koje je provela ležeći u mraku pitala se na koji način će je ubiti. Jednom je čula ispaljeni metak. Je li to način na koji to izvode? Ili će jednostavno odlučiti da je ostave u sanduku i prestanu bacati šačice riže.

Je li to uopće bilo važno?

Sada kad je bila izvan sanduka, kada je konačno bila na velikom, divnom, privlačnom vanjskom svijetu, osjećala se slobodnom. Ako umre, barem će umrijeti pod svojim uvjetima.

Nastavila je bježati. Da, surađivala je s Titusom. Što bi donijelo da nije? Kad je bila prisiljena potvrditi bankovni transfer, nadala se da će Martin Bork čuti nešto u njezinu glasu ili da će mu na neki način uspjeti poslati prikrivenu poruku. Ali Titus je jedan prst držao na dugmetu telefona, a drugi na okidaču pištolja.

A bila je tu i Titusova strašna prijetnja...

Bilder je povikao: »Ne treba ti to, Dana.«

Bio je ušao u šumu. Potrčala je brže znajući da se može boriti s iscrpljenošću. Udaljavala se spretno krećući se kroz lišće, saginjući se ispod granja i drveća, a tada je stala na nešto i začula oštar zvuk lomljave.

Uspjelo joj je da glasno ne povikne.

Prevalila se na stranu, stablo je spriječilo da ne padne. Ostala je na jednoj nozi i lijevo stopalo primila rukom. Grana se slomila na dva oštra dijela od kojih se jedan probio i ostao u stopalu. Pokušala ga je izvaditi ali nije išlo.

Bilder je trčao prema njoj.

U slijepoj panici Dana je odlomila granu i ostavila iver da joj viri iz tabana.

»Trojica smo iza tebe«, vikao je bilder. »Naći ćemo te. A ako te ne nađemo, još uvijek imam tvoj mobitel. Mogu Brandonu napisati poruku. Reći mu da je od tebe i da će ga limuzina odvesti mamici.«

Čučnula je, zatvorila oči i pokušavala ne slušati.

To je bila Titusova grozna prijetnja - ako ne bude surađivala, krenut će na Brandona.

»Sin će ti umrijeti u tvom sanduku«, vikao je bilder. »Ako bude imao sreće.«

Dana je stresla glavom, suze od snaha i bijesa tekle su joj niz obraze. Dio nje se želio predati. Ali ne, ne slušaj. Kvragu on i njegove prijetnje. Ako se vrati to neće značiti sigurnost za njezina sina.

Značit će samo da će ostati siročić.

»Dana?«

Približavao joj se.

Hramajući se podigla. Zacviljela je kad je stopalom stala na zemlju, ali nije bilo pomoći. Dana je oduvijek trčala. Bila je od onih koji su to, bez iznimke, činili svaki dan. Na Sveučilištu Wisconsin, gdje je upoznala Jasona Phelpsa, ljubav svog života, trčala je kros. Zadirktivao ju je zbog njezine ovisnosti o užicima trčanja. »Ja sam ovisan o *ne* trčanju«, mnogo puta joj je rekao. Ali to ga nije spriječilo da ne bude ponosan na nju. Odlazio je s njom na svaki maraton. Čekao je na ciljnoj crti i ozario se kad je prošla. Čak i kad je bio bolestan, kad je jedva mogao izaći iz kreveta, navaljivao je da ipak trči i sjedio uz

ciljnu crtu s dekom preko mršavih nogu. S iščekivanjem je svojim umirućim očima čekao da otrči posljednji krug.

Nakon što je Jason umro više nije otrčala ni jedan maraton. Znala je da neće više nikad.

Dana je čula mnogo pametnih priča o smrti, ali sveopća istina je sljedeća - smrt je glupa, najviše zbog toga što one koji ostaju sili da prežive. Smrt nije dovoljno milostiva da uzme i njih. Umjesto toga, smrt stalno ponavlja onu groznu lekciju da se život nastavlja, bez obzira na sve.

Pokušala je trčati malo brže. Njezini mišići i pluća su možda željeli, ali noge nisu slušale. Pokušala ih je opteretiti, zaboraviti oštru bol, ali svaki put kad bi lijevim stopalom stala na zemlju, osjetila bi bol kao da je probodena bodežom.

Približavao joj se.

Šuma joj se pred očima prostirala dokle je pogled segnuo. Mogla je trčati - nastaviti će trčati - ali što ako ne pronađe izlaz?

Koliko dugo će izdržati s tim iverom u stopalu i s manijakom koji je progoni?

Ne dugo.

Skočila je i otkotrljala se iza jedne stijene. Već joj je bio blizu. Čula ga je kako se probija kroz grmlje. Nije imala izbora. Više nije mogla bježati.

Morat će stati i boriti se.

37. POGLAVLJE

»Zašto si me ostavio?«

Jeff se trgnuo kao da ga je tih četiri riječi udarilo u glavu. Iz nekog razloga Kat je pružila ruku preko stola i primila njegovu. Prihvatio ju je. Nije bilo drhtanja kad su se dodirnuli, nisu sijevale iskre i nije bilo tjelesnih strujanja. Osjećala se utjeha. Osjećala se, čudno za reći, neka prisnost. Postojao je osjećaj da se, usprkos svemu, usprkos godinama i bolima i proživljenim životima, to trebalo dogoditi.

»Oprosti«, rekao je.

»Ne tražim isprike.«

»Znam.«

Prste je isprepleo s njezinima. Sjedili su i držali se za ruke. Kat nije pritiskala. Ostavila je da se dogodi. Nije se opirala. Prihvatila je držati ruke čovjeka koji joj je slomio srce, iako je znala da ih je trebala odmaknuti od sebe.

»Bilo je to davno«, rekao je.

»Osamnaest godina.«

»Tako je.«

Kat je nagnula glavu. »Čini li ti se da je toliko prošlo?«

»Ne«, odvratio je.

Sjedili su još neko vrijeme. Nebo se razvedrilo. Obasjalo ih je sunce. Zamalo ga je upitala sjeća li se njihova vikenda u Amagansettu, ali koja bi svrha bila? Ovo je glupo. Sjedi s čovjekom koji joj je ponudio prsten i nakon toga prekinuo, a prvi puta nakon dugo vremena ne osjeća se prevarenom. Možda nešto predviđa. Možda se zavarava. Znala je opasnosti koje donose vjerovanja instinktima a ne činjenicama.

Ali, osjetila se voljenom.

»Skrivaš se«, rekla je.

Nije odgovorio.

»Jesi li u programu za zaštitu svjedoka ili slično?«

»Ne.«

»Onda. Što?«

»Bila mi je potrebna promjena, Kat.«

»Potukao si se u baru u Cincinnatiju.«

Lagano se osmjehnuo. »Saznala si za to, ha?«

»Jesam. Dogodilo se neposredno nakon što smo prekinuli.«

»To je bilo na početku mog samodestruktivnog razdoblja.«

»A nedugo nakon te tučnjave, promijenio si ime.«

Jeff je spustio pogled kao da je tek tada vidio da se drže za ruke.

»Zašto ovo izgleda tako prirodno?« upitao je.

»Što se dogodilo, Jeffe?«

»Kao što sam rekao, bila mi je potrebna promjena.«

»Nećeš mi reći?« Skoro je zaplakala. »Dakle što, da ustanem i odem? Da se vratim u New York i da sve zaboravimo i da se više nikad ne vidimo?«

Pogled mu je bio na njezinim rukama. »Volim te, Kat.«

»I ja tebe.«

Smiješno. Glupo. Ludo. Iskreno.

Kad je podignuo pogled, kad se sreo s njezinim, Kat je osjetila da se svijet oko nje ponovno ruši.

»Ali nećemo se vraćati u prošlost«, rekao je. »Ne ide to tako.«

Opet joj je zazvonio mobitel. Kat se nije osvrnula, ali tada je Jeff nježno izvukao ruku iz njezine. Čarolija, ako se tako može nazvati, je nestala. Hladnoća joj je prošla rukom koju je ostavio.

Provjerila je tko zove. Bio je Chaz. Odmaknula se od vrtnog stolića i mobitel prinijela uhu. Nakašljala se i rekla: »Halo?«

»Martha Paquet je sestri upravo poslala mail.«

»Što?«

»Kaže da je sve u redu. S dečkom je odsjela u jednom drugom motelu i lijepo im je.«

»Upravo sada sam s njezinim navodnim dečkom. Sve je to som.«

»Što?«

Objasnila mu je o korištenju lažnog Rona Kochmana. Izostavila je da je Ron Jeff i njezinu vezu s njim. Nije to više bila nelagoda, više se radilo o tome da ga ne zbunjuje.

»Što se onda dovraga događa, Kat?« upitao je Chaz.

»Nešto jako, jako ružno. Jesi li već razgovarao s FBI-om?«

»Jesam, ali nekako mi nisu puno htjeli reći. Možda ovo sa somom pomakne stvari, ali za sada gotovo da i nema dokaza o zločinu. Takve

stvari se često događaju.«

»Kakve stvari?«

»Jesi li gledala *Soma* na televiziji? Ljudi stalno otvaraju lažne stranice. Koriste fotografije onih koji dobro izgledaju. Da se razbije led. To me ljuti, znaš? Cure stalno govore kako ih zanima jedino nečija osobnost, ali onda, bum, padnu i na zgodnoga. Možda je sve u tome, Kat.«

Namrštila se. »I što, Chaz, taj ružni tip ili cura ih nagovore da prebace stotine tisuća dolara na račune u švicarskoj banci?«

»Marthin novac je nedirnut.«

»Za sada. Chaz, slušaj me. Želim da potražiš sve nestale odrasle osobe u posljednjih nekoliko mjeseci. Možda su nestanci prijavljeni, možda su samo izjavili da su jednostavno otišli s ljubavnikom. Neće privući veliku pozornost jer postoje poruke i e-mailovi ili nešto, baš kao i kod ovo troje. Ali provjeri i na stranicama za usamljene.«

»Misliš da ima još žrtava?« .

»Da.«

»U redu, shvaćam«, rekao je. »Ali ne znam hoće li i FBI.«

Bio je u pravu. »Možda mi možeš ugovoriti sastanak«, rekla je. »Nazovi Mikea Keisera. On je pomoćnik direktora. Možda ćemo više uspjati ako razgovaramo licem u lice.«

»Znači da se sada vraćaš u New York.«

Pogledala je iza sebe. Jeff je stajao. Bio je u trapericama i uskoj majici. Sve ovo - pogledi, riječi, emocije, bilo što - bilo je previše da se odjednom obuhvati. Bila je preplavljena do granice kad je postalo prijeteće.

»Da«, rekla je. »Krećem.«

Nisu se zamarali s oproštajima, obećanjima ih zagrljajima. Rekli su ono što su željeli reći, tako se činilo Kat. Činilo se dovoljnim, a istovremeno je bilo nedorečeno više nego ikad. Došla je u nadi da će dobiti odgovore, ali kako to već biva, odlazi s još više pitanja.

Jeff ju je otpratio do auta. Napravio je grimasu kad je ugledao žarko-žuti Ferrari, i usprkos svemu, Kat se nasmijala.

»Tvoj je?« upitao je.

»Što ako kažem da je?«

»Pitao bih se nisi li dobila mali penis otkako smo se rastali.«

Nije mogla odoljeti. Čvrsto mu je ovila ruke oko vrata. Na trenutak

je posrnuo unatrag, vratio se u ravnotežu i uzvratio joj zagrljaj. Glavu mu je stavila na prsa i zajecala. Svojom velikom rukom pokrio joj je potiljak i privukao je. Čvrsto je zatvorio oči. Stajali su, grlili se, stiskali se u sve većem beznađu, sve dok se Kat nije odjednom odmaknula i bez riječi otišla do auta i odvezla se. Nije se osvrnula. Nije pogledala u retrovizor.

Sljedećih pedeset kilometara provezla se u magli, prateći GPS kao da je ta naprava ona, a ne GPS. Kad se sabrala, koncentrirala se na slučaj i isključivo na slučaj. Razmišljala je o svemu što je saznala - o lažnim profilima, novčanim transferima, e-mailovima, ukradenim registracijskim pločicama i telefonskim pozivima.

Počela ju je obuzimati panika.

Ovo ne može čekati na sastanak licem u lice.

Počela je nazivati i moliti, koristiti veze, sve dok nije dobila Mikea Keisera, pomoćnika direktora FBI-a. »Kako vam mogu pomoći, detektivko? Radimo na slučaju koji se jutros dogodio u zračnoj luci LaGuardia. Imam još i dva slučaja oko zapljene droge. Naporan je dan.«

»Shvaćam, gospodine, ali imam slučaj koji uključuje najmanje troje nestalih u najmanje tri države. Jedan je iz Massachusettsa, jedan iz Conneccicuta, jedan iz Pennsylvanije. Mislim da bi ih moglo biti mnogo više o kojima za sada ne znamo ništa. Jesu li vas izvijestili o bilo kojem?«

»Jesu. U stvari, znam da je vaš partner, detektiv Faircloth, pokušavao organizirati sastanak s nama, ali stvarno smo izluđeni s ovim slučajem oko LaGuardie. Možda bude uključena i nacionalna sigurnost.«

»Ako te ljude drže protiv njihove volje...«

»Za što nemate dokaza. A ustvari, nije li svaka od vaših pretpostavljenih žrtava bila u kontaktu s obitelji ili prijateljima?«

»Ni jedna se trenutno ne javlja na pozive. Pretpostavljam da su se e-mailovi i pozivi dogodili pod prisilom.«

»Što je zasnovano na čemu?«

»Sagledajte cijelu sliku«, rekla je.

»Neka bude brzo, detektivko.«

»Krenite od dvije žene. Obje su preko intemeta imale vezu s istim tipom...«

»Koji ustvari nije taj tip.«

»Tako je.«

»Netko drugi je koristio njegove fotografije.«

»Tako je.«

»Što koliko znam nije neuobičajeno.«

»Nije. Ali ostatak je. Obje te žene odlaze s tim istim tipom u razmaku od oko tjedan dana.«

»Ne znate da je to isti tip.«

»Molim?«

»Nekoliko ih se moglo koristiti istim lažnim profilom.«

Kat nije o tome razmišljala. »Čak i u tom slučaju, ni jedna se nije vratila s putovanja.«

»Što isto tako ne iznenađuje. Jedna je produžila putovanje. Druga je otišla tek, kada, jučer?«

»Gospodine, jedna od njih je prebacila ogromnu sumu novca i navodno se seli u Kostariku ili nekamo, ne znam.«

»Ali, nazvala je sina.«

»Da, ali...«

»Vi mislite da je poziv bio pod prinudom.«

»Da. Moramo razmotriti i slučaj Gerarda Remingtona. Počeo je internetsku vezu a danas nema ni njega. I on je prebacio novac na taj švicarski račun.«

»Dakle, što točno smatrate da se događa, detektivko?«

»Mislim da netko lovi ljude, možda mnogo ljudi. Mi smo naišli na tri eventualne žrtve. Mislim da ih ima više. Mislim da ih netko mami na odmor s potencijalnim životnim partnerom. Zatim ih zgrabi i na neki način prisiljava da surađuju. Za sada se ni jedna žrtva nije vratila. Gerard Remington je nedostupan već tjednima.«

»I vi mislite...«

»Nadam se da je živ, ali nisam optimistična.«

»Vi stvarno vjerujete da su svi ti ljudi bili, što, oteti?«

»Vjerujem. Tko god da stoji iza toga, mudar je i oprezan. Krao je registarske pločice. Osim u jednom slučaju, ni jedna od te tri osobe nije koristila kreditne kartice, nije vadila novac s bankomata i nije ostavila nikakvih tragova. Jednostavno su nestale.«

Čekala je.

»Gledajte, moram na sastanak u vezi te zbrke na LaGuardiji, ali u

redu, da, tu nešto ne štima. Trenutačno nemam dovoljno ljudi, ali pozabavit ćemo se time. Dali ste nam tri imena. Pripaziti ćemo na njihove račune, pratiti kreditne kartice, provjeravati telefone. Pribavit ću sudski nalog za tu web stranicu za usamljene i vidjeti što nam mogu reći o tome tko je postavio profile. Ne znam hoće li nam to nešto reći ili ne. Kriminalci uvijek koriste anonimne privatne mreže. Također ću vidjeti možemo li tu stranicu za usamljene prisiliti da postave neku vrstu upozorenja, ali s obzirom da bi to naškodilo njihovom poslovanju, sumnjam da će pristati. Možemo vidjeti hoće li Ministarstvo financija moći pratiti trag novca. Bila su izdana dva ISR-a, je li tako? To bi trebalo biti dovoljno da se stvar zakotrlja i s te strane.«

Kat je slušala dok je pomoćnik direktora Keiser nabrajao što će učiniti prema svom popisu i došla do groznog, užasnog zaključka:

Od toga neće biti koristi.

Tko god da stoji iza svega, jako je vješt. Otišao je čak toliko daleko da ukrade registarske pločice s Lincolna. Dakle da, FBI će se pozabaviti slučajem, iako im to sada nije prioritet. Možda, ako budu imali sreće, nešto pronađu.

Možda.

Ali što je drugo mogla?

Kad je završio, pomoćnik direktora Keiser je rekao: »Detektivko? Sada moram ići.«

»Drago mi je da mi vjerujete«, odvratila je.

»Nažalost, mislim da vam vjerujem«, rekao je, »ali iskreno se nadam da u svemu tome niste u pravu.«

»Nadam se i ja.«

Prekinuli su vezu. Kat je imala još jednu kartu u rukavu. Nazvala je Brandona.

»Gdje si?« upitala ga je.

»I dalje na Manhattanu.«

»Našla sam tipa s kojim je tvoja mama navodno otišla.«

»Molim?«

»Mislim da si od početka bio u pravu. Mislim da se tvojoj mami dogodilo nešto ružno.«

»Ali, razgovarao sam s njom«, odgovorio je Brandon. »Bila bi mi rekla da nešto nije u redu.«

»Ne bi ako je znala da će time sebe - ili tebe - dovesti u opasnost.«

»Misliš da je o tome riječ?«

Nije bilo razloga i dalje pričati u rukavicama. »Da, Brandone, mislim.«

»O, Bože.«

»I FBI to sada istražuje. Iskoristit će sve *zakonite* načine koje imaju da istraže što se dogodilo.« Ponovila je riječ koju je naglasila. »*Zakonite*.«

»Kat?«

»Da?«

»Je li to način da me zamoliš da ponovo provalim u tu web stranicu?«

Zaboravi fine riječi. »Da.«

»U redu, u kafiću sam blizu tvoje kuće. Trebat će mi malo privatnosti i jači Wi-Fi.«

»Želiš li to obaviti u mom stanu?«

»Da, to bi odgovaralo.«

»Nazvat ću i reći portiru da te pusti. Dolazim i ja. Nazovi me ako bilo što nađeš - tko je postavio profile, jesu li postavili još neke, koga su još kontaktirali, bilo što. Uzmi i prijatelje da ti pomognu, napravi bilo što. Moramo sve saznati.«

»Krećem.«

Prekinula je vezu, nazvala portira, pritisnula gas, iako je osjećala da se žuri prema ničemu. Polako ju je obuzimala panika. Što je više saznavala, to se više bespomoćnom osjećala. Službeno i osobno.

Kad joj je mobitel ponovo zazvonio na zaslonu je stajalo BLOKIRANO.

Javila se. »Halo?«

»Leslie je.«

Cozoneov mršavko. Čak i na telefonu njegov glas je odisao jezivim osmijehom. »Što je?« upitala je.

»Našao sam Medenu.«

38. POGLAVLJE

Bilder se približavao.

Na svom položaju iza stijene Dana Phelps je tražila nešto čime bi se obranila. Možda neki kamen. Otpalu granu. Bilo što. Počela je rukama prekapati zemlju oko sebe, ali nije našla ništa smrtonosnije od malih kamenčića i grančica preslabih čak i za ptičje gnijezdo.

»Dana?«

Po boji glasa koji ju je dozivao znala je da se žurno približava. Oružje, oružje. Još uvijek ništa. Razmišljala je o kamenčićima. Možda bi ih mogla pomiješati sa zemljom, baciti mu ih u lice, pogoditi oči, zaslijepiti ga na trenutak ili dva i tada...

Tada što?

Cijeli plan je bio potpuno glup. Mogla bi privremeno pobjeći koristeći faktor iznenađenja. Možda bi uz kombinaciju dugogodišnjeg treninga i adrenalina mogla uspostaviti izvjestan razmak. Ali kad je zastala i razmislila, shvatila je da on ima pištolj, da je velik i jak. Bio je uhranjen i zdrav, dok je ona bila zatvorena ispod zemlje, ni sama nije znala koliko dugo.

Nije imala izgleda.

Što je bilo na njezinoj strani u ovoj borbi Davida i Golijata? Nije imala čak ni praćku. Jedino što je možda imala bio je, ponovo, faktor iznenađenja. Čučala je iza stijene. Svakog trena će proći pored nje. Mogla bi skočiti i uhvatiti ga nesprenog. Krenula bi mu na oči i jaja i napala bi ga tolikom snagom koju sakupiti mogu jedino oni koji se bore za život.

Ali, je li i to više izvedivo?

Ne, nije.

Čula je da je usporio korak. Postao je oprezniji. Krasno. Nestao je i faktor iznenađenja.

Što je onda ostalo?

Ništa.

Svaki dio njezina tijela bio je izmožden. Dio nje je želio jednostavno ostati gdje je, tu na zemlji i završiti s time. Neka napravi

što želi. Neka je smjesta ubije. Vjerojatno i bi. Ili neka je vrati u štalu i napravi što god je monstrozno smišljao kako bi od nje izvukao informacije o detektivki o kojoj se Titus raspitivao.

Dana nije lagala. Nije znala tko je Kat Donovan, ali to Titusu i bilderu očito nije bilo važno. Sažaljenje nije nikad ušlo u jednadžbu te dvojice. Njima je predstavljala manje od životinje (što je mogao potvrditi bilderov pas.) Za njih je bila nešto bez duše, nešto beživotno, kao i ova stijena, stvar koju treba sravniti, skršiti, raznijeti u komadiće, ovisno o njihovim željama i potrebama. Jedno bi bilo da su jednostavno okrutni ili sadisti. Ali ono što su bili, bilo je nešto mnogo gore.

Bili su do kraja pragmatični.

Bilderovi koraci čuli su se sve bliže. Dana je pokušala zauzeti položaj, naći načina da nasrne na njega u prolazu, ali mišići je nisu slušali. Nadu je pokušala naći u tome da ta žena, Kat, progoni Titusa.

Titus je bio zabrinut zbog nje.

Čula mu je to u glasu, u pitanjima, u njezinu prepuštanju bilderu. Sjetila se da ga je vidjela kako žurno izlazi i odvozi se.

Koliko zabrinut je bio?

Je li mu detektivka Kat Donovan, s dragim i iskrenim licem kojeg je vidjela na zaslonu kompjutera, za petama? Je li baš sada na putu da je spasi?

Bilder je bio udaljen manje od deset koraka.

Nema veze. Ništa joj nije preostalo. Stopalo ju je boljelo. U glavi joj je tutnjalo. Nije imala ništa čime bi se branila, nije imala snage ni iskustva.

Pet koraka.

Bilo je sada ili nikada.

Za sekundu će stići do nje...

Zatvorila je oči i izabrala... nikada.

Sasvim se zgurila, glavu pokrila rukama i u sebi molila. Bilder je stao kod stijene. Glava joj je bila sagnuta, lice je skoro zarila u zemlju. Pripremila se i čekala udarac.

Ali ga nije dočekala.

Bilder je ponovo krenuo probijajući se kroz granje. Nije je spazio. Dana se nije pomaknula. Ostala je nepomična kao i ta stijena. Nije znala koliko dugo. Pet minuta. Možda deset. Kad se odvažila

pogledati, bildera nije bilo.

Promjena plana.

Krenula je natrag prema kući na farmi.

Cozoneov čovjek Leslie dao je Kat adresu kuće na uglu Lorimer i Noble ulice u Greenpointu, u Brooklynu, pokraj Unionističke baptističke crkve. Kuće u toj četvrti bile su od crvene opeke s betonskim stepenicama. Provezla se pored trošne zgrade s privremenim natpisom HAVAJSKI SOLARIJ i nije mogla zamisliti čudniju kontroverzu od havajske preplanulosti i Greenpointa u Brooklynu.

Nije bilo mjesta za parkiranje tako da je svoj žarko-žuti Ferrari ugurala ispred protupožarnog hidranta. Popela se po stepenicama. Plastična traka na kojoj je stajalo A. PARKER se ljuštila uz zvono za stanove na drugom katu. Kat ga je pritisnula, začula zvonjavu i pričekala.

Crnac izbrijane glave teškim se korakom spustio niz stepenice i otvorio vrata. Imao je radne rukavice i plavo radno odijelo s natpisom jedne kablovske televizije. Ispod lijeve ruke je držao žutu zaštitnu kacigu. Stajao je na vratima i upitao: »Mogu li pomoći?«

»Tražim Medenu«, rekla je.

Stisnuo je kapke. »A vi ste?«

»Ja sam Kat Donovan.«

Stajao je i proučavao je.

»Zašto vam treba Medena?« upitao je.

»Radi se o mom ocu.«

»Što je s njime?«

»Medena ga je poznavala. Trebala bih joj postaviti nekoliko pitanja.«

Pogledao joj je preko glave i zatim niz četvrt. Ugledao je žuti Ferrari. Pitala se hoće li i on komentirati. Nije. Pogledao je na drugu stranu.

»Oprostite, gospodine...?«

»Parker«, odvratio je. »Anthony Parker.«

Ponovno je pogledao ulijevo, ali ne kao da provjerava ulicu već kao da kupuje vrijeme. Činilo se da ne zna što bi.

»Došla sam sama«, rekla je da ga umiri.

»Vidim.«

»I ne želim izazivati neprilike. Samo trebam Medenoj postaviti nekoliko pitanja.«

Pogled je usmjerio na nju. Uspio se nasmiješiti. »Uđite.«

Širom je otvorio vrata i pridržao ih. Ušla je u predvorje i pokazala rukom uza stepenice.

»Drugi kat?« upitala je.

»Da.«

»Je li Medena gore?«

»Bit će.«

»Kada?«

»Odmah nakon vas«, rekao je Anthony Parker. »Ja sam Medena.«

Dana se morala kretati polako.

Još dvojica su se priključili potrazi. Jedan je imao pušku. Drugi pištolj. S Reynaldom su komunicirali nekom vrstom *hands-free* mobitela ili voki-tokija. Pretraživali su gore dolje sprječavajući je da se ravnom crtom vrati do kuće na farmi. Često je i nekoliko minuta morala nepomično stajati.

Na vrlo čudan način, sve ono vrijeme koje je provela pod zemljom kao da ju je pripremilo za ovo. Bolio ju je svaki dio tijela, ali se nije osvrtała. Bila je preumorna da bi plakala. Razmišljala je da se negdje sakrije, da nađe zaštićeno mjesto i da nepomično čeka u nadi da netko dođe i spasi je.

Ali to neće ići.

Kao prvo, trebala joj je hrana i voda. Već je i prije svega ovoga dehidrirala. Sada je postajalo sve gore. Nadalje, ova trojica koji je progone češljaju šumu i prisiljavaju je na stalni pokret. Jedan je u trenutku bio toliko blizu da je čula bildera kako govori: »Ako je otišla tako daleko, umrijet će prije nego se vrati.«

To je bilo ključno. Ne bježi u smjeru suprotnom od farme. Tamo nema ničega. Što da onda radi?

Nije imala izbora. Morala se vratiti u kuću.

Tako da je... nije znala koliko dugo; vrijeme je postalo nebitno - bila u pokretu, metar po metar. Bila je prignuta. Nije imala kompas, ali je pretpostavljala da joj približno poznat smjer. Kad je bježala, kretala se u skoro ravnoj crti. Povratak je bio više cik-cak.

Šuma je bila gusta tako da se ponekad morala više osloniti na sluh nego na vid, ali, na kraju, nešto dalje, pomislila je da je ugledala

čistinu.

Ili je to bila samo pusta želja.

Kao komandos je puzala prema čistini, kretala se svom preostalom snagom, a ta nije bila velika. Neće moći - takvo puzanje je jednostavno bilo suviše naporno. Riskirala je i podignula se, u glavi joj se zamutilo od navale krvi, a svaki put kad bi nogom stala na zemlju probila bi je snažna bol. Ponovno se spustila i probala četveronoške.

To ju je usporilo.

Pet, možda deset minuta kasnije probila se kroz posljednji red stabala i stigla do čistine ispred kuće.

I što sada?

Nekako joj je uspjelo vratiti se točno na ono mjesto na kojem je ušla u šumu. Dalje ispred nje bio je stražnji zid sjenare. S desna je bila kuća. Morala je krenuti. Ovdje gdje je stajala bila je suviše izložena.

Pojurila je prema štali.

S obzirom da joj je smrt bila za vratom mislila je da će moći izdržati bol u stopalu. Ali nije išlo. Probadanje je njezin trk pretvorilo u grčevito poskakivanje na jednoj nozi. Zglobovi su je boljeli. Mišići se napeli.

Ali, ako stane, umrijet će. Ako se na taj način razmišlja, jednadžba je jednostavna.

Skoro se srušila na zid sjenare i čvrsto se stisnula uz njega kao da će je to učiniti nevidljivom.

Za sada je bila na sigurnom.

U redu, dobro. Nitko je još nije opazio. To je ključno. Sljedeći korak?

Nađi pomoć.

Kako?

Pomislila je da potrči niz prilaz. Taj vodi prema izlazu, je li tako? Ali nije znala koliko je dug, a još gore, bio je izložen. Lako bi je primijetili i eliminirali.

Ipak, bila je to prilika.

Ispružila je vrat i pokušala vidjeti kraj puta. Bilo je predaleko.

Dakle, što sada?

Imala je dvije mogućnosti. Jedna, potrčati niz put. Riskirati na taj način. Druga, negdje se sakriti. Nadati se da će netko doći i spasiti je, ili da će se nekako išuljati kad padne noć.

Nije mogla jasno razmišljati. Skrivati se do noći izgledalo je izvedivo, ali nije mogla računati da će netko uskoro stići i spasiti je. Njezin iznureni i zbunjeno mozak vagao je za i protiv i došao do zaključka: Otrčati niz prilaz bilo je najbolje od svih loših rješenja. Ne, nije znala koliko je daleko do ceste. Ne, nije znala koliko je netko u blizini i ima li prometa.

Ali nije mogla samo ostati i čekati da se bilder vrati.

Krenula je tek desetak metara prema putu kad su se otvorila ulazna vrata kuće. Kompjutoraš u pletenoj kapi, zatamnjenim naočalama i šarenoj košulji stao je na trijem. Skočila je ulijevo i glavom naprijed uletjela u štalu. Na sve četiri se dovukla do metalnog radnog stola. Konop - onaj kojim ju je bilder namjeravao svezati - je i dalje bio na podu.

Čekala je da vidi hoće li kompjutoraš ući. Nije ušao. Vrijeme je prolazilo. Morala je riskirati. Ovo ›mjesto za skrivanje‹ je suviše izloženo. Polako je ispuzala ispod stola. Na zidu ispred nje bio je obješen alat. Bilo je nekoliko pila, drveni čekić, blanja.

I sjekira.

Pokušala je ustati. Ooh, ponovo joj se zavrtjelo. Počelo joj se crniti pred očima tako da se morala spustiti na jedno koljeno.

Polako. Smiri se.

Otrčati niz prilaz više joj nije izgledalo kao prihvatljiva mogućnost.

Diši duboko.

Morala je krenuti. Bilder i njegovi će se uskoro vratiti. Pomučila se dok je ustala i krenula prema sjekiri. Skinula ju je sa zida. Bila je teža nego što je očekivala i zamalo ju ponovo srušila na pod. Vratila je ravnotežu i prihvatila sjekiru s obje ruke.

Dobar osjećaj.

A što sada?

Provirila je kroz vrata sjenare. Kompjutoraš je pušio uz prilaz.

Bjeg je definitivno otpao.

Dakle, koja je bila druga mogućnost? Skrivanje, je li tako?

Pogledala je iza sebe. U štali nije bilo pogodnog mjesta za skrivanje. Najbolje, shvatila je, bilo bi da ode u kuću. Pogledala je na njezin stražnji dio. Znala je da je tamo kuhinja.

Kuhinja, jelo.

Već i od same pomisli na to - da napuni želudac - zavrtjelo joj se u

glavi.

Ali, još više od toga, u kući je postojao kompjutor. I telefon.

Način na koji bi mogla doći do pomoći.

Tip s pletenom kapom joj je i dalje bio okrenut leđima. Neće biti bolje prilike. Držeći ga na oku, krenula je prema kuhinjskim vratima. Sada je bila potpuno izložena, na prstima se kretala između sjenare i stražnjeg zida kuće. U tom trenutku je tip u pletenoj kapi bacio opušak na zemlju, stao na njega i okrenuo se prema njoj.

Sagnula je glavu i krajnjim naporima otrčala prema stražnjem zidu kuće.

Titus je čekao u autu blizu ugla Columbus avenije. Nije mu bilo drago vratiti se u grad, iako je otmjeni Upper West Side imao jednako toliko veze s njegovim prijašnjim životom koliko i skitnica s direktorom investicijskog fonda. Bilo je to kao da ga nešto vuče prema životu kojeg je zauvijek ostavio iza sebe.

Nije želio biti ovdje.

Clem Sison je prešao ulicu i ponovno sjeo na vozačko mjesto. »Donovan nije kod kuće.«

Clem je bio ušao u zgradu Kat Donovan s »paketom« čiji primitak je trebala potpisati. Vrtarar mu je rekao da je trenutačno nema u stanu. Clem mu je zahvalio i rekao da će se vratiti.

Titus nije volio izbjivati s farme više nego je potrebno. Razmišljao je da se vrati i da ostavi Clema da obavi posao, ali on to neće moći sam. Jak je, dobar na pištolju, izvršava naređenja, ali ništa više od toga.

Dakle, što sada?

Titus se cupkao po usnici i razmatrao mogućnosti. S pogledom i dalje prikovanim na zgradu u kojoj živi Kat Donovan spazio je nešto od čega se skamenio.

Brandon Phelps je izlazio kroz vrata.

Koji,.,?

Ali čekaj, možda to sve objašnjava. Je li Brandon Phelps započeo cijelu stvar? Je li problem predstavljala Kat Donovan ili Brandon Phelps - ili oboje. Brandon Phelps, Titusu je bilo poznato, bio je smetnja od početka. Mamin sin je poslao desetke nostalgičnih e-mailova i poruka. A sada iznenada, evo ga s Kat Donovan, njujorškom policajkom. U glavi je vrtio različite scenarije.

Je li mu Kat Donovan bila na tragu i prije nego je mislio? Je li to moguće? Je li se pretvarala da je bivša djevojka Rona Kochmana da ga na neki način izvuče? Je li Brandon došao do Kat - ili je Kat došla do Brandona?

Je li to uopće važno?

U džepu mu je zazujao mobitel. Izvadio ga je i vidio da zove Reynaldo.

»Halo?«

»Imamo problem«, rekao je Reynaldo.

Titus je stegnuo zube. »O čemu se radi?«

»Broj šest je pobjegla.«

39. POGLAVLJE

Kauč je bio prekriven s dva kačkana afganistanska prekrivača.

Kat je sjela između njih. Anthony Parker je svoju žutu zaštitnu kacigu odložio na stolicu. Radne rukavice je skinuo jednu za drugom. Pažljivo ih je odložio na mali stolić kao da je to stvar od velike važnosti. Kat se osvrnula po stanu. Svjetlo je bilo oskudno, ali možda je to bilo povezano s time što je Anthony Parker upalio samo jednu mutnu svjetiljku. Namještaj je bio star, drven. Na komodi je bio starinski televizor. Tapete na zidu su bile tamno plave s kineskim motivima čaplji, drveća i vode.

»Ovo je bio stan moje majke«, rekao je kao da objašnjava. Kat je kimnula.

»Umrula je prošle godine.«

»Moja sućut«, odvratila je jer se to u takvim prigodama kaže, a ničeg se drugog nije mogla sjetiti.

Sva je utrnula.

Anthony ›Medena‹ Parker je sjeo nasuprot nje. Bio je, pretpostavljala je, u kasnim pedesetima ili ranim šezdesetima. Kad su im se pogledi sreli, bilo je to skoro preteško. Kat je malo nagnula tijelo, sasvim malo, dovoljno da ne budu toliko licem u lice. Anthony Parker - Medena? - izgledao je sasvim prirodno. U policijskom zapisniku njegova visina i građa bi bila opisana kao prosječna. Imao je pristalo lice, ali na njemu nije bilo ničeg osobitog ili ženskastog.

»Možete zamisliti koliko sam se šokirao kad sam vas vidio«, rekao je.

»Da, možda sam se ja još više.«

»Pošteno. Dakle, niste znali da sam muškarac?«

Odmahnula je glavom. »Mislim da to možete nazvati mojim velikim preobratom.«

Nasmijao se. »Sličite na oca.«

»Da, to mi često kažu.«

»A i zvučite kao i on. Uvijek se služio humorom da se izvuče.« Parker se osmjehnuo: »Nasmijavao me je.«

»Moj otac?«

»Da.«

»Vi i moj otac«, rekla je odmahujući glavom.

»Da.«

»Teško mi je povjerovati.«

»Razumijem vas.«

»Dakle, hoćete reći da mi je otac bio gej.«

»Ne određujem ga.«

»Ali vas dvojica ste bili...?« Kao da je željela pljesnuti rukama.

»Bili smo zajedno, da.«

Zatvorila je oči i suzdržala se da ne iskrivi lice.

»Prošlo je skoro dvadeset godina«, rekao je Parker. »Zbog čega ste sada došli?«

»Saznala sam o vama dvojici.«

»Kako?«

Odmahnula je. »Nije važno.«

»Ne ljutite se na njega. Volio vas je. Sve vas je volio.«

»Uključujući i vas«, skoro da je odbrusila. »Bio je jednostavno prepun ljubavi.«

»Znam da ste šokirani. Bi li vam bilo lakše da sam žena?«

Nije odgovorila.

»Morate razumjeti kako je njemu bilo«, rekao je Parker.

»Možete li mi samo odgovoriti na pitanje? Je li bio gej ili nije?«

»Je li to važno?« Pomaknuo se na stolici. »Biste li ga manje cijenili da je bio?«

Nije znala što da odgovori. Imala je toliko pitanja, a možda je sve to bilo zaista nevažno. »Živio je u laži«, rekla je.

»Da.« Parker je nagnuo glavu. »Zamislite kako je to grozno, Kat. Volio vas je. Volio je vašu braću. Volio je čak i vašu majku. Ali znate kakav je svijet u kojem je odrastao. Dugo, jako dugo se borio s onim što mu je bilo jasno, a na kraju ga je savladalo. To ne mijenja ono što je bio. Nije zbog toga bio manje odvažan, manje policajac ili manji u onom kakvim ste ga držali. Što je drugo mogao?«

»Kao prvo, mogao se razvesti od majke.«

»Bio je predložio.«

To ju je iznenadilo. »Što?«

»Zbog nje, zaista. Ali ona nije željela.«

»Čekajte, kažete da je majka znala za vas?«

Parker je pogledao u pod. »Ne znam. Što se događa s nečim ovakvim, s groznom tajnom koja se nikome ne smije otkriti? Počinje se živjeti u laži. Obmanjivao vas je, bez sumnje, ali ni vi niste željeli vidjeti. Tu svatko postaje nepošten.«

»Ali, tražio je rastavu?«

»Ne. Kao što sam rekao, predložio ju je. Zbog nje. Ali znate vašu okolinu. Kamo bi vaša majka otišla? A kamo bi on otišao? Nije ju mogao samo ostaviti i obznaniti o nama dvojici. Danas je bolje nego prije dvadeset godina, ali čak i danas, biste li to mogli zamisliti?«

Ne bi mogla.

»Koliko dugo ste vas dvojica«, i dalje nije mogla povjerovati, »bili zajedno?«

»Četrnaest godina.«

Novi udarac.

Bila je dijete kad je to počelo. »Četrnaest godina?«

»Da.«

»I uspijevalo vam je cijelo vrijeme to zadržati u tajnosti?«

Licem mu je prošao mračan izraz. »Pokušavali smo. Otac ti je imao stan u West Central Parku. Ondje smo se nalazili.«

Zavrtjelo joj se u glavi. »U 67. ulici?«

»Da.«

Zatvorila je oči. To je njezin današnji stan. Izdaja je postajala sve ružnija, ali je li bila veća zato što je bio s muškarcem? Nije. Kat se smatrala slobodoumnom, zar ne? Kad je pretpostavila da je tata imao ljubavnicu, bila je uzrujana, ali je imala razumijevanja.

Zašto bi sada bilo drugačije?

»Nakon toga sam kupio kućicu u Red Hooku«, nastavio je Parker. »Odlazili smo tamo. Puno smo zajedno putovali. Vjerojatno se sjećate. Pretvarao se da je otišao s prijateljima ili na kakvu terevenku.«

»A vi ste se odijevali u žensko?«

»Da. Mislim da mu je na taj način bilo lakše. Da je, na neki način, sa ženom. U njegovom svijetu je lakše bilo biti čudak nego peder, znate što govorim?«

Nije odgovorila.

»A kad smo se upoznali bio sam transvestit. Upao je u klub u kojem sam radio. Prebio me je. Divlje. Nazvao me odvratnim. Sjećam

se kad me je udario šakama da su mu u očima bile suze. Kad vidiš čovjeka u tolikom bijesu, to je kao da mlati samog sebe. Razumijete što želim reći?«

Ponovno nije odgovorila.

»Kako bilo, posjetio me u bolnici. U početku je rekao da je to zato da se uvjeri da neću govoriti, znate, kao da mi i dalje prijete. Ali, obojici nam je bilo jasno. Nije do toga došlo brzo. Lomio se. Hoću reći, došlo mu je to u valovima. Znam da biste ga sada vjerojatno željeli mrziti.«

»Ne mrzim ga«, rekla je glasom koji je jedva prepoznala. »Žao mi ga je.«

»Ljudi stalno govore o razumijevanju gej prava i njihovu prihvaćanju. Ali to nije ono što većina nas želi. Želimo slobodu da budemo to što jesmo. Da živimo kakvi jesmo. Teško je živjeti, a ne biti to što jesi. Tvoj otac je cijeli svoj život živio umotan u taj oblak. Više od svega bojao se otkriti, a s druge strane, nije me mogao ostaviti. Živio je u laži i živio je u teškom strahu da će netko saznati za tu laž.«

Kat je postalo jasno. »Ali netko je saznao, zar ne?«

Medena - odjednom je Kat na njega počela gledati kao na Medenu, ne na Anthonyja Parkera - je kimnuo glavom.

Sada je postalo jasno, nije li? Tessie je znala. Netko ih je vidio zajedno. Za okolinu je to značilo da njezin otac pada na crne prostitutke. Ali nekome oštroumnijem, nekome tko je mogao iskoristiti taj podatak, značilo je to nešto drugo.

Značilo je ›sporazum‹.

»Ona propalica Cozone mi je dao vašu adresu«, rekla je. »On je saznao za vas dvoje, je li tako?«

»Da.«

»Kada?«

»Mjesec ili dva prije nego vam je otac bio ubijen.«

Kat se uspravila na stolici, potisnula je činjenicu da je kći i počela je biti policajka. »Dakle, moj je otac krenuo na Cozonea. Približavao mu se. Cozone je vjerojatno poslao ljude da ga slijede. Da po mogućnosti iskopaju nešto prljavo. Nešto čime bi se poslužio da zaustavi istragu.«

Medena nije kimnuo. Nije morao. Kat ga je gledala.

»Medena?«

Polako je podigao pogled i sreo se s Katinim.

»Tko je ubio mog oca?«

»Broj Šest je u bijegu«, rekao je Reynaldo.

Titus je stegnuo mobitel. Nešto je u njemu eksplodiralo. »Kako, dovraga...?« Zaustavio se i zatvorio oči.

Pribranost. Strpljenje. Ako to izgubi, izgubit će sve. Potisnuo je bijes i najmirnijim glasom kojim je mogao upitao je: »Gdje je sada?«

»Pobjegla je sjeverno iza štale. Nas trojica je pokušavamo naći.«

Sjeverno, pomislio je Titus. U redu, dobro. Sjeverno znači kilometre i kilometre šume. U stanju u kojem je, neće izdržati. Nikad im nitko nije uspješno pobjegao na više od minute ili dvije, jer jedna od ljepota farme ležala je u njezinoj osami i sigurnosti. Na sjever se protezala jedino šuma. Ako se krene prema jugu, još uvijek ostaje oko kilometar i pol do glavne ceste. Ulaz je bio ograđen, kao i zemljište prema istoku i zapadu.

»Pusti je«, rekao je. »Vrati se na farmu. Ricka i Julia postavi na položaje ako se zabunom vrati.«

»U redu.«

»Koliko dugo je nema?«

»Pobjegla je nekoliko minuta nakon što si otišao.«

Prije tri sata.

»Dobro, obavještavaj me.«

Titus je prekinuo vezu. Naslonio se i pokušao situaciju sagledati razumno. Do današnjeg dana, operacija je donijela više novca nego što je mogao zamisliti. Sadašnje stanje iznosilo je 6,2 milijuna dolara. Koliko će, upitao se, biti dovoljno?

Ljude je više od svega uništavala pohlepa.

Ukratko, je li ovo bila zadnja igra? Je li ova profitabilna operacija, kao i sve prije nje, došla svome kraju?

Titus se pripremio za taj dan. Znao je da ni jedan poslovni pothvat ne može trajati vječno. U konačnici, bit će previše nestalih ljudi. Vlasti će provesti pomnu, temeljitu istragu, pa iako je pokušao razmišljati o svakoj eventualnosti, bilo bi oholo smatrati da, u slučaju da nastavi, neće nikad biti uhvaćen.

Ponovno je nazvao kuću na farmi. Zvonilo je četiri puta prije nego se javio Dmitrij. »Halo?«

»Znaš li za naš problem?« upitao ga je.

»Reyanaldo je rekao da je Dana u bijegu.«

»Da«, odgovorio je. »Izvuci mi podatke s njezina mobitela.«

Ako ostanu uključeni, mobitelima se može ući u trag, tako da je pri svakom dolasku novog ›gosta‹ Dmitrij sve njegove podatke prebacivao na svoj kompjutor, u osnovi ih je duplicirao na tvrdi disk. Kad bi to obavio, iz mobitela bi izvadio bateriju i ostavio ga u ladici.

»Dana Phleps«, rekao je Dmitrij. »Evo je. Što ti treba?«

»Prikaži njezine kontakte. Treba mi broj njezina sina.«

Čuo je kako Dmitrij tipka.

»Evo ga, Tituse. Brandon Phelps. Želiš li njegov mobitel ili broj na fakultetu?«

»Mobitel.«

Dmitrij mu ga je pročitao. Zatim je upitao: »Želiš da napravim još nešto?«

»Možda je došlo vrijeme da prekinemo«, odgovorio je Titus.

»Stvarno?«

»Da. Na kompjutorima pripremi samouništenje, ali za sada ga ne aktiviraj. Idem po klinca i dovest ću ga.«

»Zašto?«

»Ako se Dana Phelps i dalje negdje krije, moramo je izvući. Doći će kad čuje kako joj sin vrišti.«

»Ne razumijem«, odvratio je Medena. »Mislio sam da su ulovili ubojicu tvog oca.«

»Ne. On je samo priznao krivnju.«

Medena je ustao, zurio je i koračao. Kat ga je gledala.

»Cozone je za vas dvojicu saznao nekoliko mjeseci prije nego je tata ubijen, je li tako?« upitala je.

»Tako je.« Zasuzile su mu oči. »Sve se promijenilo kad ga je Cozone počeo ucjenjivati.«

»Na koji način?«

»Prekinuo je sa mnom. Rekao je da je gotovo. Da mu se gadim. Onaj bijes, kao kad smo se upoznali - vratio se. Udario me. Morate razumjeti. Svoj bijes je usmjerio na mene, ali uglavnom je bio okrenut protiv njega. Kad se živi u laži...«

»Da, shvaćam«, rekla je prekinuvši ga. »Sada mi stvarno nije potrebna lekcija iz popularne psihologije. Bio je gej koji je mrzio samog sebe i bio zarobljen u normalnom, mačo svijetu.«

»Rekli ste to tako hladno.«

»Ne, nisam«, odvrtila je. Osjetila je knedlu u grlu i pokušala je progutati. »Kasnije, kad budem imala vremena razmisliti o svemu, slomit će mi srce. A kad se to dogodi - kad dopre do mene - shrvat će me to što mi je otac živio u silnoj boli, a ja nisam primijetila. Odvući ću se u krevet s bocom i nestati koliko god bude potrebno. Ali ne sada. Sada moram učiniti sve da mu pomognem.«

»Tako da nađete njegova ubojicu?«

»Da, da budem policajka koju je odgojio. Dakle, tko ga je ubio, Medena?«

Stresao je glavom. »Ako nije Cozone, onda zaista ne znam.«

»Kad ste ga zadnji puta vidjeli?«

»One noći kad je umro.«

Kat je napravila grimasu. »Mislim da ste rekli da ste prekinuli.«

»Jesmo.« Prestao je koračati i nasmijao se kroz suze na licu. »Ali nije mogao ostati daleko. U tome je bila istina. Nije mogao biti sa mnom, ali nije mogao dozvoliti ni da odem. Pričeka me je iza noćnog kluba u kojem sam radio.« Podignuo je pogled izgubljen u sjećanjima. »Držao je dvanaest bijelih ruža, meni najdražih. Imao je tamne naočale. Mislio sam, da se sakrije iza njih. Ali kad ih je skinuo, vidio sam da su mu oči crvene od suza.« Sada je otvoreno plakao. »Bilo je divno. To je bilo zadnji puta da sam ga vidio. A kasnije te noći...«

»Ubijen je«, Kat je dovršila umjesto njega.

Muk.

»Kat?«

»Da?«

»Nikada ga nisam prebolio«, rekao je. »Bio je to jedini čovjek kojeg sam ikad stvarno volio. A dio mene će ga isto tako zauvijek i mrziti. Mogli smo otići. Mogli smo naći načina da budemo zajedno. Vi i vaša braća na kraju biste razumjeli. Bili bismo sretni. Sve te godine živio sam s tim jer je ta mogućnost postojala. Znae što mislim? Sve dok smo bili živi, mislim da smo obojica naivno mislili da ćemo naći načina.«

Medena je kleknuo i Katine ruke uzeo u svoje. »Pričam vam to da biste razumjeli. I dalje mi silno nedostaje. Svakoga dana. Dao bih sve, oprostio sve, samo da makar i na nekoliko sekundi budem s njim.«

Zatomi, pomislila je. Zatomi sve za sada. Prođi kroz to.

»Tko ga je ubio, Medena?«

»Ne znam.«

Ali Kat je pomislila da sada možda zna tko bi joj mogao dati odgovor. Mora ga prisiliti da joj konačno kaže istinu.

40. POGLAVLJE

Stojeći ispred policijske postaje Kat je nazvala Staggera na mobitel.

»Mislím da si nas dvoje više nemamo što reći«, odgovorio joj je.«

»U krivu si. Upravo sam razgovarala s Medenom. Mislím da se ima još mnogo toga za reći.«

Muk.

»Halo?« rekla je.

»Gdje si?«

»Odmah ću ti doći u ured, osim ako opet nije krivo vrijeme.«

»Ne, Kat.« Nikad ga nije čula da zvuči tako umorno. »Mislím da je pravo vrijeme.«

Kad je stigla, Stagger je sjedio na svom radnom stolu. Fotografije njegove žene i djece bile su ispred njega, kao da ga na neki način štite. Kat se prilično oštro obrušila, optužila ga da laže i još gore. Stagger joj je uzvratío istom mjerom. Bilo je vike i suza, ali na kraju je Stagger priznao neke stvari.

Da, znao je za Medenu.

Da, Monte Leburneu je obećao neke povlastice u zamjenu za jednostavno priznanje.

Da, učinio je to zato da afera ne izađe na vidjelo.

»Nisam to želio tvom ocu«, rekao je. »Nisam želio da mu se ime povlači po blatu. Zbog njega samog. Jednako tako, zbog tebe i tvoje obitelji.«

»A što je s tobom?« usprotivila se.

Uzvratío je pokretom koji je govorio možda da, možda ne.

»Trebao si mi reći.«

»Nisam znao kako.«

»Dakle, tko ga je ubio?«

»Što?«

»Tko je ubio mog oca?«

Stagger je stresao glavom. »Zaista ne shvaćaš?«

»Ne.«

»Ubio ga je Monte Leburne. Cozone mu je naredio.«

Kat se namrštila. »I dalje pokušavaš vrtiti tu priču?«

»Zato jer je istinita, Kat.«

»Cozone nije imao motiva. Mog oca je držao točno ondje gdje je želio.«

»Ne«, rekao je Stagger istim umornim tonom. »Nije.«

»Ali znao je za... «

»Da, znao je. I neko vrijeme ti je starog držao u šaci. Sjedio sam i gledao ti oca kako se povlači. Čak sam mu i dozvolio, tako da sam i ja mogao nešto izgubiti. Kad je Cozone saznao za Medenu, tvoj otac se promijenio. Pao je u zamku. Nije vidio izlaza sve dok...« glas mu se izgubio.

»Sve dok što?«

Stagger ju je pogledao. »Sve dok mu, pretpostavljam, nije bilo dosta. Henry je sve te godine živio u laži, ali to nije utjecalo na njegovo obavljanje posla. A onda odjednom, da zaštiti svoje laži, morao je činiti ustupke u svom policijskom radu. Svatko ima svoju točku na kojoj se slomi. Tvoj otac je došao do nje. Rekao je Cozoneu da se nosi dovraga. Više ga nije bilo briga.«

»Kako je Cozone na to reagirao«, upitala je.

»Što misliš?«

Stajali su u tišini.

»Dakle, to je to?« upitala je.

»To je to. Priča je završena, Kat.«

Nije znala što bi rekla.

»Uzmi još nekoliko dana. Zatim se vrati na posao.«

»Nisam premještena?«

»Ne. Htio bih da ostaneš. Želiš li i dalje novog partnera?«

Odmahnula je glavom. »Ne, tu sam bila u krivu.«

»U čemu?«

»O Chazu Fairclothu.«

Stagger je podignuo olovku. »Kat Donovan je upravo priznala da je bila u krivu. Hoće li čuda ikad prestati?«

Kuhinjska vrata, kuće na farmi bila su otključana.

Sa sjekrom u ruci Dana Phelps je otvorila vanjska vrata, ušla i zatvorila ih uz jedva čujni klik. Stala je na trenutak i pokušala se sabrati.

Ali samo na trenutak.

Jelo.

Tamo, na stolu ispred nje, bila je ogromna kutija s granulama, onakva kakve se kupuju u diskontima. Nikad prije nije osjetila užas gladi. Znala je da bi vjerojatno bilo pametnije potražiti telefon - i to će učiniti - ali kad je ispred sebe ugledala jelo, toliko blizu, nije mogla izdržati.

Prestani, rekla je u sebi. Brini se o onom što moraš napraviti.

Pogledala je po kuhinji u potrazi za telefonom. Nije ga bilo. Kad je o tome razmislila, nigdje nije bilo žica. Čula je kako vani buči generator. Jesu li na taj način dobivali struju? Zar nigdje nema telefona?

Nije važno.

Znala je da u susjednoj sobi postoji kompjutor s internetom. Tako bi mogla doći do pomoći. Ako ga se domogne. Pitala se koliko će još dugo kompjutoraš biti vani na pušenju. Ugledala ga je kako baca cigaretu i okreće se prema njoj. Hoće li zapaliti novu ili...?

Čula je kako se otvaraju ulazna vrata.

Prokletstvo.

Potražila je mjesto gdje bi se sakrila. Kuhinja je bila malena i oskudno namještena. Bio je tu tek kuhinjski ormar i jedan stol. Da se zavuče ispod njega ne bi pomoglo. Nije bilo stolnjaka. Vidjelo bi je se. Hladnjak je bio malen, smeđe boje, onakav kakvog je imala u koledžu u Wisconsinu gdje je upoznala Jasona. Bio je premalen da se u njega sakrije. Postojala su jedna vrata koja su vjerojatno vodila u podrum. Možda da ode dolje, ako bude vremena.

Koraci.

Tad joj je nešto drugo palo na pamet: dovraga i skrivanje.

Kuhinju su od prostorije u kojoj ju je Titus ispitivao dijelila pokretna vrata. Ako kompjutoraš dođe ovamo, ako odluči krenuti u kuhinju, čut će ga i vidjeti. Neće biti kao prije u šumi. Da, bila je na kraju snaga. Da, trebala joj je jedna od onih granula. Ah sada, ako kompjutoraš uđe u kuhinju, imala je jedan zastrašujući element iznenađenja.

Imala je sjekiru.

Koraci su joj se približavali.

Kliznula je u stranu i stala iza vrata. Željela je biti sigurna da ima

dovoljno mjesta da zamahne sjekirom, a istovremeno da je ne spazi prije nego bude prekasno. Sjekira je bila prokleta teška. Razmišljala je kako da je upotrijebi. Da zamahne iznad glave bilo bi teško. Ako mu nacilja na vrat, ako mu pokuša odsjeći tu prokletu glavu, imala bi malo prostora. Morala bi točno pogoditi.

Koraci su već bili pred vratima.

Dršku sjekire primila je s obje ruke. Podigla ju je i držala kao udarac u bejzbolu spreman da zamahne. Tako će biti najbolje. Zamahnuti kao bejzbol palicom. Naciljati prsa i nadati se da će mu se sjekira zariti duboko u srce. Ako malo i promaši na bilo koju stranu još uvijek će ga teško raniti.

Koraci su zastali. Vrata su se uz škripu počela otvarati.

Tijelo joj se od napora streslo, ali bila je spremna.

Zatim je zazvonio mobitel.

Vrata su na trenutak stala. Zatim ih je ruka pustila i ponovo su se zatvorila. Dana je spustila sjekiru. Pogled joj je na trenutak odlutao na granule.

Tip u kući barem će na nekoliko sekundi biti zauzet. Uzela je granulu i potrudila se da je nečujno odmota.

Iz druge prostorije čula je kompjutoraša kako kaže: »Halo?«

Novi plan, pomislila je. Uzeti nekoliko granula. Spustiti se u podnim. Tamo se sakriti sa sjekirom i granulama. Odmoriti se. Vratiti snagu. Naći mjesto s kojega će vidjeti da se netko spušta i zatim ga skinuti sjekirom.

Na radnom odijelu je imala džepove. Konačno malo sreće. I dalje žvačući natrpala ih je granulama. Primijetilo bi se da cijela kutija nestane sa stola, ali pet ili deset granula koje uzmanjkaju iz kutije koja ih sadrži šezdeset neće privući ničiju pažnju.

Primila je podrumaska vrata kad je čula kompjutoraša kako onom s druge strane linije govori: »Reynaldo je rekao da je Dana pobjegla.«

Ukočila se i slušala. Čula je tipkanje i kompjutoraša kako ponovo govori.

»Dana Phelps. Evo je. Što ti treba?«

Rukom je držala podrumaska vrata. Ponovno je začula kako kuca po tipkovnici.

»Evo ga, Tituse. Brandon Phelps. Želiš li njegov mobitel ili broj na fakultetu?«

Gurnula je ruku u usta da glasno ne krikne.

Ponovno ju je spustila na držak sjekire. Čula je kako kompjutoraš Titusu daje broj mobitela njezina sina.

Ne, oh Bože ne, ne Brandona...

Primaknuia se kuhinjskim vratima da čuje što se govori, da pokuša saznati što će Titus napraviti s brojem mobitela njezina sina.

Ali zar to nije jasno?

Krenut će za njim.

Razumno razmišljanje više nije ulazilo u jednadžbu. Sada je sve bilo jako jednostavno. Nema skrivanja. Nema odlaska u podrum. Nema razmišljanja o vlastitoj sigurnosti. Samo je jedna misao bila u glavi ove majke: Spasiti Brandona.

Kad je kompjutoraš završio razgovor Dana je izjurila iz kuhinje ravno prema njemu.

»Gdje je Titus?«

Kompjutoraš je odskočio. Kad je ugledao Danu kako ide prema njemu, zinuo je da dozove pomoć. To bi pomoglo. Ako zaviče, ako svrati pažnju ostalih...

Dana se kretala brzinom i žestinom za koje nije znala da su u njoj. Sjekira je već bila u položaju, punom snagom je zamahnula prema čovjeku za kompjutorom.

Nije ciljala prsa. Bio je prenisko.

Oštrica sjekire pogodila ga je po ustima, skršila mu zube, razrezala usne i usta. Pljusak krvi ju je skoro oslijepio. Srušio se sa stolice i leđima tvrdo udario o pod. Dok je padao Dana je povlačila držak pokušavajući osloboditi oštricu. Izvukla ju je uz zvuk kao da vadi čep iz boce.

Nije znala je li mrtav ili nije. Ali nije bilo vremena za oklijevanje, za gadljivost. Krv joj je bila posvuda po licu. U ustima okus hrđe.

Opet je podigla sjekiru, ovaj puta visoko u zrak. Nije se micao ni opirao. Snažno ju je spustila i raspolovila mu glavu. Oštrica je iznenađujućom lakoćom raskolila tjeme, kao da je kora od lubenice. Njegove zatamnjene naočale su se raspolovile, pale s obje strane onoga što mu je nekad bila glava.

Nije gubila vrijeme. Bacila je sjekiru i počela tražiti mobitel.

Tada je vidjela da su ulazna vrata otvorena.

Na njima je stajao stari pas, gledao je i mahao repom.

Stavila je prst na usta, pokušala se nasmiješiti, pokušala je starog psa uvjeriti da je sve u redu.

Prestao je mahati repom, a zatim počeo lajati.

Reynaldo je pažljivo hodao šumom kad je začuo lavež.

»Bo!«

Znao je sve načine na koji Bo laje. Ovim nije pozdravljao poznato lice. Bio je to lavež iz straha i panike.

Uz ostalu dvojicu koji su krenuli za njim, izvukao je pištolj i potrčao prema kući.

41. POGLAVLJE

Brandon je u Katinom stanu upravo sjedao na barsku stolicu kad mu je zazvonio nepoznati broj.

Bio je već nazvao velik broj prijatelja da počnu hakirati u Tisibašmojprijatelj.com. Šestorica ih je preko Skypea već bila s njim u vezi, svi su bili na zaslonu kompjutora. Tamo na kampusu imali su moćan server te im je hakiranje bilo jednostavnije. Brandon je to obavljao na daljinu, povezan s onima na kampusu.

Javio se na mobitel. »Halo?«

Nepoznati glas je upitao, »Brandone?«

»Da. Tko je to?«

»Samo slušaj. Imaš dvije minute. Spusti se i izađi iz zgrade. Kreni desno. Na uglu Columbus avenije vidjet ćeš crni SUV. Uđi u njega. Mama ti je na stražnjem sjedalu.«

»Što...?«

»Ako ne dođeš točno za dvije minute, umrijet će.«

»Čekajte, tko je to...?«

»Minuta i pedeset i pet sekundi.«

Klik.

Brandon je skočio sa stolca i odjurio prema vratima. Odgurnuo ih je i pritisnuo dugme dizala. Bilo je u prizemlju. On je bio na šestom katu.

Bolje da trči stepenicama.

Potrčao je, više se kotrljao nego trčao. Mobitel mu je i dalje bio u ruci. Projurio je predvorjem i provalio kroz vrata. Sjurio se niz stepenice ispred ulaza i smjesta okrenuo na 67. ulicu, u prolazu skoro srušivši prolaznika u poslovnom odijelu.

Nije zastao. Jurnuo je niz ulicu gledajući aute ispred sebe. Gore na uglu, prema telefonskom naputku, stajao je crni SUV.

Približavao mu se kad mu je mobitel ponovo zazvonio. I dalje u trku, provjerio je tko zove.

Ponovno nepoznati broj.

Sada je već bio blizu SUV-a. Otvorila su se stražnja vrata. Prislonio

je mobitel na uho i čuo psa kako laje. »Halo?«

»Brandone, slušaj me.«

Srce mu je stalo. »Mama? Skoro pa sam u autu.«

»Ne!«

Brandon je začuo kako netko viče u pozadini. »Što je to? Mama?«

»Ne ulazi u auto!«

»Ne razu...«

»Bježi, Brandone! Bježi!«

Brandon je stao, pokušao se odmaknuti, ali dvije ruke iz stražnjeg dijela auta su ga zgrabile za košulju. Mobitel mu je pao kad ga je netko pokušao uvući u auto.

Kat je bila dobrodošla šetnja kroz park, bila je to prilika da razbistri misli i da promisli, ali poznata okolina nije joj pružila uobičajeno smirenje. Razmišljala je o Rambleu¹⁶, nekoliko blokova sjevernije, razmišljala je što je njezin otac ondje radio i što mu je prolazilo glavom.

Kad je sada o tome razmišljala, kad je razmišljala o ponašanju svoga oca, o njegovom opijanju, bijesu, njegovim odlascima, sve je to imalo ružnog i žalosnog smisla. Toliko toga se skriva. Skriva se svoje srce. Skriva se svoje pravo ja. Fasada ne postaje samo gruba stvarnost.

Postaje zatočeništvo.

Njezin jadni otac.

Ali sve to više nije važno. Zaista nije. To je prošlost. Muke njezina oca su prestale. Da bude najbolja kći što može biti, da se oduži sjećanju na njega, ili da pruži utjehu njemu kojeg više nema, morala je dati sve od sebe kao policajka.

To je značilo naći načina da stisne Cozonea.

Kad je sa zapadne strane izlazila iz parka zazvonio joj je mobitel. Bio je to Chaz.

»Jesi li malo prije bila ovdje?«

»Oprosti, jesam. Bila sam kod kapetana.«

»Rekao mi je da se vraćaš.«

»Možda«, odvratila je.

»Bilo bi mi drago.«

»1 meni.«

»Ali, nisam te nazvao zbog toga«, rekao je. »Radim na onim nestalim osobama kao što si tražila. Ono što imam je samo početno.«

»Ali?«

»Našao sam jedanaest nestalih odraslih osoba, uključujući Danu Phelps, Gerarda Remingtona i Marthu Paquet, u četiri različite države. Sve su se nedavno upoznale s nekim preko interneta.«

Naježila se. »Moj Bože.«

»Jasno mi je.«

»Jesi li stupio u vezu s pomoćnikom direktora Keiserom?«

»Stvar sam poslao njegovom glavnom operativcu. Proširit će istragu. Ali jedanaestero nestalih, Kat, mislim...«

Ostao je na tome.

Nije više ništa trebalo reći. FBI će znati što treba napraviti. Oni su napravili više nego što treba. Kat je prekinula vezu i prešla u 67. ulicu. Tada je opazila gužvu na uglu Columbus avenije.

»Koji...?«

Pojurila je. Dok se približavala vidjela je Brandona Phelps a kako se opire. Netko ga je pokušavao uvući u stražnji dio SUV-a.

Stari pas je potrčao u kuću, klizao se po drvenom podu i krvi i lajao na Danu.

Naravno, znala je što to znači. Bilder - kompjutoraš kojega je upravo ubila, preko mobitela je nazvao Reynaldoa - začuo je bol u lavežu svog voljenog psa. Dojurit će ovamo.

Prvo joj je palo na pamet da se sakrije.

Ali neće.

Obuzela ju je čudna mirnoća. Znala je što treba napraviti.

Mora spasiti sina.

Nigdje nije spazila mobitel. Jedini telefon kojeg je ugledala, onaj na radnom stolu, bio je obični kućni telefon spojen na kompjutor. Nije bio prenosiv. Ako se želi poslužiti njime, mora ostati gdje je. Potpuno izložena.

Neka bude.

Podignula je slušalicu, prislonila je uhu i nazvala sina. Ruka joj se toliko tresla da je skoro otipkala krivi broj.

Začuo se glasan zov: »Bo!«

Bio je to Reynaldo. Nije bio daleko. Radilo se samo o trenutku. Ipak, nije imala izbora. Prema onome što je čula, Ticus je namjeravao ugrabiti njezina sina. Morala ga je spriječiti. Ništa drugo nije bilo važno. Nije bilo pitanja, sažaljenja, odlaganja.

Telefon je počeo zvoniti. Dana se pripremila, ali kad je čula sina kako kaže ›halo?‹ zamalo se slomila.

Na trijemu su se začuli batovi koraka. Bo je prestao lajati i odgegao se prema svome gospodararu.

Nije bilo više vremena.

»Brandone, slušaj me.«

Čula ga je kako uzdiše. »Mama? Već sam skoro u autu.«

»Ne!«

Reynaldo je ponovo zavapio: »Bo!«

»Što je to bilo?« upitao je Brandon. »Mama?«

Stisnula je slušalicu. »Ne ulazi u auto!«

»Ne raz...«

Reynaldo će za sekundu biti na vratima.

»Bježi, Brandone! Bježi!«

Kat je izvukla pištolj i pojurila niz ulicu.

U daljini je vidjela Brandona kako se žestoko opire, zamalo se uspio osloboditi. Jedan od prolaznika mu je pokušao prići u pomoć, ali zatim je izašao vozač SUV-a.

Imao je pištolj.

Prolaznici su zavriskali. Kat je poviknula: »Stani!« ali zbog daljine i vriskova prolaznika nije se čula. Dobri Samarićani su se povukli. Vozač je hitro zašao iza Brandona.

Kat je vidjela kako je izvukao pištolj i čvrsto ga prislonio Brandonu o glavu.

Borba je prestala.

Brandon je upao u auto. Stražnja vrata su se treskom zatvorila.

Vozač je pohitao do svojih vrata. Kat se približavala. Bila je blizu toga da zapuca, ali nešto blisko instinktu ju je zaustavilo. Bilo je previše ljudi na cesti da riskira pucati, a kad bi i imala sreće da ga pogodi, tko god bio na stražnjem sjedištu - tko god da je oteo Brandona - isto tako je mogao biti naoružan.

Što da radi?

Crni SUV je odjurio i skrenuo lijevo u Columbus aveniju.

Kat je spazila čovjeka koji je izlazio iz Forda. Pokazala mu je značku i rekla: »Preuzimam vozilo.«

Čovjek je nakrivio lice. »Šalite se, zar ne? Nećete mi uzeti auto... «

Bez da je usporila Kat mu je pokazala pištolj. Podignuo je ruke. Iz

desne mu je uzela ključeve i uskočila u auto.

Minutu kasnije vozila je iza SUV-a niz 67. ulicu.

Izvadila je mobitel i nazvala Chaza. »Slijedim crni SUV, na 67. ulici skrećem u Broadway.«

Dala mu je broj registracije i na brzinu objasnila što se dogodilo.

»Netko na ulici već vjerojatno zove 911«, odgovorio je Chaz.

»Tako je, gledaj, pobrini se da udalje sve označene aute. Ne želim da ih prestraše.«

»Imaš plan?«

»Imam«, rekla je. »Nazovi FBI. Objasni im o čemu je riječ. Neka podignu helikopter. Ja ću slijediti SUV.«

Dok je sjedio na stražnjem sjedalu SUV-a Brandon je još uvijek bio omamljen od udarca kojeg je dobio. Titus je uperio pištolj u njega.

»Brandone?«

»Gdje mi je mama?«

»Vidjet ćeš je uskoro. Za sada, želim da ostaneš miran. Ako napraviš nešto što mi se ne sviđa, majka će ti istog trena biti ubijena. Razumiješ me?«

Brandon je kimnuo i nastavio sjediti na miru.

Dok su prelazili most Georgea Washingtona Titus je bio nervozan. Bojao se da bi im policija mogla biti za vratom, da bi netko tko je vidio Clemovu igru u 67. ulici mogao obavijestiti vlasti. Ali promet je na West Side Highwayu bio slab. Voze se manje od petnaest minuta, nagađao je Titus, a to nije dovoljno da pokrenu sveobuhvatnu potragu za njihovim SUV-om. Ipak, Titus je Clemu rekao neka zaustavi kod Teaneck Marriott hotela, desno od Route 95. Razmišljao je o tome da ukradu drugi auto, ali bit će bolje da samo promijene pločice. Našli su drugi crni SUV parkiran iza hotela i Clem je odvijačem na baterije za nekoliko sekundi promijenio pločice.

Odvezli su se natrag na autocestu Nerv Jersey i nastavili u smjeru juga prema farmi.

»Jesu li podignuli helikopter?« upitala je Kat.

»Rekli su da treba još pet minuta.«

»U redu, dobro«, rekla je. Zatim: »Čekaj, zaustavi ih.«

»Što?«

»Upravo su stali kod Marriotta.«

»Možda su odsjeli u njemu.«

»Obavijesti federalce.«

Sišla je s ceste s dva automobila između njih. Vidjela ih je kako ulaze na parkiralište i skreću iza zgrade. Zaustavila se po strani i napredovala centimetar po centimetar kako bi imala pregled a ostala izvan vidokruga.

Vozač je izašao. Pomislila je da krene, odmah i sada, ali dok nije mogla vidjeti što se događa s Brandonom na stražnjem sjedalu, bilo bi suviše rizično. Čekala je i gledala.

Minutu kasnije ponovno je bila na vezi s Chazom.

»Upravo su promijenili pločice i krenuli natrag na cestu.«

»Kojim smjerom?«

»Prema jugu. Čini se da se penju na autocestu New Jersey.«

Reynaldo je trčao najbrže što je mogao prema Boovom lavežu.

Ako mu je ta žena nešto napravila, ako mu je dodimula i jednu dlaku na glavi...

Sada je želio da Dana umre polako.

Kad je stigao do čistine Bo je i dalje lajao. U nogama mu je nabijalo dok je najvećom brzinom trčao prema kući. Preskočio je stepenice i sletio na trijem koji je opkoljavao kuću.

Bo je prestao lajati.

Oh Bože, oh Bože, molim te ne daj da mu se nešto dogodilo...

Potrčao je prema ulaznim vratima kad se pojavio Bo. U olakšanju se spustio na koljena.

»Bo!« poviknuo je.

Pas je otrčao prema njemu. Reynaldo je raširio ruke i zagrlio svog psa. Bo ga je lizao po licu.

Iz kuće je čuo Danu kako vrišti: »Bježi, Brandone! Bježi!«

Izvukao je pištolj. Sada je bio tek nekoliko koraka od ulaza. Ustao je, bio je spreman taj problem riješiti jednom zauvijek, a tad ga je nešto zaustavilo i uspaničilo.

Boove šape su bile prekrivene krvlju.

Ako mi je ozlijedila psa, ako je ozlijedila ovog divnog nedužnog psa koji nikad nikom nije napravio ništa loše...

Pregledao je prednje šape da vidi ima li rana. Nije ih bilo. Provjerio je stražnje. Isto tako. Pogledao je Boa u oči.

Pas je mahuno repom kao da Reynaldou želi dati do znanja da je sve u redu.

Osjećaj olakšanja prostrujao mu je žilama, ali tada mu je nešto drugo palo na pamet.

Ako krv nije Boova, čija je?

Pripremio je pištolj. Leđima se naslonio na vrata. Kad se okrenuo i ušao u kuću, sagnuo se za slučaj da ga čeka.

Sve je bilo mimo.

Zatim je na podu ugledao nešto što je jednom bilo Dmitrij.

Je li to Dana napravila?

Obuzeo ga je bijes. Ta kučka. O, čovječe, platit će. Ali kako? Na koji način je to napravila Dmitriju? Odgovor: - Mora da nešto ima. Mora da je nešto uzela iz štale. Nije bilo drugog objašnjenja za toliko krvi.

Sljedeće pitanje: Gdje je sada?

Na podu je opazio krvave tragove stopala. Pogledom ih je pratio do mjesta gdje su prestajali - do kuhinjskih vrata. Uzeo je svoj vokitoki i nazvao Julija. »Jesi iza kuće?«

»Upravo stigli.«

»Vidiš li krv uz kuhinjska vrata?«

»Ne, ništa. Ovdje je čisto.«

»Dobro«. Osmjehnuo se. »Pripremite pištolje i uperite ih u tom smjeru. Možda je naoružana.«

42. POGLAVLJE

Aqua je prekriženih nogu sjedio u Central Parku iza Kerbsove kuće za čamce s bakrenim krovom. Jezikom je pritiskao nepce. Palčeve i srednjake je savio u krug. Ruke je spustio blizu koljena.

Jeff Raynes je sjedio do njega.

»Našla me je«, rekao je Jeff.

Aqua je kimnuo. Danas se našopao lijekovima. Mrzio ih je. Činili su ga jadnim i depresivnim, kao da se nalazi ispod vode i ne može se micati. Činili su da se osjeća beživotno. Često se uspoređivao s pokvarenim automatom za pića. Kad radi, nikad ne znaš što ćeš dobiti. Umjesto naručene hladne vode možeš dobiti vrelu kavu. Ali automat barem radi. Ali kad je bio na lijekovima, bilo je to kao da je automat isključen.

Ipak, trebala mu je bistra glava. Ne na duže vrijeme. Tek na nekoliko minuta.

»Voliš li je još uvijek?« upitao ga je Aqua.

»Da. To ti je poznato.«

»Oduvijek si je volio.«

»Oduvijek.«

Aqua nije otvarao oči. »Vjeruješ li da te još uvijek voli?« Jeff je zagundao. »Kad bi barem to bilo tako jednostavno.«

»Prošlo je osamnaest godina«, rekao je Aqua.

»Nećeš mi valjda reći da vrijeme liječi sve rane, zar ne?«

»Neću. Ali zašto si ovdje, Jeffe?«

Nije odgovorio.

»Zar ti se razgovor sa mnom ne čini uzaludnim pokušajem?«

»Kako to misliš?«

»Danas si je sreo.«

»Da«, odgovorio je Jeff.

»Jednom si je ostavio. Zar zaista misliš da imaš snage ponoviti istu stvar?«

Muk.

Aqua je konačno otvorio oči. Bol na prijateljevu licu natjerala ga je

da se trgne. Pružio je ruku i stavio je na Jeffovu podlakticu. »To je bio moj izbor«, rekao je Jeff.

»I kako je ispalo?«

»Ne mogu zažaliti. Da nisam otišao, ne bih imao kćer.«

Aqua je kimnuo. »Ali prošlo je mnogo vremena.«

»Da.«

»Možda se sve dogodilo s razlogom. Možda je vaša ljubavna priča morala ići upravo tako.«

»Nikad mi neće oprostiti.«

»Iznenadio bi se što sve ljubav može pobijediti.«

Jeff je iskrivio lice. »Vrijeme liječi sve rane, sve se događa s razlogom, a ljubav sve nadvladava? Danas si pun svojih klišeja.«

»Jeffe?«

»Što je?«

»Lijekovi mi neće još dugo djelovati. Za koju minutu ću se slomiti i ponovno početi paničariti. Razmišljat ću o tebi i Kat i doći će mi želja da se ubijem.«

»Ne govori tako.«

»Onda me saslušaj. Einstein je ludost opisao kao stalno ponavljanje istih stvari u očekivanju različitih rezultata. Dakle, što ćeš napraviti, Jeffe? Hoćeš li pobjeći i ponovno uništiti oboje? Ili ćeš pokušati napraviti nešto drugo?«

Reynaldo je znao da je Dana u zamci.

Još uvijek gledajući u krvave tragove u glavi je zamislio raspored u kuhinji. Stol, stolice, kuhinjski ormar - nije se imala gdje sakriti. Jedina nada joj je bila da ga napadne kad uđe. Ili...

Bez upozorenja snažno je gurnuo vrata.

Nije za njima ušao u kuhinju. Možda je to očekivala. Ako je čekala uz vrata, ako se nadala da će slijepo ući u kuhinju da bi ga onda napala, Reynaldo bi je spazio.

Ona bi krenula, vrisnula, ustuknula, nešto bi napravila.

Tek da bude na sigurnom, kad je gurnuo vrata, odmaknuo se jedan korak.

Vrata su se otvorila, odbila se od zida i zatvorila. Nekoliko puta su se stresla dok se nisu smirila.

S druge strane se nije ništa čulo.

Ali je ugledao nove krvave tragove.

S izvučenim pištoljem je ušao u kuhinju. Uperio ga je u desno, zatim u lijevo.

Kuhinja je bila prazna.

Zatim je pogledao u pod i vidio krvave tragove.

Vodili su do podrumskih vrata.

Naravno. Reynaldo se zamalo udario po čelu. Ali, nema veze. Znao je da iz podruma postoji samo jedan izlaz - vanjska protuolujna vrata zaključana su lokotom.

Broj šest je sada definitivno u klopki.

Zazujao mu je mobitel. Bio je Titus. Reynaldo je mobitel prislonio na uho.

»Jesi li je našao?« upitao ga je Titus.

»Mislim da jesam.«

»Misliš?«

Na brzinu mu je objasnio o podrumskim vratima.

»Mi smo na putu natrag«, rekao je Titus. »Reci Dmitriju da počne uništavati podatke u kompjutoru.«

»Dmitrij je mrtav.«

»Što?«

»Dana ga je ubila.«

»Kako?«

»Kako izgleda, mislim sjekiroom.«

Muk.

»Jesi tu, Tituse?«

»U štali ima benzina«, javio se Titus. »Ima ga mnogo.«

»Znam«, odvratio je Reynaldo. »Zašto?«

Ali znao je odgovor, zar ne? Nije mu se to dopalo. Znao je da će taj dan doći. Ali ova farma bila mu je dom. Njemu i Bou se tu sviđalo.

Još se više razljutio na kučku zbog koje se sve to događa.

»Počni ga prolijevati po kući«, rekao je Titus. »Spalit ćemo djelu operaciju.«

Kat nije znala kamo su krenuli.

Više od dva sata slijedila je SUV niz autocestu New Jersey, zatim niz autocestu Pennsylvania vozeći se sjevernije od Philadelphije. FBI je podignuo helikopter. Slijedio ih je na sigurnoj udaljenosti, ali to nije značilo da se mogla opustiti.

Ford je imao dovoljno benzina. To je nije brinulo. Bila je u stalnom

kontakta s agentima FBI-a. Nisu imali nikakvih novih informacija. I prve pločice na SUV-u bile su ukradene. S »Tisibašmojtip.com« se razvuklo i trebalo je pribaviti sudski poziv. Chaz je locirao još dvije osobe za koje je sumnjao da su žrtve, ali nije bio siguran. Trebat će mu vremena. Bilo joj je jasno. U serijama o policajcima sve se riješi za sat vremena. U stvarnosti uvijek treba mnogo duže.

Trudila se da joj misli ne odlutaju na oca ili Jeffa, ali kako je vrijeme protjecalo nije joj uspjelo. Riječi koje je Medena izrekao odzvanjale su u ušima. O tome što bi žrtvovao, što bi oprostio da je samo imao još koju sekundu s njezinim ocem. Shvatila je da je njegova ljubav stvarna. Nije bila glumljena. To ju je natjeralo na razmišljanje. Je li otac bio sretan s Medenom? Je li znao za strast i ljubav? Nadala se da je. Kad sve ogoli, kad odbaci svoje ne sasvim podsvjesne predrasude - konačno, i ona je bila dio okoline - možda će mu biti zahvalna.

Počela se poigravati s onim »a što ako« i pitala se što bi se dogodilo da se njezin otac iznenada pojavi na sjedalu do njezina, da mu kaže kako je sve znala i da mu je pružena nova prilika. Što bi napravio. Smrt je vjerojatno velika učiteljica. Ako bi sve mogao ponovno proći, bi li priznao mami? Bi li živio s Medenom?

To bi mu Kat željela. To bi željela i majci.

Iskrenost. Ili, kako je to Medena rekao? Sloboda da se bude ono što čovjek jest.

Je li njezin otac bio blizu tog saznanja? Je li se bio umorio od laži i obmana? Kad je s cvijećem za Medenu došao u klub, je li konačno smogao snage da bude ono što jest?

Vjerojatno neće nikad saznati.

Ali važnije pitanje, kad je došla do njega, kad je dopustila da joj misli odlutaju od puno važnijeg zadatka spašavanja Brandona i njegove majke od zla koje im je prijetilo, bilo je ono od današnjeg dana. Pretpostavimo da se otac zaista pojavio na sjedalu do njezina. Pretpostavimo da mu je rekla da je ponovno sreća Jeffa, kako je uvjeren da imaju priliku, i kad ga je ugledala kako je shvatila što je Medena mislio kad je rekao da bi dao sve za samo još nekoliko sekunda s njim.

Što bi joj otac rekao da napravi?

Sada je odgovor bio jasan.

Nije bilo važno zašto je Jeff otišao, zašto je promijenio ime, ništa nije bilo važno. Medenoj ne bi bilo briga. Tatu ne bi bilo briga. To nas smrt uči. Čovjek bi dao sve, oprostio sve, samo za još jednu sekundu...

Kad se ovo završi, odvest će se u Montauk i reći mu što osjeća. Sunce je zalazilo i bojilo nebo tamnim grimizom.

Ispred nje crni je SUV konačno sišao s autoceste na Route 222.

Kat ih je slijedila. Nije više moglo biti daleko.

Brandon je, jednom previše, upitao: »Što kanite s mojom mamom?«

Titus ga je drškom pištolja udario po ustima. Slomio mu je zube. Krv mu je liptila iz usta. Strgnuo je majicu i pritisnuo je na ranu. Zatim je zašutio.

Kad su ušli na Route 222 Titus je pogledao na sat. Udaljeni su manje od četrdeset minuta. U mislima je izračunavao neke stvari - veličinu vatre, vidljivost, koliko će lokalnim vatrogascima trebati da stignu, osobito ako ih nazove i kaže da požar drži pod kontrolom.

Sat vremena, najmanje.

To bi mu bilo sasvim dovoljno vremena.

Nazvao je Reynalda: »Jesi li završio s prolijevanjem benzina?«

»Jesam.«

»Je li još uvijek zarobljena u podrumu?«

»Je.«

»Gdje su Rick i Julio?«

»U dvorištu su. Jedan naprijed, drugi otraga.«

»Znaš što treba napraviti.«

»Znam.«

»Pobrini se za to. Zatim potpali vatru. Pazi da izgori sve do zemlje. Zatim otiđi do sanduka i završi čišćenje.«

Reynaldo je prekinuo vezu. Bo je stajao uz štalu. Bit će na sigurnom. To je sada bilo važno. Rick je bio ispred kuće. Reynaldo mu je prišao.

»Jesi li razgovarao s Titusom?« upitao je Rick.

»Da.«

»Hoćemo li potpaliti?«

Reynaldo je u ruci imao sakriven nož. Brzo i duboko zario mu ga je u srce. Rick je bio mrtav prije nego je pao na tlo. Izvadio je šibice. Krenuo je prema kući, zapalio šibicu i bacio je na ulazne stepenice.

Plamen je buknuo i brzo se širio u plavičastoj crti.

Reynaldo je krenuo dalje. Došao je do stražnjih vrata. Pištolj mu je bio u ruci. Naciljao je i pogodio Julija u glavu. Zapalio je novu šibicu i bacio je pokraj stražnjih vrata. Vatra je ponovo eksplodirala u veličanstvenom plavičastom valu. Odmaknuo se nekoliko koraka da bi mogao vidjeti oba izlaza.

Drugih puteva nije bilo. Odmah mu je postalo jasno. Dana će u požaru pougljeniti.

Gledao je kako se plamenovi uspinju. Nije bio piroman ili nešto slično, ali nije mogao izbjeći očaranje golom snagom vatre. Brzo se proširila po kući i izjedala sve što se moglo vidjeti. Osluškivao je da čuje njezino vrištanje. Očekivao ga je. Nije ga čuo. Gledao je oba vrata, osobito kuhinjska, u nadi da će je vatra istjerati, da će se pojaviti lik u plamenu gonjen groznim bolom i da će se vrtjeti u zadnjem, samrtnom plesu.

Ali ni to se nije dogodilo.

Reynaldo je podigao Juliovo tijelo i bacio ga u vatru. On i Rick će skončati pougljenjeni, ali možda prepoznatljivi. To će pomoći. Ako netko mora preuzeti krivicu, neka to budu mrtvi.

Vatra je sada gorjela punom snagom.

I dalje nema krikova, nikoga na vidiku.

Pitao se je li Danu možda ubila vatra ili dim. Naravno, nikad neće saznati. Kako bilo, bio je uvjeren da je mrtva. Nije vidio načina kako bi mogla pobjeći.

A ipak, kad se okrenuo od zgarišta, osjetio je neku čudnu nelagodu.

43. POGLAVLJE

Kad je Dana Phelps ugledala vatru, krenula je onom groznom stazom kojom je toliko puta prolazila.

Koje će, pitala se, biti zadnje mjesto na kojem će je tražiti? Tamo kod sanduka.

Ima nečeg čudnog u onome što smatramo srećom, sudbinom, poklapanjem vremena. Njezin muž Jason je odrastao u Pittsburghu i bio vatreni navijač Steelersa, Piratesa i Penguinsa¹⁷. Navijao je za svoje klubove, ali za razliku od većine, bilo mu je jasno da se cijeli svijet zasniva na slučajnostima. Da je u sedamdesetima postojalo pravilo o vraćanju snimke s HD kamerama, mnogi vjeruju da bismo vidjeli kako je lopta pala na teren prije nego ju je Franco Harris ulovio. Je li zaista pala? Da je, bi li Stealersi tada izgubili utakmicu i ne bi osvojili četvrti Super Bowl¹⁸ za redom?

Jason je volio postavljati takva pitanja. Nije se bavio umnim stvarima - radnom etikom, školstvom, obrazovanjem. Život, smatrao je, prečesto ovisi o slučaju. Svi se uvjeravamo da život ovisi o napornom radu, školovanju i ustrajnosti, ali istina je da mnogo više ovisi o nestalnosti i slučaju. Ne želimo priznati, ali nama upravlja sreća, poklapanje vremena i sudbina.

U njezinu slučaju, sreća, poklapanje vremena i sudbina našla se na Boovim šapama.

Dok je Reynaldo provjeravao je li mu pas ranjen, to ga je usporilo tek nekoliko sekunda, ali bilo je dovoljno. Bilo joj je dovoljno da baci telefonsku slušalicu, da otrči u kuhinju i da shvati da će je brzo naći zbog krvavih otisaka stopala.

Što je napravila?

Nije bilo vremena razmatrati gomilu prihvatljivih planova i alternativa. Pojavila se ideja i, ako bi priznala sama sebi, skoro genijalna. Otišla je ravno do podrumskih vrata, otvorila ih i bacila čarape niz stepenice.

Zatim je bosa uspjela izjuriti van. Dotrčala je do šume i sagnula se da se sakrije. Nekoliko trenutaka kasnije pojavio se Julio.

Čim je planula vatra, čim su se plamenovi počeli uspinjati po drvenoj konstrukciji, shvatila je da brišu sve tragove. Priča je došla svome kraju. Zato je otrčala niz stazu sjećajući se da je pri dolasku, kad je bila prisiljena svući svoju žutu ljetnu haljinu, vidjela nešto što ju je uznemirilo.

Gomila odjeće.

Sunce je brzo zalazilo. Već se skoro spustio mrak kad je stigla do čistine. Na njoj je bio mali šator kojeg je koristio Reynaldo. Na brzinu je zavirila u njega. Ugledala je vreću za spavanje i baterijsku svjetiljku. Nije bilo mobitela. Ničega što bi joj moglo poslužiti kao oružje.

Naravno, još uvijek je imala sjekiru.

Uzela je bateriju iako se još uvijek nije usudila upaliti je. Čistina ispred nje je bila ravna. Sanduk u kojem je bila prisiljena boraviti... ponovno nije znala koliko dugo... bio je maskiran. Čak ni sama se nije mogla sjetiti gdje se nalazi. Krenula je, sagnula se i konačno napipala otključani lokot. Nevjerojatno, da nije našla lokot, jednostavno bi prešla preko vrata.

Glavom joj je prostrujala luda misao - uđi u sanduk i sakrij se u njemu. Tko bi je pri zdravoj pameti ondje tražio? Ali zatim, tko bi se pri zdravoj pameti, čak i da mu to donosi spas, ponovno dragovoljno spustio pod zemlju?

Ona ne.

To je ionako bilo nevažno. Kuća je gorjela.

Spustila se tama. Jedva je vidjela. Počela je puzati po travi, i dalje ne znajući što da radi. Prošla je desetak metara kad je rukom udarila u nešto metalno.

Još jedan lokot.

Taj je bio zaključan.

Trebalo joj je dva udarca sjekirirom da ga slomi. Vrata su bila teža nego što je mogla zamisliti. Morala je upotrijebiti svu snagu da ih podigne sa zemlje.

Zavirila je u tamnu rupu. Nije bilo ni zvuka ni pokreta.

Iza nje vatra je i dalje sjala. Nema izbora. Mora riskirati.

Upalila je bateriju. Usmjerila ju je u sanduk i glasno uzdahnula.

Žena u suzama podigla je pogled prema njoj. »Molim vas, nemojte me ubiti.«

Dana je zamalo zaplakala. »Ovdje sam da vas spasim, ne da vam

naškodim. Možete li se izvući?«

»Da.«

»Dobro.«

Dana je otpuzala daljnjih desetak metara i pronašla još jedan lokot. Njega je slomila u prvom pokušaju. Čovjek u njemu je isto tako jecao, a bio je preslab da se izvuče. Nije čekala. Krenula je prema trećem sanduku i pronašla lokot. Slomila ga je, otvorila vrata i nije se ni potrudila pogledati unutra. Krenula je prema četvrtom sanduku.

Kad je na njemu sjekirom razbila lokot ugledala je automobilska svjetla uz kuću na farmi.

Netko je dolazio po prilazu.

Clem je otvorio kapiju. Zatim je ponovo sjeo za volan.

Tek kad su stigli do pola prilaza Titus je ugledao vatru.

Osmjeh mu se pojavio na licu. To je bila dobra stvar. Ako vatru nije ugledao sa ceste, postojala je idealna vjerojatnost da nitko nije obavijestio vatrogasce. Ostalo mu je dovoljno vremena da završi posao i nestane.

Reynaldo je bio nešto dalje od njih i odvlačio truplo u vatru.

»Koji vrag«, rekao je Clem. »Nije li to Rick?«

Titus je hladnokrvno cijev pištolja prislonio Clemu na zatiljak i povukao okidač. Clem se srušio na volan.

Sve je počelo s Titusom i Reynaldom. Tako će i završiti.

Brandon je šokiran kriknuo. Titus je pištolj okrenuo prema njegovim prsima. »Izlazi.«

Posrćući je izašao. Dočekao ga je Reynaldo. Titus je izašao nakon njega. Nekoliko trenutaka zajedno su stajali i gledali vatru.

»Je li mu majka mrtva?« upitao je Titus.

»Mislim da je.«

Brandon je ispustio bolan, iskonski krik. Podignutim rukama bacio se na Reynalda. Reynaldo ga je zaustavio snažnim udarcem u trbuh. Brandon je pao i lovio zrak.

Titus mu je uperio pištolj u glavu. Obratio se Reynaldu. »Zašto si rekao, »mislim da je?«

»Zato jer mislim da je bila u podrumu. Kao što sam rekao.«

»Ali?«

Boov lavež proparao je noć.

Titus je uzeo bateriju i pretraživao njome dok s desne strane nije

osvijetlio Boa. Stari pas je gledao niz srazu prema sanducima i lajao kao lud.

»Možda«, rekao je Titus, »si bio u krivu da je bila u podrumu.«

Reynaldo je kimnuo.

Titus mu je dao bateriju. »Kreni po stazi. Pripremi pištolj. Ubij je čim se otkrije.«

»Možda se skriva«, rekao je Reynaldo.

»Neće još dugo.«

Brandon je poviknuo: »Mama! Ne dolazi ovamo! Bježi!« Titus mu je pištolj gurnuo u usta i utišao ga. Najglasnije što je mogao, povikao je: »Dana? Imam ti sina.« Malo je zastao prije nego je dodao: »Iziđi ili neće dobro proći.«

Nije bilo odgovora.

Opet je povikao, »U redu, Dana. Slušaj ovo.«

Izvadio je pištolj iz Brandonovih usta. Naciljao mu je u koljeno i povukao okidač.

Brandonov krik je proparao noć.

Kat je ostala na cesti pazeći da ne uspori i izgubi SUV iz vida. Bila je u stalnoj vezi s FIB-om. Dala im je lokaciju i sišla sa ceste stotinjak metara dalje.

»Dobro obavljeno, detektivko«, rekao je pomoćnik direktora Keiser. »Naši ljudi će stići za petnaest ili dvadeset minuta. Želim imati dovoljno ljudi da ih sve poskidamo.«

»Imaju Brandona, gospodine.«

»Znam.«

»Mislim da ne bismo trebali čekati.«

»Ne možete jednostavno upasti. Imaju taoce. Morate pričekati naš tim, pustiti ih da pregovaraju. Znete pravila.«

To joj se nije dopalo. »Uz dužno poštovanje, gospodine, mislim da nemamo vremena. Molim dozvolu da krenem sama. Neću pucati ako ne bude apsolutno neizbježno.«

»Mislim da to nije pametno, detektivko.«

To nije značilo ne.

Prekinula je vezu prije nego je uspio još nešto reći i stišala mobitel. Pištolj joj je bio u koricama. Ostavila je auto i počela se vraćati. Morala je biti oprezna. Na kapiji su možda postavljene nadzorne kamere tako da je ušla sa strane preskočivši ogradu. Bilo je mračno. Šuma je bila

gusta. Koristila je iPhone - Bogu hvala vlasnik Forda je imao ugrađeni punjač - kao slabu bateriju.

Polako je napredovala između stabala kad je nešto dalje ugledala vatru.

Dana je uspjela otvoriti još jedan sanduk kad je začula Brandona kako viče:

»Mama! Ne dolazi ovamo! Bježi!«

Ukočila se kad je čula njegov glas.

Zatim je čula Titusa:

»Dana? Imam ti sina.«

Počela se tresti cijelim tijelom.

»Iziđi ili neće dobro proći.«

Zamalo je ispustila težak poklopac, ali žena kojoj je prvoj pomogla odjednom joj je prišla. Primila je poklopac od Dane i pustila ga da padne. Netko u sanduku je zastenjao.

Dana je krenula prema stazi.

»Nemoj«, šapnula joj je žena.

Zbunjena, ošamućena, Dana se okrenula prema glasu. »Što?«

»Ne smiješ ga poslušati. Igra se s tobom. Moraš ostati ovdje.«

»Ne mogu.«

Žena je rukama obuhvatila Danino lice i natjerala je da je pogleda ravno u oči. »Ja sam Martha. A ti?«

»Dana.«

»Dana, slušaj me. Moramo otvoriti preostale sanduke.«

»Jesi luda? To mi je sin.«

»Znam. A kad se pokažeš, ubit će vas oboje.«

Dana je stresla glavom. »Ne, mogu ga spasiti. Mogu trgovati...«

Titusov glas je proparao noć poput oštrog noža.

»U redu, Dana. Slušaj ovo.«

Dvije žene su se okrenule kad je pucanj eksplodirao kroz mirnu noć.

Krik Danina sina izgubio se u njezinom.

Prije nego je mogla dalje reagirati, prije nego se mogla predati i spasiti sina, ona žena - Martha - srušila ju je na zemlju.

»Pusti me!«

Martha je bila na njoj. Glas joj je bio neobično miran, »Neću.«

Dana se propinjala i opirala, ali Martha ju je držala svom snagom.

»Ubit će vas oboje«, šapnula joj je u uho. »Znaš i sama. Za njegovo dobro ne smiješ otići tamo.«

Dana se u panici počela izvijati i okretati. »Pusti me.«

Zatim je opet začula Titusa. »U redu, Dana. Sad ću mu propucati i drugo koljeno.«

Kat je napredovala prelazeći nekoliko stabala odjednom i pazila da prema pravilu ostane nevidljiva. Tada je začula kako netko prijeti Brandonu.

Morala je ići brže.

Nekoliko sekundi kasnije kad je začula pucanj i Brandonov krik, odbacila je sva pravila. Iz šume se spustila na glavni prilaz po kojem je mogla trčati punom brzinom. Naravno, ako je netko ugleda bit će laka meta, ali to sada nije bilo jako važno.

Morala je spasiti Brandona.

Pištolf je držala u desnoj ruci. Dah joj je šumio u ušima kao da je netko na njih prislonio školjke.

Ispred sebe je ugledala SUV. Do njega je stajao čovjek s pištoljem u ruci. Brandon je bio na zemlji i grčio se od bolova.

»U redu, Dana«, viknuo je taj čovjek. »Sad ću mu propucati i drugo koljeno.«

Kat je još uvijek bila predaleko da bi pucala. Povikala je: »Stani!« bez da je usporila trk.

Čovjek se okrenuo prema njoj. Djelić sekunde, ne više, izgledao je zbunjeno. Kat je i dalje trčala. Čovjek je okrenuo pištolj prema njoj. Kat se sagnula. Ali i dalje mu je bila vidljiva. Taman je htio povući okidač kad ga je nešto zaustavilo.

Brandon ga je zgrabio za nogu.

U srdžbi je pištolj uperio u Brandona.

Kat je sada bila spremna. Nije više upozoravala.

Povukla je okidač i vidjela kako tijelo leti unazad.

S mjesta na polovici staze Reynaldo je začuo dva krika. Onaj iza njega dopirao je od dječaka koji je upravo nastrijeljen. Ispred sebe je začuo još bolniji krik majke koja je plaćala cijenu zbog pokušaja bijega.

Sada je točno znao gdje je.

Kod sanduka.

Neće joj dozvoliti da umakne.

Požurio je do čistine koju je mjesecima nazivao svojim domom. Bilo je mračno ali je imao bateriju. Osvijetlio je desno, pa lijevo.

Dana je ležala na zemlji udaljena dvadesetak metara. Na njoj je bila jedna druga žena - činilo se Broj osam.

Nije se pitao kako i zašto je Broj osam bila izvan sanduka. Nije se oglasio ili ih na neki način upozorio. Jednostavno je podigao pištolj i naciljao. Htio je povući okidač kad je začuo grubi, grleni krik.

Netko mu je skočio na leđa.

Posrnuo je, ispala mu je baterija ali je čvrsto držao pištolj. Rukom je posegnuo iza leđa pokušavajući zgrabiti onoga tko je skočio na njega. Netko drugi je podigao bateriju i udario ga po nosu. Zatulio je od boli i straha. Oči su mu se napunile suzama.

»Miči se!«

Uspravio se i očajnički pokušavao zbaciti onoga na leđima. Nije uspio. Jedna ruka mu se ovila oko golemog vrata i počela ga stiskati.

Bilo ih je sa svih strana, navalili su na njega.

Netko ga je ugrizao za nogu. Osjetio je kako mu se zubi zabijaju u meso. Pokušao je stresti nogu, ali od toga je samo izgubio ravnotežu. Zateturao je prije nego se tvrdo srušio na zemlju.

Netko mu je skočio na prsa. Drugi ga je primio za ruku. Kao da su zlodusi izvirali iz mraka.

Ili iz sanduka.

Obuzela ga je panika.

Pištolj. Još uvijek mu je u ruci.

Pokušao je podići pištolj, sve te zloduhe vratiti natrag u pakao, ali netko mu je i dalje držao ruku.

Napadali su ga bez zaustavljanja.

Bila su četvorica. Ili petorica. Nije znao. Bili su nemilosrdni, kao zombiji.

»Ne!«

Sada ih je prepoznao. Bio je to ćelavac iz Broja dva. Debeli iz Broja sedam. Pridružio im se i onaj iz Broja četiri. Netko ga je baterijom ponovo udario po nosu. Krv mu je potekla u usta. Oči su mu se preokrenule.

Uz očajničku riku Reynaldo je počeo povlačiti okidač pištolja. Meci su se bezopasno počeli zabijati u zemlju, ali od šoka i iznenadnosti onaj koji mu je držao ruku oslabio je stisak.

Posljednja prilika.

Reynaldo je upotrijebio svu snagu da se oslobodi.

Podigao je pištolj.

Pod svjetlom mjesečine ugledao je obris Dane Phelps kako se uzdiže nad njim. Počeo je ciljati, ali bilo je prekasno.

Sjekira se već spuštala na njega.

Vrijeme je stalo.

Negdje u daljini čuo je Boa kako laje.

A zatim više nije čuo ništa.

44. POGLAVLJE

Za završni izvještaj trebat će tjedni, ali evo što se saznalo u prva tri dana:

Na farmi je do sada iskopano trideset i jedno tijelo. Dvadeset i dva muška, devet ženskih.

Najstariji je bio muškarac od sedamdeset i šest godina. Najmlađa je bila tridesetšestogodišnja žena.

Većina ih je ubijena metkom u glavu. Mnogi su bili neishranjeni. Na nekima su, osim rane od metka na glavi, nađene i teške rane kao i odrezani dijelovi tijela.

Mediji su izašli sa kojekakvim groznim naslovima, KLUB MRTVIH. SUSRET S VRAGOM. MRTVI KUPID. NAJGROZNIJE UPOZNAVANJE. Daleko od smiješnog. Ni jedan nije odražavao u potpunosti užase s te farme.

Slučaj više nije bio Katin. Preuzeo ga je FBI. Njoj je to odgovaralo.

Spašeno je sedmoro ljudi, uključujući Danu Phelps. Svi su obrađeni u lokalnoj bolnici i otpušteni za dva dana. Iznimka je bio Brandon Phelps. Metak mu je razorio čašicu u koljenu. Bit će potrebna operacija.

Svi počinitelji tog užasa su mrtvi, s jednom važnom iznimkom: Njihov vođa, Titus Monroe, preživio je Katin metak.

Ipak, bio je u kritičnom stanju - u medicinski induciranoj komi i na aparatu za disanje. Ali bio je živ. Kat nije znala što da osjeća. Ako se Titus Monroe probudi, možda će znati.

Nekoliko tjedana kasnije Kat je posjetila Danu i Brandona u njihovoj kući u Greenwichu u Connecticutu.

Kad je ušla na prilaz, Brandon je šepajući na štakama izišao da je pozdravi. Izišla je iz auta, zagrlila ga, i nekoliko trenutaka su tako stajali. Dana Phelps se osmjehnula i mahnula s travnjaka ispred kuće. Da, pomislila je Kat, i dalje izvrsno izgleda. Možda je malo mršavija, plava kosa joj je začešljana u rep, ali sada je njezina ljepota zračila iz čvrstine i snage, ne iz povlastica ili sretne sudbine.

Dana je podignula tenisku lopticu. Igrala se sa svoja dva psa. Jedan

je bio crni labrador po imenu Chloe.

Drugi je bio stari smeđi labrador po imenu Bo.

Kat je krenula prema njoj. Sjetila se što je Stacy bila rekla, da je Kat prebrza u ocjenjivanju. Bila je u pravu. Intuicija je jedna stvar. Unaprijed stvorena mišljenja - o Dani, o Chazu, i Medenoj - su nešto drugo.

»Iznenadena sam«, rekla joj je Kat.

»Zašto?«

»Pomislila bih da će pas dozivati ružne uspomene.«

»Boova jedina greška je bila da je volio pogrešnu osobu«, odgovorila je Dana bacivši loptu preko zelene trave. Na licu joj se naslutio osmijeh. »Tko to ne može shvatiti?«

I Kat se osmjehnula. »Ispravno.«

Bo je svom snagom pojurio za lopticom. Uhvatio ju je zubima i odskakutao do Brandona. Oslanjajući se na jednu štaku Brandon se sagnuo i potapšao Boa po glavi. Bo je ispustio lopticu, mahnuo repom i zalajao da mu je Brandon ponovo baci.

Dana je ruku stavila iznad očiju. »Drago mi je da si uspjela doći, Kat.«

»I meni.«

Dvije žene su gledale Brandona sa psima.

»Ostat će hrom«, rekla je Dana. »Tako su mi doktori rekli.«

»Žao mi je.«

Dana je slegnula ramenima. »Čini mi se da ga to ne brine. Čak je i ponosan.«

»On je heroj«, dodala je Kat. »Da nije upao u tu web stranicu, da nije na neki način znao da si u neprilici...«

Nije završila misao. Nije bilo potrebno.

»Kat?«

»Da?«

»A što je s tobom?«

»Što je sa mnom?«

Dana se okrenula prema njoj. »Želim sve čuti. Cijelu priču.«

»U redu«, odgovorila je Kat, »ali mislim da još nije završena.«

Kad se Kat dan nakon što su uništili farmu vratila kući u 67. ulicu, Jeff je sjedio na stepenicama ispred ulaza.

»Koliko dugo već tu čekaš?« upitala ga je.

»Osamnaest godina«, odgovorio je.

Zatim ju je zamolio da mu oprost.

»Nemoj«, rekla je.

»Što?«

Kako da mu objasni? Kako je Medena rekao, mogla je dati i oprostiti sve. Vratio joj se. To je jedino bilo važno.

»Jednostavno, nemoj, u redu?«

»Da,« rekao je. »U redu.«

Bilo je to kao da je neka nevidljiva sila prošlih osamnaest godina stavila u jednu ruku, današnjicu u drugu, da ih je privukla i sastavila. Kat je još uvijek imala pitanja. Željela je saznati još neke stvari, ali istovremeno, činilo se da nisu važne. Jeff joj je pričao malo po malo. Prije osamnaest godina imao je problema kod kuće, koji su ga, kako je objasnio, prisilili da se vrati u Cincinnati. Naivno je vjerovao da ga Kat neće čekati i da ne bi bilo pošteno tražiti je da ga čeka. Bila je to neka viteška besmislica. Ipak, nadao se da će joj se vratiti i, da, moliti je za oprostaj, ali tada je upao u onu gužvu u baru. Pijani dečko kojem je razbio nos bio je član bande. Htjeli su se osvetiti i zato je pobjegao i promijenio ime. Zatim je Melindinu mamu ostavio trudnom i...

»Mislim da mi je život izmaknuo iz ruku.«

Kat je shvatila da ne priča cijelu priču, da je zamagljuje iz njoj još uvijek nepoznatih razloga. Ali nije navaljivala. Čudno, ali zbilja je bila bolja nego je očekivala. Tijekom bolnih godina oboje su naučili mnogo toga, ali najvažnija lekcija je možda bila i najjednostavnija: čuvaj i pazi ono što voliš. Sreća je varljiva. Treba biti zahvalan na svakom trenutku i poduzeti sve da je sačuvaš.

Ostali dio života je, na neki način, glazba u pozadini.

Oboje su doživjeli bol i patnje, ali sada se činilo da je tako moralo biti. Da se ne mogu doživjeti vrhunci, a da se u jednom trenutku ne bude na dnu. Da su ona i Jeff morali otići svatko svojim putem kako bi, koliko god nevjerojatno zvučalo, završili zajedno u boljem svijetu.

»I evo nas ovdje«, rekla je nježno ga ljubeći.

Svaki poljubac sada je bio takav. Svaki je bio kao onaj nježni poljubac na plaži.

Sve drugo moglo je pričekati. Osvetit će se Cozoneu. Nije znala kako i kada. Ali jednog dana pokucat će mu na vrata i završiti priču, zbog svog oca.

Ali ne sada.

Zatražila je dopust. Stagger joj je odobrio. Morala se maknuti iz grada. Unajmila je stan u Montauku, u blizini Jeffove kuće. On je navaljivao da odsjedne kod njih, ali bilo bi to previše i prerano. Usprkos tome, provodili su svaku sekundu zajedno.

Jeffova kći Melinda u početku je bila nepovjerljiva, ali kad je Kat i tatu vidjela zajedno, sve sumnje su nestale. »Usreći ga«, Melinda je rekla Kat sa suzama u očima. »Zaslužuje to.«

Čak ju je i starac, Jeffov bivši tast, s dobrodošlicom prihvatio.

Bilo je zabavno. Bilo je divno.

Za vikend je Stacy došla u posjet. Jedne večeri, dok je Jeff u dvorištu pripremao roštilj, a njih dvije s čašama vina gledale zalazak sunca, Stacy se nasmijala i rekla: »Bila sam u pravu.«

»O čemu?«

»O bajci.«

Kat je kimnula jer se sjetila što joj je prijateljica jednom davno bila rekla. »A još je i ljepše.«

Mjesec dana kasnije, dok je Kat ležala na njegovu krevetu i dok joj je tijelo još uvijek podrhtavalo u zadovoljstvu, bajci je došao kraj.

Postkoitalno je zagrlila jastuk i nasmijala se. Čula je kako Jeff pjeva ispod tuša. Pjesmu koja im je postala krajnje zadovoljstvo i stalno im bila u uhu:

»Uopće mi ne nedostaješ.«

Jeff nije mogao pratiti melodiju čak i da je tetovirana na njemu. Bože, pomislila je Kat odmahujući glavom. Tako lijep muškarac s tako groznim sluhom.

Još uvijek se osjećala prekrasno lijenom kad joj je zazvonio mobitel. Pružila je ruku, pritisnula zeleno dugme za razgovor i rekla: »Halo?«

»Kat, Bobby Suggs je.«

Suggs. Stari obiteljski prijatelj. Detektiv koji je radio na ubojstvu njezina oca.

»Hej«, rekla je.

»Hej. Imaš minutu?«

»Naravno.«

»Sjećaš se da si me zamolila da pogledam one stare otiske prstiju? One koje smo našli na mjestu zločina.«

Kat je sjela. »Da.«

»Moram ti reći. Bilo je teško. Zato je i toliko trajalo. U skladištu ih nisu mogli naći. Nitko više nije imao rezultate. Mislim da ih je Stagger bacio. Morao sam ih ponovno provjeriti.«

»Jesi li našao otiske?« upitala je.

»Imam ime, da. Iako mi nije jasno što to znači.«

Jeff se prestao tuširati.

»Reci mi ime.«

I tada je rekao.

Mobitel joj je kliznuo iz ruke. Pao je na krevet. Suggs je nastavio govoriti. Kat ga je čula, ali riječi više nisu dopirale do nje.

I dalje izgubljena, okrenula se prema vratima kupaonice. Jeff je stajao na njima. Imao je ručnik omotan oko bokova. Čak i sada, čak i nakon zadnje obmane, nije si mogla pomoći da ne pomisli koliko je lijep.

Prekinula je vezu. »Čuo si?« upitala ga je.

»Dovoljno, da.«

Čekala je. Zatim je rekla, »Jeffe?«

»Nisam ga namjeravao ubiti.«

Zatvorila je oči. Njegove riječi su je pogodile silnom žestinom. Jeff je stajao i čekao da se pribere.

»Taj klub,«, rekla je. »One večeri kad je umro, otišao je u taj klub.«

»Tako je.«

»Bio si ondje?«

»Ne.«

Kimnula je, bilo joj je jasno. Klub za transvestite. »Aqua?«

»Tako je.«

»Aqua ga je ugledao.«

»Da.«

»I što se dogodilo, Jeffe?«

»Mislim da je tvoj otac u klub otišao s Medenom. Bili su, ne znam. Aqua mi nije nikad ispričao detalje. U tome je stvar. Nikad nije rekao ni riječi. Ali vidio ga je.«

»A i tata je ugledao Aquau?«

Jeff je kimnuo.

Tata je Aquau znao iz O'Malley'sa. Svaki puta kad bi je vidio s njim, u glasu mu se čulo nezadovoljstvo.

»Što se dogodilo, Jeffe?«

»Otac ti je poludio. Nazvao je Staggera. Rekao mu da moraju naći tog tipa.«

»Aquau?«

»Da. Tvoj otac nije znao da smo cimeri, zar ne?«

Kat nije vidjela razloga da mu kaže.

»Bilo je kasno. Ne znam. Dva, tri u noći. Bio sam dolje u praonici rublja. Tvoj otac je provalio. Ja sam se vratio...«

»I što se dogodilo, Jeffe?«

»Tvoj otac ga je mlatio. Aquaino lice... bilo je grozno. Oči su mu bile zatvorene. Tvoj otac mu je sjedio na prsima i udarao ga. Povikao sam da prestane. Nije poslušao. Nastavljao je...« Jeff je stresao glavom.

»Mislio sam da je Aqua već možda mrtav.«

Kat se sjetila da je nakon očeve smrti Aqua bio u bolnici. Mislila je da je to bilo zbog psihičkih problema, ali sada je shvatila da je imao i drugih. Nakon nekog vremena oporavio se od tjelesnih ozljeda, ali istina je bila da mu se mentalno zdravlje nije nikad oporavilo. I prije je imao psihotičnih epizoda. Ali nakon te noći, nakon što ga je izmlatio njezin otac...

Zato je Aqua govorio da je to njegova krivnja. Radi toga je sebe krivio zbog prekida, zbog toga je htio zaštititi Jeffa i vratiti mu dug, što je otišlo tako daleko da je napao Brandona.

»Skočio sam na njega«, rekao je Jeff »Hrvali smo se. Zbacio me sa sebe. Bio sam na podu. Ustao je i udario me u trbuh. Primio sam ga za cipelu. Krenuo je prema koricama pištolja. Aqua je došao k svijesti i zaletio se u njega. Ja sam ga i dalje držao za cipelu.« Jeff je skrenuo pogled, oči su mu se iskrivile od bola. »I tada sam se sjetio da si mi pričala kako dolje uvijek ima pištolj ako onaj drugi mora baciti.«

Kat je u nevjerici počela tresti glavom.

»Ponovno je krenuo prema koricama. Rekao sam mu da stane. Ali jednostavno nije slušao. Zato sam posegnuo u njegovu cipelu i izvadio pištolj...«

Kat je sjedila bez riječi.

»Stagger je čuo pucanj. Tvoj otac mu je bio rekao da stražari ili tako nešto. Dojurio je. Uspaničio se. U najmanju ruku, radilo se o njegovoj karijeri. Svi ćemo završiti u zatvoru, rekao je. Nitko nam neće povjerovati.«

Pronašla je riječi. »Tako da ste stvar zataškali.«

»Da.«

»I onda si se jednostavno pretvarao kao da se ništa nije dogodilo.«

»Pokušavao sam.«

Unatoč svemu, na usnama joj se pojavio smiješak. »Ti nisi kao moj tata, zar ne, Jeffe?«

»Kako to misliš?«

»On je mogao živjeti u laži.« Suza joj je kanula niz lice. »Ti ne bi mogao.«

Šutio je.

»Zato si me ostavio. Nisi mi mogao ispričati istinu. I s tom laži me ne bi mogao gledati ostatak života.«

Nije odgovorio. Sada je znala ostatak. Jeff je otišao i započeo sa svojom, kako je rekao, samodestruktivnom fazom. Upao je u tučnjavu u onom baru. Kad je bio pritvoren, kad su mu uzeli otiske, pojavili su se u dosjeu ubojstva. Stagger je to pokrio, ali nije moglo trajati vječno. Vjerojatno je nakon toga otišao u Cincinnati, objasnio Jeffu da se mora sakriti i de ga ne smije biti ako ga netko potraži.

»Je li ti Stagger pomogao da uzmeš identitet Rona Kochmana?«

»Da.«

»Tako da si ipak ostao živjeti u laži.«

»Ne, Kat«, rekao je. »To je bilo samo drugo ime.«

»Ali sada živiš u njoj.«

Nije odgovorio.

»Ovih zadnjih tjedana sa mnom, živio si s tom laži. I što si kanio napraviti, Jeffe? Sada kad smo ponovno zajedno. Što si planirao?«

»Nisam imao plan«, odgovorio je. »Kao prvo, samo sam želio biti s tobom. Nije me bilo briga ni za što drugo. Shvaćaš?«

Shvaćala je, ali nije željela čuti.

»Ali nakon nekog vremena«, nastavio je, »počeo sam se pitati.«

»Što?«

»Je li bolje živjeti u laži s tobom, ili u istini bez tebe?«

Progutala je slinu. »Jesi li došao do odgovora?«

»Nisam«, rekao je. »Ali sada neću ni morati. Istina je izašla na vidjelo. Laži više nema.«

»Samo tako?«

»Ne, Kat. Ništa s nama nije ›samo tako‹.«

Došao je do kreveta i sjeo pokraj nje. Nije ju pokušao zagrliti. Nije joj se pokušao primaknuti. Ni ona se nije pomaknula njemu. Sjedili su bez riječi, gledali u zid, pustili da sve prođe preko njih - sve laži i tajne, smrt i ubojstvo i krv, godine boli i samoće. Konačno, ruku je pomaknuo prema njezinoj. Ona je prišla svojom i stavila je na njegovu. Jako dugo su tako ostali, nepomični, u dodiru, gotovo se bojeći disati. A negdje, možda s radija u autu koji je prolazio ili možda samo u njezinoj glavi, čula je kako netko pjeva: » *Uopće mi ne nedostaješ.*«

Zahvale

Autor želi zahvaliti sljedećim osobama, bez nekog određenog reda jer se ne može sjetiti tko je točno pomogao u čemu: Rayu Clarkeu, Jayu Louisu, Benu Sevieru, Brianu Tartu, Christinei Bali, Jamieu McDonaldu, Lauri Bradford, Michaelu Smithu (da, *Demon lover* je stvarna pjesma), Diane Discepolo, Lindi Fairstein i Lisi Erbach Vance. Sve pogreške idu njima na dušu. Hej, oni su stručnjaci. Zašto da ja preuzmem svu krivicu?

Ako sam slučajno iz popisa izostavio vaše ime, obavijestite me i ubacit ću ga u zahvale u sljedećoj knjizi. Znate kako sam zaboravan.

Također zahvaljujem i:

Ashgaru Chubacku

Michaelu Craigu

Johnu Glassu

Parnellu Hallu

Chrisu Harropu

Keithu Inchiercai Ronu

Kochmanu

Clementeu ›Clemu‹ Sisonu

Steveu Schraderu

Joeu Schwarzu

Stephenu Singera

Sylviji Steiner.

Ti ljudi (ili njihovi voljeni) su velikodušno pridonijeli mojoj dobrohotnosti što sam ih izabrao, a za uzvrat su im se imena pojavila u knjizi. Ako u budućnosti želite sudjelovati, posjetite www.HarlanCoben.com ili pošaljite mail na

giving@harlancoben.com.

[←1] Kanadski hokejaški klub

[←2] Naprava za bežično umrežavanje

[←3] Spomenik Johnu Lennonu u Central Parku

[←4] Cat. Engleski mačka

[←5] Vrsta obične vode u plastičnoj ambalaži

[←6] Ponovo igra riječi. Car - mačka

[←7] Lanac modnih agencija

[←8] Vrlo skupo i pomodno

[←9] Pusa i grlim te

[←10] Ja sam morž

[←11] Vitezovi Columbusa. Katolička bratska zajednica iz Connecticuta

[←12] Žuti

[←13] Voda

[←14] Skladište građevnog drva

[←15] Virtualna tajna mreža

[←16] Dio Central Parka uređen kao šuma

[←17] Klubovi američkog nogometa, bejzbola i hokeja na ledu

[←18] Završna utakmica u američkom nogometu